COLECȚIA

Iubiri de poveste

JOANNA SHUPE

Mogulul

JOANNA SHUPE
MOGULUL

***Mogul by* Joanna Shupe**

Copyright © 2017 Joanna Shupe
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Cristina Barbu/Graal Soft

Pentru toţi aceia care au construit America fără o compensaţie dreaptă, doar cu muncă grea, sau fără condiţii decente de trai.

Capitolul 1

Trimiteţi pe-ai voştri sărmani, oropsiţi, pe cei în genunchi suspinând „Libertate!”[1]

Emma Lazarus

Chinatown
New York City
Aprilie 1889

Nu se aşteptase niciodată să îşi găsească fostul soţ într-un club de opiu.

Lily îşi blestemă în sinea ei propriul ghinion şi se întoarse spre persoana de lângă ea, bărbatul care îi găsise prada.

— De cât timp este aici?

— De două zile, domniţă.

Dumnezeule! Întunecat şi deprimant, locul acela emana un miros straniu, dulceag, care o forţă să îşi acopere nasul şi să respire pe gură. Bărbaţi şi femei de toate vârstele şi culorile stăteau întinşi, cu ochii sticloşi, pe nişte paturi mici, lângă care zăceau pipe lungi. Câteva femei sumar îmbrăcate stăteau în apropiere, la fel şi proprietarul, care, fără îndoială, o voia plecată pe Lily de acolo.

La fel cum voia şi ea. Ar fi preferat să navigheze în golful Chesapeake sau să lenevească în casa familiei sale din Newport. Să călărească în Palm Beach sau să meargă la cumpărături în Paris. Oriunde, doar să nu stea chiar în acest loc, privindu-l tocmai pe bărbatul pe care sperase să nu îl mai vadă niciodată.

Calvin Cabot. Îl privi atentă în timp ce dormea şi încercă să evalueze schimbările, dacă existau, care se petrecuseră în ultimii patru ani. Bărbatul încă avea membre lungi şi era bine proporţionat. Imposibil de chipeş, în ciuda

1 Vers din poemul *Noul colos,* de Emma Lazarus, care este gravat la baza Statuii Libertăţii (n.tr.)

părului ciufulit de un castaniu-deschis, a favoriţilor şi a bărbii care îi acopereau faţa.

Calvin ignorase scrisorile ei pentru aproape două săptămâni, fiecare dintre ele întorcându-se la ea nedeschisă. În plus, de fiecare dată când ea sosise la biroul lui sau acasă la el, bărbatul dispăruse. Indiferent de oră, indiferent de ziua aleasă de ea, el rămânea cu un pas înaintea ei. Era frustrant, având în vedere că aveau o problemă delicată, una pe care el trebuia să o ajute să o rezolve înainte ca altcineva să o descopere. Nu avusese de ales decât să angajeze Agenţia de detectivi Pinkerton să îl răpească.

Cu toate astea, ea nu se aşteptase niciodată să îl găsească *aici.* Oare Calvin era dependent de opiu? Unul dintre cei mai puternici editori de pe Coasta de Est, Calvin era tolănit în nişte haine murdare şi mototolite, un miros neplăcut plutind dinspre el. Cum era posibil să se descurce şi cu opiul, şi cu conducerea imperiului său?

Nu că Lily l-ar fi înţeles vreodată. Ea şi Calvin fuseseră precum uleiul şi apa – sau, aşa cum îi plăcuse lui să spună, ca uleiul şi şampania. Deşi el nu urâse întotdeauna bogăţia şi privilegiile pe care le reprezentau familia ei…

— Ce aţi vrea să faceţi, doamnă? întrebă bărbatul de lângă ea.

Lily angajase doisprezece oameni ca să îl caute pe Calvin, iar acest bărbat, Jessup, fusese cel care câştigase recompensa ei de două mii de dolari.

Lily se întoarse spre proprietarul clubului.

— Cât vă datorează acest bărbat?

Lăcomia aprinse ochii negri ai proprietarului – departe de a fi prima dată, Lily vedea acel sentiment în priviri când cineva îi observa hainele şi bijuteriile. Dar ea era fiica tatălui ei, nu vreo femeiuşcă neghioabă şi uşor de intimidat. Pentru Dumnezeu, ea ocupase postul de preşedinte al Companiei de Minerit Davies de la moartea tatălui ei. Nimeni nu o învingea pe Lillian Davies.

— Trei sute.

Ea râse la auzul acelei sume scandaloase.

— Acum spuneţi-mi suma adevărată.

Proprietarul îi aruncă o privire domnului Jessup, cântărindu-şi în mod evident şansele de a o escroca de mai mulţi bani fără să fie pocnit. Nu că Lily i-ar cere bărbatului de la Pinkerton să intervină. Nu avea nevoie de un bărbat ca să îi rezolve problemele.

— O sută douăzeci de dolari, spuse proprietarul.

Lily încuviinţă din cap, deşi ar fi plătit mai mult. Avea nevoie de Calvin cu disperare.

Tranzacţia se încheie rapid, iar Lily se întoarse spre domnul Jessup, care nu plecase de lângă ea de când sosiseră acolo. Arătând spre bărbatul inconştient de pe pat, spuse:

— Aruncaţi-l în trăsură, dacă doriţi.

Hotel Fauchère
Munţii Pocono, Pennsylvania
Cu patru ani în urmă...

— Lily, scumpo, pielea de pe o parte a mădularului meu începe să se irite.

— Bietul de tine!

Lily se aplecă şi îşi folosi limba pentru a calma zona abuzată. Lasă-mă să te ajut!

Calvin, soţul ei de mai puţin de trei săptămâni, se lăsă pe spate în pat şi scoase un geamăt, de durere şi plăcere deopotrivă.

— De fapt, nu mă ajuţi, şuieră el greoi în timp ce ea presăra sărutări pe pielea sensibilă.

Trupul lui reacţionă imediat, mădularul crescându-i sub buzele ei. În loc să o împingă de lângă el, degetele lui puternice se strecurară în părul ei blond, dându-i şuviţele rebele din ochi, expunând ochilor săi albaştri ajutorul pe care ea i-l dădea.

— Asta a provocat problema, în primul rând. Un bărbat are nevoie de timp de refacere, femeie.

Lily îl ignoră, complet concentrată asupra sarcinii ei.

Adora gustul lui şi senzaţia pielii fine şi mătăsoase pe limba ei. Pielea moale se întinse peste mădularul încordat. Cel mai mult adora cum el reacţiona la orice lucru pe care îl făcea ea, ca şi cum nu se putea sătura de Lily. Ea înţelegea prea bine sentimentul; nu voia să se oprească vreodată din a-l atinge sau a-l săruta. Nu voia să înceteze să respire acelaşi aer cu el. De fapt, încă de la începutul lunii lor de miere, în urmă cu douăzeci de zile, ei de-abia părăsiseră patul.

Curtarea ei se desfăşurase rapid, ei se cunoscuseră doar cu două luni înainte de a decide să fugă împreună. Deşi mulţi ar numi-o nesăbuită, Lily nu fusese niciodată mai sigură de un lucru. Calvin era tot ce îşi dorea. Inteligent şi aventuros, muncea neobosit ca reporter pentru *New York Bugle,* unde apăra cauzele celor mai puţin norocoşi. Dădea în vileag corupţia. Dezvăluia ipocrizia din politica din New York. Era şi chipeş, totodată, cu părul castaniu, ochii de un albastru luminos şi o constituţie înaltă şi zveltă care vibra de energie şi încredere. Avea ambiţie şi convingeri puternice, era un bărbat care avea să ajungă pe culmi înalte în viaţă. Lily de-abia aştepta să îl ajute la fiecare pas pe acel drum.

Fără îndoială, trebuia să îşi convingă tatăl să le accepte căsătoria, dar Lily îşi pregătise argumentele. Calvin susţinea că Warren Davies avea să fie furios că unica lui fiică se măritase cu un simplu reporter, cu un bărbat fără bani sau prestigiu, dar Lily avea încredere în tatăl ei. La urma urmei, el plecase spre teritoriul statelor Dakota în adolescenţă pentru a face avere şi ieşise victorios cu o mină prosperă de argint. Respecta munca grea şi hotărârea, respecta orice bărbat care se baza pe propria minte şi pe curaj pentru a-şi croi drumul în lume. Fără îndoială, urma să ajungă să îl placă pe Calvin de îndată ce aveau să se cunoască.

Lily îl eliberă pe Calvin cu un sunet umed, iar mădularul soţului ei căzu pe stomacul lui.

— Vrei să mă opresc? întrebă ea mieros, plimbându-şi unghiile pe interiorul coapselor lui.

Calvin tremură.

— Dumnezeule, te rog, nu! Ştiu că nu am multe de oferit, dar îţi dau ţie totul dacă mă primeşti mai adânc. Da, aşa, gemu el când Lily îşi reluă activitatea cu gura ei fierbinte. Of, dacă mor din cauza asta, va merita.

Calvin rar înceta să vorbească, chiar şi în momentele intime. Cuvintele nu erau doar mijlocul lui de trai, reprezentau totodată o sursă de alinare şi o armă. Hotărâtă să îi închidă gura, Lily întinse mâna şi îi cuprinse testiculele în palmă, strângând blând, iar el încremeni.

— Mai repede, spuse Calvin. Mai strâns. Doamne, Lily, ard de viu.

Ea îşi dublă eforturile, cu mişcări sus-jos, buzele trăgând, limba mângâind, până când muşchii lui începură să tremure. Cu cât era mai dură cu el, cu cât îl zgâria şi strângea mai mult, cu atât mai mult îi plăcea lui Calvin. În curând, el înjură, şoldurile lui legănându-se în timp ce se împingea în gura ei. Cu un ţipăt, ejaculă în gâtul ei, trupul tremurându-i.

Când zvâcnirile încetară într-un final, Lily începu să presare sărutări pe zgârieturile roşii pe care le lăsase pe abdomenul lui plat şi ferm. Şi ea era umedă de dorinţă, excitarea zvâcnind în acelaşi ritm cu inima ei. Spune-mi, de cât timp mai avea nevoie Calvin să se refacă?

— Vino-ncoa, vrăjitoareo!

Mâinile lui puternice se strecurară pe sub braţele ei, ridicând-o peste trupul lui. Expresia lui era dureros de tandră, iar Calvin o sărută pe buze. Lily se desfată cu aroma lui, cu modul în care şoldurile lor se potriveau atât de perfect împreună, cu mângâierea limbii lui în timp ce Calvin îi invadă gura. Dragostea explodă în pieptul ei, fiecare por fiindu-i inundat de o senzaţie că acesta era lucrul potrivit, senzaţie care se instală în trupul ei.

— Te iubesc la nebunie, şopti ea când se despărţiră.

Cu dosul degetelor sale, Calvin îi mângâie blând obrazul. Ochii lui albaştri erau întunecaţi, îmbătaţi de plăcere, şi un surâs îi schimonosi colţul gurii.

— Te iubesc cu adevărat, Lily, iubirea mea. Pentru

totdeauna.

Ei îi crescu inima.

— Cât de norocoasă sunt că te-am întâlnit.

— Norocul este complet de partea mea. Eşti Lillian Davies, ai fi putut avea orice bărbat…

Ea îşi puse un deget pe buzele lui.

— Dacă este adevărat, atunci te aleg pe *tine,* Calvin iar tu eşti modest. Ştiu că există o serie de femei în trecutul tău.

Deşi poate că nu era bogat, Calvin era tipul de bărbat pe care femeile îl urmăreau. Cu o înfăţişare chipeşă şi o constituţie zveltă, radia putere şi graţie şi avea o anumită legănare în mers, care era suficientă, cât să nu dea în fanfaronadă. Ochii lui ageri nu ratau nimic, în timp ce un mic licăr în adâncimile lor albastre insinuau o glumă secretă. Acesta era un bărbat care făcea mintea unei femei să devină păcătoasă. Să se întrebe de ce ar putea fi capabil diavolul într-un dormitor…

Ce noroc că Lily nu mai trebuia acum să tânjească după el şi să îşi pună întrebări. Nu, ştia exact ce talente poseda el în acel domeniu – şi nu avea nicio intenţie să renunţe vreodată la el.

— În trecutul meu, poate, şi acolo vor rămâne.

Calvin îi cuprinse sânul, degetele lui abile tachinându-i sfârcul până când se întări sub atingerea sa.

— Ar face bine. Nu am nicio intenţie să te împart cu cineva.

El strânse sânul moale şi rotofei, făcând-o să icnească.

— Nici eu pe tine. Toţi frumuşeii aceia care făceau coadă în urma ta ar face bine să dispară când ne întoarcem la New York.

— *Făceau coadă?* Ea îl ciupi de sfârc, iar el fu cel care icni de data asta. Retrage-ţi vorbele. Nu face nimeni coadă după mine.

— Devii furioasă? Ştii ce reacţie am când eşti supărată. Luându-i mâna de pe pieptul lui, îi aduse degetele la buze şi le sărută vârfurile. Şi număr nu mai puţin de

patru dintre cei mai râvniţi burlaci din Manhattan care speră să te prindă în mrejele lor, scumpa mea. Să le dau nume?

— Ei vor doar averea tatălui meu, nu pe simpla Lily, încăpăţânata şi autoritara fiică a unui miner.

— Te înşeli. Văd cum se uită la tine, cu adoraţie în ochi, nu cu lăcomie. Exact aşa cum te sorb şi eu din privire.

Lily simţi cum stomacul i se încălzeşte şi se agăţă de acel compliment, nevrând să uite vreodată suavitatea pe care acest bărbat o adusese în viaţa ei. Îşi împleti picioarele cu ale lui, frecându-i pielea aspră cu tălpile ei moi.

— În noaptea în care ne-am cunoscut, m-ai invitat la dans. Habar nu aveam cine erai.

— Nu îţi ştiam numele, doar că erai cea mai frumoasă şi mai captivantă femeie din încăpere. Nu puteam sta deoparte. Trebuia să aflu tot ce puteam despre tine, să te ating, chiar şi de-ar fi fost doar să dansez cu tine.

— Iar tu, reporterul misterios din încăpere, supraveghind petrecerea cu ochi ageri, atenţi. Nimeni nu prea ştia ce să creadă despre tine.

— Cred că majoritatea oamenilor m-au confundat cu un lacheu, spuse el crispat.

— Nicio şansă. Postura ta este la fel de servilă ca…

— A ta? propuse el.

Lily râse, iar buzele lui ajunseră pe gâtul ei. O ciupi uşor şi o linse, tachinându-i pielea, până când ea se agită sub el. Disperată. Dornică.

— De cât timp de refacere spuneai că ai nevoie?

Calvin o împinse uşor pe spate şi se poziţionă între coapsele ei.

— Scumpa mea Lily, gura unui bărbat nu are niciodată nevoie de timp de refacere. Alunecând în jos, pe trupul ei, presără o dâră de sărutări până în locul ei intim şi începu să o lase fără suflare.

*

O bătaie în uşa camerei de hotel străpunse creierul lui

Calvin. El se foi, luptându-se cu efectele somnului, dar şi cu cele ale unei soţii lacome, întinzându-se pentru a alunga durerea de mijloc. O singură persoană ar îndrăzni să îi deranjeze, iar Calvin ştia că nu ar bate la uşă dacă nu ar fi urgent.

Sperând să nu îşi trezească soţia, Calvin se mută pe marginea saltelei şi se întinse după pantaloni. *Soţia.* Îi plăcea să spună acel cuvânt. Îi plăcea destul de mult. Îşi petrecuse copilăria călătorind prin lume cu părinţii lui, devotaţi scopului de a-şi răspândi religia, niciodată lăsându-l într-un singur loc prea mult timp. Case temporare, prieteni temporari. Niciodată nimic permanent sau real – nu până la Lily. Ea îi aparţinea lui acum.

Aruncă o privire peste umăr la silueta ei adormită. Părul blond i se revărsa peste cearşafurile crem asemenea unor raze de soare. Lily dormea pe o parte, ţinându-şi ambele mâini sub obraz, de parcă s-ar fi rugat. Emoţiile crescură în pieptul lui, simţind o senzaţie intensă, până în oase, că acesta era lucrul potrivit, o senzaţie pe care nu o mai simţise niciodată înainte. Şi cu această femeie, dintre toţi oamenii posibili. Ei veneau din două lumi diferite; a lui Lily era compusă din petreceri şi şampanie, în timp ce a lui era una de pură hotărâre şi curaj. Şi totuşi, cumva, lucrurile funcţionau.

Încă o bătaie îl duse pe Calvin la uşă. Hugo, cel mai bun prieten al său şi, uneori, valet, stătea pe coridor, cu ochii plini de îngrijorare.

— Tatăl ei este aici.

Calvin încremeni.

— Tatăl ei? Tatăl lui Lily? *Aici?*

Când Hugo încuviinţă din cap, Calvin îşi simţi stomacul încordându-se. Rahat! Trebuia să fie în Dakota.

Hugo ridică din umeri.

— Tot ce ştiu este că e la parter, întreabă de tine.

Mintea lui Calvin se învârtea. Nu îl cunoscuse pe Warren Davies, dar cunoştea reputaţia bărbatului. Un om de afaceri nemilos, care nimicea revoltele şi neînţelegerile prin orice mijloace posibile, chiar şi prin vărsare de sânge.

Ultima încercare de a organiza un sindicat la mina de argint a lui Davies sfârşise prin moartea a peste cincizeci de oameni. Davies era recunoscut ca primind ceea ce îşi dorea… iar Calvin bănuia că aceasta nu avea să fie o vizită plăcută.

— Lasă-mă două minute şi cobor.

Închise uşa şi se grăbi să îşi adune hainele de pe podea. Deşi se spălase regulat, nu mai purtase haine de cel puţin o săptămână, de când părăsise camera ca să îi cumpere lui Lily îngheţată de la un magazin din josul străzii – o delicatesă pe care el o linsese de pe minunatul ei trup gol, îşi aminti Calvin zâmbind. Îşi găsi cămaşa curată, dar mototolită, iar lavaliera era la fel de şifonată. Nu tocmai aşa cum voia el să îşi cunoască socrul.

După ce se îmbrăcă, îşi verifică faţa în oglindă. O barbă de două zile, neîngrijită, îi acoperea maxilarul. Se înfioră. „Nu am ce-i face acum”, se gândi el şi îşi trecu un pieptăn prin părul ciufulit.

— Calvin? Unde pleci?

El se întoarse la auzul vocii răguşite şi somnoroase a soţiei lui.

— Tatăl tău este aici.

— Tati e aici?

Ea se ridică în capul oaselor, cearşaful căzând de pe trupul ei şi dezvăluind cei mai atrăgători sâni pe care pusese el vreodată ochii.

— Este la parter.

Calvin se întinse după redingotă şi o îmbrăcă. Era cea mai bună haină a lui, din stofă de un albastru-închis, pe care o cumpărase anul trecut. Îşi scutură mânecile de praf şi îşi aranjă manşetele.

— Cum a aflat unde suntem? Acum în picioare, Lily se chinuia să îşi adune hainele. Calvin observă că mâinile îi tremurau în timp ce bâjbâia după cămaşa ei. Se presupunea că trebuie să meargă să viziteze mina.

— Habar nu am. Vom afla în curând.

Calvin merse lângă ea şi o apucă de umeri, oprindu-i mişcările frenetice.

— Scumpo, aşteaptă!

Ea îşi îndreptă spatele şi îl privi fix, cu ochii mari şi panicaţi. El o sărută pe nas.

— Vom fi bine. Va înţelege, îţi promit.

Lily înghiţi în sec, dar încuviinţă din cap.

— Desigur. Ai dreptate. Ar trebui să cobor şi eu cu tine totuşi.

— Nu, nu este nevoie. Merg eu mai întâi. Ia-ţi cât timp ai nevoie ca să fii gata. Nu este nicio grabă.

— Aşa voi face. Degetele ei strânseră reverele hainei lui. Calvin, te iubesc.

El îi zâmbi, coborându-şi mâinile pe trupul ei pentru a-i mângâia sânii.

— Şi eu pe tine. Repede, înainte să decidă să dea buzna în cameră.

O lăsă pe Lily să se îmbrace şi ieşi pe coridor. În timp ce pomi spre parter, îşi reaminti în sinea lui toate motivele pentru care Warren Davies ar trebui să fie de acord cu el ca soţ al lui Lily. Ca şi Davies, Calvin crescuse în sărăcie, dar îşi croia propriul drum în lume. Avea o slujbă bine plătită, avea toate mâinile şi picioarele. Avea chiar şi toţi dinţii. Nu ar trata-o niciodată urât şi nu ar răni-o pe Lily. Mai presus de toate, o iubea din toată inima lui. Ce tată nu ar vrea ca fiica lui să fie fericită şi iubită?

Hugo aştepta la baza scărilor, chipul posomorât fiindu-i încruntat.

— Este în salonul din faţă, spuse Hugo. Şi nu pare încântat. Doi bărbaţi stau afară, în trăsura lui, unul este la uşa salonului. Este o matahală de om.

Acea informaţie nu îi pică bine. De ce adusese Davies o armată cu el?

— Mulţumesc. Lily va coborî imediat. Te ocupi tu să o conduci?

— Da, domnule. Şi mult noroc.

Un bărbat masiv păzea salonul. Când Calvin se apropie, bărbatul deschise uşa, apoi o închise rapid în urma lui Calvin. De îndată ce ochii lui se adaptară luminii amiezii, Calvin văzu un bărbat îndesat, bine îmbrăcat, în faţa

ferestrei. Warren Davies.

Davies înaintă, iar Calvin observă imediat asemănarea cu fiica lui. Aceiaşi ochi de culoarea whisky-ului, un castaniu-deschis cu pete de auriu, şi o bărbie aproape la fel de încăpăţânată. Davies avea părul scurt, cenuşiu şi o mustaţă lungă, asemănătoare cu cea a unui cowboy de prin Dakota. Expresia lui nu era deloc blândă totuşi, iar o presimţire se infiltră în pieptul lui Calvin.

— Tu eşti Calvin Cabot?

— Într-adevăr, eu sunt, domnule Davies. Întinse o mână spre el, pe care Davies nu făcu niciun efort să o accepte. După o secundă, Calvin coborî mâna şi spuse: Ştiu că poate este o surpriză, domnule…

— O surpriză? spuse batjocoritor Davies. Băiete, o *surpriză* este să vii acasă şi să descoperi că bucătarul ţi-a pregătit desertul preferat. O *surpriză* este când dai peste un cunoscut pe stradă. O *surpriză* este să ai o zi bună la Bursă. Asta nu este o surpriză. Să aflu că această – gesticulă spre Calvin – mizerie de om a fugit şi s-a căsătorit cu unica ta fiică este o catastrofă blestemată.

Calvin simţi cum pielea îi ia foc, furia învolburându-se în venele lui ca un potop. „Stai calm”, îşi spuse în sinea lui. Nimic bun nu s-ar întâmpla dacă şi-ar pierde cumpătul. Trebuia să îl liniştească pe bărbatul mai în vârstă, să îi explice ce simţea pentru Lily.

— Ştiu că par o alegere nepotrivită, dar o iubesc. Voi…

— Nu îmi pasă ce simţi pentru ea. Dumnezeule, căsnicia nu este construită pe *sentimente,* băiete. Este despre avere şi poziţie socială. Lily tocmai şi-a făcut debutul în societate şi aveam planuri pentru ea. Nici măcar unul dintre acele planuri nu includeau un scandalagiu inferior de la un ziar de care nu a auzit nimeni.

Insulta îl împunse adânc, iar Calvin îşi încrucişă braţele la piept pentru a se împiedica să îl pocnească pe Davies în barbă. Da, muncea ca reporter pentru *Bugle,* dar avea ambiţie. Nu urma să fie mereu un „scandalagiu inferior”. Se părea că lui Davies nu îi păsa deloc de acest

lucru. Îi păsa doar de cât de potrivit era Calvin drept soţul lui Lily *acum.*

— De ce aţi venit aici? întrebă el făţiş.

Gura lui Davies se schimonosi.

— Acum am ajuns la subiect. Am adus actele de anulare ca să le semnezi.

— Nu semnez niciun act de anulare, izbucni el, amabilitatea sa evaporându-se rapid. Dacă Davies voia luptă, Calvin avea să îi ofere una mai mult decât bucuros. Orice aţi spune, nu voi renunţa la ea.

— Cât? Dându-şi marginea hainei la o parte, Davies îşi cufundă mâinile în buzunare. Cât vrei?

— Nu vă vreau banii. Nu aveţi destui ca să mă forţaţi să o părăsesc.

Davies îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Ştii exact câţi bani am. Nu am nicio îndoială că te-ai informat mult şi bine în privinţa mea înainte să o abordezi pe Lily. Înainte să îi împui capul cu minciunile tale.

Calvin îşi încleştă dinţii atât de tare, încât se temu că i-ar putea trosni maxilarul.

— Nu am minţit-o niciodată pe fiica dumitale. Şi nu am abordat-o pentru că este fiica dumitale. Habar nu aveam cine era când…

— Scuteşte-mă, fiule! N-am timp sau răbdare pentru prostii. Când îţi voi spune ce am aflat despre tine, te vei răzgândi în privinţa anulării.

Cu mintea gonindu-i, Calvin încercă să se gândească ce secrete din trecutul său ar fi putut dezgropa Davies… dar nimic nu îi trecu prin minte. Nu dusese viaţa unui călugăr, dar totuşi nu comisese nicio infracţiune serioasă.

— Aşa credeţi?

Davies se aşeză într-un fotoliu şi îşi puse coatele pe braţele sale.

— Am două informaţii pe care trebuie să le auzi. Prima este că, deşi îmi iubesc fiica, o voi lăsa fără un cent dacă rămâne căsătorită cu tine. Voi doi nu veţi vedea un dolar de la mine sau din proprietatea mea. O voi scoate complet din testamentul meu.

Calvin se încruntă, simţind cum numai se întunecă. Când fugiseră, el nu se gândise suficient de departe cât să îşi facă griji pentru finanţe. La naiba, fusese crescut cu nimic şi supravieţuise, dar Lily iubea viaţa fetelor din înalta societate, cu petrecerile lor extraordinare, cu cinele luxoase şi cu jucăriile scumpe. Şi, deşi el nu se căsătorise cu ea pentru banii familiei ei, Calvin nu se gândise că avea să îi răpească un asemenea stil de viaţă. Lily ar rămâne cu… bucăţi de carne în loc de *foie gras.* Bere în loc de şampanie. Peticirea rochiilor în loc de cumpărarea altora noi. Să uite de baluri elegante şi evenimente sociale; ar putea fi nevoită să îşi găsească o slujbă ca secretară sau vânzătoare.

Dar cum ar putea el să o părăsească? Poate că tatăl ei mergea la cacealma. La urma urmei, Lily pretindea că Davies o iubea nebuneşte. Cu siguranţă, tatăl ei nu ar…

— Văd că încă nu mă crezi, spuse Davies. Aşa că lasă-mă să îţi spun al doilea lucru. Am mulţi prieteni în guvernul Statelor Unite – mai mulţi decât tine, aparent – şi au fost mai mult decât dispuşi să îmi spună despre recentele tale încercări de mituire. Se pare că ai scris scrisori şi ai oferit bani oricui era dispus să te asculte. Are legătură cu soţia ta, cea din China…

Capitolul 2

Conacul Davies, Fifth Avenue
Aprilie 1889

Calvin Cabot, fostul ei soţ. Aici, în casa familiei ei.

Soţ. Chiar şi acel cuvânt suna straniu. Amintirea scurtei lor căsătorii îi provoca o greaţă în stomac, la fel cum ar fi păţit de la nişte stridii stricate, chiar dacă el era încă inconştient. Doar văzându-l o înfurie, umilinţa ei fiind atât de vie, de parcă totul s-ar fi petrecut ieri. Răsuflă îndelung, hotărâtă să rămână calmă. Lăsând deoparte trecutul lor ghinionist, bărbatul trebuia să trăiască suficient de mult cât

să o poată ajuta.

Lily trebuia să îşi găsească fratele. Cei de la Pinkerton îl căutaseră săptămâni întregi fără rezultate. Apoi sosise o scrisoare, una pe care ea nu o înţelesese pe deplin, dar o recunoscu imediat ca fiind periculoasă. Fără îndoială, Calvin ar fi de acord cu acest lucru de îndată ce s-ar trezi, iar Lily avea să îi arate scrisoarea.

Cu orice preţ, acest secret trebuia să rămână îngropat.

Îşi petrecu următoarele unsprezece ore supraveghindu-l pe Calvin, timp în care încercă să îi toarne apă pe gât şi îl spălă cu o cârpă. Bărbatul ardea de febră, ceea ce părea straniu. Ea nu îl lăsase în grija servitorilor ei, întrucât niciunul nu ştia că Lily fusese căsătorită. Nu, doar doi oameni ştiau de căsătoria lor –, iar ea nu fusese surprinsă când unul dintre ei apăruse în pragul uşii sale în zori.

Hugo, prietenul şi valetul lui Calvin, se prezentase la uşa servitorilor, pregătit să se ocupe de sarcina lui. Avea tenul închis la culoare, ochi căprui blânzi şi păr negru, scurt, constituţia sa mătăhăloasă fiind acoperită bine de un costum de culoarea ciocolatei. Lily îl primi bucuroasă, recunoscătoare că putea pleca pentru puţin timp de lângă Calvin, apoi merse în camera ei pentru a se împrospăta şi înviora.

Îl cunoscuse pe Hugo înainte, când ea şi Calvin erau în relaţii mai bune, întrucât Hugo nu era niciodată prea departe de Calvin. Povestea despre cum se cunoscuseră cei doi bărbaţi era puţin misterioasă, cam ca tot trecutul lui Calvin, dar ea cunoştea câteva detalii. În timp ce era un adolescent sclav în Missouri, Hugo sfârşise în China cu fostul lui angajator, un om de afaceri care murise la scurt timp după sosirea în Orient. Hugo rămăsese acolo, iar cândva pe parcurs, el şi Calvin deveniseră prieteni.

Lily fusese invidioasă pe relaţia lor. Calvin nu permitea multor oameni să se apropie de el, iar ea sperase să atingă acel nivel de intimitate într-o bună zi. Totuşi acest lucru nu se întâmplase niciodată. Nu că el ar fi fost

interesat de o căsătorie adevărată, oricum. Banii fuseseră scopul lui Calvin tot timpul.

Ea încă îşi putea aminti cum coborâse la parter în urmă cu patru ani şi îl găsise pe tatăl ei stând singur în salonul hotelului.

— Unde este Calvin? îl întrebase ea pe tati.

— Proaspătul tău soţ a plecat.

— A plecat? Ea privise în jur. Unde a plecat?

— Înapoi la New York, presupun. Grăbindu-se să cheltuiască banii pe care tocmai i-am dat, fără îndoială.

Lily clipise. Bani? New York?

— Nu înţeleg. I-ai dat bani?

— I-am oferit o anulare, iar el a vrut o avere. Le-a luat pe ambele fără să clipească.

— Anulare? Inima i se strânse în mod dureros, în timp ce plămânii îi cedară, incapabili să tragă aer. Spui că…

Tatăl ei luase o foaie de hârtie de pe măsuţa de ceai şi i-o întinsese.

— Îmi pare rău, porumbiţo. Nu a vrut niciodată altceva în afară de banii familiei noastre.

Calvin nu ar fi părăsit-o, nu ar fi pus capăt căsătoriei lor, nu fără să discute cu ea înainte. O iubea. Lui nu îi păsase niciodată de banii tatălui ei. De fapt, trupul ei cânta încă după repriza de dragoste pe care o avuseseră la etaj. Convinsă că tatăl ei se înşela, Lily întorsese pagina pe partea cu semnătura.

Atunci o văzuse. Clar ca lumina zilei, îi era imposibil să nu recunoască numele care o privea de pe pagină. *Calvin Cabot* fusese scris citeţ şi elegant pe linia marcată. Un suspin îi scăpase de pe buze, în timp ce lacrimile urcaseră în ochii ei şi se revărsaseră. O lacrimă mare căzu pe hârtia din mâna sa.

Chiar şi aşa, ea credea în Calvin.

— Te înşeli. Asta este… este o greşeală, cumva. Vei vedea. El se va întoarce după mine şi atunci îmi va explica.

Tati doar scuturase din cap.

— Îţi arăt bucuros o copie a cecului pe care i l-am dat. L-a luat foarte nerăbdător. Nici măcar nu s-a împotrivit.

Acesta este genul de bărbat cu care vrei să fii căsătorită? Meriţi pe cineva mai bun, porumbiţo.

— Te rog să nu îmi spui aşa, izbucnise ea, pentru prima dată neplăcându-i implicaţia numelui lui de alint pentru ea din copilărie. Implicaţia că ea era o persoană uşor de păcălit. Şi ţi se va dovedi că te înşeli, tati. Calvin este un om bun, un om onorabil. Nu s-ar căsători niciodată cu mine pentru banii mei.

— De-abia îl cunoşti. Te iubesc enorm, Lily, dar niciodată nu te uiţi înainte să sari. Ar fi trebuit să insişti pentru o logodnă cum se cuvine, nu să fugi grăbită şi să te căsătoreşti cu el după doar câteva săptămâni.

— Vrei să spui că ar fi trebuit să mă mărit cu unul dintre bărbaţii pe care tu îi împingi spre mine, şi toţi erau groaznici.

— Atunci, mai vedem noi despre Calvin Cabot al tău, spusese tatăl ei, ridicând palmele pentru a o calma. Voi recunoaşte bucuros că m-am înşelat când el se va întoarce.

O, cât aşteptase Lily. Ca o proastă, cocoţată la fereastră, privind îndelung în josul străzii Fifth Avenue şi dorindu-şi ca silueta înaltă a lui Calvin să coboare dintr-una dintre birjele care treceau. Mândria o împiedicase să îl caute pe Calvin, deşi îşi călcase pe inimă şi îi telegrafiase de două ori. El nu venise niciodată. Tatăl ei avusese dreptate tot timpul.

Acea greşeală groaznică o umilise şi îi dezamăgise foarte mult tatăl. Cu aprobarea sa, tatăl ei făcuse să dispară întregul episod, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Nimeni nu putea afla vreodată de prostia ei, că fusese destul de nătângă cât să se mărite cu Calvin, ca să nu mai spunem că îl aşteptase să se întoarcă după ce el plecase. Acum ea avea o viaţă diferită, cu un viitor logodnic. Montgomery Fields habar nu avea că Lily mai fusese căsătorită – iar Lily voia ca lucrurile să rămână astfel.

Monty venea dintr-o veche familie din New York, una cu bani şi prestigiu. El participa la orice eveniment social important şi cunoştea aceiaşi oameni ca şi ea. Pe scurt,

Monty era genul de soţ pe care Warren Davies îl dorise pentru unica lui fiică. Nu ca prima ei alegere dezastruoasă, ticălosul care dormea în prezent într-o cameră în josul coridorului.

Monty era mai mult decât prietenul ei. De asemenea, el făcea parte şi din consiliul de conducere al companiei de minerit Davies Mining, unde devenise un aliat în cazul problemelor delicate, împreună cu Edward, unchiul lui Lily. Dacă îl înfuria pe Monty, îşi punea în pericol poziţia cu greu câştigată în compania tatălui ei, o companie pe care Lily intenţiona să o păstreze în familie până când fratele ei putea prelua conducerea. Nu avea să permită trecutului ei cu Calvin să îi ameninţe şansa la fericire.

După ce se împrospătă, se întoarse în camera de oaspeţi. Hugo stătea ameninţător lângă pat, privindu-şi încruntat angajatorul. Ea merse lângă partea opusă a patului. Of, cât de mult îşi dorea să fi existat altcineva la care să apeleze, altcineva care să o poată ajuta. Oricine, în afară de bărbatul inconştient din acel pat. Lily ura să aibă nevoie de ceva de la Calvin, un bărbat pe care îl detesta.

Dar el ajutase la crearea acestui dezastru; putea măcar să ajute la rezolvarea situaţiei. Rapid şi discret.

Hugo îşi coborî bărbia în piept.

— E rău de data asta.

— Cum adică, *de data asta?* şopti ea. Cât de des se întâmplă lucrul ăsta?

Hugo nu răspunse, doar continuă să îl privească pe bărbatul de pe pat. Piciorul lui Calvin se mişcă sub aşternut. O clipă mai târziu, se întoarse pe spate cu un geamăt slab. Cearşaful îi căzu pe şolduri, dezvăluindu-i trunchiul dezgolit, iar Lily încercă să nu reacţioneze. Îl dezbrăcase în timp ce Calvin ardea de febră, disperată să îi mai scadă temperatura, aşa că ar trebui să fie imună la priveliştea trupului său gol. Dar după patru ani, ochii ei îl sorbiră, desfătându-se cu silueta lui surprinzător de puternică.

Piele fină şi bronzată peste muşchi fermi. Picioare lungi cu un strat de păr maroniu. Acelaşi strat de păr părea puţin mai gros pe pieptul lui lat, subţiindu-se pe măsură ce

cobora spre un stomac plat, ispititor, unul care atrăgea ochiul mai jos. Şi mai jos apoi…

Blestemat să fie. Lily trebuia să plece, trebuia să iasă din cameră şi să îşi recapete echilibrul. Să se uite drăgăstos la Calvin, ca o cocotă, era sub demnitatea ei.

Chiar când era pe punctul de a pleca, el vorbi.

— Of, slavă Domnului că eşti tu, îl auzi ea mormăind către Hugo. Glasul îi suna de parcă o lamă ascuţită trecuse prin traheea lui. Am avut cel mai groaznic vis. Era scorpia blondă. Era aici, mă ţintuise şi mă ţinea captiv. A fost un coşmar nenorocit.

Hugo tresări, în timp ce Lily îşi încleştă pumnii. Căldura îşi croia drum pe gâtul ei, urcând apoi spre faţa sa.

Ceva în reacţia lui Hugo probabil că fusese perceput de creierul tulburat de droguri al lui Calvin, pentru că el încremeni. Întoarse încet capul pentru a cerceta încăperea, privind împrejurimile: aşternuturi din satin, operele de artă nepreţuite de pe pereţii de un galben pal. Lividitatea tenului său deveni acum de culoarea făinii, muşchii feţei lui destinzându-se, surprinşi.

Lily se îmbărbătă când el o văzu, în cele din urmă. Ochii li se încleştară – iar el tresări, scoţând un geamăt. Lily îşi împreună braţele într-o încercare de a se împiedica pe sine să îl strângă de gât. „Tom are nevoie de tine. Îl poţi suporta pe Calvin dacă asta înseamnă să îţi găseşti fratele”.

De la moartea tatălui ei, fratele ei mai mic era singura familie care îi mai rămăsese pe lume. Îl iubea enorm de mult pe Tom, necondiţionat – spre deosebire de ticălosul care acum se foia disperat să îşi tragă cearşaful până la bărbie. Lily făcuse greşeala să îl iubească şi pe el odată, iar Calvin se dovedise rapid nedemn de un asemenea sentiment puternic. Vierme oportunist!

— Nu e nevoie să te deranjezi, îi spuse lui Calvin. Sunt deja familiară cu – şi complet neimpresionată de – tot ce este sub acel cearşaf. „Mincinoaso!”

Calvin înghiţi în sec, privirea sa sărind de la ea la Hugo, rămânând în cele din urmă asupra prietenului său.

— Ce naiba caut aici?

— Ea te-a pescuit din localul lui Sing.

Ochii albaştri şi furioşi se întoarseră să îi întâlnească pe ai ei.

— La naiba! I-am dat o sumă uriaşă de bani ca să îmi păstreze secretă prezenţa acolo. De ce ai distrus asta?

— Pentru că mi-ai ignorat scrisorile. Nu am avut de ales decât să te răpesc.

Oftatul lui fu greoi şi înşelător.

— Trebuie să mă îmbrac.

— Nu pleci până nu vorbim şi până nu eşti de acord să mă ajuţi, se răsti ea.

— Nu fac absolut nimic până nu îmi golesc vezica şi nu îmi acopăr ouăle, ripostă el.

Şocul şi ruşinea o învăluiră pe Lily, dar ea îşi păstră cumpătul.

— Bine. Mă întorc în zece minute – iar dacă încerci să scapi, îl voi pune pe şoferul meu să te împuşte.

*

Lillian Davies. Fosta lui *soţie.* Iar el era în casa familiei ei. Dumnezeule! Lui Calvin de-abia îi venea să creadă ce ghinion avea.

Se propti în coate, pregătit să îşi urle nemulţumirea la Hugo – iar durerea explodă în spatele ochilor lui. Închise brusc ochii şi se lăsă înapoi pe spate, un geamăt huruind în gâtul lui.

— La naiba, capul meu! Te rog, spune-mi că ai adus remediul.

— Desigur.

O sticlă atinse mâna lui Calvin. El bău grăbit conţinutul revoltător, reţeta fiind un secret pe care Hugo îl păzea mai tare decât misiunea unui spion în timp de război. Aruncând deoparte sticla goală, Calvin se concentră să nu vomite pentru câteva clipe.

Când greaţa trecu, el spuse:

— Păcat că ea nu s-a născut acum o sută de ani. L-ar fi putut pune pe fugă pe Napoleon. Ce i-ai spus?

— Nu multe. I-am dat de înţeles că acesta nu este un lucru ieşit din comun totuşi.

Calvin bombăni. Probabil că ea oricum nu se aştepta la mai mult din partea lui. Era fiica lui Warren Davies din cap până-n picioare. Nemiloasă şi răzbunătoare. Deşi ajutarea celui mai aprig competitor al lui Calvin fusese o lovitură extrem de nemiloasă, chiar şi pentru un Davies, şi una pe care Calvin nu avea să o ierte cu uşurinţă.

— Cum te simţi?

— De parcă am fost trecut prin tiparniţă de câteva ori. Privirea lui Calvin cercetă încăperea, decorul dantelat şi conştientizarea locului în care se afla reuşind doar să îl facă să se simtă şi mai rău. Trebuie să mă ajuţi să ies de aici.

— Ai auzit ce a spus stăpâna. Are nevoie de ajutorul tău cu ceva – ceva destul de important cât să te răpească. Nu crezi că ar trebui să asculţi ce are de zis?

Stomacul lui Calvin se învolbură, iar el rosti printre dinţii încleştaţi:

— Nu este stăpâna. Căsătoria a fost anulată, după cum bine ştii.

El aproape credea că acel lucru nu se întâmplase niciodată, cu excepţia viselor erotice pe care încă le avea în unele nopţi. Era greu de spus pe cine ura mai mult când se trezea: pe el însuşi pentru că avea visele, în primul rând, sau pe ea pentru că i le provoca.

Se luptă să se ridice în capul oaselor.

— Şi mai ştii şi că am evitat-o timp de două săptămâni. Ajută-mă să mă ridic. Trebuie să plec.

Hugo oftă, dar îşi strecură braţele pe sub umerii lui Calvin şi îl ridică în picioare. Calvin se împletici până la toaletă, unde se uşură, apoi se spălă pe faţă. Fumul specific, cu aromă de nucă, al opiului îi zăbovea în nări, o consecinţă nefericită a ascunzătorii sale. Nu mai fumase pipă de ani buni şi nu vizitase localul lui Sing pentru drogul euforic. Mergea acolo să se ascundă în timpul rarelor momente când ieşea din nou la suprafaţă febra din Hong Kong, doar pentru a împiedica pe toată lumea să afle despre slăbiciunea lui. Nimeni până atunci nu se gândise să

îl caute la Sing, nici măcar o dată în trei ani… cum de reuşise scorpia?

„Nu crezi că ar trebui să asculţi ce are de spus?”

Nu, nu credea. Orice favoare avea ea nevoie, mică sau mare, lui Calvin nu îi păsa. Nu îşi putea *permite* să îi pese. Avea destule probleme de-ale lui. Lily îl credea un oportunist, un vierme ahtiat după bani, şi nu avea nicio intenţie să îi schimbe acea părere. Nu conta că îl împiedicase pe tatăl ei să o dezmoştenească în urmă cu patru ani. Datorită lui, moştenitoarea argintului era exact acolo unde îi era locul: cinând cu prietenii ei simandicoşi şi participând la petreceri şi mai simandicoase. Conducând preţioasa companie a tatălui ei. Ajutându-i pe editorii rivali. Aşa că el îi făcuse destule favoruri, mersi.

Fireşte, era puţin curios cu privire la motivul ei de a-l răpi. Informaţia era treaba lui, la urma urmei; aduna informaţii aşa cum un om sărman aduna monede. Şi, în ciuda anulării, el rămăsese la curent cu plecările şi venirile ei, cu bărbaţii cu care se asocia ea. Nu existaseră mulţi bărbaţi în afară de vechiul ei peţitor, Montgomery Fields, un bărbat bine-cunoscut în oraş.

Fields era un imbecil de primă clasă. Cel mai rău lucru pe care societatea din New York îl avea de oferit, cu lenevia lui şi cu acel sentiment că totul i se cuvenea. Nu o merita pe Lily şi, cu siguranţă, ea trebuia să ştie asta. Femeia l-ar mânca la micul dejun şi apoi i-am împrăştia oasele pe Fifth Avenue. Fie asta, fie avea să o plictisească de moarte.

Chiar şi aşa, Calvin nu avea niciun drept să stea în calea ei. Căsătoria lor pripită fusese ştearsă în mod foarte eficient, fiind mituiţi oameni din două state ca să o facă să dispară. Fără îndoială, Warren Davies făcuse o treabă straşnică înlăturând orice legătură între fiica sa şi Calvin.

La acel moment, Calvin fusese neputincios. Nu posedase banii sau resursele necesare pentru a i se împotrivi lui Davies, nu fără să îşi încalce promisiunea făcută lui Hugo, prietenul care îi salvase viaţa de nenumărate ori. Acea promisiune încă aştepta să fie îndeplinită, un lucru care îl bântuia pe Calvin în fiecare zi.

Îşi frecă faţa cu ambele mâini. Ce naiba căuta el aici? Până recent, Lily nu încercase să îl contacteze, nici măcar după moartea ticălosului de taică-său. Nu tu scrisori, nu tu telegrame. De puţinele ori când dăduse nas în nas cu el prin oraş, îl ignorase vădit.

Atunci, ce putea ea să vrea de la el acum? Aproape că îşi putea închipui conversaţia:

— Am nevoie de ajutorul tău, Calvin, ar spune ea.

— Orice ai nevoie, răspunsul este nu, ar răspunde el.

— Atunci te voi sufoca în somn, i-ar spune ea.

— Mi-ar plăcea să te văd încercând, ar riposta el.

Oftând, deschise uşa şi intră în dormitor, înfiorându-se din nou la vederea decorului ţipător şi stângaci. Fireşte, Calvin nu ştia mai nimic despre decorarea unei case, dar ştia când lucrurile erau urâte – iar această cameră se califica, în mod sigur, pentru acest adjectiv. Acoperite cu nuanţe de galben, aluzii la bogăţia lui Davies erau peste tot, de la covoarele groase şi draperiile greoaie la mobila impunătoare şi tavanul pictat într-un auriu luminos.

— Aminteşte-mi să scot tot aurul din casa mea, bombăni el în drum spre fereastră.

— Nu ai aur în casă. Eşti bogat precum Cresus, dar eşti prea zgârcit ca să cheltui ceva, spuse Hugo.

Calvin îşi ignoră prietenul; avea probleme mai mari acum. Trei ferestre mari, boltite, dădeau spre grădină, iar când privi în jos, văzu că erau la etajul doi. Era puţin cam prea sus ca să sară fără să îşi rupă ceva.

— Ia cearşafurile, apucă-te să le legi unul de altul.

Hugo bombăni în barbă, dar se întinse spre pat. Calvin i se alătură şi confecţionară o frânghie întortocheată din cearşafuri din satin, cuvertură şi pătură.

— Nu-i destul de lungă să ajungă la pământ, spuse prietenul său.

— Ştiu, dar mă va duce mai aproape, cât să pot sări, pun pariu. În plus, nu avem destul timp să caut drumul de ieşire prin casă şi să risc să fiu prins. Grăbeşte-te – leagă capătul de pat.

Hugo se lăsă în genunchi la baza patului cu baldachin,

în timp ce Calvin duse frânghia din cearşafuri la fereastră. Deschise fereastra şi coborî frânghia din cârpă pe geam, legănându-se de peretele casei.

— Gata, spuse Hugo, iar Calvin nu pierdu timpul, legănându-şi un picior peste pervaz şi apucând frânghia alunecoasă cu ambele mâini.

Încet, începu să coboare spre pământ, rugându-se ca nodurile cearşafurilor să reziste măcar până să ajungă la primul etaj. Cu picioarele legănându-i-se în aer, un fior familiar îi străbătu sângele: palpitaţia necunoscutului, pericolul urmăririi.

Acelaşi entuziasm îl atrăsese şi la meseria de reporter de ziar. La *Bugle* îşi căpătase rapid reputaţia unui bărbat care era dispus să rişte orice pentru o poveste. Muncise mult ca să divulge corupţia. Să facă criminalii să plătească pentru faptele lor. Să îndrepte răul făcut în oraş. Calvin presupunea că acesta era modul lui de a duce mai departe moştenirea lăsată de părinţii lui, doar că el răspândea adevărul în loc de religie. Facerea de bine îi curgea prin sânge, aparent, deşi găsise o modalitate de a câştiga bani în timp ce îi ajuta pe oameni.

Hugo se aplecă pe fereastră ca să verifice progresul lui Calvin.

— Încă puţin, spuse el încet. Mai este cam un metru şi jumătate din frânghie.

Conştiincios, Calvin coborî, muşchii braţelor lui tremurând de efort. O spărtură explodă în dreapta lui, mici bucăţi de cărămidă zburându-i în faţă. El tresări şi încercă să îşi acopere capul cât de bine putu.

— *Dumnezeule!*

— Următorul glonţ va fi în fundul tău, strigă o voce feminină de pe pământ.

Calvin privi peste umăr. Lily stătea acolo jos, cu birjarul ei lângă ea, care avea o puşcă în mâini.

— Ai tras spre mine!

— Să fim cinstiţi, *el* a tras spre tine. Arătă spre bărbatul din dreapta ei. Eu nu eram sigură că mă pot forţa să ratez. Iar el va trage din nou dacă nu te întorci la etaj,

Calvin.

Mâinile îi alunecară uşor pe material, iar el încercă să înteţească strânsoarea. Din nefericire, atacul, împreună cu ultimele zile petrecute în pat îl slăbiseră, îl secaseră de putere. Nu ştia cât mai putea să se ţină de cearşaf.

— La naiba, Lily! O să cad. Lasă-mă să cobor pe pământ şi discutăm.

Râsetul ei tensionat răsună în grădină.

— Chiar te aştepţi să cred asta? În secunda în care picioarele tale vor atinge pământul, nu te voi mai vedea niciodată. Sus, Calvin! Mişcă-te!

— Promit că nu voi fugi. Hai să fim adulţi în chestiunea asta, spuse el grăbit, mâinile transpirându-i într-un ritm alarmant. Brusc, alunecă câţiva centimetri, iar numai se strânse. Pământul încă era prea departe ca să poată sări şi să fie în siguranţă. Haide, scumpo! Poţi să mă crezi…

— Ai încălcat toate promisiunile pe care le-ai făcut vreodată. Ştiam că vei încerca să te strecori afară. Urcă înapoi în cameră, *scumpule,* înainte să îl pun pe Jenkins să tragă din nou.

Unul dintre nodurile de deasupra capului său se slăbi, iar Calvin alunecă încă puţin. Panicându-se, încercă să găsească un punct de sprijin pe peretele casei, dar piatra aspră nu îi oferi niciun punct în care să îşi poată pune piciorul.

— Lily, te rog…

Apoi căzu, aerul şuierând în timp ce el plonjă spre pământ. Pământul îl zdrobi, o căzătură zdravănă pe iarbă, urmată de o durere indescifrabilă din toate părţile trupului său. Calvin se luptă să îşi recapete răsuflarea, care refuză să vină.

În timp ce vederea i se înceţoşă, o văzu pe scorpia blondă, cu chipul ei frumos şocat şi plin de vinovăţie în timp ce îl privea… şi apoi nu mai ştiu nimic.

Capitolul 3

De data aceasta, Lily nu îi mai lăsă nicio portiţă de scăpare.

Lily zăbovea lângă patul lui Calvin, aşteptând ca el să se trezească, privindu-i pieptul urcând şi coborând constant. Luase o căzătură zdravănă de pe casă, dând din mâinile şi picioarele lungi înainte de a se lovi de pământ. Lui Lily i se oprise răsuflarea pentru acele câteva secunde, mintea încremenindu-i de groază, convinsă că îl ucisese.

Totuşi el supravieţuise. Era la mintea cocoşului că avea să supravieţuiască – Calvin era indestructibil, o forţă a naturii pe care niciun bărbat, femeie sau glonţ nu o puteau opri. Fără îndoială, urcase pe treptele societăţii, luând trei ziare lipsite de succes şi transformându-le în afaceri profitabile. Doar câţiva oameni ştiau că banii familiei ei făcuseră posibilă o asemenea ascensiune răsunătoare.

Oftând, Lily se uită la ceas. El era inconştient de cincisprezece minute. După ce hotărâse că nu îşi rupsese niciun os, Hugo o ajutase să îl mute pe Calvin la etaj, iar apoi plecase să îl aducă pe doctorul ei. Lily spera sincer ca el să nu fi suferit vreo rană internă. În ciuda tuturor lucrurilor, nu voise niciodată să îl rănească pe Calvin cu adevărat.

Să îl ştie nefericit, da. Mort, nu.

Se aplecă peste pat şi îi dădu o şuviţă rebelă de păr castaniu de pe frunte. Era ciudat să îl vadă atât de aproape. După anulare, drumurile lor nu se mai intersectaseră prea des. Ea călătorise, întorcându-se doar pentru şedinţele comitetului director, în timp ce Calvin şi ziarele lui înfloriseră aici în New York. Îl văzuse de trei ori în decursul acelor trei ani – de două ori la operă şi o dată pe stradă. Calvin o ignorase de fiecare dată.

Lily nu îi înţelesese niciodată furia, nu avea sens. Dacă i se făcuse cuiva un rău, aceea era ea. Calvin se aruncase la plata pe care i-o oferise tatăl ei, dornic să se întoarcă la amantele lui şi la stilul său de viaţă fluşturatic. Nu luptase pentru ea, nu îi ţinuse piept lui Warren Davies –

ceea ce o derutase pe Lily, având în vedere cum se ţinuse scai de ea înainte de căsătorie. Dar în cele din urmă, tatăl ei avusese dreptate: Calvin nu fusese altceva decât un vânător de averi, iar ea, victima lui naivă.

Îl crezuse cu atâta naivitate, lucru care, probabil, o înfuria cel mai tare. Din secunda în care se cunoscuseră, Calvin o copleşise, învăluind-o în haosul personalităţii sale. Bărbatul nu stătea niciodată locului, energia lui era constantă şi neobosită, cu o abilitate nefirească de a captiva încăperea în care intra. Călătorise foarte mult şi era extraordinar de citit. Era pe jumătate P.T. Barnum[2] şi pe jumătate Dr. Livingstone[3].

Ea obişnuia să considere atrăgătoare acele calităţi. Acum, îşi dorea de la oameni să fie serioşi şi demni de încredere. Previzibili şi plictisitori. Cineva care să nu o mintă la fiecare pas.

Iar Calvin era un mincinos înrăit. Manipula fapte pentru a-şi câştiga existenţa, deforma adevărul în ziare după poftele lui. Nu era de mirare că Lily fusese păcălită atunci, prostită la fel de uşor precum cititorii lui astăzi. Ura sentimentul de ruşine care venea cu conştientizarea faptului că el o învinsese, îi frânsese inima şi mersese mai departe. Cea mai rea parte era că ea sperase *luni* întregi ca tatăl ei să se fi înşelat. Că el avea să se întoarcă. Că o iubise cu adevărat.

„Idioato!”

Calvin se foi, trupul lui lung mişcându-se sub pătură, iar Lily îşi ţinu răsuflarea, aşteptând, în timp ce el îşi recăpăta încet cunoştinţa. Buzele i se deschiseră într-un geamăt, pleoapele îi fluturau.

— Dumnezeule, şopti el, iar pentru a doua oară în

---

2 Phineas Taylor Barnum (1810 – 1891) – politician şi om de afaceri american, cunoscut pentru trucurile sale celebre şi pentru aportul său în lumea divertismentului (n.tr.)

3 David Livingstone (1813 – 1873) – medic scoţian, misionar protestant şi explorator al Africii Centrale şi de Est – a devenit celebru datorită eforturilor deosebite din timpul vieţii în lupta sa împotriva sclaviei, (n.tr.)

acea zi, Lily privi cum acei ochi de un albastru luminos cercetară împrejurimile. Ai tras în mine.

— Vizitiul meu a tras în tine, exact aşa cum ţi-am spus că va face dacă încerci să scapi. De ce nu ai stat locului?

Calvin răsuflă şi închise ochii.

— Văd că încă încerci să controlezi pe oricine şi orice în jurul tău, exact ca tăticul tău drag.

— Nu că asta ar funcţiona cu tine, pentru că tu încerci mereu să scapi de mine.

— De parcă aş avea de ales, bombăni el în barbă.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că vreau să plec, Lily. Lasă-mă să plec!

— Nu. Am nevoie să mă ajuţi să îl găsesc pe Tom.

El deschise ochii în acelaşi timp în care fruntea i se încruntă.

— Fratele tău? Unde este?

Ea îi aruncă o privire crispată.

— Este evident că nu ştiu *unde* este. Trebuia să ajungă la mina din Dakota de Sud, dar nu a mai apărut acolo. Nimeni nu l-a mai văzut sau nu a mai auzit ceva de el de când a plecat de la Grand Central.

— O să apară el. Calvin căscă, apoi se strâmbă. Dumnezeule, mă doare tot corpul. Unde este Hugo…

— Calvin, fii atent! Fratele meu a dispărut şi am nevoie de ajutorul tău. În mână avea o bucată pe pergament, pe care o lipi apoi de pieptul lui Calvin. Poftim, citeşte asta.

— Lily, nu te pot ajuta. Am de condus trei ziare…

— Între vizitele la clubul tău de opiu. Da, înţeleg că eşti foarte ocupat şi îţi spun că mă vei ajuta, altfel îţi pun perna asta pe faţă şi te sufoc în somn. Un zâmbet vag îi schimonosi buzele lui Calvin, care nu se potrivea cu ameninţarea ei, iar Lily scrâşni din dinţi. Te amuz cumva?

— Asta a fost cea mai *puţin* amuzantă zi din viaţa mea, te asigur. Răpit, împuşcat, ţinut prizonier… Calvin chicoti. Păi, spus aşa, îmi aminteşte mult de cea de-a douăzeci şi una aniversare a mea.

— Ah!

Scârbită, Lily se ridică şi se întoarse cu spatele la pat, muşchii tremurându-i de dorinţa de a-l strânge de gât. „Faci asta pentru Tom. Fratele tău mai mic, singurul tău frate”. Trase adânc aer în piept şi încercă să îşi recapete cumpătul. Ce era cu bărbatul acesta de o zgândărea atât de uşor?

Cearşafurile foşniră în spatele ei şi îl văzu pe Calvin luptându-se să se ridice.

— Întinde-te, idiotule! Doctorul meu va fi aici în curând şi…

— De unde ai asta? El ţinea în mână biletul pe care ea i-l aruncase pe piept câteva secunde mai devreme, expresia fiindu-i straniu de serioasă. Pergamentul conţinea rânduri cu caractere chinezeşti împreună cu numele fratelui ei – şi al lui Calvin. Biletul ăsta ţi-a fost trimis ţie?

— Da, se răsti ea. De aceea am încercat să te găsesc. Are legătură cu fratele meu, dar nu ştiu să citesc în chineză. Tu ai trăit în Hong Kong, aşa că sper să îl poţi descifra, pentru că a sosit împreună cu o poză pe care nimeni altcineva nu poate să o vadă…

Calvin o întrerupse cu un zâmbet sec.

— Fratele tău e ca şi mort.

Teama se strecură pe spinarea ei, încolăcindu-se apoi în jurul gleznelor sale.

— De ce spui asta? Ce scrie în bilet?

— Nu este o scrisoare de dragoste, asta este sigur. A fost scris de Wah Lee. Cum expresia lui Lily nu se schimbă, el adăugă: Din breasla On Leong.

— Nu ştiu despre cine vorbeşti. Este vreun fel de om de afaceri?

Calvin îşi acoperi ochii cu podurile palmelor.

— Am uitat cât de protejată eşti de lucrurile astea. Lee este furnizorul principal de corupţie în Chinatown. Opiu, jocuri de noroc, femei…

— Bine, dar ce legătură are asta cu fratele meu?

Tom nu făcuse niciodată ceva mai riscant decât să navigheze cu iahtul într-o zi noroasă. Lily şi Tom fuseseră apropiaţi în ultimii ani, iar el nu era implicat în nimic de prost gust sau scandalos. Îi plăceau petrecerile şi navigaţia.

Cursele de cai. În curând avea să preia conducerea companiei Davies Mining şi să îşi asume responsabilitatea pentru afacerea tatălui lor.

— Habar n-am, răspunse Calvin, căscând din nou. Nu am citit biletul, doar am văzut de la cine este.

— Păi, îl cunoşti personal pe acest domn Lee?

— Normal că îl cunosc, spuse Calvin, glasul sunându-i de parcă ar fi fost ofensat.

Lily recunoscu stupiditatea întrebării. Fiind editorul a două ziare importante din oraş, fără îndoială că el cunoştea pe oricine merita să fie cunoscut în New York – indiferent de ce parte a legii erai.

— Deci vei vorbi cu el ca să afli ce vrea de la Tom?

— Nu, n-o voi face. Mă tem că eşti pe cont propriu.

Calvin privi cu un interes lacom cum furia începea să clocotească precum aburul înăuntrul lui Lily – apoi se întâmplă. Obrajii ei catifelaţi se îmbujorară, roşeaţa coborându-i şi pe gât, în timp ce o scânteie fierbinte se aprinse în ochii ei de un castaniu-deschis, transformând o femeie frumoasă într-o creatură uimitoare, seducătoare. Calvin simţi pe piele fiorii unui instinct primar familiar, unul care îi trezi la viaţă toate gândurile libidinoase în capul său îndurerat.

Dorinţa se trezi în stomacul său. În urmă cu patru ani, această conversaţie i-ar fi făcut să sară unul pe altul, smulgându-şi hainele în drum spre pat. Acesta fusese un tipar familiar în timpul scurtei lor perioade în care se cunoscuseră, el tachinând-o, enervând-o. Sperând să aprindă un foc pe care apoi să îl poată atinge şi gusta, o căldură înăbuşitoare, care avea să îi ardă pe amândoi, împreună. Una care ar putea, într-un final, să umple golul din pieptul lui…

Calvin nu avusese niciodată o femeie ca ea, nici măcar o dată în cei douăzeci şi şapte de ani ai săi. Puternică, încăpăţânată şi foarte curajoasă. Lily îl provoca la fiecare pas, limba fiindu-i tăioasă ca o lamă. Intrase pe sub pielea lui ca un parazit – unul periculos pentru omenire. În doar câteva săptămâni, el se îndrăgostise nebuneşte şi o

zorise să se căsătorească, încercând în mod absurd să ţină o rază de lună în mâini pentru eternitate.

Într-un final, nu existase altceva în afară de atracţie între ei – nimic de durată, oricum. Iar Calvin nu făcea aceeaşi greşeală de două ori, nu dacă o putea preveni.

„Nu contează ce ai făcut în trecut. Poţi doar să schimbi viitorul”.

Părinţii lui îi spuseseră des acest lucru, iar lui îi intrase bine în cap ideea. Aşa că nu avea să o ajute – chiar dacă ar putea să o ierte pentru că ocupase locul tatălui ei în Comitetul Pulitzer. Ceea ce Calvin nu anticipa să se întâmple. Vreodată.

Adoptă o expresie dură, înăbuşindu-şi orice urmă de blândeţe din suflet, şi aşteptă.

Lily îşi puse mâinile în şolduri, silueta ei mlădioasă vibrând de furie.

— Cum adică, sunt pe cont propriu? Şi numele tău apare în acel bilet. Probabil că oamenii ăştia au vreo legătură cu dispariţia lui Tom. Dacă a fost rănit? Trebuie să îl găsesc, iar tu o să mă ajuţi, pentru Dumnezeu, Calvin. După tot ce s-a întâmplat între noi, îmi eşti *dator.*

El nu avea de gând să muşte acea momeală.

— Nu trebuie să fac nimic în afară de a merge acasă şi de a face o baie. Apoi trebuie să merg la birou şi să văd câte pagube au avut loc în absenţa mea.

Se ridică şi o privi în ochi – iar camera se învârti. Îşi încleştă bărbia şi se luptă să îşi menţină echilibrul, legănându-se uşor. „Nu leşina, Cabot!” Din păcate, se aplecă spre ea, moment în care un licăr – o emoţie întunecată – sclipi în ochii ei. Buzele lui Lily se deschiseră uşor, ochii ei fiind fixaţi asupra gurii lui.

Calvin încremeni, nesigur, în timp ce mintea îi gonea. Oare ea crezuse că el era pe punctul de a o săruta? *Voise* ca el să o sărute? Lily încă nu se mişcase, trupurile lor fiind la distanţă de doar un braţ unul de altul, iar Calvin nu ştia ce naiba să facă. Bine atunci, să o sărute părea cea mai proastă – şi mai bună – idee din lume.

Când ea plecă brusc de lângă el, Calvin se simţi şi mai

dezorientat. „Dumnezeule, femeia asta”. Fierbinte, rece, sus, jos... Un bărbat avea nevoie de o hartă ca să o descifreze.

Lily merse la capătul patului şi îşi puse mâinile pe tăblia de la picioarele patului.

— Tu cunoşti Chinatown. Îl cunoşti pe acest domn Lee. Şi numele tău este în scrisoare. Nu văd de ce refuzi să mă ajuţi.

— Indiferent cât de mult mă rogi, mă linguşeşti sau mă ameninţi, nu pot merge fluierând prin străzile din Chinatown, într-o căutare frivolă a fratelui tău.

— Nu este frivolă!

Ochii lui Lily licăriră, iar el se temu că ar putea începe să plângă. Nu o văzuse niciodată plângând, nici măcar la înmormântarea tatălui ei. Da, el participase, stând în spate ca un observator anonim, în numele ziarelor lui, privind cum ticălosul era coborât în pământ. Nu o abordase pe Lily sau pe fratele ei în acea zi şi se strecurase afară de acolo neobservat. Fără îndoială, decedatul Davies era acum în iad, încercând să îl forţeze pe diavol să instaleze un răcitor.

— Este *fratele* meu, Calvin, continuă Lily. Trebuie să îl ajut.

— Bine, atunci ajută-l. Angajează un detectiv – angajează cincizeci de detectivi. Îţi permiţi. Şi nu e ca şi cum ai o aversiune pentru a urmări oamenii când ei preferă să fie lăsaţi în pace.

— Am angajat detectivi – şi nu l-au putut găsi în New York sau la mină. I-am retras din caz când am primit scrisoarea domnului Lee.

— Ei bine, nu ai nevoie de mine. Angajează un traducător şi mergi tu singură să îl vizitezi pe Wah Lee.

— Asta te-ar putea face să te răzgândeşti.

Băgând mâna în buzunar, Lily scoase o fotografie împăturită şi o despături cu grijă. Când ea ridică hârtia spre el, Calvin se încruntă.

Un permis de căsătorie. El privi mai de-aproape. Destul de sigur, numele lui era chiar lângă al lui Lily.

— De unde ai asta?

— A venit împreună cu scrisoarea. Cea de la Wah Lee.

Nemaifiind amuzat, Calvin luă furios scrisoarea de pe pat, pregătit să îi acorde o atenţie mai mare. De ce naiba săpa Lee în trecutul lui Calvin? Cum aflase de căsătorie? Şi ce legătură aveau toate astea cu Tom Davies?

Deşi cantoneza lui era cam ruginită, Calvin studie cu atenţie caracterele de data aceasta, concentrându-se să descifreze întregul mesaj.

Domnişoară Davies,

Fratele tău, Tom Davies, mi-a luat cel mai de preţ bun.

Cum nu am putut să îi dau de urmă, trebuie să te fac pe dumneata să înţelegi importanţa returnării în siguranţă a acestui lucru. Fratele tău trebuie să mi-l aducă până la sfârşitul lunii, altfel voi fi obligat să dezvălui vestea căsătoriei dumitale tuturor ziarelor nedeţinute de Calvin Cabot. Chiar ai vrea ca lumea să ştie că ai fost cândva căsătorită cu un bărbat care minte pentru a-şi câştiga existenţa, răspândind neadevăruri de fiecare dată când publică un articol? Cred că nu cunoşti nivelul ridicat al minciunilor lui, mai ales referitoare la dumneata. Poate te-aş putea lumina, când mi-l vei aduce pe fratele dumitale.

Wah Lee

— Rahat, bombăni el.

Era evident că lui Lee nu îi plăcuseră poveştile din ziarul *Mercury,* cele care expuneau partea neplăcută din Chinatown. Lui Lee nu îi fusese menţionat numele în articole, dar oricine cu jumătate de creier ar recunoaşte identitatea infamului domn L. Totuşi Calvin nu putea să rişte ca Lee să îi spună ceva lui Lily. Ea l-ar spinteca cu un cuţit zimţat şi infectat cu tifos dacă ar afla toate lucrurile pe care Calvin i le ascunsese.

— Ce e? Ce scrie? Lily aruncă o privire pergamentului din mâna lui. Este despre Tom?

— Da. Tom a luat ceva ce îi aparţine lui Lee, aşa că

Lee cere prezenţa fratelui tău. Va dezvălui vestea căsătoriei noastre dacă Tom nu apare până la sfârşitul lunii.

Calvin îi traduse biletul, omiţând părţile care erau despre el.

— Până la sfârşitul lunii? Dumnezeule, mai sunt doar şase zile începând de acum. Nu ştiu dacă îl pot găsi pe Tom în timpul acesta.

— Atunci ai o adevărată problemă.

Mergând cu paşi mari spre fotoliul auriu din catifea, Calvin îşi luă haina şi o scutură. Praf de cărămidă pluti în aer. Îmbrăcă haina şi îndesă degrabă biletul în buzunar.

— Nu vrei să spui că *noi* avem o problemă? Lily flutură poza. Sau ai uitat despre asta?

— Nu am uitat.

Calvin îşi scutură manşetele şi îşi netezi vesta. Avea să se ocupe de Lee în propriul lui mod, unul care nu avea nicio legătură cu fratele lui Lily.

— De aceea nu mai pot angaja detectivi. Căsătoria nu poate deveni o ştire publică. Nici nu vreau să mai afle altcineva că Tom a dispărut, nu dacă este în vreun fel de bucluc.

— Şi totuşi informezi editorul a trei ziare, spuse el sec.

— Un bărbat, ripostă ea, care este la fel de interesat să păstreze secretul căsătoriei noastre.

Calvin era interesat de asta, dar nu pentru motivele presupuse de ea. Nevoia lui pentru ca totul să rămână secret era legată de promisiunea pe care o făcuse în urmă cu toţi acei ani. „Dacă s-ar afla asta, ar distruge totul pentru Hugo”. Toate acestea nu explicau de ce Lily era atât de sigură de sentimentele lui cu privire la acel subiect.

— Ce te face să crezi că vreau să rămână secret? Poate că nu îmi pasă cine află că am fost căsătoriţi.

— Dacă simţeai asta, ai fi dezvăluit secretul dinainte. Gândeşte-te la toate ziarele cărora le puteai vinde informaţia.

Calvin miji ochii la auzul împunsăturii ei. Nu s-ar folosi de trecutul său cu Lily ca să câştige uşor nişte bani.

— Se pare că, la urma urmei, am principii. Şi mă tem

că eşti pe cont propriu.

Ignorând modul în care ea îl privi cu gura căscată, Calvin porni spre coridor. Trebuia să înceapă munca în câteva ore la sediul publicaţiei *Mercury.* Trei zile reprezentau o perioadă lungă pentru un editor să lipsească de la biroul său. Doar Dumnezeu ştia ce se întâmplase în timpul ultimei lui crize de malarie.

Răsuci mânerul şi începu să deschidă uşa – iar un zgomot asurzitor sparse tăcerea. Porţelanul explodă pe peretele de lângă urechea lui dreaptă, împrăştiind cioburi peste tot. Calvin tresări, acoperindu-şi toate părţile importante ale corpului, înainte de a privi peste umăr. Cu chipul roşu şi respirând greoi, ochii lui Lily îl sfredeleau.

— Obişnuiai să ţinteşti mai bine, spuse el tărăgănat.

— Te-am ratat dinadins, idiotule! Să nu îndrăzneşti să pleci până nu ajungem la un acord în privinţa lui Tom. Lily luă o altă figurină de porţelan şi îşi pregăti braţul. Asta te va lovi direct în ţeasta aia groasă a ta, dacă nu mă asculţi.

— Deja am auzit tot ce ai avut de spus. Calvin îşi încrucişă braţele la piept, încercând să îşi controleze reacţia previzibilă a corpului faţă de duşmănia ei. Indiferent de motiv, trebuia să ignore scânteile dintre ei. Nu puteau fi mai nepotriviţi unul pentru celălalt, chiar dacă el mai urcase câteva trepte sociale de la căsătoria lor. Ar trebui să îţi duci problemele la Joseph Pulitzer, având în vedere că sunteţi tovarăşi vechi.

— Nu-ţi pasă dacă Tom moare? Dacă iese la iveală vestea despre scurta noastră căsătorie?

Calvin observă că ea ignorase împunsătura despre Pulitzer.

— Nu şi nu.

— Ei bine, mie îmi *pasă.* Sunt oameni în viaţa mea care ar fi foarte răniţi de vestea căsătoriei noastre. Ca să nu mai zic ce ar spune comitetul de conducere al Davies Mining despre un asemenea scandal. De-abia mă respectă aşa cum stau lucrurile acum.

— Astea par să fie problemele *tale,* scumpo, nu ale *mele.* Îţi urez noroc.

Deschizând rapid uşa, Calvin ieşi pe coridor, aşteptându-se la o altă lovitură când ea avea să arunce celălalt bibelou. În schimb, îi auzi vocea, puternică şi clară:

— *Te urăsc.*

Nu era o ştire nici măcar de pagina a doua, dar iritarea din tonul ei îl făcu să zâmbească oricum.

— Ştiu, strigă el, apoi dispăru din viaţa ei pentru a doua oară.

*

Calvin fluiera în timp ce hoinărea prin conacul Davies, simţindu-se mai bine decât se simţise de foarte multă vreme. Să se certe cu Lily era mai plăcut decât îşi amintea el.

Prima lor ceartă avusese loc într-un mic şopron de grădină în spatele proprietăţii Davies, ascunzătoarea clandestină perfectă pentru o întâlnire, în mare parte, decentă. După trei întâlniri, el o ceruse în căsătorie, convins că această femeie era ultima pe care voia să o mai dorească vreodată. Dar noţiunile lor despre nuntă fuseseră foarte diferite…

*

El se întinse pe păturile ce acopereau mica podea a şopronului.

— Lily, nu mi-e ruşine să mă însor cu tine. Hai să o facem cum se cuvine, într-o biserică, în faţa martorilor.

Ea îşi propti mâinile pe pieptul lui şi îşi puse bărbia peste ele. Miji privirea.

— Dacă sugerezi că îmi este ruşine să mă mărit cu tine, atunci nici că te-ai putea înşela mai tare. De-abia aştept să mă căsătoresc cu tine. De fapt, nu vreau să aştept.

— Să fugim pare aşa de… El încercă să găsească un cuvânt potrivit. Nu vei regreta? Că nu îl vei avea pe tatăl tău la nunta ta? Sau pe fratele tău?

Ea îşi plimbă o mână goală peste stomacul lui, mângâindu-l cu tandreţe. Mădularul lui neglijat zvâcni, iar Calvin aproape imploră ca mâna ei să coboare mai jos. Doar că îşi promisese în sinea lui că nu avea să o dezvirgineze până nu erau căsătoriţi. Dar, Dumnezeule, cât de mult îşi dorea să o dezvirgineze. Lily săruta ca o curtezană şi avea un corp croit pentru păcat. Fiecare secundă petrecută cu ea era o tortură insuportabilă.

— Nu, spunea ea. Am nevoie doar de tine. În plus, tata nu se va întoarce decât peste câteva luni. Vrei să aştepţi atât de mult?

Dumnezeule, nu! El ar rosti chiar acum jurămintele, dacă un pastor ar apărea, cumva, în şopron. Totuşi nu simţea că aceasta era soluţia potrivită.

— Cred că vei vrea să te fi căsătorit într-o biserică. După mulţi ani de-acum, când va fi prea târziu.

Lily se retrase puţin, fruntea ei încruntându-se uşor.

— Încerci să îmi spui ce simt? Te contrazici cu mine de parcă aş fi prea neghioabă sau inocentă ca să îmi cunosc propriile dorinţe.

— Nu neghioabă sau inocentă. Mai degrabă naivă.

Cu ochii sclipindu-i, Lily se rostogoli de pe el şi se ridică în picioare.

— Naivă? Sunt naivă pentru că eu sunt femeia, iar tu eşti bărbatul deştept şi cu experienţă, care trebuie să ia toate deciziile?

*

Şi aşa continuaseră pentru ceva vreme. Lily fusese minunată, ţipând la el cu toată furia ei feminină. Calvin încă şi-o putea imagina, pieptul ei coborând şi urcând, pielea îmbujorată într-o nuanţă drăguţă de roz. Temperatura din acel şopron crescuse rapid… iar el îşi încălcase promisiunea. Dezvirginarea nu fusese niciodată atât de distractivă. Ceea ce însemna că lui Lily i se îndeplinise dorinţa de a fugi degrabă de acasă.

Calvin îşi trecu mâna peste bărbie, încercând să

ignore durerea surdă dinăuntrul său. Nu avea niciun rost să dezgroape trecutul. Nu mai exista cale de întors pentru niciunul dintre ei.

O birjă aştepta în stradă. Calvin se duse într-acolo şi urcă înăuntru. Hugo îl urmă degrabă, iar birja porni la drum, ducându-i spre centrul oraşului.

— Ce voia? întrebă Hugo.

— Fratele ei a dispărut. Vrea s-o ajut să îl găsească.

— Mă mir că stăpâna n-a angajat un Pinkerton pentru asta.

— A angajat. Fără noroc. Calvin îi povesti lui Hugo despre biletul de la Wah Lee şi despre poza permisului de căsătorie. Este îngrozită că va descoperi cineva că a fost cândva căsătorită cu un ticălos ca mine.

— E de înţeles, spuse Hugo, apoi rânji când văzu privirea întunecată cu care îl împunse Calvin. Păi, ce a luat domnul Davies de l-a înfuriat aşa tare pe domnul Lee?

— Nu ştiu, recunoscu Calvin. În plus, nu îmi pasă. Am probleme mai mari, cum ar fi cum a pus Lee mâna pe acel permis de căsătorie.

— A plătit pe cineva, bănuiesc.

— Nu îmi place să îmi sape în trecut. Îşi roti umerii. Mă face să mă simt… agitat.

— Vorbind de asta, cum te simţi? O criză de febră, urmată de căzătura aia. Ai noroc că n-ai murit.

— Mă simt mai bine decât ar trebui, având în vedere toate astea.

— Stăpâna putea mereu să facă miracole cu starea ta de spirit. Înainte ca el să poată contrazice acel argument, Hugo continuă: încă îmi doresc să îi fi spus despre căsătoria mea.

— Aşa ai spus. Dar eu am făcut o promisiune şi nu voi da înapoi.

Hugo încuviinţă trist din cap, scoţând un oftat plin de remuşcări.

— Nu am crezut niciodată că o să dureze aşa de mult. Dacă aş fi ştiut că asta o să-ţi distrugă căsnicia…

— Ce ai fi făcut? Ai fi riscat siguranţa soţiei tale

spunând adevărul? Fii realist, Hugo! M-ai rugat să ţin secretul ăsta şi am făcut-o. După ce mi-ai salvat de trei ori viaţa, măcar atât pot să fac şi eu, să te aduc împreună cu soţia ta. Mai ales pentru că era vina lui Calvin că ei doi fuseseră despărţiţi, în primul rând.

Cu malaria lui Calvin agravându-se în China, Hugo îi îmbarcase pe amândoi pe un vapor spre San Francisco, dar nu înainte de a se căsători în secret cu o chinezoaică de care se îndrăgostise în urmă cu câteva luni. El plănuise ca despărţirea lor să fie una de scurtă durată, să o aducă în America de îndată ce lucrurile se aranjau.

Cum ar fi putut oricare dintre ei să ştie că guvernul american avea să schimbe atât de drastic legile imigraţiei? Legea de excludere le interzicea acum aproape tuturor persoanelor de cetăţenie chineză – cu excepţia oficialilor diplomaţi – să intre în America. O lege bazată pe ignoranţă şi teamă şi una care îl plasa pe Hugo, un bărbat negru fără nicio influenţă politică, la ananghie.

Hugo nu îşi putea aduce soţia lângă el, nici nu se putea întoarce în China. După ce îşi abandonase angajatorul chinez ca să îl ducă pe Calvin înapoi în San Francisco, toată încrederea pe care o construise în relaţia cu angajatorul dispăruse. Cel mai puternic producător de opiu din regiune nu era încântat de trădare. Preţul pe care îl pusese pe capul lui Hugo era suficient de mare cât Hugo să nu se poată întoarce niciodată în China. Dumnezeu să-i ajute dacă acel fermier de opiu afla vreodată de soţia lui Hugo. Ea ar suferi pentru nesupunerea lui.

Neputincios şi îngrijorat pentru siguranţa soţiei sale, Hugo îl implorase pe Calvin să pretindă că Shin-yee era, în schimb, soţia sa, gândindu-se că oficialii din guvern ar fi mai dispuşi să ajute un bărbat alb decât un negru. Calvin acceptase bucuros să îl ajute – cum ar fi putut să nu, când îi datora viaţa sa lui Hugo? — şi jurase să o aducă în America, indiferent de cost. Cei doi hotărâseră să nu dezvăluie niciodată înşelătoria, pentru că altfel le-ar scădea şansele de a-l reuni vreodată pe Hugo cu Shin-yee.

Când Calvin o cunoscuse pe Lily, fusese foarte

convins că îşi putea separa căutarea soţiei lui Hugo de propria lui fericire matrimonială. Cât de mult se înşelase!

„Sacrificii trebuie făcute, Calvin”, încă o putea auzi spunând pe mama sa. „Noi avem mai puţin pentru ca alţii să poată avea mai mult”.

Întorcându-şi atenţia asupra conversaţiei, Calvin bătu cu degetele pe piciorul său.

— Nu doar ameninţarea bigamiei a adus acea anulare, după cum bine ştii.

— Eu încă spun că acea femeie te-a iubit, insistă Hugo. Şi este puternică. Probabil că s-ar fi descurcat cu orice – chiar dacă asta însemna sărăcie.

Posibilitatea îi trecuse prin cap lui Calvin şi se gândise să încerce să o recupereze pe Lily. O dată, chiar după moartea tatălui ei. Dar apoi aflase că ea preluase locul tatălui ei în Comitetul Pulitzer. Lily se pusese în rând cu duşmanul lui înverşunat – fără îndoială, drept ripostă la adresa fostului ei soţ –, iar Calvin nu putea uita acest lucru.

— Ea şi-a făcut alegerile, la fel şi eu. A ieşit cum nu se putea mai bine, dacă mă întrebi pe mine. Suntem pe-aproape cu Lee. El are conexiunile necesare să o aducă pe furiş pe Shin-yee în ţară. Trebuie doar să îl motivăm suficient.

Hugo păru sceptic.

— Îi place să te aibă cu ceva la mână, pentru ca tu să ai nevoie de el.

Acesta era adevărul. Lee îl tot momea pe Calvin de mai bine de un an cu promisiuni deşarte şi cu cerinţe din ce în ce mai dificile. Articolele din ziar despre corupţia din Chinatown reprezentau încercarea lui Calvin de a riposta. Dar el tot avea o şansă mai bună de reuşită decât ar avea de unul singur Hugo, un sclav eliberat.

— O să mă ocup de asta, Hugo. Jur!

— Ştiu. Nu am cunoscut niciodată un bărbat mai încăpăţânat sau mai cinstit decât tine. Dar cu ce preţ vei reuşi?

Capitolul 4

„Ar fi trebuit să îl împuşc”.

După plecarea lui Calvin, îi luă câteva minute lui Lily să se calmeze. El rămăsese acelaşi exasperant, egoist, îngâmfat... Trase adânc aer în piept. Era evident că bărbatul nu se schimbase câtuşi de puţin în patru ani.

„Nu te aştepta să aibă cineva grijă de tine, porumbiţo”, încă îl putea auzi pe tatăl ei spunându-i. „Lumea asta înghite pe oricine nu este dispus să lupte pentru ce îşi doreşte”.

Warren Davies nu permisese nimănui să îl împiedice să facă ceea ce trebuia făcut, şi nici Lily nu avea să permită acest lucru. Avea să meargă la domnul Lee şi să afle ce legătură avea toată treaba asta cu fratele ei. Apoi avea să îl găsească pe Tom şi să lase toată hidoşenia asta în urmă. Apoi Tom putea prelua conducerea companiei, iar Lily avea să îşi recapete în sfârşit viaţa.

Iar Calvin Cabot putea să cadă într-un şanţ, dacă era după ea.

O bătaie în uşă îi întrerupse gândurile.

— Da? strigă ea.

Chipul distins şi arogant al majordomului ei Bailey apăru.

— Domnişoară, verişoara dumneavoastră, Cora, a sosit acum câteva momente. Am invitat-o în salonul din faţă. Să trimit ceaiul?

În orice altă zi, Lily ar fi fost bucuroasă să îşi viziteze verişoara. Totuşi astăzi nimic nu era aşa cum ar fi trebuit.

— Da, te rog. Mulţumesc, Bailey.

— Desigur, domnişoară. Ar trebui să adaug că prietenul dumneavoastră a plecat direct pe uşa din faţă.

— Nu este un prieten.

— Într-adevăr, domnişoară.

Lily îşi alungă din minte gândurile despre Calvin. Avea chestiuni mai importante de rezolvat.

— Bailey, telegrafiază la sediul Pinkerton şi întreabă

dacă au pe cineva care vorbeşte chineză. Am nevoie de un interpret care să mă însoţească în Chinatown.

Bailey aproape rămase cu gura căscată, dar îşi reveni. Îndreptându-se, îşi mască grăbit surprinderea faţă de strania ei cerinţă.

— Da, domnişoară.

Lily se întoarse spre pat pentru a lua biletul domnului Lee…

Şi nu era acolo. La naiba cu Calvin Cabot. O bătu gândul să plece după el şi să îl împuşte cu mâna ei.

Până când intră în salon, Lily se calmase. Acolo găsi o tânără frumoasă, cu părul negru, ridicându-se de pe canapea. Cora Hampton îi era verişoară din partea mamei şi era cu doar câţiva ani mai tânără decât Lily. Cele două fete fuseseră întotdeauna apropiate. Tatăl Corei, Edward, îl ajutase pe Warren Davies în expediţia originală care avusese drept rezultat profitabila mină de argint Davies, iar unchiul Edward încă ocupa postul de vicepreşedinte al companiei. El o ajutase pe Lily să păstreze compania când consiliul director voise să i-o ia din mâini după moartea tatălui ei.

— Ceea ce am auzit mai devreme a fost o împuşcătură? întrebă Cora.

Lily îşi sărută verişoara pe obraz, apoi se aşeză pe un scaun.

— Da, şi având în vedere tot ceea ce s-a întâmplat, acela a fost lucrul cel mai puţin stresant al zilei.

— Spune-mi, împuşcătura asta are vreo legătură cu bărbatul misterios pe care îl ascundeai în casă?

Lily se strâmbă. În ciuda faptului că locuiau la câteva case distanţă, Cora părea să fie la curent cu tot ce se petrecea în gospodăria Davies.

— Trebuie să îmi spui pe care servitor l-ai plătit ca să fie cu ochii în patru aici. Mi-ar plăcea să îl concediez pe trădătorul acela afurisit.

— Nu ştiu la ce te referi, spuse Cora şi zâmbi afectată. În plus, nu făceai o treabă prea bună la a-l ascunde. L-am văzut ieşind direct pe uşa din faţă. Nu era Calvin Cabot?

Ceea ce se întâmpla între ea şi Calvin nu era treaba nimănui, nici măcar a celei mai bune prietene de-ale ei. Cora nu ştia nimic despre scurta căsătorie, iar Lily intenţiona să se asigure că aşa avea să rămână.

— Normal că nu. Ce să facă aici Calvin Cabot, în casa mea?

Cora ridică din sprâncene, o mişcare pe care Lily o cunoştea prea bine.

— Nu aş putea spune. Dar ştiu că îmi ascunzi ceva.

— Nu îţi ascund niciodată nimic, minţi Lily.

— O, adevărat? Dar atunci când ai încercat să fugi ca să te alături circului domnului Barnum? Aproape ajunseseşi la Hoboken până să te găsească cineva. Sau atunci când aveai paisprezece ani şi ai decis să navighezi de una singură în jurul lumii? Am crezut că tatăl tău o să facă un infarct înainte ca mica barcă să fie adusă înapoi la ţărm.

— Nu voiam să îţi rănesc sentimentele pentru că plecam într-o aventură fără tine.

— Mai degrabă nu voiai să te conving să îţi bagi minţile în cap.

Lily rânji, primul ei zâmbet real din ziua aceea. Se putea baza pe verişoara ei să îi însenineze starea de spirit.

— Mereu ai fost cea raţională.

Zâmbetul Corei şovăi.

— Cea plictisitoare, vrei să spui.

— Nu! Nimic de genul acesta. Aş avea eu o prietenă plictisitoare?

Atunci intră o servitoare, purtând pe braţe o tavă încărcată cu gustări şi ceai. O puse pe o masă joasă şi o întrebă pe Lily dacă mai avea nevoie de ceva.

— Nu, mulţumesc, Mary.

Întinzându-se înainte, Lily turnă ceai în două ceşti din porţelan Haviland. Modelul cu trandafiri rozalii fusese preferatul mamei ei, aşa i se spusese lui Lily, iar ea încerca să le folosească de câte ori era posibil.

După ce îşi luară ceştile cu ceai, Lily întrebă:

— Acum, ce e şi cu treaba asta cum că eşti plictisitoare?

Cora sorbi din ceaşcă, apoi o puse pe farfurioară.

— Urăsc petrecerile, şopti ea, închizând pentru câteva secunde ochii, parcă îndurerată de ceea ce recunoscuse. Mama este chitită să îmi găsesc o partidă bună, dar eu… Se înfioră şi ridică privirea, ochii fiindu-i plini de tristeţe. Nu vor să vorbească cu mine. Fetele, adică. Şuşotesc pe la spatele meu despre „noii" noştri bani şi despre familia noastră bătută în cap. Tinerii gentlemani mă abordează doar datorită zestrei mari pe care a promis-o papa*, una* pe care ei să o poată folosi la cursele lor de cai şi iahting.

— Of, dar asta nu este adevărat, spuse Lily, punând ceaşca şi farfurioara pe masă, înainte de a strânge mâna liberă a Corei. Verişoara ei fusese întotdeauna puţin timidă, dar nu putea vedea ce minunată şi inteligentă era, ca să nu mai spună blândă? Trebuie să le ignori pe fetele alea nătângi. Sunt oameni groaznici, oribili.

— Poate că aşa este, dar este teribil de incomod oricum. Au fost la fel de groaznice şi la debutul tău?

Lily rar îşi permitea să se gândească la acele vremuri, amintiri amare amestecându-se cu scurta ei căsătorie cu Calvin. Cât de tânără şi naivă fusese, convinsă că viaţa ei avea să fie perfectă după ce îl întâlnise pe bărbatul perfect. Dar puţine lucruri în viaţă erau perfecte, mai ales soţii.

— Nu îmi amintesc, spuse ea cu sinceritate. Sunt convinsă că da, doar că nu le-am acordat niciodată atenţie. Trebuie să le ignori, Cora.

— Aş face-o dacă aş avea cu cine altcineva să vorbesc, dar nu mai este nimeni.

— Mă ai pe mine, îi spusese Lily.

Cora îşi dădu ochii peste cap.

— Da, dar tu nu eşti niciodată *acolo,* Lily. Cel mai adesea eşti plecată, iar când eşti aici, eşti ocupată cu afacerea cu mineritul.

Un junghi de vinovăţie îşi croi drum prin Lily, împungându-i inima. Între nevoia de a-l evita pe Calvin şi de a se ocupa de compania tatălui ei, Lily nu se mai gândise la nimeni şi nimic pentru multă vreme. Şi Monty nu insistase să participe la mai multe evenimente aici, în New

York? Lucrurile aveau să revină la normal când Tom avea să îşi asume în sfârşit responsabilitatea pentru mină.

— Este adevărat, mina mi-a ocupat o mare parte din timp în ultimii ani. Totuşi îţi promit că voi veni la următoarea cină dansantă. Când este?

— Diseară, la doamna Hewitt.

Lily îşi ţuguie buzele. Unul dintre bunii prieteni de-ai lui Tom, domnul John Drexel, era văr de al familiei Hewitt. Ar putea exista şansa ca Drexel să fie acolo. Oare el îl văzuse sau primise vorbă de la fratele ei? Lily îşi spuse în minte să îi telegrafieze lui Drexel de îndată ce Cora avea să plece.

Uşa se deschise, iar Montgomery Fields intră tacticos înăuntru.

— Bună, Lily. I-am spus lui Bailey că mă conduc singur. Privirea lui poposi asupra Corei şi făcu o plecăciune. Bună ziua, domnişoară Hampton.

— Domnule Fields, bună ziua.

Lily se ridică în timp ce Monty se apropie şi se aplecă să o sărute pe obraz.

— Monty, habar nu aveam că vii.

— M-am gândit că am putea merge la o plimbare cu trăsura în parc. De-abia te-am văzut săptămâna aceasta.

— Cât de interesant! Tocmai îi spuneam acelaşi lucru, adăugă Cora în timp ce Monty se aşeză într-un fotoliu.

Montgomery era cu cinci ani mai mare decât Lily şi provenea dintr-una dintre cele mai bune familii din New York. Costumul lui de amiază dintr-o stofă ecosez de culoare verde se potrivea perfect pe constituţia sa de mărime medie, croiala fiind executată ireproşabil. Lily nu îl văzuse niciodată purtând haine şifonate sau strâmbe, nici măcar părul lui facial, mustaţa lungă fiindu-i îngrijită cu precizie, chiar şi în zilele cu vânt foarte puternic. Era un bărbat plăcut, foarte comunicativ şi părea să cunoască toţi oamenii potriviţi. De ce altceva mai avea nevoie o femeie de la un bărbat?

De absolut nimic, dacă Lily nu avea vreo obiecţie. Ea îşi dorea predictibilitate. Îşi dorea pe cineva cu care să se

simtă confortabil şi pe care să se poată baza, asemenea unei perechi purtate de papuci. Nu avea nevoie de pasiune. Nu, experimentase deja pasiunea o dată în viaţa ei şi se arsese grav. Montgomery nici măcar nu încercase să o sărute sau să o ţină de mână –, iar acest lucru i se părea perfect lui Lily. Ea avea să îşi controleze sentimentele de data aceasta, avea să aleagă un altfel de bărbat cu care să îşi petreacă viaţa, unul care să nu îi facă nicio surpriză. Niciodată.

— Am fost puţin preocupată în ultima vreme, recunoscu Lily. Îmi cer scuze faţă de amândoi.

— Îţi tot spun să îl laşi pe unchiul tău să conducă afacerea, spuse Monty. Gândeşte-te la cât ne-am putea distra, la toate locurile în care am putea călători dacă ai avea mai mult timp.

Aceasta era o discuţie veche. Monty nu credea în muncă pentru a-ţi câştiga existenţa şi nu putea înţelege de ce mina era importantă pentru Lily. Nu putea înţelege că era modul ei de a duce mai departe moştenirea tatălui ei, de a păstra ceva pentru fratele ei şi pentru generaţiile viitoare. Ea îl iubise la nebunie pe tatăl ei; ar fi durut-o inima să vadă cum mina ar cădea în mâinile altcuiva.

— În curând vi se va îndeplini dorinţa amândurora, spuse ea. Tom îşi va asuma responsabilitatea şi mă va elibera de îndatoririle mele. Atunci nu voi mai avea nimic de făcut decât de navigat, înotat şi dansat în fiecare zi.

Se forţă să zâmbească şi se întrebă de ce ideea de a avea atât de mult timp liber nu îi suna prea atrăgătoare.

Cora se încruntă la Monty. Verişoara ei spuse:

— Tatăl meu spune că Lily a făcut o treabă grozavă în companie şi că îi va părea rău să o vadă plecând de la conducere.

Complimentul îi încălzi inima lui Lily, deşi aluzia îi pricinui o anxietate considerabilă. „Este posibil să nu pot pleca de la conducere dacă nu îl voi găsi pe fratele meu”.

— O, nu mă îndoiesc, zise Monty. În mod sigur, întrunirile consiliului nu vor mai fi nici pe jumătate la fel de interesante fără tine acolo.

Acela fusese un compliment? Era greu de spus cu Monty, un bărbat atât de calm şi de echilibrat, încât până şi politeţurile lui erau plictisitoare. „Ce gând oribil, Lily. Plictisitor este exact ceea ce preferi acum”.

— Ce lucru minunat ai spus, Monty!

— Domnule Fields, te rog să o convingi să vină la cină la familia Hewitt în această seară.

Lily ridică o mână.

— Nu pot, nu în seara asta…

— Strălucită idee! Şi eu am primit o invitaţie. Monty rânji spre Lily. Mă tem că eşti în minoritate numerică, draga mea. Singurul lucru rezonabil este să accepţi.

Cu amândoi privind-o răbdători, Lily acceptă inevitabilul.

— Bine, voi merge, dar trebuie să mă întorc devreme acasă.

La urma urmei, avea de plănuit un drum important până în Chinatown.

*

— Cabot! strigă o voce în timp ce Calvin urcă în lift, în sediul *Mercury.* Slavă Domnului că te-ai întors!

Acum că îşi revenise după răpirea sa, Calvin încuviinţă din cap spre cunoscuţii săi în drum spre locul unde Jim Evans, directorul său adjunct, se alăturase unui grup de reporteri posomorâţi. Din câte ştia personalul, Calvin fusese în Chicago să se ocupe de ziarul *Morning Star* – nu luptându-se cu o criză de malarie într-o dugheană în care se consuma opiu. Doar Hugo ştia de boala lui, una care nu revenea des, slavă Domnului! Şi deoarece Calvin nu voia să ştie cineva că suferea de acea boală, dispărea de fiecare dată când se declanşa o criză. Era mai bine să dispară decât să îl creadă ceilalţi slab sau fragil.

De fapt, să conducă trei ziare nu era o sarcină atât de provocatoare pe cât ar crede cineva. Calvin făcea acest lucru de aproape doi ani, iar tirajele tuturor celor trei publicaţii continuaseră să crească în fiecare trimestru. Deşi

era posibil ca unele poveşti să se suprapună între cele două oraşe, el angajase reporteri diferiţi pentru *Mercury, Bugle* şi *Morning Star* şi supraveghea întreaga operaţiune din biroul lui de la etajul trei de pe Park Row din Manhattan.

Era al naibii de bun şi la editare. Oamenii erau dornici să citească ştirile pe care el le servea în fiecare zi. Aproape fiecare poveste beneficia de atenţia lui, fiecare titlu purta atingerea lui concisă. Calvin decidea ce poveşti erau suficient de importante pentru ediţia zilei respective şi el îi îndruma pe reporteri încotro să îşi concentreze energia. Unde erau scandalurile? Cine trebuia dat în vileag? Ce secrete zăceau sub două dintre cele mai puternice oraşe din America? Calvin ştia răspunsurile la aceste întrebări, motiv pentru care ziarele lui erau atât de populare.

Călătorind prin Orient împreună cu părinţii săi misionari, Calvin învăţase rapid importanţa critică a informaţiei. Cei care nu o deţineau aveau un dezavantaj clar, atât financiar, cât şi politic, în faţa celor puţini care o deţineau. Iar cei care deţineau informaţia o păstrau şi o ascundeau, pentru că îşi dădeau seama de valoarea ei.

Asemenea epidemiei de holeră care luase vieţile ambilor săi părinţi când Calvin avea unsprezece ani. Oficialii oraşului păstraseră secretă vestea bolii, pentru că afectase în principal zonele periferice, unde trăiau doar fermierii săraci. Ei nu consideraseră important să-i avertizeze pe oameni să se protejeze împotriva bolii.

Calvin decisese să nu mai fie niciodată lăsat pe dinafară. El avea să aducă maselor informaţia, să răspândească putere în gloată. În Hong Kong, muncise pentru guvern, ajutând la ridicarea stâlpilor de telegraf în provincie, şi acolo îl cunoscuse pe Hugo. Mai târziu, o criză de malarie aproape fatală şi o lungă şi febrilă călătorie cu vaporul îl aduseseră înapoi în New York. Când îşi revenise, începuse să muncească la *Bugle* ca reporter.

Acum deţinea trei ziare. Dar Calvin nu avea planuri să se oprească aici – nu până nu deţinea câte o publicaţie în fiecare oraş de la Schenectady la San Francisco.

— Mă bucur că am revenit, spuse el când ajunse la

grupul de reporteri. Ce am ratat?

— Mi-ai văzut toate telegramele? întrebă Jim. La un moment dat, ai încetat să mai răspunzi.

Calvin îl bătu pe spate.

— Jim, am încredere totală în abilitatea ta de a organiza ziarul în lipsa mea. M-am uitat peste ediţiile din dimineaţa asta şi mi-am spus că ai făcut o treabă bună. Povestea despre senatorul Quay a fost perspicace şi interesantă, la fel şi colonizarea din Oklahoma. Nu sunt convins că povestea despre modă îşi avea locul pe prima pagină, dar se poate să fi atras mai multe cititoare drept rezultat. Se întoarse apoi spre grup. Acum, ce-avem astăzi?

Ava Sloane, unul dintre reporterii săi fruntaşi şi soţia prietenului său, William, fu prima care vorbi.

— Cabot, l-am întrebat pe Evans de zece ori dacă pot să sap printre zvonurile de contrabandă de la Greenwich Street Saloon.

— Sunt doar zvonuri, spuse Jim, ridicând din umeri. Cred că ar trebui să aşteptăm ca poliţia să aducă mai multe dovezi.

— Unele dintre cele mai bune poveşti încep ca zvonuri, spuse Calvin. Dă-i bice, Sloane, începe săpăturile! Totuşi ai doar două săptămâni la dispoziţie. După aceea te pun să scrii despre fabrica de cămăşi pentru femei.

— Pentru că sunt singurul reporter femeie? întrebă ea, punându-şi un creion după ureche şi încruntându-se la ei. Ştiţi că nu vreau să mă ocup doar de…

— Ştiu, spuse Calvin, ridicând o mână.

Ava era inteligentă şi curajoasă, cu instincte bune şi o hotărâre feroce şi competitivă de a-şi întrece colegii de sex masculin în fiecare săptămână. Dar trebuia să înceteze să mai respingă talentele pe care le primise de la Dumnezeu.

— Încetează să te mai gândeşti la sexul tău ca la un defect. Sunt poveşti despre chestiuni feminine care trebuie spuse, iar tu eşti singura care poate face asta. Un bărbat nu poate scrie poveştile lui Nellie Bly[4] şi nu poate investiga aşa

4 Nellie Bly (1864 – 1922, New York) a fost pseudonimul jurnalistei americane Elizabeth Jane Cochran. Ea a rămas celebră pentru două

cum o face ea. Două săptămâni pentru contrabandă, Sloane. Dă-i bătaie!

Temporar mulţumită, Ava se întoarse pe călcâie şi plecă grăbită, în timp ce Calvin începu să răspundă întrebărilor celorlalţi reporteri. Ei îi prezentau idei de articole, iar el le oferea părerile şi îndrumările sale. După ce alocă sarcini tuturor pentru săptămâna respectivă, se întoarse spre Jim.

— Urmează-mă în biroul meu! Am câteva întrebări pentru tine.

Cei doi bărbaţi traversară podeaua din lemn de pin până în spatele culoarului, unde avea Calvin biroul. Secretara sa, domnişoara Robbs, se ridică în timp ce Calvin se apropie. Fiica unuia dintre zeţarii săi, domnişoara Robbs era cea mai eficientă secretară pe care o angajase el vreodată. Calvin o plătea mai bine decât pe celelalte secretare doar ca să o menţină fericită.

— Domnule Cabot, nu mi s-a spus că veţi veni astăzi. Bine aţi revenit, domnule!

— Bună dimineaţa, domnişoară Robbs. Şi de câte ori trebuie să îţi spun că este suficient să îmi spui doar Cabot? Deschise uşa biroului său. Lasă-mă câteva momente singur cu domnul Evans şi apoi mă poţi bombarda cu telegrame şi mesaje.

— Prea bine, domnule Cabot. Voi aduna tot ce a sosit în lipsa dumneavoastră.

Indiferent de câte ori o încurajase să renunţe la formalităţi, domnişoara Robbs rămăsese fermă pe poziţii. Calvin o salută şi apoi închise uşa în urma lui Jim.

— Face asta doar ca să mă enerveze.

— Măcar nu i se scurg ochii după tine, precum celorlalte secretare pe care le-ai angajat.

— Nu am ce face dacă sunt irezistibil pentru sexul opus. Jim scoase un sunet sugrumat, iar Calvin ridică din sprâncene. Ai ceva de spus, dragul meu?

---

realizări: un ocol al Pământului similar celui făcut în romanul lui Jules Verne de personajul Phileas Fogg şi un expozeu în care s-a prefăcut nebună pentru a studia din interior un ospiciu, (n.tr.)

— Nu, fireşte că nu, răspunse Jim. Ştiu de unde îmi vin banii.

— Corect. Să nu uiţi asta. Acum, cum stăm cu articolele alea despre Chinatown?

— Ar trebui să îl avem pe următorul săptămâna viitoare, cred. De ce?

— Vreau să menţin presiunea asupra lui Lee. Să angajez pe cineva care să supravegheze Pell Street. Avem pe cineva care ne poate ajuta? Unul dintre adversarii lui, poate?

Jim îşi plecă privirea şi scrijeli câteva notiţe într-un registru.

— Cred că unele dintre persoanele care conduc afacerile din jurul celei a lui Lee sunt nemulţumite de taxele pe care le cere el. Poate reuşim să convingem pe cineva de acolo să ne ajute.

— Bun. Să continuăm săpăturile. Mai departe, ce ştii despre Thomas Davies?

De mult obişnuit cu pasul frenetic al lui Calvin, expresia lui Jim rămase neschimbată.

— Atât cât ştie toată lumea, presupun. Moştenitorul averii de argint a lui Davies, deşi sora cea mare a ţinut compania pe linia de plutire de la moartea tatălui. Nicio logodnică sau vreo urmă că ar intenţiona să curteze pe cineva. Sora pare gata să se căsătorească cu moştenitorul Fields. Ea este o frumuseţe, dar am auzit că poate fi iadul pe pământ.

„O afirmaţie modestă”.

— Are vreo amantă?

— Nici una de care să ştiu. Vrei să îi pun pe câţiva dintre băieţi să verifice?

— Da. Discret. Vreau să îi ştiu rutina.

— S-a făcut. Altceva?

— Nu, asta este tot pentru moment. Serios, excelentă treabă în lipsa mea, Jim. Ia-ţi liber următoarele câteva zile cu familia! Ne vedem luni.

Obrajii lui Jim se înroşiră.

— Mulţumesc, Cabot. Ştiu că soţia mea ar aprecia

asta, dacă vorbeşti serios.

— Normal că vorbesc serios. Nimeni nu ştie mai bine ca mine cât de dificil este să controlezi ziarele astea. Ţi-ai câştigat timpul liber.

— Şi ţie ţi-ar prinde bine o zi sau două departe de birou, spuse el, ridicându-se. Arăţi ca naiba.

Da, malaria, răpirea şi ameninţarea cu focuri de armă aveau tendinţa să îmbătrânească omul cu câţiva ani.

— O să iau o pauză când o să mor. Trimite-o înăuntru pe domnişoara Robbs.

*

— Lily! Îmbrăcată într-o uimitoare rochie de seară de un roz pal, împodobită cu flori, Cora traversă grăbită salonul familiei Hewitt şi îşi aruncă braţele în jurul verişoarei sale. Mă bucur atât de mult că eşti aici.

— Se pare că nu prea am avut de ales, din cauza ta şi a domnului Fields.

Cel puţin ieşirea nu avea să fie o pierdere totală de timp. Lily spera să vorbească cu bunul prieten al lui Tom, John Drexel, care, fără îndoială, avea să fie prezent acolo din postura de văr al gazdelor.

Montgomery sărută mâna Corei în semn de salut.

— Domnişoară Hampton, arăţi uimitor!

— Mulţumesc, spuse Cora. Şi dumneata arăţi foarte bine.

Lily fu nevoită să fie de acord. Deşi toţi gentlemanii purtau ţinute de seară, pe Montgomery îl prindea cel mai bine. „Dar el nu-ţi face niciodată pulsul să o ia la goană. Nu aşa cum o face Calvin – cum o făcea”. Lily se înfioră. Sentimentele ei pentru Calvin erau în trecut. În mod sigur, în trecut.

— Bună seara, domnişoară Davies. Domnule Fields.

Toţi trei se întoarseră pentru a-i vedea pe domnul şi doamna Hewitt apropiindu-se, gazdele afişând zâmbete primitoare.

— Cât ne bucurăm că aţi putut veni.

— Vă mulţumim pentru invitaţie, spuse Lily în timp ce domnul Hewitt se plecă peste mâna ei. Nu mă simţeam prea bine, dar în această dimineaţă mi-am revenit brusc.

— Ne bucurăm să auzim asta. Cred că deja cunoaşteţi pe toată lumea de aici, spuse doamna Hewitt, gesticulând spre un lacheu care ducea o tavă cu pahare cu şampanie. Suntem între prieteni, aşa că vă rog să vă faceţi comozi.

Un pahar cu şampanie fu împins în mâinile lui Lily.

— Cora, mergi cu mine pentru o clipă?

Verişoara ei încuviinţă din cap, iar Lily o conduse de lângă grup.

— Nu prea mult timp, Lily, spuse Monty în spatele lor. Vreau să mă laud puţin cu tine aici.

Deşi bărbatul zâmbi cordial, Lily simţi cum părul de pe ceafă i se ridică. Chiar şi aşa, ea nu îşi dorea o relaţie furtunoasă cu Monty. Una într-o viaţă era suficient, mulţumesc. Se forţă să încuviinţeze din cap.

— Desigur. Mă întorc cât de repede pot.

Lily şi Cora merseră în capătul încăperii.

— Nu îmi place cum vorbeşte cu tine, şopti Cora. De ce îi permiţi constant să îţi dicteze ce să faci? Mă aşteptam să îl pocneşti în cap cu o sticlă de şampanie chiar acum.

— Are intenţii bune. Şi este însoţitorul meu, aşa că nu ar trebui să mă îndepărtez prea mult.

— Este mai mult de-atât. Cred că nu vrei să te certi cu el, de aceea nu îl vezi prea des. Te menţii ocupată şi călătoreşti ca să…

— Cred că ar trebui să vorbim despre altceva. Te distrezi?

Uneori, Cora era prea receptivă, se gândi Lily în timp ce sorbi din cupa de cristal.

— Până acum, da. Totuşi mă bucur că eşti aici. Mama nu m-a lăsat deloc să plec de lângă ea.

— De ce, Doamne, iartă-mă, nu?

— Cred că este îngrijorată că domnul Drexel sau domnul Wright vor încerca să mă corupă.

— Deci domnul Drexel este aici? John Drexel? Cora încuviinţă din cap, iar Lily îşi lungi gâtul ca să observe

oaspeţii din apropiere. Haide să îl găsim! Trebuie să îi vorbesc.

Cora se aplecă spre ea.

— Ultima dată când l-am văzut, se holba la pieptul domnişoarei Underhill.

— Pare a fi John.

Lily îşi împreună braţul cu al Corei şi o conduse printre oaspeţi. În cele din urmă, îl localizară lângă şemineu. Un bărbat chipeş, cu părul negru, John Drexel devenise prieten cu fratele lui Lily la Harvard. Lui Lily i se părea amuzantă îngâmfarea lui, în mare parte pentru că era nevoită să îl suporte prea des.

Într-adevăr, Drexel îi făcea ochi dulci domnişoarei Underhill, care părea să se bucure de atenţia lui, în timp ce un al treilea membru al grupului, domnul Wright, lua o gură de băutură dintr-un pahar. Drexel îşi îndreptă umerii când le văzu pe Lily şi Cora apropiindu-se, ochii lui albaştri trădând surprinderea, iar Lily îşi aminti pentru o clipă de o altă pereche de ochi albaştri, unii mult mai uimitori. Se înfioră. De ce îi răsărise în minte *acea* imagine?

Drexel se aplecă asupra mâinii ei.

— Nu am ştiut că te-ai întors în New York, Lily.

Mincinosul!

— M-am întors acum mai mult de o lună. Telegrama mea nu a ajuns la tine astăzi?

— Telegrama? Bărbatul se încruntă teatral, fără îndoială, cu un efort exersat. N-am primit nicio telegramă.

— O, ce păcat! Bună seara, domnule Wright, domnişoară Underhill.

Domnul Wright fu prietenos, în timp ce domnişoara Underhill nu păru să aprecieze momentul de întrerupere. Lily se întoarse spre John.

— Pot să-ţi vorbesc între patru ochi?

— Nu poate aştepta? Îşi ridică paharul cu băutură în direcţia domnişoarei Underhill. Aş prefera să nu îmi întrerup conversaţia cu această domniţă minunată.

„Halal conversaţie”, se gândi Lily, dar zâmbi.

— Sunt convinsă că domnişoara Underhill va înţelege

– şi promit să te aduc foarte curând înapoi.

— Domnul Wright îmi poate ţine companie până te întorci, John, toarse, practic, domnişoara Underhill. Cora, scumpo, de ce nu pleci şi tu? Sunt convinsă că mama ta este nerăbdătoare să te priponească lângă ea.

Cora rămase cu gura căscată, umerii posomorându-i-se, înfrângerea din ţinuta ei aproape frângându-i inima lui Lily. Înşfăcă mâna acoperită de mănuşă într-a ei, strângând-o pentru a o consola.

— Da, ce minunat trebuie să fie să ai o mamă care să îşi facă griji pentru tine, nu crezi, domnişoară Underhill? Mama a murit când eram mică şi aş da orice să o aud încă o dată îngrijorându-se pentru mine. Se spune că niciodată nu treci peste pierderea unui părinte, iar eu, cu siguranţă, ştiu că este adevărat. Cât de norocoasă este domnişoara Hampton că încă are o mamă iubitoare lângă ea!

Domnişoara Underhill, a cărei mamă era o femeie cochetă şi superficială, despre care se zvonea că este implicată într-o aventură cu un bărbat mult mai tânăr, rămase cu gura căscată, asemenea unui peşte pe uscat. Lily o ignoră.

— Cora, vin la tine imediat!

Fără să aştepte ca el să refuze, Lily îl trase pe John câţiva paşi mai departe pentru a vorbi în privat. După câţiva paşi, el se opri şi îşi îndreptă vesta.

— Întotdeauna o plăcere, Lily. Aproape că uitasem de limba ta tăioasă.

— O merita. Iar tu ar trebui să ai o companie mai bună.

John afişă un rânjet pieziş, fără prea multe remuşcări.

— Sunt bărbat, Lily, iar ultima dată când am verificat, nu era o crimă să vorbeşti cu o tânără frumoasă.

— Doar că tu nu vorbeai cu ea, o mâneai din ochi.

Pe chipul lui se citi confuzia, de parcă John nu ştia care era diferenţa dintre cele două lucruri. Lily îşi coborî mâna într-o mişcare aspră.

— Las-o baltă! Trebuie să vorbesc cu tine despre Tom. L-ai văzut?

— Pe fratele tău? Nu, nu l-am mai văzut de mai bine de o lună. De ce? S-a întâmplat ceva?

— Nu contează. Tom… Lily aruncă o privire în jur şi coborî glasul. Tom cunoaşte pe cineva în Chinatown sau a petrecut vreodată timp acolo?

John se lăsă pe spate izbucnind într-un râset scurt.

— Tom, în Chinatown? Nici măcar nu-i place să traverseze Fourteenth Street. De ce întrebi?

Ea nu îi putea spune adevărul, acela că era posibil ca Tom să fi devenit implicat în ceva imoral. În ciuda prieteniei lui John cu fratele său, cu cât ştiau mai puţini oameni de ameninţarea lui Lee, cu atât mai bine.

— Doar ceva ce am găsit în biroul lui. Sunt convinsă că nu este nimic.

Expresia lui John deveni neaşteptat de serioasă.

— Dacă Tom este în vreun fel de problemă, sper că vei veni mai întâi la mine cu bănuielile tale. El nu ar vrea să te pui în pericol în numele lui.

— Asta înseamnă că de acum înainte vei răspunde telegramelor mele?

Maxilarul lui John zvâcni.

— Ştiu că noi doi nu ne înţelegem extraordinar de bine, dar nu te-aş ignora niciodată dinadins dacă ne-ar aştepta o criză. Cu toate astea, nimeni nu ar trebui să se îngrijoreze încă. La urma urmei, Tom este un bărbat matur.

Adică un bărbat matur nu putea dispărea sau nu putea fi rănit în vreun fel? Dacă aveai testicule erai invincibil? Lily nu ştia dacă să râdă sau să îl compătimească pe John. Studiindu-i chipul arogant, decise să aleagă compătimirea.

— Da, sunt convinsă că ai dreptate. Mulţumesc că mi-ai făcut pe plac, John.

El o bătu uşor pe braţ, de parcă rezolvase toate problemele lumii.

— Oricând, Lily. Mă bucur că te-am putut ajuta.

În timp ce îl privi întorcându-se la domnişoara Underhill, Lily se simţi şi mai hotărâtă să îl găsească pe Tom. O sarcină de care, aparent, era nevoită să se ocupe

de una singură.

Capitolul 5

Rânduri ordonate de magazine şi restaurante, cu luminile lor gălbui şi roşii, erau aliniate pe Pell Street. Mirosul de peşte şi de tămâie plutea greoi în aer, deşi întunericul deja alungase vânzătorii stradali. Calvin găsea alinare în aceste privelişti şi mirosuri familiare, amintindu-i de călătoriile în Orient cu părinţii săi misionari.

„Trebuie să spunem adevărul şi să îi luminăm pe cei din jurul nostru”. Desigur că tatăl lui se referise la religie, dar Calvin credea în puterea condeiului – nu a cărţii de rugăciuni.

Se opri la numărul optsprezece, o clădire cu două etaje, cu un magazin universal la parter. Ultimul etaj găzduia un club de opiu cu decoruri foarte împopoţonate, în timp ce un salon pentru jocuri de noroc şi poker chinezesc fantan exista chiar deasupra magazinului. Şi pentru că lăcomia lui Wah Lee se extindea către orice viciu imaginabil, prostituatele erau disponibile imediat.

Calvin deschise uşa şi intră în magazin, cu Hugo chiar în urma lui. Mâncăruri exotice şi ierburi aromatice erau aliniate lângă pereţi, iar o chinezoaică mai bătrână stătea în spatele tejghelei.

El plecă politicos capul.

— *Leih Tai, noi ho ma?*

— Domnule Cabot, răspunse doamna Lee în engleză salutului său. Nu ne-ai mai vizitat de multe luni.

Doamna Lee era una dintre puţinele soţii din Chinatown. De când Legea de excludere înăsprise legile imigraţiei în urmă cu câţiva ani, era aproape imposibil pentru o chinezoaică să poată obţine accesul în America. Faptul că avea abilitatea de a-şi aduce soţia în Statele Unite demonstra nivelul de influenţă al lui Lee, lucru care nu înceta niciodată să îl irite pe Calvin. Dacă Lee ar fi fost

suficient de motivat, ar găsi o cale de a o aduce în ţară şi pe soţia lui Hugo.

— Aş vrea să vorbesc cu soţul tău. *Leih Saang* este la etaj?

Ea dădu aprobator din cap.

— Da, se uită la un joc de fantan. Este un joc strâns în seara asta.

Lui Lee nu i-ar plăcea să piardă bani dacă putea face ceva în această privinţă, ceea ce explica de ce ar sta cu ochii pe jocuri. Nu era un lucru neobişnuit ca patronii saloanelor de jocuri să îi jefuiască pe câştigători de îndată ce plecau din saloanele de fantan. Calvin făcu o plecăciune şi porni spre uşă.

— Tu o să aştepţi aici, îi spuse femeia lui Hugo, care îl urmase pe Calvin.

Calvin se întoarse spre prietenul său, care acum avea o expresie încruntată, serioasă şi tristă la ideea de a-l lăsa pe Calvin neînsoţit în asemenea locuri periculoase.

— Ar trebui să vin cu tine, Calvin, spuse încet Hugo.

Deşi lui Calvin nu îi plăcea că trebuia să urce singur, în mod sigur supravieţuise unor situaţii mult mai periculoase. În plus, dacă forţa nota, întâlnirea nu ar mai avea aparenţa uneia prietenoase. Toată lumea din New York ştia că Hugo nu era cu adevărat valetul lui Calvin, ci un protector aprig şi un bun prieten. Lee putea privi acel refuz ca pe o insultă.

Şi mai important, Lee avea viitorul lui Hugo în palmele sale. Orice pas greşit, iar Hugo nu avea să îşi mai vadă niciodată soţia. Amândoi luptaseră din greu şi pentru prea mult timp ca să permită să se întâmple un asemenea dezastru.

Calvin puse o mână pe umărul prietenului său şi începu să vorbească în franceză.

— Aşteaptă în trăsură şi lasă-mă douăzeci de minute. Dacă nu apar după timpul ăsta, intră şi scoate-mă de acolo.

Hugo, încă încruntându-se, încuviinţă şi ieşi din prăvălie. Calvin merse la scările din spate, unde un bărbat masiv supraveghea uşa. Doamna Lee dădu un ordin rapid

în cantoneză, iar uşa se deschise. Calvin mulţumi şi urcă scările.

Pe palier, fu oprit de alt om de-ai lui Lee. Calvin ceru politicos să vorbească cu domnul Lee şi fu condus în salonul de fantan. Camera nu era împopoţonată, avea pereţi goi şi o podea din lemn, iar mobilierul consta în şase mese acoperite cu feţe din mătase şi taburete pentru jucători. Fiecare masă era înconjurată de un grup de chinezi, toţi privind în timp ce *tan kun,* dealerul, împărţea grupuri a câte patru obiecte mici – în acest caz, nasturi din bronz – folosind un *tan pon* sau un băţ din lemn negru. Jucătorii puneau mizele în tăcere în pătratul din mijlocul mesei, sperând să nimerească numărul de nasturi rămaşi după numărătoare.

Jucătorii ignorară intrarea lui Calvin, fiind foarte concentraţi asupra jocului, dar câţiva dintre *tan kun* ridicară privirile. Calvin nu apucă să se plimbe pe acolo, întrucât domnul Lee apăru imediat lângă el.

— Domnule Cabot. Ai venit să joci? Lee era scund şi uscăţiv, cu pomeţi proeminenţi, iar părul lui negru fusese legat într-o coadă strânsă la spate. Viclean şi inteligent, vorbea o engleză perfectă, pe lângă cantoneza nativă. Sau poate ai vrea să faci o vizită la etaj?

— Nu în seara asta. Totuşi aş vrea să vorbim.

Lee afişă un zâmbet forţat, dezvăluindu-şi gura cu dinţi strâmbi, înconjurată de o barbă îngrijită.

— Desigur. Se întoarse spre unul dintre oamenii săi şi porunci să fie adus ceai în biroul său, apoi gesticulă spre Calvin să îl urmeze. Pe aici, te rog!

Calvin îl urmă pe Lee într-o mică încăpere din capătul coridorului. Când intră, văzu doi bărbaţi scriind în registre – justificând profiturile domnului Lee, fără îndoială –, iar Lee le ordonă imediat să părăsească încăperea. Îi făcu lui Calvin semn să ia loc pe unul dintre scaunele de lângă o masă joasă.

— Zdravăn joc în seara asta, spuse Calvin în timp ce se aşezară. Îţi faci o reputaţie sănătoasă zilele astea. Unii îţi spun primarul cartierului Chinatown.

— Unii, dar nu tu. Ridurile rigide de pe chipul lui Lee se adânciră. Fac foarte mult bine aici în Chinatown, ajutându-i pe alţii să se stabilească în America. Le găsesc slujbe şi case. Totuşi ziarele tale nu au avut lucruri măgulitoare de spus.

— Nu ţi-au menţionat clar numele, se eschivă Calvin.

Amândoi ştiau că scuza era una jalnică, o insultă la adresa inteligenţei lui Lee, iar ochii bărbatului se înăspriră. Totuşi Calvin nu mai avea de gând să facă pe tipul amabil. Avea nevoie de ceva de la Lee, o favoare în privinţa căreia chinezul fusese destul de necooperant. Pierzându-şi răbdarea, Calvin era pregătit să lupte cu orice mijloace avea la dispoziţie, iar primele erau publicaţiile sale.

Uşa se deschise, iar unul dintre oamenii lui Lee aduse un set simplu pentru ceai, din lut, pe o tavă lăcuită. Pentru câteva clipe, aşteptară în timp ce fu pregătit ceaiul şi turnat în ceşti, ritualul fiind atât previzibil, cât şi liniştitor. Lui Calvin îi fusese dor de adevăratul ceai chinezesc. Britanicii aveau impresia că se pricepeau la ceai, dar China îi perfecţionase prima măiestria.

Ceştile fură puse în faţa lui Calvin şi Lee, după care bărbatul plecă. Calvin îşi ridică ceaşca, se întinse şi o schimbă cu a lui Lee.

— O măsură de precauţie, sunt sigur că înţelegi, spuse Calvin, luând ceaşca lui Lee.

— Desigur. Şi eu aş face la fel în locul tău.

Ridicară amândoi ceştile şi băură. Lichidul cald şi cu aromă floralăalunecă pe gâtul lui Calvin, iar el se relaxă. Cel puţin orice tentativă de a-l otrăvi în seara asta fusese dejucată.

— Se pare că ai minţit în privinţa soţiei tale din Yuen Long, cea pe care ai vrea să o aduci la New York, spuse Lee. Sau sperai să poţi avea mai mult de o soţie?

— Este soţia mea, minţi Calvin, şi încă am nevoie să o aduc aici. Asta nu s-a schimbat. Cum ai aflat despre căsătoria mea cu Lillian Davies?

Buzele lui Lee se schimonosiră într-un zâmbet atotcunoscător.

— Nu eşti singurul care adună informaţii, domnule Cabot. Soţiei tale celei de-a doua, presupun, nu i-ar plăcea ca vestea să se afle.

— Căsătoria a fost anulată.

— Da, socrul tău a intervenit şi te-a convins să te îndepărtezi. Nu erai o alegere potrivită pentru unica sa fiică.

„Convins este un mod drăguţ de a spune”, se gândi Calvin, ascunzându-şi reacţia în spatele ceştii de ceai, în timp ce sorbi din ea.

— Vreau un singur lucru de la tine, pe care mi l-ai promis în urmă cu mai bine de un an. Articolele nu vor înceta până nu primesc ceea ce am nevoie – sau mai degrabă, *persoana* de care am nevoie.

— Se pare că amândoi am pierdut pe cineva care trebuie recuperat.

Calvin se încruntă din pricina comentariului enigmatic. Îşi dădu seama că urechile îi ţiuiau, iar aerul din jurul său încetinise simţitor, de parcă ar fi înotat în melasă.

— Tu pe cine ai pierdut? întrebă el, simţindu-şi limba ciudat de groasă.

Lee îl privi cu atenţie, punându-şi ceaşca pe tavă. Înfrigurat, Calvin îşi dădu atunci seama ce se întâmplase.

— *Din,* înjură el. M-ai drogat…

Se apucă cu mâinile de marginile scaunului, căutând un punct de sprijin, încercând să împiedice inevitabilul.

— Ştiam că vei schimba ceştile, spuse Lee de foarte departe, parcă ar fi fost sub apă.

Lumea se răsturnă cu susul în jos. Calvin se prăbuşi de pe scaun. Ajuns pe podea, observă uşa deschizându-se, iar unul dintre oamenii lui Lee târâră înăuntru o femeie care purta o rochie aurie. Calvin rămase fără suflare, o teamă zdrobitoare îngheţându-i sângele în vene. Ce naiba căuta Lily aici?

Apoi întunericul îl înghiţi.

*

— Calvin! Lily se eliberă din strânsoarea bărbaţilor care o ţineau şi se grăbi să meargă lângă el. Îl bătu pe obraji *tare,* dar Calvin era inconştient. De ce era aici?

Lily se încruntă la chinezul mai în vârstă, cel care fusese în camera cu Calvin.

— Ce i-ai făcut?

— Nimic din ce nu merită, domnişoară Davies.

Ea clipi.

— De unde îmi ştii numele?

— Aproape toată lumea te cunoaşte, cel puţin în New York. Sunt domnul Lee.

Sub vârfurile degetelor ei, pieptul lui Calvin urca şi cobora ferm, iar ea răsuflă uşurată. El era bine, pentru moment. Din puţinul pe care îl văzuse în acea seară, lui Lily nu îi plăceau tacticile domnului Lee. Sosise la adresa de pe Pell Street în urmă cu câteva momente, însoţită de un detectiv de la Pinkerton. După un schimb de cuvinte în prăvălia de la parter, un gardian o dusese cu forţa pe Lily la primul etaj, unde escorta el fu reţinută, fiindu-i interzis să o urmeze.

Lee era mai scund decât se aşteptase ea, îmbrăcat într-un costum negru, cu o vestă asortată. O barbă neagră îi acoperea jumătatea inferioară a feţei şi o pleată lungă şi neagră îi cobora pe spate. Ochii îi erau aspri, irişii negri fiindu-i nerăbdători şi atotcunoscători, de parcă bărbatul de-abia o tolera. Lui Lily nu-i păsa dacă prezenţa ei îl enerva; trebuia să ştie ce legătură avea treaba asta cu Tom.

Ridicându-se, îşi trase umerii înapoi, hotărâtă să nu se lase intimidată.

— Mi-aţi trimis o scrisoare. Spunea că fratele meu are ceva ce vă aparţine, dar eu nu ştiu ce anume a luat. Fratele meu călătoreşte în prezent.

— Nu vreţi să luaţi loc, domnişoară Davies?

Lily aruncă o privire spre ceaiul de pe masă, spre ceaşca pe jumătate plină a lui Calvin, care era evident că fusese otrăvită.

— Nu, prefer să stau în picioare.

— Cum doriţi. Lee îşi împreună mâinile şi îşi plecă într-o parte capul, studiind-o. Ştiţi unde este fratele dumneavoastră?

— Nu. Nu mă informează mereu despre planurile lui.

Ceea ce era o minciună. După moartea tatălui lor, ea şi fratele său deveniseră mai apropiaţi şi făceau eforturi să se anunţe unul pe celălalt când plecau în călătorii. Doar că Tom nu o făcuse de data aceasta, iar astfel Lily ştiuse că ceva mersese teribil de prost.

— Ce păcat! Vă voi da timp până la sfârşitul lunii să mi-l aduceţi, apoi trebuie să iau măsuri.

— Dezvăluind vestea anulării?

— Pentru început, da.

Un fior o străbătu la auzul promisiunii crunte din acele câteva cuvinte. Ce altceva ar mai face Lee pentru a pune mâna pe Tom?

— Trebuie să îmi spuneţi de ce vă interesează fratele meu. În bilet aţi spus că a luat ceva ce vă aparţinea. Ce anume?

— Asta este între mine şi fratele dumneavoastră. Este de la sine înţeles că trebuie să înapoieze ceea ce a luat.

— Sunt sigură că vă pot plăti oricât…

— Valoarea acestui obiect nu poate fi măsurată în dolari, domnişoară Davies. Ming Zhu este de nepreţuit pentru mine.

Frustrarea şi nervii se învolburară în stomacul ei. Lily sperase să ajungă la o înţelegere cu Lee în această seară, dar îşi dădu seama că acea perspectivă era lipsită de speranţă.

— Habar n-am cum aţi aflat de anulare, dar nu vreau să se împrăştie vestea despre căsătorie.

Ea ar fi umilită, şi era posibil ca Montgomery să se simtă rănit. El nu ştia că ea mai fusese căsătorită înainte.

— Atunci sper să îl văd pe fratele dumneavoastră în prima zi a lunii următoare.

La naiba! Lily îl privi pe Calvin, încă inconştient pe podea.

— Despre ce a vrut domnul Cabot să vă vorbească?

— Asta este între mine şi domnul Cabot.

— Atunci de ce să îl drogaţi…

Apoi răspunsul îi deveni limpede. Lee plănuise să îl rănească pe Calvin astă-seară. Sau mai rău.

Înghiţi în sec şi îşi adună curajul. În niciun caz, nu avea să îl lase în urmă.

— Îl iau pe domnul Cabot cu mine. Dacă încercaţi să mă împiedicaţi, în mai puţin de o oră comisarul poliţiei va ajunge aici.

Expresia lui Lee nu trădă nimic, dar Lily simţi primul fior real de teamă în timp ce îşi dădu seama de poziţia ei vulnerabilă. Oare ar ajuta-o cineva aici, în locul în care îşi desfăşura afacerile domnule Lee? Cu Pinkerton la parter şi Calvin inconştient, chiar era pe cont propriu.

— Este evident că domnul Cabot s-a îmbolnăvit şi ar fi prea greu pentru dumneavoastră. Cred că cel mai bine ar fi să doarmă la etaj. Vă puteţi întoarce mâine.

Totul înăuntrul ei striga *nu,* să nu îl lase pe Calvin aici. Orice ar fi plănuit Lee, Calvin avea să sufere. Şi în ciuda trecutului lor, ea nu ar permite ca el să fie rănit.

— Vă mulţumesc pentru amabila ofertă, dar am un om la parter. El îl va putea duce pe domnul Cabot.

Lee merse cu paşi mari la uşă, o deschise şi vorbi în limba sa nativă cu cineva de pe coridor. Când se întoarse, întâlni privirea lui Lily.

— Sunteţi o femeie foarte curajoasă, domnişoară Davies. Ar fi înţelept să nu vă întoarceţi, ca nu cumva cineva să se hotărască să vadă de ce ar fi nevoie ca să vă distrugă curajul.

Stomacul lui Lily se încleştă la auzul ameninţării, dar ea rămase tăcută. Intrară doi bărbaţi, unul fiind cel pe care îl angajase de la agenţia Pinkerton, iar celălalt valetul lui Calvin, Hugo. Nu îl văzuse pe Hugo la parter mai devreme, dar era de înţeles că avea să fie prin preajmă.

— Hai, tu ia-l de cap, iar eu îl iau de picioare, îi spuse detectivul lui Hugo.

Cei doi bărbaţi lucrară împreună ca să ridice trupul inconştient al lui Calvin de pe podea. Nu avea cum să fie

uşor.

Câtă cantitate din acel drog i se dăduse? Avea să moară? Lily nu avea pic de experienţă în îngrijirea cuiva care fusese drogat. Hugo urma să îl îngrijească, desigur, dar Calvin ar trebui să fie văzut de un doctor. Chiar şi aşa, nu voia să îl piardă din vedere până nu se trezea.

— Puneţi-l în trăsura mea, vă rog!

— Nu sunt sigur că ar aprecia dacă am face asta, stăpână, bâigui Hugo. Este posibil să se trezească furios.

Lily le păzi spatele în timp ce ieşiră din biroul domnului Lee. Singura ei preocupare era siguranţa lui Calvin.

— Nu are de ales, spuse ea.

*

Bubuiturile din craniul său îl treziră, de parcă îi erau bătute constant cuie în creier. Calvin clipi în lumina palidă şi recunoscu imediat colţul de iad decorat cu prost gust în care se tot întorcea.

Pentru Dumnezeu, cum îl găsise din nou Lily? De ce nu îl lăsa femeia asta în pace?

Se foi sub aşternuturi, testându-şi toate părţile corpului ca să vadă dacă nu cumva ea îl lăsase fără ceva important. Răsuflând uşurat, descoperi că era, slavă Domnului, întreg – apoi îşi aminti. Lee. Chinatown. Ceaiul. I se tăie răsuflarea şi deschise ochii. Rahat, ce se întâmplase după ce se prăbuşise pe podea? Ultimul lucru pe care şi-l amintea era chipul lui Lily deasupra lui.

Un scaun scârţâi, apoi Calvin auzi paşi uşori.

— Dă, Doamne, să fie Hugo.

— I-am spus să plece acum o oră. Nu voia să plece de lângă tine, deşi era rupt de oboseală. I-am poruncit să se odihnească într-o cameră de oaspeţi şi să îşi revină.

Calvin simţi alunecarea rece şi delicată a vârfurilor degetelor ei pe fruntea sa. Căldura îşi croi drum în membrele sale amorţite de drog. Calvin aproape se arcui spre atingerea ei, cerşind ca mişcarea liniştitoare să

continue, dar raţiunea reveni. Întoarse capul, iar Lily luă degrabă mâna de pe fruntea lui.

— Şi cu plăcere, spuse ea, cu uşoară asprime. Bine că am ajuns atunci când am făcut-o. Nu ştiu cum l-ai supărat pe domnul Lee, dar mă tem că avea planuri dezgustătoare pentru tine noaptea trecută.

Dezgustătoare era un mod de a spune, presupuse Calvin. Lee nu ar îndrăzni să îl ucidă – Calvin era prea faimos şi influent în New York –, dar existau multe moduri de a face un om să sufere în timp ce îl ţineai în viaţă. Calvin va trebui să fie mai vigilent la întâlnirile lor viitoare.

Ridică din sprâncene, încruntându-se la ea.

— Stai puţin – ce căutai tu acolo? Lee este periculos, Lily.

Lily ridică din sprâncenele blonde.

— Nu ai fost tu cel care mi-a spus să angajez un interpret şi să merg să îl văd pe Lee? Exact asta am făcut.

Ei bine, Calvin nu se aşteptase ca ea chiar să îi *urmeze* sfatul. La urma urmei, când îl ascultase Lily vreodată? Dacă el îi spunea că pământul este rotund, ea îl contrazicea până în pânzele albe, spunând că era plat.

— Dintre toate jurămintele pe care le-am schimbat între noi, *să asculţi* a fost cel la care nu m-am aşteptat niciodată să te supui.

— Căsătoria a fost anulată, în caz că ai uitat, iar eu aveam nevoie să ajung la un acord cu Lee. Şase zile – acum cinci – nu sunt suficiente să îl găsesc pe Tom.

— Ce a spus Lee?

— Că Tom a luat ceva nepreţuit şi că Lee îl vrea înapoi. Am încercat să îi ofer bani, dar nu a vrut să accepte.

Aşadar, situaţia era aşa cum bănuia Calvin. „Se pare că amândoi am pierdut pe cineva care trebuie recuperat”, spusese Lee.

— Este o persoană. De aceea Lee nu vrea să accepte bani.

— O persoană? Nu-mi pot închipui ca Tom să cunoască pe vreunul dintre asociaţii lui Lee.

Calvin ştia că trebuia să îi spună lui Lily. Întrebarea

era dacă această femeie încăpăţânată avea să îl creadă.

— Nu un asociat. Un angajat.

Lily începu să scuture din cap chiar înainte ca el să termine de vorbit.

— Nu, Tom nu ar cunoaşte pe nimeni care lucrează pentru domnul Lee. Nu consumă opiu, nici nu pariază.

— Uiţi de cealaltă afacere a lui Lee.

Revelaţia se citi în ochii cafenii ai lui Lily, iar ea se retrase, pornind spre fereastră.

— Spui că Tom a fugit cu…

— Una dintre prostituatele domnului Lee. Da, exact asta spun.

Lily privi peste umăr, cu bărbia încordată, gest pe care el îl ştia prea bine.

— Nu te cred. Tom nu ar vizita niciodată un…

Calvin aproape râse, dar ştia că Lily nu ar aprecia acest lucru. Încercă să se ridice în capul oaselor.

— Ba da, ar putea la fel de bine să viziteze un asemenea loc. Este bărbat, Lily.

Ea păru să mediteze o clipă asupra acelui argument, sprâncenele blonde încruntându-i-se de concentrare.

— Şi tu ai făcut-o, deci? Ai mers la o prostituată, adică?

— Da. Acum mulţi ani, în Hong Kong. Lily ţuguie buzele, linii albe şi furioase apărându-i în colţurile gurii, iar Calvin ridică mâinile. Prostituţia este legală acolo.

— Presupun că tu crezi că asta te absolvă de orice vină. Bărbaţii sunt dezgustători.

— Da, în mod sigur suntem, spuse el, motiv pentru care ştiu ce s-a întâmplat cu fratele tău. Deci unde ar putea el să ducă o femeie pentru a o ascunde? Familia ta mai are şi alte proprietăţi?

— Câteva. Avem un apartament în Paris. O moşie în Northumberland. Cabana de vânătoare a lui tati pe râul Saint Lawrence. O casă în Palm Beach. A, şi reşedinţa de vară din Newport, desigur…

— Te rog, opreşte-te! Doamne, i se învârtea capul cu averea pe care Warren Davies o strânsese şi o cheltuise.

Calvin avea şi el o avere, dar cu siguranţă nu o irosea pe case pe care nu le folosea nimeni. Ai pierde un an doar călătorind ca să verifici toate proprietăţile astea. Când a fost ultima dată când l-ai văzut?

— 2 aprilie. L-am convins în sfârşit să viziteze mina. Călătoria durează o săptămână, dar Tom n-a ajuns niciodată la mină. Nimeni nu l-a văzut de când a plecat din Grand Central. Ce treabă aveai cu domnul Lee aseară?

Calvin clipi, uimit de schimbarea bruscă a subiectului.

— Nimic care să te privească pe tine. Hai să revenim la problema fratelui tău!

— Nu, prefer să mă concentrez mai mult asupra motivului pentru care ai plecat cu biletul meu ieri şi te-am găsit în Chinatown aseară. Ce îmi ascunzi?

— Nimic. Am fost sincer cu tine.

Lily pufni.

— Te rog! Eşti mai viclean decât un vânzător de ulei de şarpe. Spune-mi ce voiai de la Lee şi de ce a încercat să te imobilizeze aseară.

Calvin oftă şi îşi legănă picioarele peste marginea saltelei. Punându-şi tălpile pe covorul ce acoperea podeaua, se ridică încet, dându-i capului său o şansă de a se adapta la schimbarea de altitudine. Dumnezeule, îl durea tot corpul. Şi trebuia să ajungă la birou. Era deja ora nouă, iar băieţii aveau să planifice prima pagină a ziarului.

Sperând să o împace, Calvin îi oferi jumătate de adevăr.

— Public articole despre corupţia din Chinatown în *Mercury.* Nu am dat numele domnului Lee, dar este pe deplin implicat.

— Aşa că speră să te intimideze ca să încetezi cu articolele?

— Da. Desigur că articolele erau modalitatea lui Calvin de a pune presiune asupra lui Lee, dar nu i se părea necesar să menţioneze acest lucru.

— Sper că nu te pui în pericol de dragul vânzării mai multor ziare.

Calvin îşi îndesă mâinile în buzunare şi îi aruncă un

zâmbet superior.

— Îţi faci griji pentru mine, scumpo?

Buzele lui Lily se încordară uşor.

— Mai deloc. Eşti indestructibil. Deci ce vom face în privinţa lui Tom?

Calvin nu voia să o ajute, dar nici nu îi plăcea prea mult ideea ca ea să hoinărească prin Chinatown, căutând răspunsuri despre fratele ei, chiar şi cu agenţii Pinkerton însoţind-o. Lily era rezistentă şi curajoasă, dar nu se putea proteja pe sine în anumite cartiere. Gândul că ea fusese la Lee îi făcu părul de pe ceafă să se zbârlească.

Poate că nu ar strica să facă ceva investigaţii. Calvin avea o reţea largă de prieteni şi informatori în Chinatown; cu siguranţă, unul dintre ei avea să ştie ce se întâmplase cu Tom Davies. Dacă bărbatul frecventase unul dintre bordelurile lui Lee, cineva ar fi auzit despre asta.

În plus, ar fi o ştire straşnică pentru ziar…

Calvin se întinse după redingota sa, care fusese împăturită cu grijă la capătul patului. Dumnezeu să îl binecuvânteze pe Hugo!

— Lasă-mă să investighez puţin, îi spuse el în timp ce îşi îmbrăcă haina. Dacă îţi promit măcar asta, vei sta departe de Chinatown?

Lily îşi muşcă buza, carnea delicată dispărând între cele două rânduri de dinţi. O căldură familiară se învolbură în Calvin, făcându-l să se încordeze. Îşi plimbă ochii peste silueta feminină pe care şi-o amintea atât de bine. O cămaşă feminină de culoare crem se agăţa de formele ei generoase, punându-i în evidenţă braţele lungi şi gâtul subţire. Degetele lui zvâcneau de dorinţa de a o dezbrăca şi de a dezvălui toată delicateţea care ştia că zăcea dedesubt.

Încă îşi putea imagina cât de strâmtă era ea pe mădularul lui, cât de caldă şi de dulce îi era răsuflarea pe gâtul lui. Lily fusese atât de dornică, de pasională, încât pielea mădularului lui se iritase în luna lor de miere. Niciodată o rană nu îi provocase mai multă durere… sau mândrie.

— Bine, fu ea de acord, întrerupându-i gândurile

neadecvate. Dar vreau să merg cu tine.

— Asta este absurd. Nu mă poţi urma în asemenea zone periculoase ale oraşului. Va fi mai simplu dacă merg singur.

— Totodată, ţi-ar fi mai simplu să mă minţi cu privire la ce descoperi. Nu am încredere în tine, Calvin.

El scrâşni din dinţi, abţinându-şi replica furioasă care îi ardea limba. *Ea* nu avea încredere în *el?* Calvin îşi încălcase promisiunile doar din pricina datoriei sale faţă de Hugo, ca să nu mai spună că o protejase de o viaţă în sărăcie.

Dacă ar fi rămas căsătoriţi, el s-ar fi spetit ca reporter pe undeva, iar ea ar fi… Calvin nici măcar nu îşi putea închipui aşa ceva. Ea i-ar fi cârpit şosetele şi ar fi avut grijă de copiii lor? Ar fi spălat rufele vecinilor pentru a câştiga câţiva bănuţi în plus în fiecare săptămână? Să şi-o închipuie pe Lily – care călătorea la Paris ca să îşi cumpere pantalonaşi – îndeplinind acele sarcini era ridicol. Femeia ar trebui să îi mulţumească în genunchi pentru că o salvase de la toate astea.

Iar dacă unul dintre ei avea motiv să nu aibă încredere în celălalt, acela era el. Cum rămânea cu faptul că ea dăduse fuga să se alăture Consiliului Pulitzer?

„Uită trecutul!” Amândoi merseseră mai departe, ducând vieţi diferite de la anulare, şi, în mod sigur, Calvin nu avea niciun motiv să se ţină de cuvânt acum.

— Bine, prinţesă. Îţi telegrafiez când sunt gata să fac pe detectivul. Iar dacă tu te vei putea rupe pentru o clipă sau două din stilul tău simandicos de viaţă, poate că vei putea ţine pasul.

Capitolul 6

În acea noapte, Calvin plecă de la sediul din Park Row cu puţin timp înainte de miezul nopţii. Începuse o ploaie măruntă, acoperind străzile cu o ceaţă rece în timp ce el

mergea spre trăsura sa. Omnibuzul de noapte trecu agale pe lângă el, caii părând la fel de obosiţi ca şi pasagerii. Muncitorii epuizaţi mergeau spre casele lor după o tură de zece, doisprezece sau paisprezece ore de muncă. Poate chiar mai mult.

Dacă nu aveai grămezi de bani, New York-ul putea fi brutal. Deşi acum era înstărit, Calvin îşi amintea bine cum era să trăieşti în sărăcie, o condiţie pe care părinţii lui o aleseseră dinadins din motive religioase. El crescuse fără nimic, fără posesiuni materiale, cu excepţia câtorva cărţi şi a unui carneţel. Dormise pe paturi din paie în şandramale împrumutate şi dărăpănate. Chiar şi Crăciunul fusese deprimant. Părinţii lui sărbătoriseră Crăciunul, dar nu în sensul tradiţional, cu ospeţe, râsete şi cadouri. Nu, Crăciunul pentru familia Cabot însemnase o simplă cină, împreună cu prelegeri din Biblie în speranţa de a-i converti pe localnici.

Asta nu se va mai întâmpla niciodată, decisese el. Când rămăsese pe cont propriu, Calvin economisise şi strânsese cureaua, valorificase la maximum fiecare bănuţ câştigat. Lui Hugo îi plăcea să spună despre Calvin că ar purta aceleaşi haine până când materialul lor s-ar dezintegra, dar lui Calvin nu îi păsa. Mai degrabă se îmbrăca precum un cerşetor şi trăia modest decât să mai fie vreodată sărac.

Hugo sări de pe locul birjarului în timp ce Calvin se apropie.

— Bună seara. Ne pregătim să mergem acasă?

— Nu. Mă gândeam să trec pe la Kwan.

— Eşti sigur că este înţelept, având în vedere că ai fost drogat şi aproape ucis seara trecută în Chinatown?

— Când m-ai văzut tu vreodată fiind înţelept? Să mergem!

Răsuci mânerul şi deschise portiera pentru Hugo, dar prietenul lui arătă spre locul birjarului.

— Cred că voi sta sus cu George, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Eşti conştient că plouă.

Hugo îşi trase pălăria mai jos pe cap, rânji şi urcă deasupra cupeului, în timp ce Calvin urcă în interiorul uscat şi confortabil. De îndată ce se aşeză pe banchetă totuşi, îşi dădu seama de ce Hugo refuzase să meargă înăuntrul trăsurii cu atâta nonşalanţă.

— Ce naiba cauţi aici?

Straturi de satin şi bumbac foşniră în timp ce Lily se aplecă înainte, un nor de lavandă umplând trăsura în timp ce roţile începură să se rostogolească. Mirosul familiar ajunse direct la mădularul lui, chiar şi după toţi acei ani.

— Mă asigur că îţi ţii promisiunile. Am auzit că mergi spre Chinatown? Fără îndoială, ai fi oprit să îmi telegrafiezi întâi, pentru că ai promis că vei face asta. Nu am dreptate, Calvin?

Amândoi ştiau că el nu avusese nicio intenţie să facă acest lucru.

— Merg să iau o cină târzie, nu să investighez, minţi el. Te las acasă.

Ridică braţul pentru a bate în plafon, dar Lily îi înşfăcă încheietura mâinii într-o strânsoare fermă.

— Nu vei face asta. Îţi voi ţine companie şi vom face conversaţie la cină. N-aş vrea să mănânci singur, la urma urmei.

Amândoi încremeniră. Atingerea, petrecută într-un asemenea loc intim şi întunecat, îi zbârli părul de pe corp lui Calvin. Sau poate era felul în care degetele ei, acoperite de mănuşă, apăsau pe carnea lui.

Calvin nu ştia motivul, dar amintiri ale scurtului timp petrecut împreună îl asaltară brusc, asemenea titlurilor ziarului.

Foamea obraznică din ochii ei căprui în timp ce el se dezbrăcă... Prima dată când alunecase în căldura strâmtă a corpului ei... Gustul orgasmului ei pe limba lui...

Privirea ei o susţinu pe a lui şi, chiar şi în lumina vagă, Calvin o zări pentru o clipă pe femeia pe care o cunoscuse în urmă cu patru ani. Interes. Vigilenţă. Căldură. Buzele i se întredeschiseră, sânii îi urcau şi îi coborau rapid. Inima lui Calvin începu să bată într-un ritm sălbatic. Evident, orice

fusese între ei încă stătea la pândă, amândoi împotrivindu-se la fel de tare.

Dar dacă el înceta să se mai împotrivească? Ce s-ar întâmpla dacă el ar scărpina acea mâncărime care nu îi dăduse pace încă din ziua în care ieşise din Hotelul Fauchère? Calvin nu voia să se însoare cu ea – nu voia să se mai însoare vreodată cu cineva – dar voia să o dezbrace şi să i-o tragă până când avea să scape de senzaţia aceea.

Oare ea ar fi de acord? Şi dacă da, putea Calvin să trăiască cu el însuşi după aceea?

Lily îşi plecă privirea şi începu să se retragă. Într-o clipită, Calvin făcu schimb de locuri şi îi prinse încheietura delicată în strânsoarea lui masivă. O trase mai aproape, până când ea ezită deasupra marginii banchetei. Dacă o mai trăgea o dată de mână, Lily avea să ajungă în poala lui.

— La ce te gândeai adineauri?

Ea îşi smuci mâna.

— La cât de mult te urăsc.

— Asta este o minciună. Calvin se aplecă înainte şi coborî glasul. Uiţi că te cunosc într-un mod intim. Fiecare semn, fiecare răsuflare, fiecare spasm de pe faţa ta… te pot citi, Lily.

— Nu ştii absolut *nimic* despre mine, spuse ea tăios, schimonosindu-şi dezgustată buzele. Am fost apropiaţi pentru o foarte scurtă perioadă de timp *acum patru ani,* Calvin. Asta este tot. Amândoi ne-am judecat greşit unul pe celălalt, am crezut lucruri care nu erau adevărate şi apoi am mers mai departe. Nu voi mai fi niciodată fata aceea naivă.

— Naivă? Calvin aproape pufni. Nu ai fost naivă nici măcar o zi în viaţa ta.

— O, ai fi surprins, spuse ea, apoi gura i se încordă, de parcă ar fi regretat că vorbise.

Trăsura încetini în timp ce ajunseră la destinaţie, iar Calvin blestemă în sinea lui străzile pustii din nopţile târzii.

Ce însemnase asta? Ceva în expresia ei îi spuse că această conversaţie era importantă, iar de îndată ce momentul s-ar pierde, ea nu i-ar mai spune niciodată ceva.

— De ce aş fi surprins, Lily?

Trăsura se opri legănându-se, apoi se clătină din nou în timp ce Hugo sări pe trotuar. Stomacul lui Calvin se încleştă de dezamăgire. Ea nu avea să răspundă.

Uşa se deschise, iar Lily începu să coboare. Cu un picior pe treaptă, se opri şi spuse peste umăr:

— Naivă pentru că, pentru prea mult timp, chiar am crezut că te vei întoarce.

*

Mâinile lui Lily tremurau în timp ce îşi netezi faldurile rochiei lângă trăsură. Hugo îşi scoase pălăria şi o ţinu deasupra capului ei, protejând-o de ploaie, în timp ce ea încerca să îşi recapete cumpătul. De ce îi oferise un răspuns lui Calvin? Nu merita unul, viermele. Nu îi datora nimic acestui bărbat care se căsătorise cu ea doar pentru a pune mâna pe averea tatălui ei. Desigur că atunci ea nu voise să creadă acest lucru. De fapt, se contrazisese cu tatăl ei în această privinţă, fiind convinsă că, în cele din urmă, Calvin avea să demonstreze că avea dreptate.

La câteva zile după ce acceptase banii tatălui ei, Calvin cumpărase publicaţia *Bugle.* La scurt timp după aceea, *Mercury.* Iar când săptămânile se transformaseră în luni, ea fu nevoită să recunoască în sinea ei. Calvin nu se mai întorcea. Niciodată.

Pierderea acelei fărâme de speranţă o duruse mai tare decât anularea. Chiar şi când semnase documentele, nu crezuse că el chiar urma să meargă mai departe fără ea. Lily trăise cu impresia idioată că el doar avea nevoie de timp. Că o să se întoarcă şi să-i explice de ce plecase.

Apoi ziarele de scandal începuseră să scrie despre locurile prin care umbla Calvin, despre iubitele lui, despre isprăvile lui… iar adevărul o izbise în moalele capului. Fusese o proastă. O poveste veche de când lumea şi pământul, inocenta fată bogată înşelată de un chip frumos şi de cuvinte şi mai frumoase. Sentimentul arzător de ruşine o forţase atunci să plece din New York, departe de

toate lucrurile care îi aminteau de prostia ei.

Lily nu avea să cadă pentru a doua oară în această capcană. Indiferent cât de puternică era atracţia dintre ei, mândria sa refuza să cedeze.

Un semn din lemn cu o inscripţie în chineză atârna deasupra uşii a ceea ce era, evident, un restaurant. Aceasta era destinaţia lui Calvin?

Îl simţi lângă ea, dar nu întoarse privirea. Se îndoia că avea să îl mai poată privi vreodată după ce îi recunoscuse acel lucru. „Nu contează. El este trecutul tău, nimic altceva în afară de o amintire regretabilă. Gândeşte-te la Tom, nu la Calvin”. Trase adânc aer în piept şi îşi adună forţele. O umbrelă se deschise deasupra capului ei, adăpostind-o de burniţa care se înteţea, iar Calvin întinse braţul.

— Intrăm? întrebă el cu o tentă sobră în glas, una pe care ea nu o mai auzise înainte.

— Mulţumesc, răspunse Lily, la fel de politicoasă precum o debutantă la primul ei cotilion. Apoi puse degetele pe mâneca lui şi îi permise să o conducă spre uşă. Putea să facă asta. „O Davies nu fuge niciodată de o provocare”, îi spusese adesea tatăl ei.

Un clopoţel răsună în timp ce intrară pe uşă în interiorul nu foarte spaţios. Lumini atârnau din tavanul de tablă, luminând grinzile negre care acopereau pereţii. Majoritatea meselor mici şi rotunde erau libere, doar câţiva clienţi bucurându-se de mâncărurile lor. Fiecare bărbat avea un castron în faţă, plin cu tăieţei şi legume, pe care le mânca cu beţe lungi din lemn. Lily nu mai vizitase niciodată până atunci un restaurant chinezesc, astfel că aromele bogate care o asaltară, condimentele şi cărnurile fripte erau exotice şi surprinzător de tentante.

— Domnule Cabot.

Un tânăr se apropie de ei. Purta o jachetă chinezească de culoare neagră, pantaloni lungi asortaţi şi o pălărie mică şi rotundă pe cap. Lily nu îi dădu mai mult de şaptesprezece sau optsprezece ani.

— Cât de amabil să ne vizitaţi încă o dată.

— Ho Seng. *Nei hou ma?*

— Foarte bine, vă mulţumesc. Tata va fi încântat să vă vadă.

— Excelent. Ne-ar plăcea să îi vorbim când va fi disponibil.

— Desigur. Îi voi spune. Aţi vrea să mâncaţi ceva?

— Da, te rog. Două castroane şi nişte ceai.

Fruntea tânărului se încruntă uşor şi îi adresă lui Calvin o întrebare în limba sa nativă, iar Calvin îi răspunse, la rândul său, în chineză. Orice ar fi spus, îl făcu pe băiat să chicotească. Lui Lily nu îi plăcea încercarea lor intenţionată de a o exclude, dar poate că engleza băiatului nu includea subiectul discutat.

Calvin o trase pe Lily înainte.

— Ho Seng, ea este domnişoara Lillian Davies. Lily, el este Ho Seng, fiul proprietarului, domnul Kwan.

— Mă bucur să vă cunosc. Vă rog să luaţi loc! Ho Seng îi zâmbi lui Lily şi gesticulă spre mesele libere. Voi reveni. Se întoarse şi merse spre fundul restaurantului.

Fără să îl aştepte pe Calvin, Lily alese o masă şi începu să îşi scoată mănuşile. Calvin se aşeză încet, tăcut, o acţiune în total dezacord cu personalitatea lui. Oare se gândea la ce spusese ea mai devreme? Fără îndoială, râdea de prostia ei, de faptul că Lily aşteptase ca el să se întoarcă. De cum crezuse ea că ei avuseseră o iubire adevărată şi durabilă. Pentru Calvin, ea fusese un simplu mijloc pentru a-şi atinge scopul, o porumbiţă, aşa cum o alintase adesea tatăl ei. Un mijloc de a-şi asigura banii de care Calvin avea nevoie pentru a-şi construi imperiul.

Amărăciunea urcă înăuntrul ei şi i se blocă în gât, dar totuşi Lily o alungă. Cea mai bună metodă de a-l convinge că nu îi mai păsa era să se comporte de parcă totul era în regulă.

— Să înţeleg că vii des aici?

Calvin îşi scărpină bărbia, barba de o zi scrâşnind sub vârfurile degetelor lui. Lily îşi aminti senzaţia acelor fire mici şi aspre de păr pe pielea ei…

La naiba!

— Nu atât de des pe cât mi-ar plăcea, răspunse el

încet, dar îl cunosc pe Kwan de mulţi ani. Aceasta este una dintre cele câteva afaceri care încearcă să reziste dominaţiei lui Lee şi breslei On Leong.

— Ce ţi-a spus tânărul după ce ai comandat mâncare şi ceai?

Un zâmbet îi apăru în colţul gurii, amuzamentul luminându-i ochii albaştri, mai frumoşi decât merita Calvin.

— Şi-a exprimat surprinderea că ai vrut să mănânci aici. Nu multe femei americane sunt interesate de mâncarea lor.

— Şi tu ce i-ai răspuns de l-ai făcut să râdă?

— I-am spus să nu îşi facă griji, că eşti mai dură decât pari.

— Iertaţi-mă! Ho Seng aştepta lângă masa lor, cu o tavă în mâini. Aici este ceaiul dumneavoastră. Puse ceainicul negru, simplu pe masă, împreună cu două ceşti mici. Ceştile nu aveau toarte. Ho Seng dispăru, astfel că Lily începu să îşi toarne ceai.

Calvin îşi puse mâna peste a ei, oprind-o.

— Aşteaptă – trebuie să se mai infuzeze puţin.

Atingerea o surprinse, fiecare nerv tresărind pe pielea ei, iar Lily se holbă la mâna lui, la degetele lungi şi elegante care erau pătate de cerneală. Reacţia ei interioară îi aminti de trăsură şi de atracţia care mocnise între ei. Calvin nu se retrase, iar inima ei începu să palpite. Lily ura cât de uşor putea fi afectată de el. Totuşi, privindu-i pe furiş chipul, îşi dădu seama că şi Calvin era la fel de tulburat. Sprâncenele îi erau încruntate, iar privirea îi era fixată asupra mâinilor lor.

Lily îşi retrase mâna, strângând-o în pumn în poala ei, şi încercă să ignore senzaţia furnicătoare din locul în care o atinsese el. Calvin îşi lăsă braţul pe masă, dar se aplecă spre ea.

— Lily, vreau să vorbim despre ceea ce ai spus în trăsură.

— Aş prefera să nu. Hai să lăsăm trecutul unde îi este locul, adică în trecut.

El îşi frecă ochii şi se schimonosi, de parcă ar fi avut

dureri.

— Nu m-am gândit niciodată că tu ai... Ei bine, ţi-a fost mai bine aşa, crede-mă.

— Da, asta a devenit evident pentru mine odată ce ţi-am înţeles motivele. Şi în mod sigur mi-a fost de ajutor să citesc despre numeroasele tale concubine prin ziare.

Ticălosul avu bunăvoinţa să tresară.

— A fost decizia corectă la acel timp. Poate că nu am fost de acord cu metodele tatălui tău, dar avea dreptate să ceară anularea acelui lucru.

Desigur că pentru *el* era decizia corectă.

— Nu a fost un *lucru,* Calvin, a fost o căsătorie. Căsătoria *noastră.* Ştiu că tu voiai doar câştigul financiar, dar chiar şi aşa, am rostit nişte jurăminte.

— Ştiu, mormăi el. Am fost acolo la ceremonie – *şi* în luna de miere. Îmi amintesc fiecare detaliu, oricât de mărunt.

— Da, fără îndoială că acele momente tandre sunt brodate pe perne la tine acasă, spuse ea cu ironie. Te rog! Să nu ne prefacem că ai fost interesat şi de altceva în afară de banii tatălui meu.

Ochii lui Calvin licăriră, gura i se încleştă.

— A, presupun că te aşteptai să te pierd şi pe tine, şi o sumă frumuşică de bani, să plec cu mâna goală? Ce fel de prost mă crezi?

— Chiar vrei să îţi răspund?

Calvin arătă cu degetul spre ea şi deschise gura – pentru a se contrazice cu ea, fără îndoială – când Ho Seng apăru brusc lângă masa lor.

— Pot turna ceaiul acum?

Calvin se îndreptă şi privi spre fereastră, maxilarul fiindu-i încleştat. Lily habar nu avea de ce era atât de furios, dar încetase să mai încerce să rezolve misterul care era Calvin Cabot. Putea să îşi ţină sentimentele, secretele, speranţele, visurile – şi mâinile – pentru el.

Ea se forţă să îi zâmbească lui Ho Seng.

— Da, te rog!

*

Calvin încercă să se calmeze. Era furios – pe el însuşi, pe Warren Davies. Chiar şi pe Lily. Nu, el nu luase banii pe care îi oferise Davies. Lily îl acuza adesea că era egoist, ceea ce era adevărat, dar el nu putuse să meargă cu cecul la bancă. Până şi el avea puţină mândrie care nu îi permitea să fie cumpărat şi alungat ca un infractor.

Probabil că Lily presupusese că el folosise banii tatălui ei ca să cumpere *Bugle.* Las-o să creadă ce este mai rău! Era mai uşor aşa.

Faptul că o pierduse nu fusese lipsit de durere, orice ar crede ea. Calvin se ţinuse ocupat cu ziarele, suficient de ocupat cât să nu stăruie prea mult asupra durerii care îl urmărea oriunde mergea, asupra sentimentului zdrobitor de vinovăţie că o rănise. Sigur, acele sentimente amorţiseră de-a lungul timpului, iar el sperase că Lily îşi văzuse de viaţa ei. Că era fericită, cheltuind bani şi trăind pe picior mare, uitând totul despre puţinele luni în care fuseseră împreună.

Iar apoi ea îl răpise. Toate sentimentele vechi şi regretele clocoteau la suprafaţă… iar lui nu îi plăcea deloc.

Oare ea chiar sperase că el avea să se întoarcă? Până la recenta dispariţie a fratelui ei, Lily nu îl abordase, nici nu îl contactase, astfel că el presupusese că îl ura. Davies jurase să nu îi spună niciodată fiicei sale adevăratele motive pentru plecarea lui Calvin, promiţând să pretindă că el umblase doar după bani în tot acel timp.

Să afle că Lily îl crezuse o persoană mai bună decât un vânător de averi şi crezuse că el o iubise cu adevărat îi sfâşia măruntaiele lui Calvin asemenea unor lovituri de bici.

— O să stai bosumflat toată seara?

— Nu stau bosumflat. Calvin se întoarse pentru a o fixa cu o privire încruntată, care în mod normal îi intimida pe reporterii veterani. Sunt un bărbat matur, iar bărbaţii maturi nu se bosumflă. Avea de gând să te dezmoştenească, spuse Calvin înainte de a se putea opri să vorbească.

Lily aşează cu grijă ceaşca pe masă.

— Cine?

Oftând, Calvin scutură din cap din pricina propriei prostii. De ce îi spunea asta? Descuia un cufăr de mult închis doar pentru a lăsa moliile să iasă.

— Tatăl tău.

— Tatăl meu? Este ridicol. Tata nu ar face niciodată asta. El…

— Era pregătit să te lase fără un ban dacă rămâneam căsătoriţi.

Pe măsură ce Lily înţelegea, obrajii ei de porţelan se îmbujorară treptat. Calvin nu îşi putea lua ochii de la ea. Multe femei erau frumoase, dar doar câteva aveau creier şi tupeu care să se potrivească cu un chip frumos. Lily avea din plin acele calităţi, motiv pentru care fusese atras de ea în primul rând. O încăpere devenea mai mică în secunda în care Lily intra în ea, personalitatea ei fiind la fel de măreaţă precum un zgârie-nori din New York, însoţită de o hotărâre pe măsură.

Lily ridică bărbia.

— Te înşeli. Sau minţi. Nu îmi pot da seama care este varianta corectă.

— Nu fi ridicolă! Nu am niciun motiv să mint, nu acum. Şi nu doar că a spus că nu vei primi nici im ban, era pregătit să te excludă din testamentul său.

— Iar tu l-ai crezut?

— Desigur. A subliniat acest lucru într-un mare stil.

Lily se aplecă spre el, gura fiindu-i încordată într-o linie furioasă.

— Atunci eşti un prost chiar mai mare decât am crezut iniţial. Nu ştiu dacă să râd sau să te pocnesc în cap cu ceainicul ăsta.

— Eşti *furioasă?* Ar trebui să îmi mulţumeşti că te-am ţinut în diamante şi caviar în toţi anii ăştia. Dacă am fi rămas căsătoriţi, Dumnezeu ştie unde ai fi acum…

— Calvin, taci din gură! El te-a testat, iar tu ai dat greş. Tata mă adora şi nu ar fi vrut ca eu să sufăr, indiferent de circumstanţe. Nu există absolut nicio şansă să

mă fi lăsat fără un ban. În plus, aveam o sumă de bani depusă pe numele meu pentru atunci când aveam să împlinesc douăzeci şi unu de ani, sumă care era irevocabilă.

Un test? Un credit? Hidosul adevăr ţiuia în urechile lui Calvin. Davies îl manipulase, ticălosul! Probabil că asta nu îl putea împiedica pe Davies să dezvăluie secretul bigamiei lui, dar măcar Calvin şi Hugo ar fi putut discuta despre posibilitatea de a-i spune lui Lily adevărul. Ar fi putut găsi o soluţie prin care să poată rămâne căsătoriţi şi prin care să o salveze pe soţia lui Hugo în acelaşi timp.

— Tatăl tău ar fi trebuit să fie spânzurat de degetele mari de la picioare şi fript deasupra unui foc.

Lily îşi netezi rochia, fără să îi întâlnească privirea.

— Unii ar spune că tu meriţi aceeaşi soartă.

— Unii, adică tu? Aceeaşi femeie care nu m-a căutat niciodată după anulare, nu a vorbit niciodată cu mine şi a acceptat bucuroasă oportunitatea de a-l ajuta pe rivalul meu?

— Eşti nebun. Deformezi faptele cum îţi convine ţie…

— Domnule Cabot!

Kwan sosi la masă cu două castroane aburinde în mâini.

Calvin lăsă capul în jos şi blestemă în barbă sincronizarea proastă a lui Kwan.

— Ce faci, prietene? întrebă el în cantoneză.

Kwan puse castroanele pe masă, unul în faţa lui Lily, iar pe celălalt pe partea lui Calvin. Apoi se îndreptă şi făcu o plecăciune.

— Putea fi mai bine. Şi ce înseamnă asta, tu aducând o femeie aici?

— Se pare că mi-am pierdut minţile.

Cei doi bărbaţi fuseseră prieteni mulţi ani, întâlnindu-se prima dată în China şi apoi, mai târziu, în San Francisco. Calvin îi convinsese pe Kwan şi pe fiul său să se mute în New York, în speranţa unor perspective mai bune. Şi dacă nu ar fi fost Lee, ideea ar fi funcţionat.

Lily îşi strâmbă iritată gura, iar Calvin trecu imediat la

engleză.

— Lily, ţi-l prezint pe Kwan, cel mai bun bucătar care a plecat vreodată din Hong Kong. Kwan, ea este domnişoara Lillian Davies.

Lily întinse mâna, iar Kwan, veşnicul lăudăros, se aplecă teatral asupra ei.

— Este o onoare, domnişoară Davies.

— Nu mai flirta cu ea. Calvin împinse deoparte braţul lui Kwan, apoi reveni la cantoneză şi spuse: Aceasta are temperamentul unui urs grizzly.

— Asta explică de ce o placi, spuse Kwan, ridicând o sprânceană neagră.

— Nu o plac, ripostă Calvin, iar cuvintele sunară fals chiar şi în cantoneză. Singurul motiv pentru care sunt aici este că vreau să îţi pun nişte întrebări, spuse el în engleză.

— Iar eu presupuneam că îţi era dor de mine. Kwan gesticulă spre castroanele de pe masă. Vă rog, mâncaţi! Întrebările pot aştepta până după supă.

Lily îşi drese delicat glasul, privirea fixându-i-se asupra conţinutului tulbure şi gros din castron.

— Ce fel de supă este aceasta?

Calvin ridică lingura plată şi lată.

— Supă de cuib de pasăre. Este delicioasă – şi una dintre specialităţile lui Kwan.

Calvin încercă să studieze supa prin ochii ei, de parcă nu ar fi avut niciodată plăcerea să o guste. Cu câteva cocoloaşe, simpla, dar aromata supă conţinea mirodenii pe care Kwan nu le-ar fi dezvăluit niciodată.

— Nu este doar supă. Chinezii cred că *yin wor* are puteri tămăduitoare, îi spuse Kwan lui Lily.

— Totodată, se presupune că îţi creşte libidoul, nu se putu abţine Calvin să adauge. Deşi încă nu am dovedit asta.

— Nu pentru că nu ai fi încercat, bombăni Lily în barbă şi ridică lingura.

Calvin o ignoră şi se întoarse spre prietenul său.

— Te rog, stai cu noi!

Lily îşi plimbă lingura prin castron, agitând supa.

— Nu înţeleg de ce este numită supă de cuib de pasăre. Sunt bucăţi de crenguţe şi pene în ea?

Calvin luă o gură de supă şi oftă în timp ce deliciosul lichid îi alunecă pe gât. O supă consistentă şi bogată, avea o tentă uşor sărată. Varianta specifică a lui Kwan, cu albuş de ou, vin de Xeres şi alte ingrediente secrete, concura cu orice alt preparat din lume.

— Fără crenguţe sau pene.

— Acestea nu sunt cuiburi de păsări obişnuite, îi spuse Kwan în timp ce îşi trase un scaun şi se aşeză. Păsări speciale folosesc salivă pentru a construi cuiburi în peşteri. Sunt foarte rare.

Lily se încruntă în timp ce privi cu precauţie castronul.

— Salivă? Vrei să spui că o pasăre a scuipat în supă?

— Încearc-o, spuse Calvin, înghiontindu-i piciorul cu bocancul în timp ce el sorbi încă o lingură plină de lichid din propriul castron. Ea insistase să îl însoţească în Chinatown – de fapt, se strecurase pe furiş în trăsura lui – iar el să fie al naibii dacă avea să o lase să plece de acolo fără să guste supa. Nu-mi spune că ţi-e teamă.

Tachinarea funcţionă, aşa cum Calvin ştia că avea să se întâmple. Lily îşi trase umerii în spate şi cufundă lingura în supă. Buzele ei voluptuoase şi atrăgătoare se deschiseră în timp ce ea sorbi încet lichidul din lingura de porţelan. Un val de căldură alunecă prin venele lui Calvin, uitând de propria supă.

— Te holbezi prea mult, spuse Kwan în cantoneză.

— Du-te dracu’, răspunse Calvin, ceea ce doar îl făcu pe Kwan să râdă.

Lily înghiţi, apoi închise ochii pentru o clipă, în semn de recunoştinţă.

— Este delicioasă. Mulţumesc, domnule Kwan.

— Este plăcerea mea. Este preferata domnului dumneavoastră aici de faţă.

— O, nu este al meu. În mod sigur, nu.

Calvin se concentră asupra supei sale, părăsind zâmbetul cunoscător de pe chipul lui Kwan. Ajunse la motivul vizitei.

— Cunoşti vreun bărbat american care ar fi putut avea o legătură serioasă cu una dintre fetele lui Lee?

— Fetele lui Lee? Kwan se încruntă, chipul lui suplu încordându-se. Un bărbat care vrea să moară, poate.

— Un bărbat pe care îl cunoaştem este posibil să o fi luat pe una dintre fetele lui Lee ca să o ascundă.

— Ca să o vândă?

— Nu! interveni Lily. Să ştii că el nu ar face niciodată un lucru aşa oribil.

Kwan privi de la Lily la Calvin, ochii lui negri fiind întrebători.

— Fratele ei, spuse încet Calvin. Numele lui este Thomas Davies. Ai auzit de el.

— Nu, răspunse Kwan. Nu îmi pare cunoscut. Dar Lee nu ar permite niciodată vreuneia dintre fetele lui să plece. Sunt supravegheate constant, o marfă preţioasă în Chinatown, iar lui Lee nu îi place să piardă bani.

Calvin ştia acest lucru, dar nu putea exista nicio altă explicaţie pentru ceea ce făcuse Tom şi provocase mânia lui Lee.

— Lee a spus că a pierdut o persoană valoroasă pentru el, de nepreţuit. Crede că domnul Davies a luat-o.

— Dar Lee nu ţi-a dat şi un nume?

— Nu, răspunse Calvin.

Lily bătu cu degetele în masă.

— Această persoană, cea despre care Lee a spus că este nepreţuită… Lee a folosit numele Ming Zhu.

Chipul lui Kwan păli înainte de a arunca o privire agitată la ceilalţi clienţi. Calvin strânse braţul prietenului său, atrăgându-i atenţia.

— Nu are cum. Asta înseamnă ce cred eu?

Kwan se aplecă şi îşi coborî vocea:

— Dacă acesta este numele pe care ţi l-a dat Lee, atunci fratele tău este într-un bucluc mai mare decât ai crezut, domnişoară Davies. Se pare că a fugit cu fiica lui Lee.

Capitolul 7

Lily se gândi la această informaţie în timp ce Calvin rosti sugrumat:

— Lee are o *fiică?*

Domnul Kwan încuviinţă din cap, coada lui lungă legănându-i-se pe spate.

— Într-adevăr, una singură. Nu este un lucru cunoscut, dar fata locuieşte într-o casă pe Mott Street, una bine păzită şi departe de celelalte firme ale lui.

Fratele ei… şi fiica lui Lee? Lily nu numărase iubitele lui Tom, iar el, în mod sigur, nu se încrezuse niciodată în ea în privinţa legăturilor lui romantice. Existase o coristă în urmă cu doi sau trei ani, dar nicio altă legătură serioasă de atunci de care să fi ştiut ea. Fratele ei era newyorkezul desăvârşit în oraş, preocupat doar de petreceri în timp ce Lily ţinea pe linia de plutire mina tatălui lor. Pentru moment.

— Cum ar fi putut Tom să o cunoască? îi întrebă ea pe cei doi bărbaţi. Nu-mi pot închipui că Lee ar permite ca ea să meargă neînsoţită prin Chinatown. Sigur este la fel de păzită ca şi femeile care sunt angajatele lui Lee.

— Nu chiar la fel de bine păzită, domnişoară Davies. Din câte am înţeles, fata este curajoasă şi nu prea uşor de controlat.

Calvin îi puse lui Kwan o întrebare în cantoneză, iar Kwan îi răspunse la fel.

— Ce i-ai spus? îl întrebă Lily pe Calvin.

— L-am întrebat dacă Lee o bate sau o maltratează. Kwan a spus că nu ştie. Am bănuiala că nu vom afla răspunsuri până nu-l vom găsi pe fratele tău.

Kwan îi spuse ceva lui Calvin în chineză, iar el se schimonosi.

— Sunt perfect conştient de asta, răspunse Calvin. A comentat cineva despre dispariţia ei?

— Eu nu am auzit nimic, dar îl voi ruga pe Ho Seng să îşi viziteze câţiva dintre prieteni. Poate ştie vreunul dintre

ei.

— Discret, spuse Calvin. Nu aş vrea să păţească niciunul dintre voi ceva. Dacă puneţi întrebări, este posibil să îl atrageţi pe Lee la uşa voastră.

— Lee este deja la uşă, prietene. Mă tot chinui să îl gonesc.

Gesticulă cu mâinile de parcă ar fi măturat.

— Încă vă cere să vă alăturaţi breslei?

— Da. Noi refuzăm, dar este foarte insistent.

Lily încercă să urmărească firul discuţiei, dar creierul ei era blocat asupra lui Tom împreună cu fiica lui Lee. Mulţi nu îi plăceau pe chinezi aici în America, cu legi care decretau restricţionarea accesului lor în ţară şi la slujbe, dar ea nu avea o problemă cu ei. Era greşit să judeci un întreg grup de oameni bazându-te pe culoarea pielii lor şi pe locul de naştere. La urma urmei, dacă nu cumva erai un membru al triburilor native care trăiseră aici de secole întregi, oricine altcineva imigrase din altă ţară la un moment dat. Astfel că intoleranţa celor care făceau acelaşi lucru părea ipocrită.

Totuşi nu toată lumea era atât de permisivă. În mod sigur Tom ştia acest lucru. Dacă Tom se gândea să se căsătorească cu fiica lui Lee, Lily se îndoia că Lee avea să fie de acord cu acest lucru. De fapt, dacă Lee era atât de nemilos pe cât spunea Calvin, fratele ei era în mare pericol.

— Trebuie să îl găsim pe Tom înainte să îl găsească domnul Lee, îi spuse ea lui Calvin.

— Da, asta este evident – şi nu există *noi* în treaba asta. Ţi-am promis doar că voi întreba pe aici. Nu pot lăsa totul baltă ca să străbat pământul după fratele tău.

Kwan bombăni ceva în chineză, buzele schimonosindu-i-se amuzate, iar Calvin ripostă cu un răspuns furios în aceeaşi limbă.

— Nu mai vorbi în chineză, îi spuse ea. Este nepoliticos.

— Este cantoneză şi ce păcat, spuse Calvin. Dacă nu îţi place, eşti liberă să te întorci acasă.

— Îmi cer scuze, domnişoară Davies, spuse domnul

Kwan. Este lipsă de respect să nu vă includem în conversaţie. Ceea ce i-am spus domnului Cabot…

— Nu contează asta, îl întrerupse Calvin. Nu ai nicio speranţă să îl găseşti pe Tom până când el nu va vrea să fie găsit. Dacă a luat-o pe fiica lui Lee, ştie în ce pericol este şi va sta ascuns.

— Până când? Nu se poate ascunde la nesfârşit şi mi-a promis că va vizita mina.

Şi va începe să preia frâiele din mâinile ei pentru ca Lily să poată să ia o pauză, în sfârşit. Trăise şi respirase operaţiunile de la mină de la moartea tatălui lor, doar pentru că nu putea suporta să o vadă prăbuşindu-se sau să piardă afacerea familiei.

— L-ai contactat pe şeful de şantier sau pe vreunul dintre supraveghetorii din Dakota? Poate că Tom a ajuns acolo în ultima zi sau ceva de genul acesta.

— Da, şi nimeni nu a auzit nimic de Tom.

— Fratelui tău i-ar fi greu să călătorească cu fata lui Lee, sublinie domnule Kwan. Un bărbat alb călătorind singur cu trenul, împreună cu o chinezoaică ar atrage atenţia, chiar şi la clasa a treia.

— Nu a folosit nici vagoanele noastre private, spuse Lily.

— Dar o barcă? sugeră Calvin.

— Ar fi mai uşor, fu de acord Kwan. Mai ales pe timpul nopţii.

Acest lucru avea sens, dar Lily nu era convinsă.

— Mi s-a spus că s-a îmbarcat într-un vagon de clasa întâi la Gara Grand Central, singur.

— Pentru că asta a vrut el să crezi.

Calvin îşi termină supa, răzuind fundul castronului cu lingura din porţelan. Lily mai luă o gură de supă. În ciuda ideii deloc apetisante a salivei de pasăre, fu nevoită să admită că supa era divină.

— Ai localizat unde se află toate iahturile voastre? întrebă Calvin.

— Avem doar unul, şi da, l-am localizat. În ultima lună, a fost la docurile de lângă South Street, pentru

reparaţii.

— Reparaţii? întrebă Calvin, împingându-şi deoparte castronul gol. Când a fost ultima dată când ai văzut cu ochii tăi vasul?

— Săptămâna trecută, când am fost să îl caut pe Tom acolo.

— Nu te-ai gândi să verifici şi mai recent?

Lily scrâşni din dinţi, blestemând în barbă din pricina frustrării cauzate de Calvin, un bărbat care credea că avea toate răspunsurile.

— Voi verifica mâine-dimineaţă.

El îi întâlni privirea, ochii lui de un albastru electrizant fiind gânditori. Lily nu ştia ce îl pusese astfel pe gânduri, dar într-un final Calvin îşi scărpină bărbia.

— Termină-ţi supa, prinţesă! Mergem acum la docuri.

*

Apa clipocea, lovindu-se de scândurile docului. Platforma unde iahtul familiei Davies fusese ancorat pentru reparaţii era pustie. Şi bazinul de staţionare din apropiere era gol.

— Şi iată-ţi răspunsul, zise Calvin. Urăsc să îţi spun asta, dar…

— N-o spune, se răsti Lily.

Erau în trăsura lui, în partea de est a Manhattanului. Vapoarele îşi descărcau şi încărcau marfa aici înainte de a ieşi din port, spre Atlantic. Activitatea nu se oprea aici. New York era, la urma urmei, cel mai aglomerat port al naţiunii, şi ar fi fost incredibil de uşor pentru Davies să o urce pe fiica lui Lee pe iaht, în tot haosul acela.

Expresia lui Lily era un amestec de furie şi ranchiună, una pe care Calvin o ştia prea bine.

— La naiba, spuse ea. Sperasem să te înşeli.

— Şi totuşi niciodată nu mă înşel.

Din păcate, acest lucru îi aminti de momentul când se înşelase. Dacă Warren Davies ar fi trăit încă, Calvin l-ar fi bătut până l-ar fi lăsat lat. Se părea că Lily nu crezuse

niciodată că el urmărise să pună mâna pe banii familiei Davies, îl aşteptase să se întoarcă şi avea propriii ei bani puşi deoparte într-un cont. Dumnezeule, ce dezastru!

Desigur că ea nu cunoştea celălalt motiv pentru care el se retrăsese din căsătoria lor, motivul care nu avea nicio legătură cu banii familiei ei. Nici nu avea să îl cunoască. Nimeni nu avea să îl afle, nu până când Lee nu îşi îndeplinea partea de învoială şi o aducea pe soţia lui Hugo în America.

Reveni la subiectul lor.

— Aşadar, întrebarea este: încotro ar naviga fratele tău?

Lily oftă şi se întoarse spre fereastră, bătând uşor cu degetele acoperite de mănuşă pe coapsă.

— Oare există cineva cu care să putem vorbi? Cineva care se poate să fi văzut ceva?

Numeroase siluete se mişcau de-a lungul coastei întunecate, atât mari, cât şi mici. Majoritatea erau probabil docheri şi funcţionari, dar altele ar fi putut fi criminali disperaţi sau membri ai unor găşti fără vreun respect pentru lege. Ziarul *Bugle* raportase recent existenţa unei organizaţii de piraţi rău-famaţi ai apelor, una dintre multele care forfoteau în sus şi în jos pe aceste docuri. Piraţii urcau noaptea la bordul vaselor pentru a fura orice nu era fixat în cuie, dispuşi să taie gâtul oricui decât să lase martori. Sub nicio formă, Calvin nu avea să îi permită lui Lily să îşi rişte viaţa acolo.

— Nu te las să ieşi din trăsură ca să cutreieri docurile la ora asta târzie. Sunt şobolani şi alte tipuri de rozătoare care aleargă de colo-colo.

— Şobolani? Crezi că un *şobolan* mă va descuraja să obţin răspunsuri?

— Cu toate astea, va trebui să te întorci mâine ca să pui întrebări cuiva.

— La naiba, Calvin! A fost ideea ta să venim aici în seara asta, în primul rând. Şi am nevoie de răspunsuri *acum.*

— Înţeleg că Lee ţi-a dat un termen-limită şi că eşti

nerăbdătoare. Totuşi nu voi permite să rişti să te răneşti – sau mai rău – zbenguindu-te în sus şi-n jos pe docuri astă-seară.

— Să mă zbengui? Asta crezi tu că aş face?

Calvin ridică mâinile, cu palmele la vedere.

— Nu eu, dar docherii de acolo ar putea înţelege astfel. În plus, la ce trebuie să te gândeşti tu este unde ar putea pleca Tom cu o chinezoaică pe care vrea să o ascundă.

— Reşedinţa din Newport este cel mai aproape, deşi este închisă până în iunie. Ar fi doar câţiva servitori acolo.

— Este destul de simplu să navighezi acolo, iar lui Lee şi oamenilor lui le-ar fi greu să umble neobservaţi prin Newport dacă ar decide să îi urmărească.

— Dar bărbatul acela de acolo? întrebă ea, arătând brusc pe fereastră. Ar trebui să vorbim cu el?

Privind în lumina felinarului cu gaz, Calvin distinse silueta unui bărbat stând şi cântând la ceea ce părea a fi o muzicuţă.

— Nu. Tu nu ar trebui să ieşi afară la…

Înainte ca el să poată termina propoziţia, Lily o zbughi afară, ridicându-şi faldurile rochiei şi pornind grăbită spre silueta solitară.

Blestemând, Calvin sări din trăsură.

— Hugo! strigă el peste umăr.

Până când o ajunse din urmă pe Lily, ea era deja la doar câţiva paşi distanţă de locul în care bărbatul stătea pe o grămadă de lăzi din lemn pentru transport. Calvin o prinse de braţ.

— Nebuno! Locul ăsta este periculos noaptea.

Chiar şi ascunsă în umbră, faţa ei îi trăda iritarea. Lily îl împunse cu degetul în piept.

— Căsătoria noastră s-a încheiat, în caz că ai uitat. Nu ai niciun drept să îmi dai ordine. Dacă vreau să mă dezbrac de rochie şi să înot în râu, nu mă vei împiedica să o fac.

— Pe naiba, n-o voi face. Calvin se aplecă mai aproape de ea şi spuse printre dinţii încleştaţi: Te arunc peste umăr şi te duc înapoi în trăsură, chiar şi cu tine

ţipând şi dând din picioare, dacă este nevoie.

Se priviră lung unul pe celălalt într-o bătălie a voinţelor, pe care niciunul din ei nu voia să o piardă, asemenea a doi generali pregătiţi de luptă într-o situaţie fără ieşire. Lui Calvin nu îi păsase niciodată de numele ei de familie, nu fusese niciodată de părere că fiica răsfăţată a unui magnat al argintului trebuia să obţină tot ce voia doar datorită statutului ei. Lily nu îi putea controla pe toţi şi toate, călcând lumea în picioare pentru că era fiica lui Warren Davies – cel puţin nu cu el.

— Domnişoară, nu ar trebui să fiţi aici după lăsarea întunericului. Este periculos pentru domniţe.

Glasul răguşit şi uşor neclar îi aparţinea bărbatului care stătea pe cutii. Purta o bască simplă, trasă destul de jos peste chipul îmbătrânit, bărbia fiindu-i îngreunată de o barbă care nu mai fusese tunsă de la ultima bătălie a comandantului de cavalerie Custer. O sticlă de whisky pe jumătate goală îi era ascunsă în haină.

— Vezi, până şi beţivanul este de acord cu mine, zise Calvin. Să mergem!

Lily îşi smuci braţul din strânsoarea lui, eliberându-se. Cu bărbia ridicată într-un triumf încăpăţânat, porni spre grămada de cutii.

— Scuzaţi-mă, domnule! Voiam doar să vă întreb dacă ştiţi ce s-a întâmplat cu vasul care a fost andocat aici în urmă cu câteva zile.

Hugo sosi lângă Calvin.

— Am pistolul, îi spuse încet prietenul său.

— Bun. Privirea lui Calvin nu părăsi o clipă spatele lui Lily. Fii cu ochii în patru şi cu o mână pe pistol. Pe ei doi îi supraveghez eu.

— Aici? Bătrânul îşi scărpină bărbia. Eu nu mă prea învârt pe aici, domniţă. Nu vin mai des de o dată pe săptămână la docuri. În zilele de joi, soţia mea îşi vizitează sora şi eu, ei bine, îmi iau mereu câte o sticlă şi vin aici, lângă apă.

— A. Dezamăgirea răsună în acel singur sunet, iar Calvin fu nevoit să se întrebe dacă ea chiar crezuse că avea

să fie atât de simplu. Atunci, mai bine vă las să vă bucuraţi de seara dumneavoastră. Mulţumirile mele şi îmi cer iertare că v-am întrerupt.

Lily se îndreptă, ca un soldat hotărât să continue, şi se întoarse pe călcâie.

Lumina felinarului îi lumină trăsăturile când trecu prin licărul auriu, iar dorinţa de a o proteja urcă în pieptul lui Calvin, una care se dilata la proporţii ridicole. Calvin voia să o strângă în braţe şi să îi promită că avea să se lupte cu orice rău, să înjunghie toţi dragonii… să ardă toată lumea din temelii dacă de asta avea ea nevoie.

Scutură din cap, limpezindu-şi degrabă mintea. Trecuse de mult timpul pentru joaca de-a lancelot şi Guinevere.

Lily continuă să meargă spre locul unde aşteptau Calvin şi Hugo. Abţinându-şi cuvintele aspre cu privire la nechibzuinţa ei, Calvin întinse braţul pentru a o conduce la trăsură.

— Aşteptaţi, domniţă!

Bătrânul se ridică şovăielnic în picioare şi porni după ei. Lily se opri şi privi peste umăr.

— Da? V-aţi amintit ceva?

— Nu, dar ar trebui să vorbiţi cu Petey de acolo. Cu un deget încovoiat, bătrânul arătă spre o clădire dărăpănată de lângă secţia de contabilitate. Petey este căutător prin gunoaie. Ştie tot ce mişcă pe docurile astea.

— Excelent, imediat vom merge la el. Vă mulţumesc foarte mult, domnule.

Când Lily se întoarse, zâmbetul i se lărgi, transformându-i faţa în ceva care îţi tăia respiraţia. În ceva sublim. Calvin simţi nevoia să se aplece şi să o sărute, să simtă gustul bucuriei ei, şi se luptă din răsputeri, în schimb, să rămână pe loc.

„A aşteptat să te întorci. Te-a aşteptat, idiotule!”

De ce începea să simtă că pierduse cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată?

*

— Ai auzit ce am spus? Lily se încruntă la Calvin, care momentan se holba în zare cu o expresie stranie pe faţă. Mă duc să îl caut pe Petey.

Hugo îşi înghionti prietenul, încercând să îl smulgă pe Calvin dintre propriile sale gânduri, dar Lily nu aşteptă. Îşi ridică poalele rochiei din praf şi porni hotărâtă spre structura dărăpănată.

Cum companiile de transport naval şi feroviar erau închise pe timpul nopţii, în majoritatea clădirilor de pe South Street era întuneric. Totuşi câteva lămpi ardeau, una inclusiv în ghereta lui Petey. Lily spera că acest lucru însemna că gunoierul era acasă.

Gunoierii căutau prin nisip, noroi şi gunoi pentru a salva bucăţi de orice puteau găsi în apropierea apei: fier, argint, obiecte de bucătărie, orice le-ar fi putut aduce un bănuţ sau doi. Deşi ea nu cunoscuse niciodată un gunoier, acea ocupaţie nu avea cum să fie una uşoară. Aceştia locuiau în zonele sordide ale unui oraş, printre proscrişi şi deşeuri, moarte şi distrugere, în speranţa unui profit cât de mic.

Mâna lui Calvin pe braţul ei o opri.

— Aşteaptă, lasă-mă pe mine să vorbesc mai întâi cu el.

Devenind imediat precaută, Lily îşi înclină capul. Calvin nu făcea niciodată nimic fără vreun motiv ulterior.

— De ce?

— Pentru că se poate să aibă un pistol şi să tragă cu el prin uşă mai întâi. Deja s-a mai tras asupra mea o dată săptămâna asta şi am supravieţuit. Mă simt norocos.

Lui Lily îi veni să râdă, dar se abţinu. Orice s-ar întâmpla, ea trebuia să rămână imună la umorul şi la farmecul lui.

— Bine, dar nu plec până nu vorbesc cu el.

Calvin nu voise ca ea să iasă din trăsură, aşa că nu ar fi surprinsă dacă el ar găsi o cale de a-i pune gunoierului întrebări fără ea.

Gura lui Calvin se schimonosi, dar el nu protestă.

Merse cu paşi mari spre uşă şi bătu puternic în ea.

— Petey, eşti acolo?

Niciun răspuns. După câteva secunde, Calvin bătu din nou la uşă, mai tare.

— Petey!

— Cine vrea să ştie? se auzi o voce joasă dinăuntru.

— Calvin Cabot, director la ziarul *New York Mercury.* Am nevoie să vorbesc puţin cu tine.

Lily auzi foşnete înăuntru, iar în câteva secunde, uşa se deschise. Un bărbat şi mai bătrân stătea în prag, cu părul ieşindu-i de sub o pălărie flască, o mustaţă asortată cu părul din cap înconjurându-i gura serioasă. O pipă aprinsă se odihnea între degetele sale, mirosul de tutun plutind din mica gheretă. Lily trase cu ochiul pe lângă el şi observă haosul dinăuntru, tot felul de vechituri acoperind spaţiul disponibil. „Cum se mişcă printre toate alea?”

Ochii lui Petey se plimbară de la ea la Calvin.

— Ce vrei? Şi ea cine este?

Calvin aruncă o privire peste umăr şi se încruntă.

— Credeam că am fost de acord să stai în spate, îi şopti el lui Lily.

— Eu nu am fost niciodată de acord, spuse ea, apoi îl înfruntă pe gunoier. Petey, se făceau reparaţii la un iaht acolo – arătă în direcţia spaţiului gol de lângă apă – săptămâna trecută. Se întâmplă să ştii când a plecat de aici?

— Ştiu multe lucruri despre docurile astea, domniţă. Doar că nu-s sigur de ce ţi-aş spune.

— Pentru că prietenul tău de-acolo a spus că ne vei ajuta.

Petey îşi împinse pipa în gură şi pufăi.

— Care prieten? Eu nu am prieteni.

Lily dădu să arate spre bătrânul care cânta la muzicuţă, dar Calvin băgă mâna în interiorul hainei sale şi îşi scoase portofelul.

— Vrea bani, Lily.

Oh. Ea de ce nu se gândise la acest lucru? Calvin începu să scoată câteva bancnote, când Petey spuse:

— Aş prefera brăţara aia simandicoasă.

Lily ridică mâna, unde, pe încheietură, se odihnea o brăţară cu diamante şi safire.

— Dacă îţi dau brăţara, îmi vei spune ce ştii despre iaht?

Petey încuviinţă din cap, astfel că Lily îşi scoase brăţara şi i-o întinse. El îşi trecu degetele peste pietrele preţioase, apoi o băgă în buzunarul din faţă al hainei.

— Acum, ce ştii despre iaht? întrebă Calvin.

— A plecat acum trei nopţi, pe la unu noaptea. Nu erau mulţi la bord. Câţiva oameni, cred, dar nu le-am putut vedea tuturor feţele.

— Ştii cumva încotro mergeau?

— Am auzit un membru al echipajului spunând Rhode Island.

Aşadar, era aşa cum bănuiseră. Tom o dusese pe fată în Newport, unde i-ar fi mai uşor să o ascundă într-o casă mare.

— Mulţumesc, Petey. Ne-ai fost de mare ajutor.

Petey îşi atinse borul pălăriei şi dădu să închidă uşa. Fără vreun avertisment, Calvin îşi împinse piciorul încălţat în deschizătură, împiedicând uşa să se închidă. Petey ridică din sprâncenele albe şi stufoase, gura fiindu-i indiferentă şi dură.

— Mai bine aţi lua piciorul, domnule, înainte să vă las fără degete.

— O să iau piciorul când o să-mi spui adevărul.

— Adevărul? Credeţi că mint?

— Calvin, spuse cu blândeţe Lily. Cred că Petey ne-a spus tot ce ştie.

— Pe dracu’, bombăni Calvin, fixându-l cu privirea pe gunoier. Nu plec până când Petey nu ne spune despre ceilalţi bărbaţi care au fost aici. Chinezii care au întrebat despre iaht.

— Care alţi bărbaţi? Calvin, te porţi nebuneşte. Lily dădu să meargă spre Petey, gata să îşi ceară scuze, când citi adevărul pe chipul gunoierului. Petey, au mai fost şi alţi bărbaţi aici să întrebe despre iaht?

— Ştiţi ceva, nu trebuie să vă spun nimic.

Petey încercă din nou să închidă uşa, dar piciorul lui Calvin rămase ferm pe poziţie.

Calvin se aplecă înainte, braţul lui lovind uşa şi deschizând-o, împingându-l pe Petey înăuntru. Calvin îl urmă, înşfăcându-l pe Petey de pieptul cămăşii.

— Brăţara pe care ţi-a dat-o valorează mii de dolari. Mult mai valoroasă decât sabia aia. Gesticulă din cap spre o sabie chinezească proptită de perete. Şi-o să folosesc sabia aia ca să îţi iau brăţara, împreună cu orice părţi ale corpului tău îmi vor sta în cale, dacă nu-mi răspunzi la întrebare. Se aplecă spre capul cărunt al lui Petey. Spune-mi tot despre bărbaţii care au fost aici.

Capitolul 8

Trăsura hurducăi pe străzile pustii din New York, frustrarea şi panica rozând-o pe Lily pe dinăuntru. Petey nu mărturisise mare lucru, doar că nişte chinezi veniseră şi ei să ceară informaţii despre iaht. Calvin îl presase pe Petey să îi spună ce le spusese vizitatorilor lui chinezi, dar Petey negase că le-ar fi spus ceva. Ştiau cu toţii că sabia fusese lăsată în schimbul supravegherii docurilor în caz că iahtul se întorcea. Fără să mai descopere altceva, ea şi Calvin se întorseseră la trăsură şi porniseră spre nord.

Să îl urmărească pe Tom era ca şi cum ar alerga pe gheaţă. Cu cât Lily afla mai multe detalii, cu atât mai complexă şi mai derutantă devenea situaţia. Aşadar, Tom o strecurase pe fiica lui Lee în Newport, iar oamenii lui Lee ştiau acest lucru. Fratele ei îşi pierduse minţile?

Studie chipul îngândurat al lui Calvin.

— Trebuie să ajungem în Newport. Rapid.

Calvin ridică o sprânceană castanie.

— Cred că vrei să spui că *tu* trebuie să ajungi în Newport.

Lily ar fi trebuit să ştie că el avea să încerce să

renunţe, ticălos egoist!

— Încă am nevoie de ajutorul tău, Calvin.

— Ba nu, nu ai. Voiai să îl găseşti pe fratele tău. Ei bine, este în Newport. Asta pare să îţi rezolve majoritatea problemelor.

— Câteva, dar nu pe toate. Dacă am nevoie de ajutor cu fiica lui Lee? Dacă oamenii lui Lee ajung la el înaintea mea? Dacă…

— Lily, opreşte-te! Oamenii lui Lee nu pot hoinări cu atâta uşurinţă prin Newport. Oraşul acela nu este ca New York-ul. Un chinez nu se poate plimba cu prea multă libertate acolo – la naiba, de-abia mă pot mişca eu liber acolo, nu fără un iaht şi o tiară cu diamante.

— O spui de parcă ai fi sărac, dar ştim amândoi că este departe de adevăr. Sunt surprinsă că nu ai o casă acolo, de fapt.

Calvin scoase un sunet jos.

— Să deţin o casă şi să o folosesc doar pentru câteva săptămâni pe an? Ideea asta este absurdă. În plus, călătoresc destul între New York şi Chicago. Nu am timp de vacanţe.

Acest bărbat, cel cu o asemenea hotărâre şi dedicare, semăna cu cel cu care se căsătorise ea, dar totodată… era diferit.

— Îţi place?

— Să călătoresc sau să conduc ziarele?

— Ambele, dar în special ziarele. Sigur este multă muncă. De ce ai nevoie de trei?

— Cineva trebuie să le conducă – şi plănuiesc să am mai mult decât trei într-un final.

Acest lucru o surprinse.

— De ce?

El ridică din umeri.

— Eu decid ce reprezintă o ştire şi ce formă ia acea ştire. Cine nu şi-ar dori această putere?

— Credeam că îţi plăcea să fii reporter. Când eram căsătoriţi, duceai lupte împotriva nedreptăţilor sociale şi corupţiei.

— Mi-a plăcut să fiu reporter, dar chiar şi atunci aveam planuri mai mari. Doar că nu ne-am dat destul de des jos din pat ca să le împărtăşesc cu tine.

Obrajii lui Lily se încălziră, deşi ea ştia că el nu încerca să o stânjenească. Fiecare cuvânt pe care îl spusese Calvin era adevărat.

— Am fost foarte nesăbuiţi. „În atât de multe feluri”.

— Nu sunt de acord. Gura lui formă o jumătate de zâmbet periculos, care îi trezi lui Lily fluturii din stomac. În ceea ce priveşte unica mea lună de miere, eu cred că a fost perfectă.

Lily îşi drese glasul şi încercă să nu îşi amintească detaliile lunii lor de miere. Trecutul trebuia să rămână acolo, pentru binele sănătăţii ei psihice.

— Nu crezi că te vei recăsători vreodată?

— Absolut nu, spuse el cu convingere. Nu există nici cea mai mică şansă.

O parte din ea fu uşurată. Ideea că el ar curta o altă femeie, darămite să se şi însoare cu ea, provocă formarea unui nod uriaş în pieptul lui Lily. Cealaltă parte din ea se simţi întristată de afirmaţia lui. Gândul că ei doi se răniseră atât de mult, afectându-le alte relaţii sau orice fericire viitoare, era dureros. Deşi Lily nu murea de dragul lui Montgomery, ea avea să se mărite cu el, dacă o cerea de soţie.

Chiar şi o căsătorie lipsită de iubire era de preferat, decât să rămână singură.

— Tu plănuieşti să te căsătoreşti cu Fields?

Abilitatea lui Calvin de a-i citi gândurile era nefirească. Întotdeauna excelase la acest capitol, ştiind ce se petrecea în capul ei înainte ca Lily să dea glas gândurilor respective.

— Nu am discutat încă despre căsătorie, nu că aceasta ar fi treaba ta.

— Fiind directorul a trei ziare importante, aş spune că totul este treaba mea.

— Greşit, izbucni Lily. Treburile mele sunt private – pentru tine *şi* pentru ziarele tale.

Îşi încrucişă braţele la piept şi privi pe fereastră, ignorându-l. Nu mai avusese niciun iubit după Calvin, nu că avea să recunoască acest lucru în faţa lui.

— El nu este destul de bun pentru tine.

— Nu ştiu cum de presupui că ştii acest lucru.

— Te rog. Nu are pic de – flutură din mână, parcă încercând să găsească termenul potrivit – substanţă. Este la fel de profund ca un ceai slab, fără aromă. Toate petrecerile alea şi călătoriile? Te va plictisi de moarte.

Afirmaţia lui o irită.

— Poate că vreau să fiu plictisită. Poate că am avut destule relaţii schimbătoare cât să-mi ajungă pentru o viaţă întreagă.

— Ah.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă, spuse Calvin, foindu-se, că l-ai ales pe Fields tocmai din acest motiv, pentru că nu este deloc original şi este complet plictisitor. Cu alte cuvinte, exact opusul meu.

Lily închise ochii pentru câteva clipe, nevenindu-i să creadă.

— Eşti… insuportabil de arogant. Şi te înşeli. Montgomery nu mă transformă într-o scorpie furioasă şi nebună. Interacţiunile noastre sunt calme şi mature, fără nevoia de a ţipa şi de a arunca lucruri. Şi, apropo, aşa prefer eu să fie.

— Tot ce aud este plictisitor.

— Atunci trebuie să îţi cureţi urechile.

Lily ridică bărbia, se întoarse spre fereastră şi trase de câteva ori aer în piept, calmându-se. Dumnezeule, de ce îl lăsase pe bărbatul ăsta să i se strecoare pe sub piele?

— Este plictisitor şi în pat?

Lily aproape se înecă.

— Asta nu este treaba ta.

Calvin ridică mâinile, cu palmele la vedere.

— Văd că am atins un punct sensibil. Ceea ce îmi răspunde la întrebare, cred.

Lily nu spuse nimic, refuzând să participe la această

conversaţie ridicolă şi neadecvată. În schimb, privi străzile întunecate ale New York-ului, pline de destrăbălaţi şi infractori.

— Nu ţi-e dor? întrebă el după o clipă.

Curiozitatea învinse.

— De ce anume să-mi fie dor?

Calvin veni lângă ea, genunchii lor aproape atingându-se în spaţiul limitat, în timp ce Calvin îşi aplecă trupul spre al ei. Lily încercă să se retragă, dar interiorul trăsurii o împiedica să scape. Căldura radia din corpul lui, însoţită de un miros parfumat şi familiar, care o făcu să respire cu greutate.

— Dă-te la o parte, Calvin!

— Mă voi da – după ce îmi răspunzi la întrebare. Nu ţi-e dor de pasiune? De scântei? De modul în care aerul se aprindea, la propriu, când noi doi eram împreună?

Entuziasmul alerga pe pielea ei, fiecare celulă din trupul ei fiind vie de dorinţă, fiecare parte din ea amintindu-şi cât de bine fusese între ei. Gura lui era ispititor de aproape, chiar acolo, gata de sărutat.

— Asta a fost în urmă cu mult timp. Nu mai sunt acea persoană.

Glasul care ieşi din gâtul ei – strident, gâtuit, deloc precum tonul ei obişnuit, puternic şi decisiv – o surprinse. Iar Calvin ştiu. Satisfacţia ardea în uimitorii lui ochi albaştri, o scânteie de fierbinţeală care păru să ajungă în pieptul ei şi să scormonească adânc în stomacul său.

— Poate, dar pun pariu că aş putea să o aduc înapoi. Am văzut frânturi din vechea Lily în aceste ultime zile. Cea care îmi făcea sângele să clocotească cu o singură privire.

Calvin avea darul cuvintelor, motiv pentru care excela în profesia pe care şi-o alesese. Din păcate, îl făcea şi irezistibil când decidea să folosească acel dar pentru a seduce. Diavolul cu darul vorbirii ştia cum să formuleze cuvintele ca să obţină ce voia.

Aşadar, ce voia de la ea?

— De ce îţi pasă? Nu înţeleg ce crezi că dovedeşti insultându-l pe Monty şi retrezind amintiri vechi.

— Îmi pasă pentru că mor de dorinţă să te sărut chiar acum.

Calvin îşi strecură mâna în locul unde a ei se odihnea pe bancheta tapisată cu catifea, iar degetul lui mic se uni cu al ei. Un gest atât de simplu, doar două degete atingându-li-se, dar efectul fu ca un cutremur înăuntrul ei. O multitudine de emoţii goniră prin venele ei, un munte de amintiri şi dorinţă prăbuşindu-se peste ea.

— Chiar mai bine dacă m-ai săruta tu.

— Asta este o idee groaznică, şopti ea.

— Te-aş putea provoca să o faci, să ştii. Calvin se aplecă, faţa lui frumoasă umplându-i câmpul vizual, reducând lumea doar la el şi ea. N-ai putut niciodată să rezişti unei provocări.

— Nu, dar îţi pot rezista ţie.

— Poţi? Pentru că mie îmi este foarte greu să îţi rezist *ţie.*

— Nu îmi pot închipui de ce, când nu am făcut absolut nimic ca să te ispitesc. De fapt, de-abia m-am abţinut în tot acest timp să nu te strâng de gât.

Amuzamentul lumină ochii lui frumoşi în timp ce îi dădu o buclă rebelă după ureche.

— Şi crezi că asta nu mă ispiteşte? Mă cunoşti mai bine de-atât.

Lily nu uitase. Iritarea şi mânia ei nu încetaseră niciodată să îl aţâţe. Înghiţi în sec şi privi lung degetele lor împreunate, totuşi incapabilă încă să îşi retragă mâna.

— Încerci să mă seduci. Ai spune orice dacă te-ar ajuta să îţi atingi scopul.

— Adevărat. Funcţionează?

— Nu.

— Mincinoaso! Îţi văd pulsul gonind de aici. Calvin ridică mâna şi îşi puse un deget pe gâtul ei, în lateral. Chiar aici.

Lily icni, durerea dintre picioarele ei zvâcnind în ritm cu inima ei.

— Nu te voi săruta dintr-o provocare, Calvin.

— Atunci, nu mă săruta pentru că te-am provocat.

Sărută-mă pentru că vrei să o faci. Pentru că te gândeşti la asta de patru ani, la fel ca mine.

Calvin zăbovi lângă ea, lăsând decizia în seama ei, iar asta o împinse pe Lily pe marginea prăpastiei. Aplecând capul, ea închise ochii şi sări.

*

Pentru o secundă, Calvin se temu că ea nu avea să îl sărute, că hotărârea ei era mai puternică decât a lui. Aşteptă, având impresia că întreaga lui viaţă depindea de acel lucru, cu stomacul încleştat de nerăbdare.

Chiar când era pe punctul de a renunţa la speranţă, Lily se aplecă înainte, închizând ochii, iar un fior triumfător îl învălui pe Calvin. Gura ei, delicată şi nesigură, o găsi pe a lui, iar Calvin savură momentul, prima întâlnire a buzelor lor după ceea ce păruse a fi o eternitate.

De câte ori visase el la acest sărut, tânjise după el din adâncul sufletului? Voia să meargă încet, să îi ofere timp lui Lily să se acomodeze şi să exploreze, dar nu se putu stăpâni să nu îi cuprindă faţa. Nu îşi putu împiedica trupul să nu o înghesuie într-un colţ al trăsurii. Nu se putu abţine să nu adâncească sărutul până când de-abia mai putură să respire. Buzele lui alunecară peste ale ei, reînvăţându-le forma, iar forţa îmbrăţişării lor trimise impulsuri de dorinţă prin venele lui, sângele mărindu-i şi întărindu-i mădularul.

Gurile lor se mişcau în tandem, fiecare fiind la fel de stăpânită de nevoia de a se îneca în celălalt. Limba lui o întâlni pe a ei, unindu-se, mângâindu-se, iar Calvin sorbi micile sunete hămesite cu care îl hrănea Lily. În acest moment, se simţea *viu,* într-un mod cum nu se mai simţise de peste patru ani. Degete mici şi puternice strângeau marginile redingotei lui pentru a-l trage mai aproape, iar Calvin blestemă spaţiul strâmt care împiedica acel contact după care tânjea el: piele pe piele, picioarele ei înlănţuite pe şoldurile lui, mădularul lui cufundat în fierbinţeala ei alunecoasă… Dumnezeule, câtă nevoie avea de ea!

Îi muşcă uşor buza cu dinţii, lacom să o simtă.

Pregătit să o devoreze. Lily îi întoarse gestul, iar durerea ţâşni prin el, ajungându-i în degetele de la picioare. Dumnezeule Sfinte, femeia asta!

Îi cuprinse sânul în palmă prin rochie, corsetul rigid şi straturile de material împiedicându-l să o atingă intim.

— Aş vrea să fi fost goală, mormăi el în gura ei. Ar trebui să fii mereu goală.

Lily se foi pentru a-şi uni din nou gura cu a lui, posibil doar pentru a-l împiedica să vorbească, iar Calvin nu pierdu timpul. Îşi împinse limba dornică printre buzele ei, cufundându-se în bogăţia gurii ei, dorindu-şi să o guste peste tot. Să se piardă în ea. Cum trăise patru ani fără aşa ceva? Fără ea?

Cu o clipă înainte ca el să o implore să îi dea o şansă, Lily se desprinse din sărut, împingându-se cu palmele în umerii lui.

— Calvin, opreşte-te!

Totul înăuntrul lui îi striga să continue, să nu renunţe la acest moment trecător, dar Calvin se forţă să lase puţin spaţiu între ei.

— De ce?

Lily îşi drese glasul şi îi evită privirea. Buzele îi erau inflamate, strălucind, în timp ce pieptul îi urca şi îi cobora cu forţa respiraţiei ei sacadate.

— Nu vreau asta. Nu acum şi nu cu tine.

Cuvintele ei îl dură. Dar la ce se aşteptase Calvin? Ca acel sărut să schimbe trecutul lor şi să o facă să îl iubească? Dacă spera să o recâştige, trebuia să ducă o campanie demnă de generalul Sherman, să îi distrugă îndoielile şi să îi doboare apărările. Să o convingă că erau meniţi să fie împreună. Lily nu avea să se predea uşor.

Şi cum rămânea cu soţia lui Hugo din China, femeia cu care Calvin susţinea că se căsătorise? Calvin îi promisese lui Hugo că nu va dezvălui niciodată adevărul, ca nu cumva oamenii nepotriviţi să descopere secretul lui Hugo. Cineva ca Lee, care nu ar ezita să o predea pe soţia lui Hugo acelor oameni din China, care încă îl voiau mort pe Hugo.

Să dea înapoi de la o asemenea promisiune acum ar fi un lucru dezonorant. Hugo era ca un membru al familiei pentru Calvin, iar el nu s-ar mai putea suporta pe sine dacă încălca acel jurământ.

Până când Hugo nu era reunit cu soţia sa, Calvin nu avea niciun drept să se bage în viaţa lui Lily. Se gândi la noaptea aceea, cea în care o aşteptase în faţa casei ei, şi la cât de veselă apăruse ea. Poate că le era mai bine aşa.

„Nimic nu durează. Mergi înainte!”

Încet, Calvin se retrase, apoi se mută pe cealaltă banchetă. Lily începu să îşi aranjeze părul, iar el închise ochii, încercând să îşi recapete puţin controlul. Nu putea învinui pe nimeni în afară de el însuşi, pentru că o întărâtase aşa cum o făcuse, iar faptul că o sărutase nu îi rezolvase niciuna dintre probleme. Într-adevăr, doar le agravase.

— Îmi cer scuze, spuse el. Nu ar fi trebuit să fac asta.

— Te poţi revanşa faţă de mine ajutându-mă cu Tom şi fiica lui Lee.

Calvin nu avea nici cea mai mică intenţie să facă aşa ceva.

— Brăţara aceea, cea pe care i-ai dat-o lui Petey. I-ai dat-o fără să stai pe gânduri.

— Da. De ce să nu i-o dau, dacă m-ar ajuta să îmi găsesc fratele? Aş da o sută de brăţări ca să primesc nişte răspunsuri.

— Era adevărată?

Calvin regretă imediat cuvintele. Las-o baltă! De ce ar purta Lillian Davies vreodată falsuri?

— Eşti prea preocupat de bani. Cum de n-am ştiut niciodată asta?

— Sunt preocupat că îi arunci pe ai tăi. Când Lily se despărţise cu atâta uşurinţă de ceva atât de valoros, îi amintise lui Calvin de părinţii săi. Nu există nimic nobil în sărăcie, Lily.

— Vorbeşti din experienţă, presupun?

El nu răspunse, doar îşi încordă bărbia şi privi pe fereastră. Chiar şi în timpul în care o curtase şi al căsătoriei

lor, Calvin nu îi spusese prea multe lui Lily despre copilăria lui. Ea ştia că el călătorise foarte mult, dar nimic despre copilăria lui. În mod sigur, nu exista niciun motiv să dezgroape trecutul acum.

— De ce nu vorbeşti niciodată despre asta? întrebă ea.

— Pentru că este în trecut. Nimănui nu-i pasă de trecut, doar de ce se întâmplă acum.

— Ai vorbit ca un adevărat ziarist.

Trăsura urcă pe Fifth Avenue. În câteva minute aveau să ajungă acasă la Lily, în colţ cu Sixty-Forth Street. Calvin voia să îi spună ceva care ei sigur nu avea să îi placă.

— Vorbind de ziar, vreau ca *Mercury* să publice povestea căsătoriei noastre şi a anulării.

Lily trase rapid aer în piept.

— Sub nicio formă! Calvin, nu poţi. Ar putea… Ar fi foarte dureros pentru oameni din viaţa mea.

Oameni însemnând Fields, presupuse el.

— Singura modalitate de a opri un şantajist, Lily, este să îl laşi fără avantaj. Dacă lumea află despre anulare, atunci Lee nu ne mai are cu nimic la mână. Este ceea ce trebuie făcut, modul corect.

— Pentru tine! izbucni ea, privirea arzându-i de indignare şi furie. Modul corect pentru *tine.* Ceea ce are sens, pentru că tu te gândeşti doar la tine. Nu îţi pasă deloc de nimeni altcineva.

Nu era complet adevărat, dar nu avea rost să dezbată în acel moment acel subiect.

— Gândeşte-te la asta! Când vei fi calmă, vei vedea că are sens. Dacă nu Lee, atunci altcineva va încerca să folosească acest detaliu împotriva unuia dintre noi de-a lungul timpului. Iar dacă public eu articolul, pot controla povestea.

Lily îşi frecă tâmplele, fără să vorbească, iar roţile trăsurii începură să încetinească.

— De ce aş face ceva ca să te ajut, Calvin?

— Lee vrea să i-l aduci pe fratele tău în patru zile. Dacă dai greş, vestea anulării devine un scandal. De ce să

nu mă laşi pe mine să o public, când eu pot să o transform în ceva mai puţin… sordid?

Ceea ce însemna că putea publica vestea scurtei căsătorii şi a anulării omiţând partea în care avea o soţie în China. Nu era nicio garanţie că Lee avea să facă acelaşi lucru. Să controlezi informaţia era cheia pentru orice în această lume.

— Nu. Sub nicio formă.

Calvin îşi încleştă bărbia. Încăpăţânarea ei avea să îi distrugă viaţa lui Hugo. De ce nu putea femeia asta să facă lucrurile simple şi uşoare? Să fie mai maleabilă?

— Lily, nu am nevoie de permisiunea ta ca să public povestea. Faptul că îţi spun că o voi publica este o chestiune de curtoazie.

— Dacă o publici fără acordul meu, îţi voi cumpăra ziarele şi le voi închide.

El era pe punctul de a o întreba dacă avea bani, dar apoi îşi aminti cu cine stătea de vorbă. Normal că Lily avea bani. Încercă să o convingă cu argumente raţionale:

— În felul acesta, noi putem controla povestea. Chiar mă voi prezenta pe mine ca fiind ticălosul, voi spune că te-am sedus şi că tatăl tău te-a salvat de depravarea mea.

— Ceea ce este *adevărat*, aş putea adăuga.

Calvin chicoti.

— Mai degrabă tu m-ai sedus pe mine, cerându-mi să ne întâlnim în noaptea aceea. Îţi aminteşti, în şopronul acela mic din grădina din spatele…

— Îmi amintesc, îl întrerupse ea, nefiind deloc amuzată. Şi cum se presupune că trebuie să explic trecutul nostru familiei mele? Lui Montgomery? Tuturor acelor oameni care nu au ştiut niciodată că noi am fugit împreună, în primul rând?

Calvin blestemă în sinea lui, ştiind ce era pe cale să facă şi urând fiecare secundă. Cum de viaţa lui se întorsese atât de brusc cu susul în jos? Îşi lăsă capul pe spate şi oftă.

— Dacă mă laşi să public povestea, voi veni cu tine în Newport şi te voi ajuta cu fratele tău.

Lily ridică brusc privirea, buzele ei schimonosindu-se

într-un zâmbet viclean care era de rău augur pentru viitor.

— S-a făcut.

*

Vagonul trenului hurducăia pe şine. Din fericire, călătoria lor la Newport era în grafic, prin urmare ajunseseră departe. Lily aruncă o privire furişă spre Calvin, care stătea pe un scaun în salonaşul trenului, cu un teanc de articole în braţe, creionul zburându-i peste hârtii în timp ce scria observaţii. Partenerul lui, un bărbat pe nume Jim Evans, stătea vizavi de el, aduna hârtiile de îndată ce Calvin termina cu ele. Împreună cu ei mai era doar Hugo, care se instalase lângă uşa vagonului ei privat.

Plecaseră spre Newport de îndată ce răsărise soarele. Calvin fusese de acord să plece devreme, dar doar dacă domnul Evans îi putea însoţi ca să poată lucra împreună cu el. Lily acceptase, nerăbdătoare să ajungă la vilă şi să îl găsească pe fratele ei.

Ea nu îl văzuse niciodată pe Calvin lucrând. Concentrarea lui era impresionantă. Mâzgălea, trasa linii şi făcea comentarii pe marginea articolelor într-un ritm furios, fără să ridice măcar privirea în patruzeci şi cinci de minute. Ocazional, îl bombarda pe domnul Evans cu întrebări, dar în mare parte a timpului răsfoia articolele. Era atât de obsedat, încât trebuia să citească fiecare detaliu publicat într-unul dintre ziarele sale? Acesta părea un angajament uriaş, unul care nu era deloc necesar, fără îndoială. Nu putea să se ocupe domnul Evans de editare? Sau unul dintre sutele de angajaţi ai ziarelor?

Nu că Lily s-ar fi plâns. Dacă el era ocupat, asta însemna că nu încerca să o sărute. Sau să flirteze cu ea. Sau să o atingă. Incidentul din trăsură fusese o greşeală colosală, una care nu putea fi repetată.

De ce îi permisese să o sărute? „Adevărul este că tu l-ai sărutat, de fapt”. Da, el o împinsese să îl sărute, dar vina era în totalitate a ei. Buzele ei le găsiseră pe ale lui, nu invers. Chiar şi aşa, Lily îi era aproape promisă lui

Montgomery. El era viitorul ei, nu fostul soţ care luase banii tatălui său. Amabilul şi previzibilul Montgomery, care voia să călătorească şi să meargă la petreceri. Ei doi ar avea o viaţă plictisitoare şi liniştită împreună, una fără suişurile şi coborâşurile pe care le avusese cu Calvin. Într-adevăr, Lily spera din tot sufletul să nu mai aibă niciodată inima frântă.

Văzându-l pe Calvin în aceste ultime zile îi retrezise dorinţe pe care le crezuse moarte şi îngropate. Totuşi el nu se schimbase. Încă era acelaşi ticălos egoist şi manipulator de înainte. Nu puteai avea încredere în el. Dar Lily nu îşi putea lua gândul de la acel sărut…

— Îmi cer scuze că ţi-am întrerupt zilele libere, îl auzi pe Calvin spunându-i domnului Evans. Te rog să îi transmiţi scuzele mele şi soţiei tale. Habar nu aveam că va trebui să plec din oraş atât de brusc.

Calvin terminase cu teancul de articole, hârtiile fiind acum depozitate în geanta domnului Evans.

— Este perfect de înţeles, Cabot. Oricum Mavis nu ştie ce să facă cu mine atunci când sunt acasă. Aşadar, care este povestea principală a ediţiei de mâine-seară?

Calvin îşi aruncă creionul pe masă.

— Mai bine ai nota.

Domnul Evans luă creionul şi deschise un carneţel.

— Dă-i drumul, şefu’.

— Este povestea fostei mele căsătorii – şi a anulării – cu domnişoara Lillian Davies.

Domnul Evans rămase cu gura căscată, iar privirea lui uimită se plimbă de la Calvin la Lily.

— Îmi cer scuze… ai spus domnişoara Lillian Davies?

— Da, aşa am spus. Calvin îşi fixă privirea pe a lui Lily. Ochii bărbatului licăreau, atât de mult îi plăcea această situaţie. Trebuie să o descriem ca fiind povestea unei curtări vijelioase, în care eu am profitat de ea. Apoi a intervenit tatăl ei şi a salvat-o de sub influenţa mea nepotrivită.

— Nu este nevoie să minţi în numele meu, Calvin, spuse Lily. Sunt o femeie matură şi pot să mă descurc şi singură.

— Da, dar am căzut de acord să facem treaba asta în stilul meu. Calvin se întinse în scaun, încrucişându-şi picioarele la glezne. Dacă cineva trebuie să se descurce, acela sunt eu.

Lily ştia ce încerca el să facă: să îşi domolească sentimentul de vinovăţie pentru că îl lăsase pe tatăl ei să intervină între ei. O parte din ea ştia că el merita asta, dar nici nu avea nevoie de protecţia lui. „Nu te aştepta să aibă cineva grijă de tine”, îi spusese adesea tatăl ei. Warren Davies o crescuse să stea pe propriile ei picioare de fiecare dată când era posibil. Lily nu avea să se ascundă în spatele lui Calvin, deşi ar putea fi mai simplu.

— Nu, Calvin. Amândoi suntem de vină. Spune adevărul. Pot face faţă protestelor publice, dacă vor exista.

— Poate ar trebui să aud întâi întreaga poveste, sugeră cu blândeţe domnul Evans. Apoi putem decide cum să o formulăm.

— Ne-am întâlnit în urmă cu patru ani, spuse Calvin. Eu am umblat după ea, fără să ştiu cine era. Când am aflat că era fiica lui Warren Davies, a fost prea târziu. Eram îndrăgostit până peste cap. Două luni mai târziu, am fugit împreună la hotelul Fauchère din Poconos. Tatăl ei a sosit acolo în timpul lunii de miere, cu actele pentru anulare în mână şi mi-a cerut să plec.

— Te-a plătit?

— A scris un cec, dar nu sunt dispus să dezvălui această informaţie. Să spunem doar că tatăl ei nu a fost de acord cu relaţia noastră.

Domnul Evans scăpă porumbelul:

— Ţi-a oferit bani şi tu ai plecat? Îşi plecă apoi capul în direcţia lui Lily. Îmi pare rău, domnişoară Davies. Ştiu că nu este treaba mea.

— Nu este nevoie să vă cereţi scuze, domnule Evans. Pe atunci, vestea m-a surprins şi pe mine.

O afirmaţie modestă. Lily fusese devastată şi se agăţase de convingerea că soţul ei avea să se întoarcă.

— Nu aveam nicio putere, izbucni Calvin. Davies avea toţi aşii în mânecă.

Modul în care o spuse o puse pe Lily pe gânduri. *Aşi,* nu asul. Oare folosise expresia din obişnuinţă... sau existau mai multe motive pentru care el renunţase la căsătoria lor? Lily ştia doar de ameninţarea tatălui ei că avea să o lase fără bani.

— Aşi, la plural? Care erau aceia, mai exact?

Hugo îşi drese zgomotos glasul, dar Calvin ignoră pe toată lumea, cu excepţia domnului Evans.

— Publică povestea aşa cum vreau eu, Jim.

— Pot să îţi vorbesc? îl întrebă Lily pe Calvin. Între patru ochi?

Un muşchi se încleştă în bărbia lui Calvin, dar el încuviinţă din cap.

— Jim, ai destulă treabă ca să te ţină ocupat până te vei întoarce în New Haven, cred.

Domnul Evans se ridică, strângând ferm în mâna dreaptă geanta din piele.

— Aşa este. Te las să îţi vezi de călătoria ta, Cabot. Domnişoară Davies, spuse el, plecând politicos capul.

— Domnule Evans, răspunse ea cu un zâmbet cald.

Domnul Evans pomi spre ieşirea din vagon, iar Calvin spuse:

— Hugo, lasă-ne singuri o clipă!

Hugo plecă imediat după domnul Evans, lăsându-i singuri pe Lily şi Calvin. Calvin îşi ridică braţele şi îşi împreună degetele la ceafă.

— Era o figură de stil, Lily.

Firele subţiri de păr de pe ceafa lui Lily se zbârliră. Ceva nu era în regulă.

— Nu te cred. Ce îmi ascunzi?

— Absolut nimic.

Calvin nu o privi în ochi, uitându-se în schimb într-un punct aflat pe peretele din spatele ei.

Minţea. Lily nu fusese niciodată în viaţa ei atât de convinsă de un lucru. Dar era sătulă de minciuni. Era sătulă de eschivările şi de jumătăţile de adevăr ale lui Calvin. Poate că mai existase un alt motiv pentru care semnase documentele anulării. Sau, poate, trei motive.

Cincisprezece motive. Nu mai conta pentru ea. Bărbatul acesta era precum un ghem lung de aţă: cu cât îl derulai mai mult, cu atât mai multe fire ieşeau din el. De un lucru era sigură: Lily nu voia să se mai încurce în harababura lui.

— Mă minţi, nimic nou. Diferenţa este că nu-mi mai pasă.

Capitolul 9

„Nu-mi mai pasă”.

Acele cuvinte pătrunseră în mintea lui Calvin, izbindu-se de craniul lui pentru a-i da o durere cruntă de cap. Se întinse după paharul de whisky pe care şi-l turnase cu câteva clipe înainte, chiar după ce Lily ieşise din vagon, şi dădu gata conţinutul. Alcoolul se simţea plăcut pe limbă, lemnos, şi apoi alunecă arzând calea până îi ajunse în stomac. Îşi reumplu paharul şi privi lung pe fereastră.

Desigur că ea avea dreptate. Calvin minţise. Orice prost ar fi observat – iar Lily nu era proastă. Iritat din pricina întrebărilor lui Jim, îi scăpase acea aberaţie despre aşii lui Davies… iar Lily îi observase scăparea. Dar Calvin nu îi putea spune adevărul. Făcuse o promisiune care nu putea fi încălcată.

Nu că el ar regreta rezultatul final. De îndată ce pasiunea s-ar fi stins, Lily ar fi fost nefericită într-o căsătorie cu un bărbat ca el, unul care muncea peste program şi nu o putea însoţi la petreceri sau în călătorii. Se căsătoriseră prea repede, chiar după ce se cunoscuseră. Acea decizie s-ar fi întors să îi bântuie mai târziu. Ei îi era mai bine aşa.

„Noi trebuie să avem mai puţin pentru ca alţii să poată avea mai mult”.

Uşa vagonului se deschise şi se închise, iar în curând Hugo se aşeză pe un scaun. Calvin se întinse să îi toarne whisky într-unul dintre paharele curate de pe masă, apoi îi întinse prietenului său pocalul de cristal. Îl ridică pe al său şi ţinu un toast:

— Pentru femeile pe care le-am iubit şi le-am pierdut.

— Poate ar fi trebuit să îi spui. Nu ajungem nicăieri oricum. Eu sunt încă singur, soţia mea este în China, Lee nu cooperează, iar tu munceşti până la epuizare.

Un sentiment copleşitor de vinovăţie provocă un nod în pieptul lui Calvin. Închise ochii şi oftă adânc.

— O vom aduce în America, Hugo. Jur!

— Ştiu şi nu o spun ca să îţi înfig un cuţit în inimă. Ai făcut tot ce ai putut. Hugo tăcu, îşi puse paharul pe masă şi îşi şterse mâinile pe pantaloni. Poate că este timpul să încetez să mă mai bazez pe tine şi să merg să o aduc eu însumi.

Calvin se îndreptă. Hugo nu mai menţionase acest lucru de multă vreme, o posibilitate pe care ei o excluseseră întotdeauna din pricina pericolului.

— Şi oamenii care voiau să te omoare? Presupun că nu mai simt în Yuen Long?

— Ba da, sunt acolo. Ar fi ucis-o până acum dacă ar fi ştiut că s-a căsătorit cu mine.

— Atunci, cum crezi că ai putea să o ajuţi apărând la uşa ei? Hugo ridică din umeri, dar Calvin ştia cât de mult suferea bărbatul din cauza aceasta. Se luptă să gândească raţional în detrimentul emoţiilor. Dacă Lee află, va folosi această informaţie împotriva noastră. O va preda pe soţia ta fostului tău angajator.

Cât trăise în China, Hugo fusese angajatul unui influent fermier de opiu, care voia ca Hugo să supravegheze muncitorii de pe câmp cu aceeaşi cruzime cu care fuseseră trataţi sclavii americani. În timp ce lucra într-unul dintre acele sate, Hugo cunoscuse o chinezoaică tânără şi se îndrăgostise de ea. De atunci începuse să îi ajute pe muncitori să scape. Din păcate, fermierul de opiu aflase de trădarea lui Hugo şi încercase să îl ucidă. Să se întoarcă în China acum ar fi fost o condamnare la moarte.

În tot acel timp, Calvin lucrase pentru administratorul comerţului, ajutând o echipă britanică în provincie să caute cel mai bun loc pentru ridicarea unor stâlpi de telegraf. Fiind atât vorbitor de engleză, cât şi de cantoneză, el

fusese cel care negocia cu fermierii de opiu. Îl cunoscuse pe Hugo în sat şi deveniseră prieteni datorită unei plăceri comune pentru whisky şi poker.

— Nu poţi să mergi acolo. Mai dă-mi puţin timp. Dacă suntem ageri şi vicleni, o putem da la schimb pe fiica lui Lee pentru soţia ta.

— Şi să îl lăsăm pe fratele stăpânei în belele? Ştii că nu o să se termine bine pentru Tom Davies, Calvin.

— Nu pot să îmi fac griji pentru asta. Este un bărbat matur. Dacă nu se poate proteja singur împotriva lui Lee, asta nu este problema mea. Problema mea este să o ţin pe fiica lui Lee ascunsă până când Lee începe demersurile de a o aduce pe soţia ta în America.

— Crezi că o va face?

— Da, dacă îşi vrea fiica înapoi.

Hugo îşi mângâie pentru o clipă bărbia.

— Ai plănuit asta din clipa în care ai auzit că fratele ei a luat-o pe fiica lui Lee, nu-i aşa?

— Mi-a trecut prin minte, da. Voiam ca mai întâi Lily să îl găsească pe fratele ei, apoi să îmi spună unde o ascunde pe fiica lui Lee. Dar ea nu avea să renunţe la ideea ca eu să o însoţesc în această călătorie în Newport.

Calvin îşi bău whisky-ul şi luă din nou sticla pentru a-şi reumple paharul.

— Nici măcar nu ştim dacă Tom este în Newport. Am putea pierde două sau trei zile.

— Nu este o pierdere dacă o poţi face pe stăpână să te ierte.

Calvin aproape se înecă cu băutura, alcoolul arzându-i măruntaiele.

— Nu-i mai spune stăpână – şi nu mă va ierta niciodată. La naiba, *eu* însumi nu m-aş ierta. Dar chiar dacă tatăl ei a mers la cacealma cu ameninţarea că o va dezmoşteni, nu puteam să îi permit lui Davies să dezvăluie informaţia despre soţia mea din China.

— Dacă o avem pe fiica lui Lee ca avantaj, poate că este timpul să spunem adevărul.

— Adevărul este acela care spun eu că este. Am trei

ziare ca să dovedesc acest lucru.

Hugo scuturǎ din cap, gura posomorându-i-se.

— Poate că eşti în multe feluri, dar nu eşti Dumnezeu.

— Nu încă, ripostă Calvin şi îşi goli paharul. Dar lucrez la asta.

*

Florile de primăvară începuseră să înflorească în Newport, cireşii cu flori rozalii şi albe fiind un semn de bun augur după topirea zăpezilor iernii. În timp ce trăsura mergea spre Barrineau, vila familiei Davies, Lily se concentră asupra frumuseţii peisajului în loc să îi dea atenţie lui Calvin, care sforăia zgomotos pe bancheta din faţa ei.

Bănuia că el băuse prea mult alcool în tren, dacă era să se ia după duhoarea de whisky care plutea dinspre Calvin. Deşi nu se împleticise şi nici nu se făcuse de râs când coborâseră din tren, el fusese neobişnuit de tăcut. Apoi urcase în trăsură, se aşezase pe banchetă şi închisese imediat ochii. Oare aceasta era o practică obişnuită de-a lui, frecventând cluburi pentru fumătorii de opiu şi îmbătându-se în public?

Încă un motiv ca să fie recunoscătoare pentru anulare. Se căsătoriseră prea repede, într-un acces de prostie provocat din dorinţă trupească. O situaţie pe care Lily era nevoită să o explice tuturor persoanelor din viaţa ei de îndată ce articolul avea să apară în *Mercury.* Montgomery avea să se simtă rănit şi probabil că avea să fie şi furios, dar Lily se putea descurca cu el. Cora, pe de altă parte, avea să fie devastată de veste. Probabil că Tom ar încerca să îl strângă de gât pe Calvin, o situaţie pe care ea spera să o prevină aici în Newport.

Se rugă ca Tom să fie la reşedinţa lor de vară. Toate motivele pentru care s-ar ascunde la Barrineau erau perfect logice, dar părea prea uşor să îl găsească pe fratele ei acolo. Dacă ea ar fi răpit-o pe fiica lui Lee, Lily ar fi dispărut într-un loc îndepărtat, nemarcat pe hartă. Oare Tom ar fi

atât de nesăbuit încât să o ţină într-un loc atât de evident?

Familiarele coşuri albe de fum pe un acoperiş cenuşiu se zăriră înaintea lui Lily, iar ea simţi cum pieptul i se încleştează. O construcţie măreaţă pe Bellevue Avenue, casa Barrineau se înălţa pe un deal, cu vedere spre apă. Tatăl ei cumpărase terenul acela în urmă cu douăzeci de ani, iar casa fusese construită după instrucţiunile sale. Avea cincisprezece dormitoare, o bibliotecă, o sală de bal, o sală de biliard şi o verandă spaţioasă unde Lily îşi organiza petrecerile cu ceai în fiecare vară, când era mică. Avea amintiri atât de dragi în casa aceasta!

Când trăsura se opri în cele din urmă, Calvin se foi.

— Am ajuns? întrebă el, căscând.

— Da. Lily nu îl aşteptă, deschizând portiera şi sărind pe pământ. Dacă te poţi ridica, poate ai vrea să mă însoţeşti înăuntru?

El bombăni în barbă, ceva ce sunase ca: „Îţi arăt eu cum mă ridic”, dar Lily nu era convinsă că asta spusese.

— Poftim?

— Nimic, se răsti el şi îi făcu semn să pornească spre casă. Ia-o înainte atunci!

Lily merse cu paşi mari spre uşa din faţă, care se deschise, iar în spatele ei apăru majordomul, Langley.

— Bună ziua, domnişoară Davies. Nu am fost informaţi de sosirea dumneavoastră astăzi.

Lily nu trimisese dinadins vorbă despre vizita ei iminentă. Dacă Tom era aici, ascunzându-se cu fiica lui Lee, vestea sosirii ei l-ar fi putut speria şi pune pe fugă. Nu putuse să rişte să îi avertizeze pe servitori, chiar dacă acest lucru avea să provoace puţin haos printre ei.

— Îmi pare rău, Langley. A fost o decizie de ultim moment.

Îl simţi mai degrabă decât îl auzi pe Calvin în spatele ei. Trupul lui Lily avea un simţ în plus în ceea ce îl privea – un simţ de care ea voia cu disperare să scape sau măcar să se diminueze. Lily începu să îşi descheie nasturii hainei.

— Langley, domnul Cabot va fi şi el oaspetele nostru. Te rog să te asiguri că este cazat în dormitorul roşu!

— Prea bine, domnişoară. Bine aţi venit la Barrineau, domnule Cabot!

— Mulţumesc. Calvin îşi scoase melonul şi mănuşile. Aţi putea să ne spuneţi dacă domnul Davies este aici?

Lily scrâşni din dinţi, pregătită să îl strângă de gât. Calvin, aparent, habar nu avea ce era subtilitatea.

— Langley, ceea ce vrea să spună domnul Cabot este că speram ca tu să îl şi văzut recent pe fratele meu. Poate a venit în vizită în ultimele săptămâni?

Chipul de obicei stoic al lui Langley se încruntă adânc.

— Fratele dumneavoastră? Nu, domniţă. Mă tem că nu a fost aici.

— Iahtul a ancorat?

— Nu, domniţă. Nu din câte am observat eu.

Dezamăgirea apăsă greu pe umerii lui Lily, dar ea se îmbărbătă în continuare.

— Este în regulă. Domnul Cabot şi cu mine ne vom instala.

— Vă voi trimite bagajele în camere, promise Langley, apoi duse haina lui Lily la micul şifonier din colţ.

— Dormitorul roşu? o întrebă în şoaptă Calvin. Ca un bordel?

— Mai degrabă ca o cameră care îl ţine treaz pe ocupantul ei. Sper să te simţi bine.

Trăgându-şi faldurile rochiei într-o parte, Lily trecu pe lângă el şi începu să urce pe scara lungă. Pantofii ei parcă şopteau pe covorul elegant, de-abia scoţând un sunet, dar Lily nu avu nicio problemă la a-l auzi pe Calvin grăbindu-se în urma ei.

Odată ajunsă pe palier, Lily pomi către apartamentul ei din aripa familiei. Calvin avea să stea în aripa pentru oaspeţi, în capătul opus al casei. Poate că ar fi trebuit să-l pună în şopronul pentru trăsuri.

— Doar ca să fie clar, nu culoarea pereţilor mă va ţine treaz, spuse el, acum lângă ea.

— Camera ta este în direcţia opusă, Calvin. Te rog să rogi un lacheu să te conducă.

Calvin o prinse de braţ, oprind-o. Ochii lui erau

somnoroşi şi misterioşi, provocând un fior jos în stomacul ei, un fior tulburător de excitaţie.

— Nu ai vrea să ştii ce mă va ţine treaz în noaptea asta?

— Nu chiar.

Calvin puse o mână pe perete, umerii lui laţi blocându-i lui Lily vederea asupra restului coridorului, şi veni mai aproape de ea. Lily încercă să lase spaţiu între ei, dar spatele i se lovi de perete. Timpul se opri în loc când privirile li se întâlniră. Inima ei mai bătuse atât de repede înainte?

Buzele lui se încovoiară într-un zâmbet periculos, care îi făcu genunchii să tremure.

— Voi fi treaz gândindu-mă la sărutul nostru de noaptea trecută şi la toate locurile pe care mi-ar plăcea să le mai gust doar… o… dată.

Pielea ei luă foc, măruntaiele începură să i se topească, iar Lily se sprijini de perete. Îşi dorea să riposteze cu o replică abilă şi răutăcioasă, dar nu îi trecu nimic prin minte în afară de amintirea capului său între picioarele ei. Cât de viu îşi amintea abilitatea lui în anumite aspecte.

— Ne vedem la cină, minunată Lily! Fără să aştepte un răspuns, Calvin se îndreptă şi îşi aranjă vesta. Apoi îşi cufundă mâinile în buzunare şi plecă, fluierând în drum spre camera sa.

*

— Este în debarcader.

Calvin se odihnea în camera roşie, întins în pat cu ochii închişi, când Hugo intră. Cuvintele îi deschiseră brusc ochii. Nu ajunseseră de treizeci de minute la Barrineau, iar Hugo deja rezolvase problema. Chiar şi pentru Hugo, acest lucru era remarcabil.

În ciuda capului care îi bubuia, Calvin se ridică în capul oaselor şi îşi legănă picioarele pe marginea patului. Drăcie, nu ar fi trebuit să bea atât de mult alcool în tren.

— Bine lucrat. Cum l-ai găsit?

— A plătit o servitoare să îi ducă pe furiş mâncare şi să îi facă puţină curăţenie în fiecare zi.

— Normal că asta a făcut. Fără îndoială, Tom Davies ar fi murit de foame dacă nu avea servitori. Hai pe scările din spate şi să îi facem o vizită!

— Acum?

— Da, acum. Calvin se ridică şi se întinse după redingota de care se dezbrăcase mai devreme.

În schimb, Hugo luă haina şi o ţinu ridicată, permiţându-i lui Calvin să îşi strecoare braţele prin mâneci.

— Sigur nu vrei să te mai odihneşti puţin? Nu ar fi bine să ai iar o criză de febră.

Doctorul îl sfătuise pe Calvin să evite să se epuizeze sau să rişte renaşterea bolii. Singura modalitate de a rămâne sănătos era să o lase mai moale şi să se odihnească. Nu să se surmeneze. O sarcină grea când conduceai trei publicaţii.

— Sunt bine. Nu voi mai avea o altă criză atât de curând. În plus, cu cât petrec mai puţin timp aici, cu atât mai bine.

— Stăpâna te îngrijorează atât de mult încât nici măcar nu poţi să dormi sub acelaşi acoperiş cu ea?

— Nu sunt îngrijorat, spuse sfidător Calvin în timp ce merse la uşă şi o deschise.

— Desigur că nu. Lipsa grijilor a fost, evident, motivul pentru care ai băut o sticlă de whisky în tren.

— Lucru pe care tu l-ai încurajat, aş putea adăuga. Calvin trase uşa în urma lui, închizând-o. Unde sunt scările?

Hugo arătă spre dreapta, iar Calvin porni în acea direcţie. Casa era intimidantă, se gândi Calvin, cu mobilierul acela costisitor şi toate accesoriile, totul fiind strălucitor şi neatins. De-abia părea locuită. Covoarele erau periate şi curate, pereţii luminoşi şi fini. Niciun fir de praf, niciun pic de murdărie. O opulenţă tăcută, care îi amintea unui musafir de bogăţia proprietarului în cel mai zgomotos mod posibil.

Creşterea lui Lily nici că putea fi mai diferită de a lui. Până în acest moment, Calvin nu îşi dăduse exact seama

cât de diferită. El crescuse fără nimic, nu avusese nici măcar un acoperiş solid deasupra capului. Lily, pe de altă parte, fusese crescută precum prinţesa proprietarului unei mine de argint. Cum de o convinsese Calvin să se mărite cu el?

— Uşa este puţin mai greu de găsit.

Hugo se opri şi îşi trecu degetele peste suprafaţa peretelui, lângă un sfeşnic. Împinse în perete, şi auziră un clic. Acesta se deschise, dezvăluind o uşă secretă.

— Lăudărosule, bombăni Calvin.

Hugo rânji şi flutură teatral din mâini.

— După tine.

Dură zece minute să coboare scările şi să hoinărească prin labirintul de coridoare, ajungând apoi la uşa exterioară. De acolo, cei doi bărbaţi merseră grăbiţi prin grădini, spre apă. Casa Barrineau fusese construită pe un deal, la mică distanţă de ocean, astfel că debarcaderul nu era vizibil de la clădirea principală. Acest lucru servea minunat scopurilor lui Tom, la fel şi faptul că oricine voia să ajungă la debarcader pe jos trebuia să treacă de o sută de servitori diferiţi fără să fie văzut.

Totuşi locul nu era nici pe departe atât de sigur pe cât i-ar fi plăcut lui Calvin, nu dacă plănuia să o folosească pe fiica lui Lee drept avantaj. Calvin trebuia să o mute de acolo. Rapid.

Vântul biciuia oceanul, valurile provocând un foşnet constant în fundal. Debarcaderul cu un etaj le apăru brusc în faţă, o structură masivă, albă, din şindrilă, cu ferestre mici, acoperite de pânză. De afară, locul părea părăsit. Pe măsură ce el şi Hugo se apropiau, pantofii lor de-abia scoteau vreun sunet pe docul din lemn, sperând ca astfel Tom să nu bănuiască sosirea cuiva. Calvin nu voia să se tragă asupra lui în această amiază.

La uşă, Hugo deschise o cutiuţă mică din piele, scoase două bucăţi lungi de metal şi se aplecă spre încuietoare. Un clic distinct se auzi din interior: trăgaciul unui pistol fiind tras înapoi. Calvin se aruncă înainte, ridicând piciorul şi lovind uşa din lemn cu toată puterea. Încuietoarea cedă în

timp ce propteaua se rupse, iar uşa se deschise. Calvin şi Hugo se lăsară amândoi la pământ – chiar în timp ce un glonţ şuieră pe deasupra capetelor lor.

Calvin sări în picioare şi se grăbi să intre în spaţiul întunecos înainte ca trăgătorul să poată trage din nou cu arma. Ochii lui de-abia avură timp să se adapteze, când văzu un tânăr blond cu trăsături foarte asemănătoare cu ale lui Lily fluturând un pistol aţintit direct spre pieptul lui Calvin. Calvin ridică mâinile pentru a-i arăta că el nu avea nicio armă.

— Tom, pune jos pistolul! Nu vrei să mă împuşti.

— Calvin Cabot? Tom cercetă chipul lui Calvin, coborând uşor pistolul. Ce naiba cauţi aici?

— Sunt aici să te ajut.

Cu coada ochiului, Calvin îl văzu pe Hugo intrând şi închizând uşa ruptă cât de bine se mai putea.

— Să mă ajuţi? De unde ai ştiut că sunt aici? întrebă Davies cu o expresie precaută.

— Este o poveste lungă, de care mă tem că nu avem timp. Există o bună probabilitate ca împuşcătura aceea să fi alertat pe toată lumea de prezenţa ta. Dar vei dori să auzi ce am de spus. Hai să luăm loc!

Davies aruncă o privire spre o mică scară, apoi încuviinţă din cap spre Calvin.

— Bine, să luăm loc. Gesticulă spre un scaun.

— Şi prietenul meu va sta, altfel plec, spuse Calvin, arătând cu bărbia spre Hugo.

— Desigur, spuse Davies în timp ce se întinse să aprindă lampa. Vă rog, luaţi loc amândoi!

Camera se lumină, iar Calvin putu vedea simplitatea ascunzătorii. O parte a spaţiului conţinea vâsle şi o şalupă acoperită cu o pânză. Grămezi de scânduri din lemn. Cealaltă parte fusese golită pentru a face loc unei măsuţe şi câtorva scaune, de care se foloseau ei acum.

După ce luară loc, Calvin spuse:

— Ştiu că o ascunzi pe fiica lui Wah Lee.

Davies căscă ochii mari, dar buzele i se încordară, de parcă nu voia să recunoască.

— De ce crezi asta?

— Pentru că Lee a târât-o pe sora ta în dezastrul acesta, iar ea a venit la mine după ajutor.

Davies se ridică în picioare, atât de brusc încât scaunul lui se răsturnă, iar el îşi apăsă ochii cu podurile palmelor.

— N-am vrut niciodată ca Lily să fie implicată. Dumnezeule, şopti el.

— Ce credeai că o să se întâmple? se răsti Calvin. Sigur ştii ce fel de om este Lee, cât de nemilos poate fi când vrea ceva. La ce te-ai gândit, punând-o pe sora ta în pericol?

Probabil că ceva din glasul lui Calvin îi atrase atenţia lui Davies, pentru că îşi coborî mâinile de pe faţă şi miji ochii.

— Stai, de ce ar veni Lily la tine după ajutor?

— Vom ajunge şi acolo. În primul rând, vreau să aud despre tine şi Ming Zhu.

Expresia lui Davies se îmblânzi, furia lui fiind înlocuită de tandreţe.

— Eu… nu puteam să o las acolo. Lee o ţine încuiată, păzită, cu excepţia unei ore pe săptămână, când are voie să viziteze piaţa. Este prizonieră în propria ei casă.

Calvin oftă şi îşi ciupi şaua nasului.

— Este fiica unui om bogat şi influent. În cultura ei, femeile sunt crescute să înveţe cele trei ascultări care sunt: să îşi asculte tatăl, apoi soţul şi în cele din urmă, ca văduve, fiul. Intervenind, tu i-ai dat motiv tatălui ei să o pedepsească. Aspru.

— Lee nu va pune mâinile pe ea. Niciodată. Davies începu să păşească agitat, bărbia fiindu-i încordată într-un mod încăpăţânat. Voi face tot ce trebuie ca să o ţin în siguranţă.

— Chiar şi să provoci moartea surorii tale? strigă Calvin, ridicându-se. Ai habar de evenimentele pe care le-ai declanşat? Lily a mers în Chinatown şi l-a înfruntat pe Lee, pentru Dumnezeu!

Acest lucru păru să îl dezumfle pe Davies, ai cărui

umeri se posomorâră. Se întoarse spre Calvin cu palmele înainte.

— Nu am vrut niciodată ca Lily să fie implicată. Chiar şi aşa, este o femeie puternică, care îşi poate purta singură de grijă.

Trupul lui Calvin tresări, de parcă ar fi fost supus unui şoc cu ajutorul curentului electric, furia aprinzându-se în el. Ticălos egoist! Cu pumnii încleştaţi, Calvin mârâi şi porni spre Davies, intenţionând să îi rupă capul de pe umeri tânărului răsfăţat.

Hugo păşi brusc în faţa lui Calvin, cu mâinile în sus.

— Calmează-te! Nu uita scopul nostru! Nu vei rezolva nimic dacă-l loveşti.

Calvin blestemă şi se răsuci în direcţia opusă, îndepărtându-se şi încercând să îşi limpezească mintea. Sângele îi ţiuia în urechi, inima îi bubuia. Hugo avea dreptate. Acum nu era momentul pentru sentimente. Chiar dacă i-ar face plăcere lui Calvin, nu i-ar fi de folos nimănui dacă l-ar strânge de gât pe Tom Davies.

— O iubesc, declară Davies. Vreau să mă însor cu ea.

De acest lucru îşi dăduse şi Calvin seama. Altfel Davies nu ar fi făcut ceva atât de nebunesc. Se întoarse spre fratele lui Lily.

— Şi ea ce simte pentru tine?

— Acelaşi lucru. Nu voi renunţa la ea.

— Cere-i să coboare. Vreau să aud asta din gura ei.

Capitolul 10

Calvin nu putea sta locului în timp ce aşteptară ca Davies şi fiica lui Lee să apară. Traversă agitat podeaua, tocindu-şi tălpile ghetelor, în timp ce Hugo rămase calm la masă. Blestemat să fie Davies şi egoismul lui! Dacă Lily ar fi

fost rănită…

Îşi verifică ceasul de buzunar. Davies urcase la etaj în urmă cu opt minute. Ce dura atât de mult? Ming Zhu trebuia să fie implicată în proces ca să se asigure că nu fusese forţată. Să înţeleagă că provoca furia tatălui ei plecând pentru totdeauna.

Dacă Ming Zhu era de acord, Calvin îşi putea pune planul în aplicare şi o putea ascunde undeva în siguranţă. Apoi s-ar întoarce la Barrineau şi s-ar purta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu avea nicio intenţie să îi spună lui Lily că o găsise pe fiica lui Lee. Dacă Lily afla vreodată, avea să fie furioasă, dar Calvin nu îşi putea face acum griji pentru acest lucru. Dacă totul mergea bine, ea avea să rămână nevătămată, soţia lui Hugo ar ajunge în sfârşit la New York, iar Davies urma să îşi recapete iubita.

În cele din urmă, paşi răsunară pe treptele din lemn. Davies apăru primul, mâna lui strângând o mână mai mică, mai delicată. Apoi apăru fiica lui Lee, o fată mărunţică, cu părul negru, care nu putea avea mai mult de şaptesprezece sau optsprezece ani. Mergea cu ochii plecaţi, deşi Calvin bănuia că ardea pe dinăuntru.

Orice copilă care fugea de un tată ca Lee trebuia să fie incredibil de puternică.

La baza scării, Davies o trase în faţă.

— Ming Zhu, fă cunoştinţă cu domnul Calvin Cabot şi cu prietenul său.

— Hugo, spuse Hugo în timp ce se ridică.

Ming Zhu încuviinţă din cap spre ambii bărbaţi.

— Încântată să vă cunosc, spuse ea cu un accent foarte evident, îmbrăcată într-o cămaşă feminină western şi o fustă, avea o faţă drăguţă, cu ochi mari şi negri şi un zâmbet uimitor. Era uşor să îţi dai seama cum îi atrăsese atenţia lui Davies.

— Haideţi să luăm loc, nu vreţi? Calvin gesticulă spre scaune. Când toată lumea se aşează la masă, Calvin i se adresă lui Ming Zhu în cantoneză: Cum l-ai cunoscut pe Tom Davies?

Ea făcu ochii mari când îl auzi vorbind limba ei nativă,

dar îi răspunse tot în cantoneză:

— L-am cunoscut în piaţă. Gărzile nu mă urmăresc atât de aproape acolo pentru că se plictisesc. Tom m-a întrebat ceva despre ierburi şi am început o conversaţie. El... mi-a spus că sunt drăguţă. Apoi am început să îl întâlnesc în fiecare săptămână acolo. Am devenit prieteni.

— Şi acum sunteţi mai mult decât prieteni?

— Cabot, vorbeşte în engleză, îi ceru Davies. Vreau să ştiu ce spuneţi amândoi.

— Nu. Ar trebui să se simtă confortabil să îmi spună dacă stă forţat aici, Davies.

— Sunt aici din voinţă proprie, răspunse încet în engleză Ming Zhu. Tom nu m-a forţat.

Calvin bătu cu degetele în masa din lemn. Trecu dinadins din nou la cantoneză:

— Speri să scapi de furia tatălui tău?

Fata înghiţi în sec, dar trase adânc aer în piept.

— Fetelor din America li se permite să decidă pentru ele însele. Au o mai mare libertate decât chinezoaicele. Eu trăiesc în America. Vreau să aleg. Şi îl aleg pe Tom.

— Nesăbuinţa iubirii tinere, bombăni Calvin în engleză. Continuă în aceeaşi limbă pentru a înţelege şi Davies: Iată ce vom face. Tom, tu te vei întoarce la New York cu Lily. Eu merg să îl văd pe Lee şi să îi explic. De îndată ce Lee va vedea că nu o ai pe fiica lui, va bate în retragere şi se va concentra la altceva. Între timp, Hugo o va duce pe Ming Zhu într-o ascunzătoare pe care Lee nu o va găsi niciodată.

— Ascultă aici... începu Davies, pieptul ridicându-i-se de furie.

— Opreşte-te imediat! Ai nevoie de ajutorul meu. Este doar o chestiune de timp până când Lee vă va găsi aici. Ştie că eşti în Newport şi, fără îndoială, plănuieşte să ajungă aici pe apă în timp ce noi vorbim. Eşti bine protejat de pământ, dar orice vas poate ajunge suficient de aproape cât să acţioneze din ambuscadă asupra ta.

— Cum a aflat că suntem în Newport? I-ai spus tu? îl acuză Davies.

— Pe naiba! Avea iahtul vostru sub supraveghere la docuri.

Davies primi vestea pe cât de bine era de aşteptat, strâmbându-se.

— Unde o vei duce? Cât timp va fi nevoie să stea ascunsă?

— Nu mult, răspunse Calvin.

— De unde ştii că Lee va bate în retragere? întrebă Davies.

„Pentru că plănuiesc să îl şantajez”.

— Îi înţeleg bine modul de gândire. Ai încredere în mine.

Davies se ridică de la masă şi merse în capătul opus al camerei.

Ming Zhu merse lângă el. Vorbiră în şoaptă, Davies devenind agitat în timp ce Ming Zhu rămase calmă. Dacă ea îşi cunoştea cât de puţin tatăl, Calvin bănuia că fata încerca să îl convingă pe Davies să asculte. În ciuda banilor şi statutului său social, Davies nu avea nicio şansă împotriva lui Lee.

Davies oftă, apoi o îmbrăţişă strâns la pieptul său pe Ming Zhu. Îşi plecă capul pentru a-i şopti ceva la ureche, ceva ce o făcu pe fată să îşi şteargă lacrimile de pe obraz. Calvin simţi un junghi de emoţie, un dor pe care abia îl recunoscu, undeva adânc înăuntrul său. Davies riscase totul pentru a o avea pe această femeie, un munte de şanse potrivnice stând între ei şi fericirea lor. Nu oricine ar fi fost atât de curajos.

Davies îi cuprinse în mâini faţa lui Ming Zhu şi îşi lipi fruntea de a ei. Calvin se întoarse dinadins cu spatele, oferindu-le intimitate. Îşi frecă durerea din piept şi apoi surprinse privirea lui Hugo. Prietenul lui privea lung şi cu înţeles mâna lui Calvin, compasiunea citindu-se pe faţa lui. Încordându-şi bărbia, Calvin ţintui peretele cu privirea, încercând să rămână ferm pentru ceea ce trebuia să facă.

— Davies, hai să terminăm cu asta! Vino, spuse el, indicând spre masă.

În loc să se aşeze, Davies îi dădu drumul lui Ming Zhu

şi merse lângă Calvin.

— De ce ne ajuţi? Îşi împreună braţele la piept. De ce a venit sora mea la tine?

— Pentru că ştie că am locuit mulţi ani în Hong Kong.

— Şi?

Calvin trase adânc aer în piept.

— Şi pentru că am fost căsătoriţi.

Calvin nu văzu pumnul venind. Într-o clipă îl privea pe Davies, iar în următoarea capul i se dădu pe spate din pricina forţei pumnului lui Davies care se lovise de obrazul lui. Calvin se împletici câţiva paşi, încercând să rămână în picioare. Durerea îi explodă în craniu, vederea înceţoşându-i-se pentru o clipă. Când putu să vadă din nou clar, îl văzu pe Davies scuturându-şi mâna, tresărind.

Hugo veni lângă el, punându-şi mâinile pe umerii lui Calvin pentru a-l ţine în echilibru.

— Eşti bine?

— Da. Calvin se îndreptă, iar Hugo îi dădu drumul. O meritam.

— Cum adică, *aţi fost căsătoriţi?* urlă Davies. Ce s-a întâmplat?

— Am fugit împreună acum patru ani. Tatăl tău a aflat şi a pus capăt căsătoriei. A fost o anulare forţată.

— Tata ştia? Davies îşi puse mâinile pe spătarul unui scaun, sprijinindu-se de el. De ce nu mi-a spus nimeni niciodată?

— Nu a ştiut nimeni, Davies. Toţi am fost de acord să păstrăm secrete căsătoria şi anularea. Din păcate, Lee a aflat şi a încercat să ne şantajeze. Ca să prevenim acest lucru, am decis să public povestea în *Mercury* mâine.

— Unde este Lily acum? Ea ştie?

— Ştie că public povestea, atâta tot. Este în casa principală chiar în acest moment, probabil se îmbracă pentru cină. O cină la care tu vei participa, aş putea adăuga. A fost foarte îngrijorată pentru tine.

Davies căzu pe gânduri, privirea lui cercetând chipul lui Calvin pentru un moment îndelungat. Examinarea îl făcu pe Calvin să se simtă incomod, dar nu forţă situaţia. Avea

nevoie ca Davies să fie de acord cu planul lui.

— Să fiu al naibii, spuse în cele din urmă Davies.

— Orice gândeşti, las-o baltă!

— Nu, cred că încep să înţeleg. Destul de multe lucruri, de fapt. O iubeşti.

Calvin râse sfidător, scuturând din cap.

— Nu fi ridicol…

— Nu, o iubeşti. De ce naiba ai plecat de lângă ea? De ce l-ai lăsat pe tata să intervină între voi?

— Pentru că n-am avut de ales, spuse Calvin. Aşa cum tu nu ai acum de ales, decât să mă laşi să te ajut. Primul pas va fi să o minţi pe sora ta.

*

Lily stătea pe patul ei, încălţându-şi botinele. Petrecuse întreaga după-amiază căutând în fiecare colţişor şi spărtură din Barrineau. Unul dintre beneficiile de a fi crescut în această casă era că ştia toate ascunzătorile, inclusiv camerele în care servitorii nu intrau. Totuşi fratele ei nu fusese în niciuna dintre ele. Era aşa cum spusese Langley: fratele ei nu era aici.

Cel puţin nu înăuntru. În câteva clipe, Lily avea să se aventureze afară ca să înceapă căutarea, în ciuda faptului că afară se însera. Se întorsese în camera ei doar ca să îşi schimbe încălţămintea. Dacă Tom era undeva pe terenurile lor, ea voia să îl găsească înainte de căderea nopţii.

Ce făcuse Calvin toată ziua? Probabil dormise pentru a-şi reveni din beţia cauzată de tot whisky-ul pe care îl băuse în tren. Lily nu se deranjase să îl informeze despre căutările ei. Cu cât petreceau mai puţin timp împreună, cu atât mai bine.

Oare el avea de gând să coboare la cină? Simpla idee de a sta vizavi de el la masă, cu ochii aceia albaştri fixaţi asupra ei. Cercetând-o… „Toate locurile pe care mi-ar plăcea să le mai gust doar… o… dată”. Un fior o străbătu. Poate că ar trebui să mănânce în camera ei.

O bătaie în uşă îi întrerupse gândurile. Fără îndoială,

era un servitor care voia să o întrebe ceva.

— Intră, strigă ea, nederanjându-se să se ridice de pe pat. Uşa se deschise, iar un bărbat blond intră în cameră. Lily icni. Tom!

Sărind din pat, alergă spre el. Tom o strânse tare în braţe.

Lacrimile ameninţau să îi curgă, atât de imensă fu uşurarea pe care o simţi Lily.

— Chiar eşti tu? întrebă ea cu privirea ascunsă în vestea lui din mătase.

Îl simţi sărutând-o pe creştetul capului.

— Normal că eu sunt. De ce n-aş fi?

— Am fost speriată de moarte pentru tine. Unde ai fost?

Tom se retrase din îmbrăţişare, ţinând-o pe Lily în faţa lui, la distanţă de un braţ.

— Am călătorit, exact aşa cum am spus. Am navigat spre Boston pentru câteva zile. Când am auzit că eşti aici, am hotărât să vin şi eu. Am sosit în urmă cu mai puţin de treizeci de minute.

— Nu mi-ai spus că mergi la Boston. Ai spus că mergi în Dakota de Sud. La mină.

— Aşa am spus? Tom se încruntă şi îşi coborî braţele pe lângă corp, eliberând-o pe Lily. Credeam că ţi-am spus de planurile mele. Trebuia să văd câţiva prieteni. Plănuiam să vizitez mina luna viitoare.

Înţelesese ea greşit? Lily nu credea acest lucru. Chiar şi aşa, era încântată că Tom se întorsese şi că era în siguranţă.

— Deci nu ai fugit cu fiica lui Wah Lee?

El clipi, înclinându-şi capul într-o parte.

— Fiica lui Wah Lee? Cine e Wah Lee?

Nodul de teamă şi incertitudine care se formase în stomacul ei în ultimele câteva săptămâni începu să se descolăcească. Tom nu fugise cu fiica lui Lee. Nu era în pericol. Bucuria el fu atât de intensă, încât genunchii aproape îi cedară.

— Nu contează. Este evident că s-a înşelat cineva.

Sunt fericită să te văd. Am fost foarte îngrijorată.

— Văd asta, spuse el cu un zâmbet afectuos. Dar sunt aici acum, aşa că poţi să nu te mai agiţi.

— Agitându-mă pentru tine, aşa îmi consum mare parte din energie când nu supraveghez afacerea. Nu este uşor să ai un frate aventurier, să ştii.

El rânji, arătând mai mult ca adolescentul zvăpăiat de nouăsprezece ani pe care Lily îl ştia atât de bine.

— Îmi place să fiu un aventurier.

— Ştiu, de aceea am căpătat fire albe de păr în ultimii câţiva ani. Dar mi-a ajuns cu compania lui tata. Vreau să o mi-o iei de pe cap. Eşti destul de mare acum, Tom.

— Dar tu eşti al naibii de pricepută la asta, Lily. Eu nu sunt bun la cifre şi negocieri aşa ca tine. Tu şi tata eraţi ca două boabe încăpăţânate într-o păstaie.

— Se presupune că ar trebui să mă căsătoresc şi să încep să îmi întemeiez o familie. Nu pot face asta dacă sunt prinsă în întâlniri cu sindicate şi cu consiliul director. Şi eu vreau să am o viaţă.

— Atunci lasă-l pe unchiul Edward sau pe unul dintre ceilalţi vicepreşedinţi să preia mina. Sau o vindem. Pentru mine nu contează.

Pentru Lily conta. Ea îşi adorase tatăl şi nu voia să vadă cum toată munca lui ajungea pe mâna străinilor.

— Tati nu ar vrea să facem niciunul dintre lucrurile astea. El voia ca afacerea să rămână în familia noastră. Nu îţi pasă de toată munca lui grea? De sângele şi sudoarea pe care le-a lăsat în mina aceea? Aproape că a murit de două ori acolo.

Tom flutură din mână, nepreocupat ca de obicei.

— Nu cred niciuna dintre poveştile acelea cum că a fost aproape de moarte. Şi aşa, sunt surprins că gripa a reuşit să îl răpună pe bătrânul ticălos într-un final. Era ca un taur.

— Tom, vorbeşti despre tatăl nostru. Nu ar trebui să încerci să fii puţin mai respectuos?

— Tu ai fost preferata lui, Lily, nu eu. Chiar şi aşa, trebuie să te calmezi. Ţi-am spus că voi începe să te ajut cu

afacerea şi o voi face. Am promis că voi vizita mina luna viitoare. Nu este suficient?

— Credeam că ai promis să mergi luna asta în vizită în Dakota.

— Nu, sunt sigur că am spus luna viitoare. Oricum, am auzit de la Langley că este aici şi Calvin Cabot. Ai vrea să-mi spui de ce?

Lily simţi cum stomacul i se încordează. Ei bine, fratele ei avea să afle oricum din ziarul de a doua zi. Ea ar putea la fel de bine să îi dezvăluie vestea cât de blând posibil.

— Poate ar trebui să ne aşezăm.

— Nu vreau să mă aşez. Ce vreau este să ştiu ce se petrece între tine şi unul dintre cei mai rău famaţi bărbaţi din New York.

— Nimic… acum.

— Vrei să spui că a fost ceva în trecut? Lily, dacă s-a purtat urât cu tine…

Lily ridică mâna.

— Am fost căsătoriţi. În urmă cu patru ani.

Tom rămase cu gura căscată.

— Căsătoriţi! Şi nu mi-ai spus?

— Este o poveste lungă şi aş prefera să nu discut despre întreaga situaţie. Trebuie doar să ştii că tati ne-a pus pe amândoi să semnăm documentele pentru anulare.

— Atât de uşor a fost?

Lily scoase un sunet ciudat din gât, unul care fu pe jumătate râset, pe jumătate geamăt.

— Nimic la anularea aceea nu a fost uşor, Tommy. El mi-a frânt inima. Am aflat recent că tati a ameninţat că îmi va lua banii, iar din cauza asta Calvin a hotărât să plece, în loc să mă supună unei vieţi trăite în sărăcie. Dar pe atunci habar nu am avut de ce s-a întâmplat.

— Tata nu ar fi făcut niciodată ceva atât de nemilos.

— Sunt conştientă de acest lucru, dar Calvin nu avea de unde să ştie asta. Îşi puse braţele în jurul mijlocului. Oricum, aşa a fost cel mai bine. Am fi fost nefericiţi împreună. Asta se întâmplă când doi oameni care de-abia

se cunosc se căsătoresc, nu-i aşa?

— Uneori. Tom micşoră distanţa dintre ei. Îşi puse mâinile pe umerii lui Lily şi o trase într-o îmbrăţişare puternică. Dar alteori, când facem saltul fără să permitem creierului să ne stea în cale, poţi găsi ceva cu adevărat special.

Lily înghiţi în sec, simţindu-şi gâtul inexplicabil de încordat.

— Ei bine, nu şi în cazul acesta, cu siguranţă. Lui Calvin i-a luat cam două săptămâni după anulare ca să înceapă să umble după alte femei. Dacă acest lucru nu îţi spune ce fel de bărbat este, nu ştiu ce o va face.

Fratele ei o eliberă şi porni spre uşă. Înainte de a răsuci mânerul, se opri.

— Când un bărbat nu poate avea ceea ce îşi doreşte, încearcă adesea să se convingă că nu are nevoie de acel ceva. Dar inima nu poate fi păcălită. Inima învinge întotdeauna.

Lily nu avu niciun răspuns pentru asta. Când devenise fratele ei atât de perspicace? Şi oare avea dreptate?

Tom deschise uşa şi privi peste umăr.

— Ne vedem la cină.

*

Îmbrăcat în haine de seară, Calvin intră cu paşi mari în salonul ridicol de formal, aşteptându-se să o găsească pe Lily. În schimb, îl găsi pe fratele ei turnând vin într-un pahar.

Davies puse carafa din cristal pe bufet, apoi ridică privirea. Cearcănele de sub ochii lui căprui deveniseră mai intense de când îl văzuse Calvin ultima dată, probabil drept rezultat al despărţirii de Ming Zhu. Următoarele câteva săptămâni nu aveau să fie uşoare pentru Davies, dar Calvin nu putea împiedica acest lucru. În sfârşit, avea un avantaj împotriva lui Lee şi plănuia să îl folosească… indiferent de sentimentele cui erau rănite în acest proces.

— Bună seara, Cabot. Vin?

— De preferat ceva mai tare, dacă ai. Davies ridică din sprâncene, iar Calvin arătă spre propriul său obraz. Am avut un mic accident mai devreme. Doare ca dracu'.

Zâmbind compătimitor, Davies se întinse după o altă carafă, una cu un lichid auriu despre care Calvin spera că era whisky. Davies turnă o cantitate zdravănă într-un pahar din cristal şi i-l oferi lui Calvin.

— Ar trebui să fii mai atent, spuse Davies, ochii dansându-i jucăuşi, în timp ce Calvin acceptă paharul. Se pare că vei o avea o vânătaie serioasă.

Calvin coborî glasul:

— Şi dacă nu ai părea atât de mulţumit de tine însuţi, aproape că ţi-aş crede îngrijorarea.

Davies râse şi porni alene spre un fotoliu.

— Ai noroc că nu te-am găsit acum patru ani. Ar fi fost mai mult decât obrazul tău.

— Când aveai *doisprezece ani,* vrei să spui? pufni Calvin. Da, ce bine că nu ne-am intersectat unul cu altul.

— Foarte amuzant. De fapt, aş fi avut cincisprezece ani. Cum ai cunoscut-o, oricum?

— La un eveniment social. Eram reporter pentru ziarul *Bugle* pe atunci. Ştii că ziarelor le place să cerceteze petrecerile de societate.

— Umblai după banii ei?

Acea întrebare l-ar fi înfuriat pe Calvin în urmă cu câţiva ani. Dar putea înţelege de ce întreba Davies, de ce putea părea că totul fusese plănuit de Calvin pentru a obţine câştig financiar. Luă o gură de whisky, lăsă alcoolul să-i ajungă în cerul gurii şi apoi să îi coboare pe gât, după care răspunse sincer:

— Nu. Habar nu aveam cine era când ne-am cunoscut. Tot ce ştiam era că nu îmi puteam lua ochii de la ea. Avea felul ăsta de a monopoliza o încăpere pe atunci… Oricum, eram tânăr şi prost atunci. Plin de orgoliu şi ambiţie. Probabil şi de alcool.

— Probabil că tata te-a urât.

Calvin râse, un zâmbet sincer schimonosindu-i chipul.

— Într-adevăr, m-a urât. M-a înjurat, m-a numit în

toate felurile posibile. Lily spune că mă punea la încercare. Mai dădu pe gât o gură de whisky. Presupun că am eşuat.

— Tatăl meu era un ticălos manipulator. Nu sunt surprins că i-ai înţeles greşit motivele. Mulţi oameni au păţit-o. Dar o iubea pe Lily. Nu ar fi lăsat-o niciodată să moară de foame.

— Lily ţi-a spus.

Stomacul lui Calvin se încordă. Ca şi cum nu ar fi fost destul de umilit de întreg dezastrul, acum Calvin era forţat să îndure observaţiile lui Davies. Ce alte secrete îi mai dezvăluise Lily fratelui ei?

— Da, mi-a spus. Davies îşi bău vinul, apoi legănă paharul în palmă. Şi trebuie să spun că sunt surprins. Pari un luptător. Genul care ia lumea în piept, care îndură câteva greutăţi în numele unui bine mai mare.

Într-adevăr, Davies tocmai descrisese copilăria lui Calvin. Da, el era destul de obişnuit cu greutăţile şi să se lupte pentru a se descurca – dar Lily, pe de altă parte, nu era.

— Poate, dar sora ta nu merita genul acela de viaţă. Nu după ce fusese crescută – gesticulă cu mâna spre încăpere – aşa.

Davies îşi frecă bărbia.

— Eşti sigur că nu a mai fost şi altceva? Un secret mai întunecat, poate?

— A, are o mulţime de asemenea secrete, spuse Lily în timp ce intră în încăpere. Calvin şi Davies se ridicară, iar ea merse lângă fratele ei, sărutându-l pe obraz. Multitudinea secretelor lui Calvin cred că ar putea umple Central Park.

Purtând o rochie de seară elegantă, din mătase verde, cu părul ei blond prins în creştetul capului, Lily nu păruse niciodată mai frumoasă – sau mai în elementul ei. Casă grandioasă, haine elegante, bijuterii scumpe… o bogăţie atât de înrădăcinată în viaţa ei, încât probabil că nici măcar nu o mai observa. Totuşi pe dinăuntru era delicată şi dulce, cu forme luxuriante la explorarea cărora un bărbat putea petrece zile întregi. Calvin ştia acest lucru pentru că

petrecuse zile întregi explorându-le.

Dădu pe gât restul whisky-ului.

— Sunt ziarist. Afacerea mea este compusă din secrete şi adevăruri.

— Un mod convenabil de a le justifica, spuse Lily în drum spre bufet. Calvin, mai vrei un pahar?

Calvin acceptă, iar Lily apăru în curând cu un nou pahar. Când îl luă din mâna ei, degetele li se atinseră pentru o clipă, iar simpla atingere trimise un val intens şi fierbinte de dorinţă în interiorul lui. Obrajii lui Lily se îmbujorară, pulsul zvâcnindu-i. Cum putea să doarmă astă-seară – singur – sub acelaşi acoperiş, după ce văzuse expresia feţei ei?

Lily îşi linse buzele şi plecă, întrerupând momentul, iar Calvin oftă greoi. Avea să fie o seară al naibii de lungă.

— Ce s-a întâmplat cu faţa ta? întrebă ea de lângă bufet.

— M-am lovit de… un lucru tare mai devreme. Calvin ridică paharul, dar se opri chiar înainte ca gura lui să îi atingă marginea. Nu ai otrăvit paharul ăsta, nu-i aşa?

— Nu, dar seara de-abia a început.

Capitolul 11

Cina fu chinuitoare. Lily încercă în mod repetat să dirijeze discuţia cât mai departe de trecutul ei cu Calvin, dar Tom nu voia să renunţe la subiect. Îi bombardă pe amândoi cu întrebări despre evenimente petrecute în urmă cu patru ani. Cine îi căsătorise? De ce Hotel Fauchère? Când plănuise Lily să spună familiei ei adevărul? Cum îşi construise Calvin imperiul atât de repede? Până la sosirea desertului, o durere insistentă de cap se instalase în tâmplele ei.

Spre dezamăgirea ei, Calvin arăta foarte chipeş. Ţinuta lui de seară îi punea în evidenţă silueta zveltă şi umerii laţi, părul fiindu-i dat pe spate pentru a-i dezvălui

acei pătrunzători ochi albaştri. Lily de-abia îl putea privi fără să se simtă uşor ameţită, picioarele tremurându-i de dorinţa intensă de a-l atinge. În mod sigur, acesta era rezultatul insistenţei lui Tom de a dezgropa trecutul.

Din păcate, amintiri ale celor trei săptămâni ale lunii lor de miere erau treptat dezgropate în mintea ei, trupul îşi amintea, fiecare celulă cerşind ceea ce avusese cândva. Lily aruncă o privire furişă gurii lui. „Toate locurile pe care mi-ar plăcea să le mai gust doar… o… dată”.

Amintirea acelor cuvinte provocă un fior într-un loc jos şi intim al trupului ei. „O, Dumnezeule”, se gândi ea, trăgând aer în piept, împinse deoparte prăjitura ei Alaska cu bezea. Complexul desert era unul dintre preferatele ei, dar în acel moment nu prezenta prea mult interes, stomacul ei învolburându-se din pricina amintirilor care ar fi fost mai bine să rămână uitate. De ce îl dorea încă?

Tom se întinse să îi atingă mâna.

— Lily, ce s-a întâmplat? Nu te-am văzut niciodată renunţând la prăjitura Alaska.

La naiba cu fratele ei perspicace! Lily trebuia să scape de aici.

— Mă tem că mă lupt cu o uşoară durere de cap. Cred că mă voi retrage devreme, dacă nu vă supăraţi. Îşi împinse scaunul înapoi, iar Tom veni să o ajute să se ridice. Calvin se ridică şi el.

— Vrei să te conduc la etaj? întrebă fratele ei.

Lily evită să privească în direcţia lui Calvin, temându-se că el avea să vadă scris pe faţa ei adevăratul motiv al plecării sale.

— Nu, sunt bine. Doar obosită. Vă doresc amândurora o seară bună şi ne vedem mâine-dimineaţă.

Tom se aplecă să o sărute pe obraz.

— Să te odihneşti! Noapte bună.

— Aşa voi face. Noapte bună.

— Noapte bună, spuse şi Calvin.

Odată ajunsă în camera ei, Lily decise să facă o baie fierbinte, înainte de a muri, tatăl ei poruncise ca toate camerele de baie din Barrineau să fie modernizate cu apă

curentă rece şi caldă, iar unele dintre ele aveau chiar şi duşuri. Lily nu fusese niciodată atât de recunoscătoare ca acum pentru acel lux. Avea nevoie să se relaxeze, să domolească acea anxietate care îi umpluse venele din clipa în care dăduse iar ochii cu Calvin.

Sună după menajera ei, apoi îşi scoase mănuşile şi bijuteriile. Dar indiferent ce îşi scotea de pe ea, asta o făcea să se simtă şi mai îndureratã. Mai conştientă. Ceea ce purta la exterior o proteja, asemenea armurii, împotriva amintirilor din timpul nopţii, când cele mai rele gânduri o chinuiau. Stând întinsă în pat, doar ea şi creierul ei, Calvin devenea atât de limpede în mintea ei de parcă lima lor de miere ar fi fost ieri. Oare avea să treacă vreodată peste acel bărbat?

Menajera ei apăru, iar în curând Lily era goală şi păşea în cada aburindă din marmură.

— Asta este tot, domnişoară?

— Da, îi spuse ea menajerei, scufundându-se în apa fierbinte. Căldura dumnezeiască i se instală în oase. O să stau aici pentru o vreme, apoi mă pun în pat. Nu este nevoie să mă aştepţi.

După ce menajera ei plecă, Lily închise ochii. Se cufundă şi mai jos în apă. Îşi odihni capul pe marginea căzii. În efortul de a-şi reduce gândurile la tăcere, trase adânc aer în piept, apoi îl expiră încet, apoi repetă procesul. Inima îi bătea mai repede decât trebuia, picioarele îi erau agitate, iar Lily acceptă semnalele drept ceea ce erau de fapt: excitare. Atingerile, sărutul, mirosul şi vocea lui… Toate se combinaseră pentru a-i copleşi simţurile şi a o zăpăci. Blestemat să fie Calvin Cabot!

Ea nu se lăsa des în voia acelor sentimente. Erau imorale şi, în mod sigur, motivul pentru care avea să sfârşească în iad. Se presupunea că femeile cumsecade nu găseau plăcere în propriile lor trupuri, nu cu un partener şi, cu siguranţă, nu singure. Dar Lily simţise gustul plăcerii în urmă cu patru ani şi era aproape imposibil să renunţi la un desert odată ce îl gustaseşi. Poate că alte femei erau mai puternice, dar Lily era slabă. Mai ales când venea vorba de

Calvin, pentru că ea nu se gândea la nimeni altcineva în timp ce se preda acelor dorinţe întunecate.

Mâinile ei se scufundară sub suprafaţa apei pentru a găsi pielea delicată şi alunecoasă. Sânii o dureau, sfârcurile devenindu-i tari şi sensibile. Lily îşi muşcă buza şi răsuci uşor vârfurile tari între degete, fiorul rezultat ţâşnindu-i până în degetele de la picioare. Cum îi iubise el sânii, sugându-i şi muşcându-i sfârcurile pentru ceea ce păruseră a fi ore întregi. „Nu am văzut niciodată sâni mai frumoşi, Lily, iubirea mea”. Ea icni şi îşi arcui spatele, degetele ei lucrând în tandem pentru a satisface acel impuls delicios, închipuindu-şi greutatea trupului lui şi mişcările ritmice ale buzelor lui, până când pulsaţia dintre picioarele ei nu mai putea fi negată.

Lily coborî mai jos cu mângâierea, peste coastele şi abdomenul ei, până în locul în care terminaţiile nervoase se uneau într-un punct central.

Ţesutul inflamat aştepta, ţipând după atenţia ei, iar Lily începu să se mângâie pe coapse, tachinându-se, refuzându-şi acea plăcere din pură perversitate. Calvin făcuse adesea acest lucru, o făcea să înnebunească de dorinţă, până când Lily îl implora să îi dea lucrul după care tânjea. Calvin fusese nemilos în serviciile sale, iar degetele lui puternice şi încrezătoare. El ştia întotdeauna exact unde să o atingă, în ce loc să zăbovească, exact cât de multă presiune să folosească.

Lily îşi ridică şoldurile, urmărind plăcerea, exact cum ar fi făcut dacă el ar fi atins-o atunci. Apa se învolbură, iar trupul ei se încordă, vârful degetului său trecând peste perla ascunsă. Un geamăt îi scăpă dintre buze. Trecuse atât de mult timp – secole. Cât de mult îşi dorea ca el să fie lângă ea, ca atingerea lui abilă şi cuvintele lui obraznice să o urce pe culmi. Sau şi mai bine, mădularul lui să fie cufundat adânc înăuntrul ei, abţinându-şi propriul lui orgasm pentru a se asigura că ea ajungea prima la climax.

— Calvin, şopti Lily fără să îşi dea măcar seama, mişcările ei devenind mai disperate.

Un sunet îi atrase atenţia şi deschise brusc ochii. Lily

încremeni.

Calvin… aici în camera ei de baie.

El stătea în pragul uşii, cu ochii sălbatici şi cu o mână strângând mânerul din lemn de parcă ar fi fost singurul lucru care îl ţinea în picioare. Sentimentul de umilinţă o învălui pe Lily, iar ea îşi acoperi rapid sânii goi cu mâinile.

— Ce faci aici? ţipă ea.

— Eu… Cu vocea răguşită, Calvin îşi drese glasul şi deschise din nou gura. Am trecut pe aici ca să te verific. Să văd dacă te simţi mai bine. Am auzit zgomote şi mi-am făcut griji că te doare ceva. Privirea lui se plimbă peste silueta ei goală, cufundată în apă. Văd că mi-am primit răspunsul.

Calvin porni spre ea, chipul fiindu-i încordat cu o expresie pe care Lily o ştia prea bine: poftă sălbatică. Nevoie profundă. Drept răspuns, un fior se împrăştie prin membrele lui Lily, o slăbiciune pentru acest bărbat special.

Înainte ca ea să poată forma nişte cuvinte, Calvin ajunse lângă cada din marmură. Lily nici măcar nu îl putea privi în ochi. O prinsese făcând *acel* lucru. Era prea umilitor ca să fie adevărat. Slavă Domnului că nu avea să îl mai vadă niciodată după ziua de mâine.

Calvin îngenunche pe faianţă, coborându-se la nivelul ei – nu că Lily ar fi putut să îl privească.

— Îmi pare rău că te-am întrerupt. O picătură de apă alunecă pe gâtul lui Lily. Folosindu-şi doar vârful degetului, Calvin o prinse chiar înainte să ajungă pe clavicula ei. Apoi băgă în gură acel deget, nările umflându-i-se în timp ce o gustă. Te rog, minunată Lily! Nu te opri!

Ea înghiţi în sec, gura uscându-i-se brusc.

— Mă faci să mă simt stânjenită. Trebuie să pleci.

— Nu încă. Nu las niciodată o poveste pe jumătate neterminată. O răscoli cu ochii albaştri. Ochi plini de păcat şi pericol, de parcă ar fi aşteptat această privelişte erotică toată viaţa lui. Un bărbat periculos, ademenind-o în întuneric. Termină, Lily!

— Nu fi ridicol! Nu pot să fac asta când tu mă priveşti.

— De ce nu? Tu m-ai văzut pe mine mângâindu-mă

singur până la orgasm în luna noastră de miere.

Da, îl văzuse. De fapt, era una dintre amintirile ei preferate cu el.

Calvin se mută la capătul căzii, în spatele lui Lily, unde ea nu îl mai putea vedea. Dar nu era nevoie să îl vadă ca să ştie că era acolo. Prezenţa lui era pretutindeni, învăluind-o, copleşind-o. Glasul lui aspru dezlănţui o litanie de cuvinte periculoase:

— Continuă, te rog! Îmi doresc atât de mult să te văd atingând orgasmul. Eşti atât de frumoasă, iar faptul de a te vedea astfel este un dar pe care nu îl merit, dar cred că voi muri dacă te opreşti. Dă-ţi drumul pentru mine, te rog, Lily!

Lily îşi putea simţi inima bubuindu-i în piept, un bubuit ferm, care îşi avea ecoul între picioarele ei. Palmele lui se plimbară pe gâtul ei, apoi în părul lui Lily, unde începu să scoată agrafele care susţineau şuviţele blonde. Lily auzi agrafele căzând pe podea chiar înainte ca părul ei să se reverse pe spate. Apa îi atingea trupul ca nişte panglici din mătase care îi mângâiau pielea, fiind complet inutile la a o ajuta să se împotrivească bărbatului din încăpere.

— Vrei să te ajut să atingi orgasmul? Buzele lui zăboveau deasupra urechii ei, în timp ce Calvin îi mângâia părul. Vrei să îţi vorbesc, să îţi dau instrucţiuni? Să îţi spun ce îmi amintesc cel mai bine despre corpul tău şi despre cum reacţionai la trupul meu?

Ideea alunecă prin ea, topindu-i picioarele în apa înviorătoare. Lily respira greoi acum, aproape ieşindu-şi din piele de dorinţă, nemaifiind nici măcar conştientă de propria goliciune în faţa lui. Treptat, Calvin îi distrugea toate barierele de care ea se agăţase vreme de patru ani, luându-i mâna şi conducând-o pe drumul spre depravare. Certurile lor, plecarea lui, inima ei frântă… toate acestea păreau atât de îndepărtate în acest moment. Tot ce putea face Lily era să simtă. Şi să dorească. Să tânj*ească.*

Nu putea face din nou acest lucru, nu îl putea lăsa să o mistuie. Dacă el ar atinge-o, ea s-ar nărui. Lily îşi puse mâinile pe marginea căzii, strângând tare pentru a încerca să rămână fermă pe poziţie.

— Nu, spuse ea rugătoare, închizând ochii. Nu o face.

Răsuflarea lui îi tachină gâtul când Calvin se aplecă spre ea.

— Atunci, nu voi face nimic. Doar voi privi, promit. Apoi voi pleca.

Calvin făcea acest lucru să pară o cerinţă atât de simplă, una negociată frecvent. Totuşi, pentru Lily, să dezvăluie o parte atât de intimă din ea însăşi era ca şi cum ar fi descuiat seiful în care îşi ţinea toate secretele.

— Nu pot. Este… înspăimântător.

— Eşti cea mai curajoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Chiar ţi-e teamă să te atingi în faţa mea?

Nu tocmai teamă. Ruşine.

Dar apoi Lily auzi respiraţia lui sacadată, simţi fierbinţeala radiind dinspre trupul lui masiv. Calvin o dorea. Disperarea din glasul lui declanşă o forţă neştiută înăuntrul ei, o voinţă de a-l tortura. Iar Calvin merita să fie torturat. O părăsise, părăsise ce avuseseră ei. Nu luptase pentru ea. Nici măcar nu încercase să o contacteze în ultimii patru ani. Renunţase la ea şi nu se uitase niciodată înapoi.

Dorinţa de a-l chinui deveni mai puternică, de a-l pedepsi pe acest bărbat cu tot ce ratase el de când plecase. Toate lucrurile de care s-ar fi putut bucura, dar pe care acum nu mai avea dreptul să le încerce.

„Cred că voi muri dacă te opreşti”.

Aşadar, cât de mult ar suferi Calvin dacă ea ar continua?

*

Calvin îşi ţinu răsuflarea în timp ce aştepta răspunsul ei. Dacă Lily ar fi de acord să continue doar după ce el i-ar fi predat prin semnătură tot ce deţinea, toate lucrurile la care ţinea, Calvin ar face-o fără să stea pe gânduri. Ziarele, banii lui, casa lui… ar trăi bucuros pentru restul vieţii ca un cerşetor dacă ar putea să o mai privească o dată copleşită de plăcere.

Observând că momentul trecea cu greutate, neliniştea se strecură în sinea lui. Dacă o stânjenea pe Lily sau dacă o incomoda, atunci Calvin avea să plece. Nu ar fi trebuit să intre în dormitorul ei fără permisiune, în primul rând. Doar că fusese îngrijorat în privinţa ei. Lily păruse atât de indispusă la cină. Se aşteptase să o găsească în pat, îngrijindu-se de o durere de cap.

— Voi pleca, spuse el, şi dădu să se ridice.

Lily îl prinse de braţ.

— Aşteaptă, stai! Promiţi să nu mă atingi?

— Nu te voi atinge, spuse el grăbit, glasul fiindu-i jos şi răguşit de dorinţă. Jur!

Pielea ei catifelată lucea în apă, sânii rotunzi legănându-se seducători. Oare mădularul lui mai fusese vreodată atât de tare, de dornic? Cerea să fie eliberat şi satisfăcut, dar Calvin se controlă. Nu ar bine să o sperie, iar momentul acesta era despre Lily, nu despre el. Calvin nu o văzuse niciodată oferindu-şi singură plăcere, nici măcar când erau căsătoriţi, iar el şi-ar vinde sufletul pentru şansa de a vedea acest lucru.

Calvin putea simţi lupta interioară a lui Lily. Ea îşi muşcă buza, dar totuşi nu îl refuză imediat. În schimb, şoldurile ei se înălţară uşor, corpul ei căutând în mod inconştient eliberarea. *Excelent.*

— Gândeşte-te la cât de mult ai nevoie să te eliberezi, îi şopti el la ureche.

Foarte încet, mâna ei dreaptă eliberă marginea căzii, apoi dispăru sub suprafaţa apei, mişcându-se între picioarele ei. Un sentiment de satisfacţie îl străbătu pe Calvin, iar el rămase perfect nemişcat. Aşteptând. Privind. Rugându-se. Degetele ei porniră în căutarea mugurelui feminităţii, iar el ştiu când Lily ajunse la acel miez inflamat, pentru că ea tresări, trăgând adânc aer în piept în acel moment. „La dracul” Calvin îşi înghiţi geamătul care ameninţa să îi scape printre buze, nevrând să o întrerupă.

Mişcările ei fură experimentale la început, un exerciţiu pentru a dovedi că nu se temea. Calvin aproape că o putea auzi spunându-şi în sinea ei: „Termină odată cu asta.

Câteva mângâieri rapide, iar el îşi va vedea de drum”. Nicio şansă. Calvin avea de gând să asiste până la capăt, să o vadă copleşită de plăcere sub propria ei mână.

Îşi strânse pumnii pentru a se împiedica să se întindă spre ea, să i se alăture în această reprezentare de imoralitate. Dar Calvin trebuia să dea dovadă de ceva autocontrol – altfel ea s-ar retrage. Jurase să stea tăcut acolo, să nu o distragă sau să o atingă, şi avea să îşi ţină acea promisiune chiar dacă avea să-l omoare.

Sfârcuri rozalii şi seducătoare ţâşneau de sub suprafaţa apei, iar Calvin îşi aminti cum trecea cu limba peste ele. Lily era perfecţiunea întruchipată. Incapabil să o împiedice, mâna lui îşi găsi mădularul prin pantaloni şi îl apăsă, ceea ce aproape îl făcu să îşi dea ochii peste cap. *Dumnezeule!* Se forţă să îşi dea mâna la o parte. Dacă o mai ţinea acolo, avea să termine în pantaloni, cu siguranţă.

Degetele ei căpătară viteză, atingerea ei devenind mai fermă. Mai disperată. Pieptul ei gâfâia de efort, un văl subţire de sudoare acoperindu-i fruntea în timp ce Lily se foia şi zvâcnea de o plăcere crescândă. Sfinte Dumnezeule, Calvin nu era convins că putea suporta această tortură până la capăt.

Mâna ei liberă se agăţă de marginea căzii, muşchii ei încordându-se, spatele i se arcui, împingându-şi sânii mai sus din apă. Un fior fierbinte urcă spre coapsele lui Calvin, prin vintrea lui, iar mădularul îi zvâcni. Lily era cel mai erotic lucru pe care îl văzuse vreodată, cea mai frumoasă femeie din lume.

— Asta este, spuse el încet, incapabil să se abţină să vorbească. E bine, nu-i aşa? Prefă-te că nu sunt aici şi bucură-te de atingerile pe care ţi le oferi. Arată-mi ce faci când eşti singură.

Buzele ei voluptuoase se deschiseră, iar Lily icni, sunetul ricoşând din pereţii micii încăperi. Mâna ei liberă se întinse orbeşte după el.

— Calvin, sărută-mă, spuse ea, gâfâind. Te rog! Chiar acum.

Nu era nevoie să îl roage de două ori. Calvin trecu în

lateral, lângă cadă, şi se avântă în direcţia gurii ei. Îi înşfăcă buzele cu ale lui, limba sa alunecând printre dinţii ei pentru a-i gusta suspinele. Pentru a-i sorbi gemetele. Cu gurile deschise, dinţii li se izbiră unii de alţii, amândoi fiind neîndemânatici şi lacomi. Lily îşi uni limba cu a lui, la fel de dornică, iar Calvin simţi cum ea începe să tremure. Aproape, atât de aproape. Calvin trebuia să vadă asta, să îşi imprime în creier imaginea orgasmului ei pentru nopţile de singurătate care îl aşteptau, după ce ea avea să afle ceea ce făcuse el şi nu urma să îi mai vorbească vreodată.

Calvin se retrase uşor, eliberându-i gura şi concentrându-se asupra chipului ei adorabil. Sunetele ei deveniră mai puternice, tendoanele din gâtul ei se întindeau, iar mâna ei liberă se agăţă de braţul lui.

— O, Dumnezeule! Calvin, da, spuse ea, agăţându-se de el, unghiile ei înfigându-se adânc în braţul lui.

Apoi îşi dădu capul pe spate, expunându-şi gâtul lung şi delicat în timp ce convulsiile o zguduiau din cap până-n picioare. Sângele ţâşni în urechile lui Calvin. Nu fusese niciodată martor la ceva atât de minunat de carnal. Lily era uimitoare.

Totul se termină mult prea repede, iar ea se linişti în apă, eliberându-l pe Calvin în timp ce braţele îi deveniră lipsite de vlagă. El închise ochii şi încercă să îşi menţină controlul asupra mădularului lui foarte entuziasmat. În orice secundă, Lily avea să iasă de sub euforia orgasmului şi să arunce cu o bucată de săpun spre capul lui. Calvin trebuia să fie pregătit să plece, nu să se culce cu Lily, iar chiar în acel moment nu era convins că picioarele l-ar susţine.

Aplecându-se, îşi lipi buzele de umărul ei gol. Îi era prea greu să îşi găsească vorbele pentru a alcătui o propoziţie, aşa că şopti doar „Mulţumesc”. Reuşind să se ridice în picioare, se întoarse şi porni spre uşă. Cu cât scăpa mai repede de acolo, cu atât mai repede putea găsi eliberarea de propria lui mână.

Sunetul apei învolburându-se se auzi în spatele lui.

— Calvin, aşteaptă.

Se întoarse şi o văzu pe Lily, minunat de goală, stând

în picioare în cada din marmură. Apa se prelingea pe silueta ei voluptuoasă, peste sânii ei palizi şi rotunzi, coborând pe stomacul ei şi apoi pe coapse. Ea se mai împlinise în patru ani, trupul îi era mai rotunjit, mai feminin. Calvin îşi linse buzele şi făcu un pas inconştient spre ea, degetele lui tremurând de dorinţa de a o atinge şi de a explora. Apoi îşi aminti de promisiunea făcută când o găsise în cadă şi se opri. La naiba!

În timp ce mintea lui se învârti în cercuri nebuneşti, Lily ieşi din cadă. Apoi porni spre el, goală ca în ziua în care se născuse.

— Vrei să… te ştergi? se auzi pe sine gâfâind.

Privirea ei ţâşni spre şliţul pantalonilor lui, care probabil că erau în flăcări din pricina fierbinţelii crescânde de acolo. Fără îndoială, mădularul lui testa acum limitele cusăturilor pantalonilor.

— Încuie uşa, Calvin!

El clipi, încercând să înţeleagă de ce parte a uşii încuiate îl voia Lily. „Dumnezeule, te rog, să fie de partea aceasta”. Ea veni lângă el, aproape putând să o atingă. Auriul din ochii ei căprui ardea, pleoapele îi erau îngreunate de dorinţă, iar îndoiala lui Calvin se stinse. Trecuse mult timp, dar el recunoscu acea privire. O visase aproape în fiecare noapte blestemată.

— Eşti sigură? se simţi el obligat să întrebe.

— Foarte, răspunse ea, iar în doi paşi, Calvin se năpusti asupra ei, gura lui devorând-o pe a ei, mâinile lui alunecând pe pielea ei delicată şi umedă. Limbile lor se găsiră din nou, fierbinţi şi lacome, iar Calvin îşi împinse mădularul în abdomenul ei. Gata cu prefăcătoria acum; trecuseră de mult de pretenţia de rafinament sau seducţie. Calvin trebuia să intre în această femeie *acum.*

Desprinzându-se de gura ei, se aplecă şi o ridică în braţe, apoi o duse în dormitor. Respiraţiile lor erau singurele sunete din încăpere. După ce o întinse pe cuvertură, o urmă grăbit, trupul lui îmbrăcat acoperindu-l pe al ei în timp ce puse din nou stăpânire pe gura lui Lily.

Ea se agăţă de el, zgâriindu-l, trăgându-l mai aproape,

aducându-i greutatea asupra ei, în timp ce picioarele i se încolăciră pe şolduri. Calvin se frecă de pelvisul ei, apoi gemu. Începu să tragă de nasturii propriilor lui pantaloni, în timp ce Lily îi descheie vesta şi o împinse peste umerii lui. Micii butoni se dovediră a fi dificili, astfel că el trase de ei, rupându-i, până când mădularul lui se eliberă. Mâna ei se întinse prima după el, strânsoarea ei fiind atât de puternică şi de neînduplecată, trăgându-l spre centrul trupului ei. Fierbinţeala îi întâmpină vârful mădularului chiar înainte ca el să se împingă înainte, alunecând în catifeaua delicată. Intră mai adânc, mai ferm, mai precaut, în timp ce totul înăuntrul lui îl implora să intre mai tare şi mai repede. Dacă nu încetinea, putea să o rănească.

Calvin îi privi chipul lui Lily în timp ce o pătrunse pentru prima dată după secole întregi. De câte ori îşi închipuise acest lucru, nepermiţându-şi să creadă că s-ar putea întâmpla cu adevărat? Iar ea era minunată, exact aşa cum şi-o amintea el, cu pereţii ei umezi şi calzi învăluindu-i mădularul în plăcere şi senzaţii minunate. Eliberare. Divinitate. Calvin voia să urle de bucurie şi să facă dragoste cu Lily până când lumea avea să se prăbuşească în jurul lor.

Pelvisul lui se întâlni cu al ei, mădularul lui intrând cât de adânc putu, iar un geamăt chinuit îi scăpă lui Calvin din gât.

— O, Dumnezeule, Lily! Nu ştiu dacă pot fi blând. Te vreau mult prea tare.

În loc să protesteze, Lily îşi înălţă şoldurile pentru a-l primi mai adânc şi îl muşcă de bărbie.

— Nu am nevoie de blândeţe. Niciodată nu mi-am dorit blândeţe.

Calvin închise ochii şi se cutremură.

— Dumnezeule, femeie! Nici că puteai fi mai bună!

În acel moment, Calvin renunţă la precauţie, creierul său oprindu-se parcă în timp ce instinctul preluă controlul. Începu să se împingă nebuneşte în ea, sânii ei săltând cu fiecare împunsătură, iar Calvin se aplecă pentru a-şi lipi buzele de ale ei. Se abandonă pe sine în voia sărutului, iar

Lily îi întoarse sărutul în acelaşi fel, gemetele şi suspinele ei crescând în intensitate în timp ce se învăţau din nou unul cu celălalt.

Gustul ei, mirosul ei… Lily era pretutindeni în jurul lui, iar Calvin simţi că nu mai rezistă. Încercă să îşi împiedice orgasmul, chiar încercă. Dar apoi ea îl zgârie – tare – cu unghiile pe spate, iar şuvoiul porni din vârfurile picioarelor lui, arzându-i apoi coapsele. Calvin mări ritmul până când lumea explodă într-o lumină albă şi energie orbitoare – *shejing,* aşa cum îi spuneau chinezii. Chiar înainte de a ejacula, Calvin se retrase şi o făcu pe aşternuturi.

Când se opri din tremurat, Calvin se arătă surprins.

— Îmi pare rău, spuse el, gâfâind. Ar fi trebuit să dureze mai mult. Nu am nicio scuză, în afara faptului că te doream cu disperare.

Degetele lui Lily începură să îi descheie nasturii cămăşii, unul câte unul.

— Nu îmi fac griji. Ştiu exact cum te vei revanşa faţă de mine.

Capitolul 12

Lily începu să îl dezbrace pe Calvin pentru a doua oară în câteva zile, intenţia ei fiind complet diferită de data aceasta. Acum avea nevoie de pielea lui dezgolită, avea nevoie ca fiecare milimetru din trupul lui zvelt să fie disponibil pentru atingerea ei. Pentru gura ei. Toate lucrurile imorale pe care plănuia să i le facă acestui bărbat…

Nu aşa intenţionase ea să decurgă seara, dar avea să profite din plin de faptul că îl avea din nou pe Calvin în patul ei. Doar de data asta. Aveau să ia unul de la celălalt toate suspinele şi gemetele, să smulgă plăcerea din trupurile lor până când nu mai puteau sta în picioare, dar doar în această seară. Asta era tot.

Calvin o ajută, împingându-şi în jos bretelele şi

aruncându-şi pantofii din picioare. Când fură descheiaţi suficienţi nasturi, el scutură din umeri pentru a scăpa de cămaşă şi o aruncă pe podea. Apoi Calvin îşi împinse indispensabilii peste şolduri, odată cu pantalonii, în cele din urmă, rămase gol, pielea lui netedă şi bronzată acoperind muşchi fermi, iar Lily testă acea fermitate cu palmele ei, savurând din plin senzaţia pielii lui.

Calvin închise ochii în timp ce ea exploră, pieptul ridicându-i-se şi coborând cu fiecare suflare. Era perfect, numai muşchi şi forţă, trăsături aspre şi păr moale. Lily îi trasă conturul umerilor laţi cu degetele, apoi al coastelor şi sfârcurilor de pe pieptul său lat. Calvin trase aer în piept când ea îşi plimbă unghiile pe abdomenul său plat şi pe şoldurile lui, apoi pe coapsele lui groase. Mădularul începu să i se întărească din nou, iar Lily se delectă cu ideea că îl putea tulbura atât de tare.

— Ai milă, Lily, spuse el înfiorându-se. Lasă-mă să te ating! Calvin inversă poziţiile lor, aşezând-o pe Lily pe spate. Apoi veni deasupra ei, împingând-o în saltea în cel mai delicios mod. Lasă-mă să te gust, şopti el înainte de a-şi pune gura pe a ei.

Acest sărut fu mai puţin insistent decât cel dinainte, dar nu mai puţin ameţitor. Calvin era ferm în misiunea lui, buzele sale trăgând uşor şi alunecând pe ale ei, ademenind-o, fără să se grăbească vreun pic pe măsură ce sărutul continuă. Părul de pe pieptul lui se freca de sfârcurile ei încordate, picioarele lor împletindu-se în efortul de a se apropia cât mai mult posibil. Lily se agăţă de el şi îi muşcă buza, cerând mai mult. Calvin îi oferi limba lui, strecurându-i-o în gură pentru a se uni alene cu a ei.

După o clipă, el se retrase, coborând puţin pentru a-i săruta bărbia, apoi gâtul. Buzele, limba şi dinţii lui îi smulseră suspine lui Lily, plăcerea profundă începând să clocotească în sângele ei. Calvin coborî mai mult, mângâindu-i clavicula şi presărând sărutări blânde pe pieptul ei. Sânii îi erau greoi de dorinţă, iar Lily îşi arcui spatele, încercând să îi spună fără cuvinte cu câtă disperare tânjea după gura lui acolo.

— Eşti chiar mai atrăgătoare decât îmi amintesc, spuse el lângă sânul ei. Nicio amintire nu îţi face dreptate. Niciun vis nu poate înfăţişa cu precizie perfecţiunea.

Lily îşi înfipse unghiile în umerii lui, nerăbdătoare să îl grăbească.

— Nu mai vorbi, Calvin! Nu mă mai tachina!

El îi cuprinse sânul în palmă, strângându-l şi poziţionându-şi gura deasupra sfârcului ei. Limba lui ţâşni să lingă vârful încordat, iar Lily trase scurt aer în piept, strecurându-şi degetele prin părul lui mătăsos pentru a-i ţine capul acolo.

— Minunata mea Lily, nerăbdătoare ca întotdeauna. Apoi sfârcul dispăru între buzele lui, învăluit de căldură, luându-i minţile şi răsuflarea cu mişcările lui insistente. Fiecare mişcare pe sfârcul ei producea durere între picioarele ei, bătaia inimii ei răsunând în acel centru alunecos.

Calvin o tortura, mulţumit să se concentreze pe sânii şi sfârcurile ei pentru ceea ce părură a fi ore întregi. Lily se zvârcoli sub el, aproape pierzându-şi minţile, degetele ei încleştându-se în părul lui.

— Calvin, te rog!

Apoi el se foi, coborând uşor pe corpul ei, trecându-şi limba peste coastele ei, presărând sărutări pe abdomenul ei. Umerii lui mari îi forţară coapsele să se depărteze pentru a-i face loc, iar Lily îl auzi trăgând adânc aer în piept. Calvin bombăni o înşiruire de cuvinte în ceea ce păru a fi aceeaşi limbă pe care o vorbise cu domnul Kwan, dar înainte ca Lily să poată întreba ce spusese, respiraţia lui îi învălui acel loc sensibil.

— Eşti atât de dornică. De umedă. Rozalie şi perfectă. Îşi trecu limba peste deschizătura ei, iar Lily tresări. Şi delicioasă, spuse el, gemând. Dumnezeule, mi-a fost dor de asta.

Folosindu-şi mâinile, Calvin adânci şi mai mult deschizătura, dezvăluind micul mănunchi de terminaţii nervoase care tânjeau atât de mult atingerea lui. Dar în loc să îi ofere eliberarea, Calvin începu să îşi plimbe limba pe

intrarea ei, răsucind-o în umezeala adunată acolo. Gustând-o pe îndelete, exact aşa cum îşi amintea Lily. Savurând-o, aşa îi spusese el în urmă cu patru ani. În cele din urmă, Calvin urcă uşor mai sus, mai sus, până când gura lui atinse miezul inflamat de deasupra sexului ei. Buzele lui îl învăluiră, sugând carnea moale, mângâind-o cu limba lui, iar Lily îşi arcui spatele, un ţipăt ieşindu-i din gât. O, Dumnezeule... uitase de acel foc arzător, de plăcerea incredibilă. Închise ochi, trupul ei parcă nemaifiind al ei. Calvin o controla la acest capitol. El ştia exact ce îi plăcea, ştia cum să o înnebunească.

Un fior fierbinte îi străbătu coapsele, muşchii tremurându-i în timp ce Calvin continuă să îşi folosească limba şi gura în acel mic punct. Lily gâfâi şi se agăţă cu unghiile de pat, iar mâinile lui Calvin se strecurară sub fundul ei pentru a o ţine în loc, ridicând-o spre gura lui de parcă ar fi fost un ospăţ. În cele din urmă, el o muşcă uşor cu dinţii, iar gestul declanşă orgasmul. O căldură albă o străbătu, privirea i se înceţoşă în timp ce plăcerea o copleşi, preluând controlul. Lily deschise gura pentru a ţipa, dar o palmă latră înăbuşi sunetul. Lily de-abia observă, picioarele tremurându-i, orgasmul puternic răsunând prin fiecare parte a trupului ei.

Înainte ca ea să îşi poată reveni, Calvin fu deasupra ei, pătrunzând-o, intrarea fiind mai uşoară de data aceasta. El se sprijini în mâini, trunchiul lui dezgolit şi asudat blocându-i vederea, Calvin stând cu capul plecat pentru a privi cum se uneau, cum ea îl trăgea înăuntru. Şoldurile lui începură să se mişte, împingându-se uşor în ea. Dinadins. Pentru ca Lily să simtă fiecare milimetru din el. Ea îşi încolăci picioarele în jurul şoldurilor lui, ţinându-l strâns.

Calvin gemu şi se lăsă pe coate.

— Mă uimeşti, îi spuse el, ochii albaştri fiindu-i sălbatici şi întunecaţi. Sunt un om al cuvintelor, dar totuşi tu mă laşi fără cuvinte de fiecare dată.

— Atunci sărută-mă, îl rugă Lily, mâinile ei strecurându-se pe umerii lui şi trăgându-i capul în jos, aducându-i gura lângă a ei.

Limba lui îi invadă gura, respiraţiile lor unindu-se în timp ce şoldurile lui o tulburau, gustul plăcerii ei fiind încă pe buzele lui. Clocotul se aprinse în venele ei, trupul lui Lily se pregăti, fiecare mişcare a lui atingând locul perfect. Înfigându-şi unghiile în spatele lui, Lily se agăţă de Calvin, şoldurile ei înălţându-se pentru a le întâlni pe ale lui, căutând… căutând…

Calvin gemu, eliberându-se de gura ei, chipul fiindu-i încordat de plăcere. Lily adora să îl vadă atât de sălbatic, când dorinţa şi plăcerea preluau controlul asupra tot, iar ea şopti:

— Mai mult, Calvin! Te rog, mai tare!

Calvin închise ochii şi chipul i se schimonosi, crescând ritmul mişcărilor lui.

— O, Dumnezeule! Nu mă pot opri. La naiba, Lily!

Sprijinindu-se într-un braţ, mâna lui se întinse între trupurile lor, degetele lui mângâindu-i mugurul feminităţii până când Lily încremeni, picioarele ei încordându-se în timp ce orgasmul urcă sălbatic şi rapid, o explozie a fiecărei particule din corpul ei. Tremurând, Lily îşi înfipse dinţii în gâtul lui pentru a se abţine să ţipe în timp ce era străbătută de valuri de plăcere pură. Calvin se încordă, şoldurile lui şovăind, iar Lily îl simţi zvâcnind înăuntrul ei. Calvin gemu, corpul lui tremurând, pieptul umflându-i-se de efort în timp ce sudoarea i se prelinse pe tâmple.

În cele din urmă, lumea încetă să se mai învârtă. Calvin se retrase şi se trânti pe pat, lângă ea.

— Dumnezeule, şuieră el, trăgându-şi sufletul.

Pierderea căldurii trupului lui o făcu pe Lily să tremure. Se rostogoli spre el şi îşi puse o mână pe pieptul său umed. O sută de întrebări îi stăteau pe limbă, întrebări pe care era posibil să nu mai aibă şansa să i le pună după noaptea aceasta.

Dar acum nu părea momentul pentru vorbit. De ce să strice momentul cu întrebări despre un trecut care nu mai conta? Nu avea cum să îl schimbe, în mod sigur nu acum, aşa că mai bine să se bucure de aceste momente furate cu el într-o linişte relativă. Avea timp suficient pentru regrete a

doua zi, după ce el urma să plece.

Pentru ei, după seara aceasta, nu exista un viitor împreună. Tom fusese găsit. Lee avea să bată în retragere, pentru că era evident că fiica lui nu era cu fratele ei. Drumurile ei şi al lui Calvin aveau să se despartă a doua zi dimineaţă, mulţumiţi să se întoarcă la vieţile lor separate. Aceasta nu era o împăcare; era o rătăcire. O anomalie. O noapte secretă de păcate şi imoralitate, una pe care Lily avea să o ducă în mormânt cu ea.

— Am venit să te văd, spuse el brusc. M-am ascuns în umbre, pe strada de vizavi de casa ta.

Acest lucru o luă prin surprindere.

— Da? Când?

— Chiar după ce a murit tatăl tău. M-a pus să îi promit că nu îţi voi mai vorbi sau nu te voi mai vedea niciodată şi, el nemaifiind, m-am gândit că era timpul să purtăm o discuţie.

— Dar nu mi-ai vorbit. De ce?

El ridică încet din umeri, părând nesigur, aşa cum nu îl mai văzuse ea niciodată.

— Ai venit acasă şi erai… fericită. Râdeai cu individul care te însoţise în acea seară. M-am gândit că am mers amândoi mai departe. Că trecutul ar trebui să rămână în trecut.

Lily nu ştia ce să creadă. Calvin o urmărise? Crezuse că era fericită?

— Aş fi vrut să fi vorbit cu mine, îi spuse ea blând.

Calvin nu spuse nimic, doar îi strânse şoldul cu mâna, iar tăcerea se abătu peste ei. Casa era tăcută, vântul de primăvară suflând puternic la fereastra ei.

— Vei rămâne peste noapte? întrebă Lily.

— Vrei să rămân?

— Va trebui să pleci înainte să sosească menajera mea mâine-dimineaţă, dar da, vreau.

Ridicând-o, Calvin o aşeză peste corpul lui încordat, gura lui schimonosindu-se amuzată. Buzele lui îi mângâiară gâtul, făcându-i pielea ca de găină.

— Dar nu voi mai apuca să experimentez camera

roşie la întregul ei potenţial.

— Presupun că este adevărat. Oricum ar fi, n-o să dormi deloc în noaptea aceasta.

*

Pentru vreo două minute, Lily se gândi să sară peste micul dejun şi să stea ascunsă în camera ei întreaga zi. Dar nu era vreo laşă. Da, ea şi Calvin se… angajaseră în câteva activităţi energice şi intime de seară, dar nu se simţea ruşinată. Erau amândoi adulţi. Fuseseră căsătoriţi la un moment dat. Ea şi Monty nu erau promişi unul altuia, aşa că de ce să regrete?

Una peste alta, fusese perfect.

Calvin o făcuse a lui de patru ori, de fiecare dată mai tandru decât ultima oară. Nu schimbaseră niciun cuvânt când el plecase în cele din urmă, dimineaţa devreme. Doar presărase cel mai delicat sărut pe buzele ei, apoi pe fruntea ei, şi ieşise cu paşi mari din camera sa, fără să privească înapoi. Nicio falsă speranţă de împăcare. Fără declaraţii stânjenitoare. Fără jurăminte despre ce ar putea aduce viitorul. Amândoi erau prea chibzuiţi şi prea realişti pentru acele lucruri.

Lily mersese mai departe, îşi croise o viaţă a ei, care nu îl includea pe Calvin şi plasa lui de minciuni şi înşelătorii. Ea avea nevoie de un bărbat care să nu îi provoace sentimente atât de puternice, de cineva *lângă* care să poată trăi, nu *cu* care să poată trăi.

Iar dacă inima ei încă tremura de fiecare dată când îl vedea pe Calvin… ei bine, aceea era o situaţie pe care mai bine ar ignora-o.

În salonul pentru micul dejun, Lily fu încântată să îl găsească doar pe fratele ei, singur, citind ziarele şi bând cafea. Părul lui şaten era perfect uns şi purta un costum elegant din stofă bleumarin.

— Bună dimineaţa, Tom.

Capul lui se ridică, iar Tom o studie cu atenţie. Lily încercă să nu roşească.

— Pari mai bine în dimineaţa asta. Ai dormit bine?

„Buştean, după ce a plecat Calvin”.

— Da, mulţumesc. Cred că doar m-am epuizat în ultimele câteva săptămâni.

Tom se încruntă, ridurile de pe fruntea lui adâncindu-se.

— Îmi pare rău. Nu ştiam că mă căutai. Nu am intenţionat nicio clipă să te îngrijorez.

— Ştiu asta. Doar că mă bucur că eşti în siguranţă.

Lily se întinse după ceainicul argintiu şi îşi turnă o ceaşcă mare de cafea.

Tom îşi puse ceaşca pe farfurioară.

— Cabot m-a pus puţin la curent despre domnul Lee seara trecută. Nu pot să cred că ai dat buzna în Chinatown ca să îl înfrunţi, într-un bordel şi un club de opiu. Ţi-ai pierdut minţile?

— Nu m-aş da la o parte de la nimic dacă ai fi în pericol, Tom. Chiar dacă asta ar însemna să îl înfrunt pe însuşi diavolul.

— Ei bine, poţi să tai asta de pe lista ta, atunci, spuse tărăgănat Calvin în timp ce intră alene în salon. Lily simţi cum o doare inima la vederea lui, cu chipul său proaspăt ras, cu bărbia cizelată, cu ochii albaştri luminoşi, cu pometi fermi… Era o privelişte la care să te tot uiţi, chiar şi după ce fuseseşi întreaga noapte în braţele lui.

Înainte ca Lily să se facă de râs, se forţă să îşi plece ochii asupra ceştii cu cafea.

— Şi tu cum ai putut să îi permiţi să meargă acolo? se repezi Tom la Calvin. Ştiai că Lee este periculos.

Calvin se aşeză pe un scaun şi se întinse după cafea.

— Nu ştiu dacă o cunoşti pe sora ta, dar nu e tocmai ascultătoare.

Lily nu se deranjă să îl informeze pe Tom că el refuzase să o ajute, chiar îi sugerase să meargă singură în Chinatown.

— Nu mai contează. Toată lumea este în siguranţă şi putem să ne întoarcem la New York şi să uităm de toată treaba asta.

Lily observă un muşchi tresărind în bărbia lui Calvin şi se întrebă de ce. El încă nu privise în direcţia ei de când intrase în salon. Oare regreta noaptea petrecută împreună?

— Ei bine, nu mai fi atât de nesăbuită în viitor, Lily. La cât călătoresc eu, îmi fac griji pentru tine, singură acasă.

Ea râse uşor.

— Sunt înconjurată de o legiune de servitori. Este imposibil să mi se întâmple ceva.

Langley intră şi îşi drese glasul cu o secundă înainte ca Montgomery Fields să intre grăbit în salon. Lily clipi.

— Montgomery, exclamă ea, ridicându-se. Ce faci aici?

Monty încă purta haina sa neagră, ţinându-şi melonul în mâini. Ca de obicei, avea o ţinută perfectă, iar mustaţa lungă îi era aranjată. Fără pretenţii şi inofensiv. Merse lângă ea.

— Fratele tău mi-a telegrafiat aseară şi mi-a spus că ai nevoie de ajutor. Am venit cât de repede am putut.

Ochii lui Lily zburară la fratele ei, care doar îi zâmbi cu superioritate şi îşi sorbi cafeaua.

— Tom…

Lily îşi abţinu o remarcă furioasă. Ceva se petrecea aici, ceva ce ea nu înţelegea. Îi aruncă o privire furişă lui Calvin, al cărui chip se întunecase din pricina unei expresii impenetrabile.

— Vreau să te protejeze cineva, îi explică Tom. Fields se poate asigura că ajungi în siguranţă înapoi în oraş.

— Şi cum rămâne cu tine? Lily nici măcar nu întrebă de Calvin. Fără îndoială, el avea propriile planuri, care nu o includeau pe ea. Credeam că vom călători împreună.

— Eu şi Cabot mergem cu barca înapoi la New York, în timp ce voi veţi merge cu vagonul privat. Nu te bucuri să îl vezi pe domnul Fields?

— Ba da, desigur, spuse Lily, alungându-şi surprinderea şi întorcându-se spre Monty. Se ridică pe vârful picioarelor şi îl sărută pe obraz.

— Bună, Montgomery. Mulţumesc că ai venit atât de repede după ce ai primit telegrama.

Monty zâmbi, chipul îmblânzindu-i-se.

— Orice pentru tine, Lily. Acum, dacă te vei aşeza şi îţi vei termina micul dejun, ne putem întoarce la New York cât de curând posibil.

Încuviinţând din cap, Lily se aşează din nou pe scaun. Câteva bubuituri ferme se auziră, degetele lui Calvin bătând de zor în masă. Lily spuse:

— Montgomery, îl cunoşti pe Calvin Cabot?

— Nu ne-am cunoscut până acum. Monty ocoli masa până ajunse lângă Calvin. Domnule Cabot, eu sunt Montgomery Fields.

Calvin nu se ridică, dar îi strânse mâna lui Monty.

— Fields.

Se aşternu o tăcere stânjenitoare. Comportamentul lui Calvin era la fel de plăcut precum o zi cu zăpadă în iunie. Lily aruncă o privire neputincioasă spre fratele ei.

Tom gesticulă spre un scaun.

— Fields, te rog să ni te alături la micul dejun.

— Da, mulţumesc. Mi-ar plăcea.

Monty îşi scoase haina, pe care Langley o luă imediat, împreună cu pălăria şi mănuşile. Monty ocoli din nou masa şi se aşeză lângă Lily. Ea îi turnă cafea şi îi adăugă frişcă, aşa cum îi plăcea lui.

Părul de pe ceafa lui Lily se zbârli când descoperi privirea glacială şi încruntată a lui Calvin fixată asupra mâinilor ei. Lily puse recipientul pentru frişcă înapoi pe masă şi îşi coborî mâinile în poală. Tom îşi îndreptă atenţia asupra mâncării, dar Calvin îşi sprijini un cot pe masă, părând relaxat pentru cei care nu îl cunoşteau bine. Totuşi Lily deveni imediat precaută.

— Tu şi Lily păreţi foarte confortabili unul cu celălalt, îi spuse el lui Monty. Care sunt intenţiile tale faţă de ea?

Monty încremeni, iar Lily rămase cu gura căscată.

— Calvin! Lily aruncă pumnale cu privirea spre bărbatul aşezat vizavi de ea. Nu este treaba ta.

Expresia inocentă a lui Calvin nu o păcăli pe Lily nici măcar o clipă.

— Aş spune că este, în mod sigur, treaba mea, din

moment ce încă îmi pasă de fericirea ta. La urma urmei, am fost căsătoriţi cândva.

Cuvintele o zguduiră pe Lily în scaunul ei, şocul învăluind-o. Simţi privirea confuză a lui Monty asupra ei, dar Lily nu îşi putea lua ochii de pe expresia provocatoare a lui Calvin.

— Asta a fost în urmă cu mult timp, spuse ea printre dinţii încleştaţi.

— Aţi fost căsătoriţi? Vocea lui Monty deveni stridentă din pricina îndoielii. Voi doi? Când?

Satisfacţia licări în ochii lui Calvin.

— A, nu ţi-a spus? Am fugit împreună acum patru ani.

— Căsătoria a fost anulată, ripostă Lily. Din motive evidente.

— Motive evidente? Care au fost acelea?

Monty se răsuci pe scaun ca să o vadă mai bine. Deşi nu erau logodiţi, Lily îi datora o explicaţie. Fuseseră apropiaţi de mai bine de un an, iar ea ştia că vestea avea să îl ia prin surprindere şi că urma să sufere din pricina dezamăgirii.

Lily îşi înclină capul spre el şi îşi coborî glasul:

— Îmi cer iertare că nu ţi-am spus niciodată. Totuşi nu a ştiut nimeni, nici măcar Tom. Vestea a fost ţinută secret faţă de toată lumea, aşa că sper să înţelegi. Eram tineri şi nesăbuiţi pe atunci.

— Eu nu eram, interveni imediat Calvin, iar Lily se întinse să îl lovească în tibie pe sub masă. Tare. El nu trădă nicio reacţie vădită, în afară de a ridica o sprânceană.

Furia şi frustrarea se adunară în pieptul ei, pielea începând să îi ardă. Lily strânse din buze pentru a se abţine să ţipe la el. Apoi trase adânc aer în piept şi se luptă să rămână calmă.

— După cum spuneam, a fost în urmă cu mult timp. Tatăl meu a venit cu argumente pentru anularea căsătoriei, iar eu şi Calvin am fost amândoi de acord.

Calvin ridică o mână.

— De fapt…

— Taci din gură, Calvin!

Lily lovi masa cu palma, zdrăngănind porţelanul şi argintăria, furia distrugând totul dincolo de obiectul furiei ei. Ochii li se fixară unii asupra altora, salonul devenind tăcut ca la o înmormântare. Lily îşi putea auzi sângele şuierând în urechi, muşchii vibrând de dorinţa de a se întinde spre el şi de a-l strânge de gât. Calvin părea la fel de aprins, furia urcându-i roşie peste gulerul cămăşii, iar bărbia îi era încordată.

Tom îşi drese glasul.

— Poate ar trebui să…

Fără vreun avertisment, Calvin se ridică în picioare, scaunul său clătinându-se.

— Vă rog să mă scuzaţi, am nevoie de puţin aer.

Capitolul 13

— Ştiai?

Calvin se întoarse la auzul vocii şi îl văzu pe Davies stând la câţiva centimetri de el. La scurt timp după ce ieşise din salonul pentru micul dejun, Calvin mersese cu paşi mari pe terasa din spatele casei, cea care dădea spre ocean. Vântul înviorător îl ajutase să îşi domolească furia – furie care acum se reaprinse la vederea fratelui băgăreţ şi destul de mare cât să se radă al lui Lily.

— Despre Lily şi Fields? Normal că ştiam. Deţin trei ziare. Nu există un lucru de care să nu ştiu în oraşele mele.

Davies ridică palmele, împăciuitor.

— Îmi cer scuze. Pentru o clipă, am uitat că eşti Calvin Cabot cel atotvăzător şi atotştiutor, nu bărbatul care este încă îndrăgostit de sora mea.

Calvin îşi încordă maxilarul, nici măcar deranjându-se să nege. Davies nu l-ar crede, iar Calvin bănuia că era posibil să fie adevărat. Nu ştia ce să creadă în această dimineaţă. Noaptea trecută fusese tot ce îşi dorise în ultimii patru ani, tot ce crezuse că nu avea să se mai întâmple vreodată. Iar insipidul acela de Montgomery Fields trebuia

să sosească în dimineaţa aceasta şi să strice tot.

— De ce naiba l-ai chemat pe Fields?

Davies se apropie.

— Nu e prea plăcut să ţi se ia de lângă tine persoana pe care ţi-o doreşti cel mai mult, nu-i aşa?

Calvin tresări, apoi clipi.

— Stai – ai făcut asta din răzbunare pentru că am luat-o pe Ming Zhu ca să o ţin într-un loc sigur? Eşti nebun?

— Nu este singurul motiv. Davies se sprijini de balustradă şi îşi încrucişă braţele la piept. Nu sunt convins că te vreau în preajma surorii mele. Ai avut şansa ta, Cabot, şi ai dat-o în bară. Acum ştiu de ce Lily nu se putea da jos din pat acum patru ani, de ce avea ochii roşii şi umflaţi de fiecare dată când o vedeam. Tata mi-a spus să nu îmi fac griji, dar eu nu o văzusem niciodată atât de… zdrobită înainte. Şi a fost din cauza ta.

Calvin privi valurile izbindu-se de ţărm dedesubt, învolburate, amintindu-i constant de inevitabilităţile vieţii. De lucruri pe care nu le putea schimba. „Nimic nu durează pentru totdeauna”. Calvin nu voise să o rănească, dar ce altă soluţie putea să fi ales când Warren Davies îl şantajase? Cu o promisiune pe care nu o putea încălca?

„Pentru prea mult timp, chiar am crezut că te vei întoarce”.

Dumnezeule, oare aveau vreodată acele cuvinte să înceteze să îi provoace un nod aspru şi dureros în piept?

— N-am vrut niciodată să o rănesc pe sora ta.

— Totuşi ai făcut-o. Şi continui să o răneşti, cu lucrurile pe care i le ascunzi.

— Încerc să o protejez, urlă Calvin. Încerc să o ţin în siguranţă.

— Să o protejezi de cine, Calvin?

Calvin nu răspunse. Nu putea, nu cu acel nod pe care îl avea în gât. Minciuni peste minciuni se adunaseră între el şi Lily, şi totuşi nu putea face nimic în această privinţă. Chiar dacă Davies nu ştia nici jumătate din adevăr. Nimeni nu ştia.

— Credeam că am discutat să te întorci cu sora ta la

New York astăzi.

— Poate să ia trenul cu Fields sau poate să rămână aici. Tot ce ştiu este că Lily nu va fi cu tine.

Calvin întoarse brusc capul spre fratele lui Lily.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nu te vreau lângă ea.

— N-ai niciun drept să dai ordine vreunuia dintre noi, Davies. În primul rând, de-abia eşti suficient de mare cât să îţi laşi barbă. În al doilea rând, sora ta şi cu mine suntem adulţi.

— Am *nouăsprezece* ani, iar Lily se află sub protecţia mea. În plus, din moment ce este sora mea şi singura rudă apropiată, voi face tot ce îmi stă în putinţă ca să împiedic să fie din nou rănită. Dacă asta înseamnă să i-l bag pe Fields pe gât, atunci să fiu al naibii de n-o s-o fac.

Calvin râse amar.

— Ce cuvinte straşnice pentru un bărbat care şi-a abandonat sora pentru aproape trei săptămâni ca să se ascundă într-un debarcader părăsit. Ai un tupeu incredibil.

Davies veni lângă el, dând aproape nas în nas cu Calvin.

— Recunosc, l-am subestimat pe Lee. Nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că o va târî pe Lily în treaba asta. Dar nu voi mai face greşeala asta. Nici nu te voi mai subestima pe tine. Stai dracului departe de ea! Ne-am înţeles?

Calvin se gândi la noaptea trecută, la Lily goală şi implorând sub trupul lui, părul ei blond şi minunat fiindu-i întins pe cearşaf. Gura ei, vlăguită de plăcere în timp ce el se împingea între picioarele ei. „O, Dumnezeule, Calvin! Nu te opri niciodată! Să nu te opreşti vreodată!” El jurase în sinea lui în acea dimineaţă să găsească o soluţie de mijloc pentru ca ei să poată fi împreună, chiar şi temporar. Trebuia să găsească o cale. Calvin deja tânjea după Lily, asemenea unui dependent de droguri.

Îşi mângâie bărbia, încercând să rămână calm.

— Ce se întâmplă dacă refuz?

— Atunci îţi poţi lua adio de lua preţiosul tău imperiu. Voi cumpăra toate cele trei ziare şi i le voi da lui Joseph

Pulitzer pe o tavă de argint.

— Mă ameninţi când sunt singura persoană care stă între tine şi Lee? Dacă mă dau la o parte, vei pluti pe fundul râului East River, Davies.

Fratele lui Lily făcu un pas mai aproape, gura încleştându-i-se, umerii încordându-i-se.

— Ai promis că vei avea grijă de Ming Zhu. Că va fi în siguranţă.

— Da, şi intenţionez să îmi ţin această promisiune. Ea şi Hugo au plecat deja din Newport şi este bine îngrijită. Tu, pe de altă parte, eşti în viaţă doar datorită respectului meu pentru sora ta. Nu sunt o persoană cu care să vrei să te cerţi, având în vedere situaţia ta precară.

Davies arăta de parcă ar fi vrut să îl pocnească din nou pe Calvin, dar se abţinu.

— Ştiu mai multe despre tine decât crezi, Cabot. Iar dacă tu crezi că pe Lily nu a durut-o să citească despre escapadele tale cu cântăreţe de operă, cu coriste şi văduve, te înşeli. Nu îi vei mai pricinui nici măcar un minut de suferinţă, niciodată.

Blestemate să fie ziarele alea mizerabile cu bârfe. Calvin trebuia să le cumpere pe toate doar ca să se asigure că numele lui nu apărea în niciunul.

— Şi Lily are vreun cuvânt de spus în toate astea?

— Ea însăşi mi-a spus că a fost mai bine că a avut loc anularea, că aţi fi fost nefericiţi împreună.

„Când?”, vru Calvin să întrebe. Când spusese ea acele cuvinte? Înainte ca el să îi ofere orgasm după orgasm cu o noapte în urmă? Sau după?

Calvin îşi trecu o mână prin păr. Un lucru inteligent era să fie de acord cu Davies, având în vedere cum stăteau lucrurile în acel moment. Încă trebuia să se ocupe de problema soţiei lui Hugo, şi era posibil ca situaţia să devină şi mai periculoasă în săptămânile care urmau. Lily se putea întoarce la viaţa ei răsfăţată, să stea în compania lui Fields şi să cheltuiască banii tatălui ei. Ar fi în siguranţă.

Odată ce afla de şantajul lui Calvin, Lee urma să folosească orice mijloc avea la îndemână pentru a-şi

recupera fiica – iar dacă Calvin o scăpa pe Lily din vedere, nu avea să o poată proteja.

Ca să nu mai spună că, dacă ea afla vreodată adevărul despre tot ce făcuse el, avea să îi taie testiculele.

Chiar şi ştiind toate astea, cuvintele se blocară în gâtul lui Calvin. El permisese unui Davies să îl intimideze o dată, îi permisese tatălui să îi distrugă căsnicia. După ceea ce se întâmplase noaptea trecută, Calvin nu era dispus să renunţe la Lily. Nu încă. Calvin mergea pe o frânghie subţire de minciuni şi intrigi, una care ameninţa să se rupă sub greutatea lui în orice moment. Dar înainte să se întâmple acest lucru, trebuia să se sature de trupul lui Lily, să îşi facă provizii pentru timpul acela inevitabil când avea să îl urască din nou.

În plus, existau moduri în care o putea vedea pe Lily fără ca fratele ei să afle vreodată.

Calvin se îndreptă şi arătă cu degetul în direcţia lui Davies.

— Tu trebuie să o veghezi atent. Tu, nu imbecilul ăla de Fields!

— Omul nu este deloc un imbecil. În câţiva ani va moşteni o avere. Este în consiliul administrativ al câtorva companii, inclusiv a noastră. Este foarte respectat în societate. Este tot ce ar trebui să aibă Lily de la un soţ.

Aluzia era clară: Calvin nu era genul de soţ pe care îl merita Lily. Acele cuvinte îl înţepară, deşi Calvin îşi dădu seama că erau adevărate. De fiecare dată când o observase pe Lily de-a lungul anilor, ceea ce se întâmplase mai des decât ştia ea, Lily păruse destul de fericită. O tânără femeie bogată în New York City, având lumea la picioare. Înconjurată de alţii exact ca ea. O lume diferită faţă de cea din care venise Calvin.

Totuşi ceva la interacţiunea ei cu Fields îl deranja.

— Nu ai observat cum se poartă în preajma lui, de parcă ar fi o femeie docilă, cu doar jumătate de creier? Nu îmi place.

— Nu trebuie să îţi placă, Cabot. Nu ţi-a cerut nimeni părerea despre bărbatul cu care este pe cale să se mărite.

Calvin îşi încleştă pumnii pe lângă corp.

— M-am răzgândit, Davies. Du-ţi singur barca blestemată la New York. Voi găsi un alt drum spre casă.

*

Lily aştepta răbdătoare în salonul pentru oaspeţi din casa Hampton, lumina palidă a amiezii brăzdând familiarele covoare orientale. Mult mai mică decât casa familiei Davies, casa verişoarei ei era confortabilă. Se trăia bine în ea. Lui Lily îi plăcuse la nebunie să petreacă timp aici când era mică. Mătuşa Rachel, mama Corei, fusese întotdeauna afectuoasă şi blândă, mai mult decât mama lui Lily, care păruse fragilă, chiar şi pentru o copilă.

Mama lui Lily murise când Lily avea treisprezece ani. Tatăl ei fusese plecat în vizită la mină când pneumonia o răpusese pe Patricia Davies. Tati nu se întorsese la timp pentru înmormântare, iar Lily îşi amintea cum îl ţinea de mână pe Tom cel de nouă ani la mormântul mamei lor, spunându-i că totul avea să fie bine. Că avea să îl apere întotdeauna. Şi avea să o facă, cu orice preţ.

Mătuşa Rachel îi luase pe Lily şi pe Tom în această casă după înmormântare, stând lângă cei doi copii până când Warren Davies se întorsese din Dakota de Sud. Deşi fusese o perioadă tristă şi groaznică din viaţa ei, Lily îşi amintea cum trăise aici şi se gândi cât de norocoasă era Cora că era înconjurată de o asemenea iubire şi afecţiune.

Astăzi, Lily venise să îşi ispăşească pedeapsa, să înfrunte furia şi ofensa verişoarei ei. Nu că nu le-ar fi meritat, în ciuda faptului că ştia că avusese o scuză bună pentru a ţine secretă vestea căsătoriei.

Cel puţin Montgomery înţelesese. În tren, înapoi spre Grand Central, Lily îi explicase relaţia ei cu Calvin cât de bine putu, omiţând acrobaţiile serii trecute din motive evidente. Deşi fusese deranjat de veste, Monty nu se enervă, spunând în schimb:

— Trecutul tău este trecutul tău. Pe mine mă interesează doar viitorul tău. Apoi o sărutase pe obraz şi

începuse să o încânte cu poveşti despre recentele evenimente sociale pe care Lily le ratase.

Nu avea nicio intenţie să îi spună lui Monty – sau altcuiva – cum îşi petrecuseră noaptea trecută ea şi Calvin. Evident, nici Calvin nu voia să ştie cineva, având în vedere cum plecase fără niciun cuvânt după micul dejun. Era limpede că el regreta ceea ce se întâmplase cu o noapte în urmă şi cum putea Lily să îl învinuiască? El o prinsese făcând… acel *luc*ru, şi au dat-o dintr-una într-alta. Cu puţin noroc, Lily nu va mai avea nevoie să îi vadă vreodată faţa.

Uşa se deschise, iar Lily fu surprinsă să îl vadă pe unchiul ei stând în prag. Un bărbat blând şi inteligent, unchiul Edward avea un fel de a-i face pe oameni să se simtă în largul lor pe care Lily îl admira. Familia Hampton era mare, dar erau toţi foarte apropiaţi, lucru pe care Lily îl invidiase în secret când era mică.

Îngrijit şi înalt, bărbatul încă făcea o impresie minunată într-un costum de un albastru-închis, lanţul auriu al unui ceas de buzunar strălucind pe vesta lui din mătase verde-smarald. Ochii îi licăriră în timp ce închise uşa şi se apropie de ea.

— Bună, unchiule.

El se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Ai fost subiectul principal de discuţie în casa mea astăzi.

Lily oftă.

— Nu mă îndoiesc. Cora este groaznic de supărată?

— Supărată nu este cuvântul potrivit. Nu îi place să se simtă exclusă, după cum bine ştii. Jur, şi-a petrecut primii opt ani din viaţa ei urmărindu-te oriunde mergeai.

Lily îşi amintea bine acel lucru.

— Am venit cât de repede am putut. Povestea a fost trimisă degrabă la tipar înainte ca eu să pot explica.

— Care era graba? Sper că măcar Cabot a primit aprobarea ta înainte de a publica articolul.

— A primit-o. Calvin s-a gândit să facă povestea publică înainte să poată fi folosită împotriva oricăruia dintre noi.

Unchiul Edward îşi mângâie barba.

— Ceea ce înseamnă că a ameninţat cineva că va face acest lucru.

— Da. Dar s-a terminat totul acum.

— Bun. Ar trebui să îţi spun că am primit câteva telegrame de la câţiva membri ai consiliului, exprimându-şi îngrijorarea. Nu le place scandalul, după cum ştii. Câţiva au adus în discuţie cum ai încercat tu să-ţi asumi locul tatălui tău în Consiliul Pulitzer.

— A fost doar pentru puţin timp, la câteva luni după anulare. Mi-am dat demisia pentru că lor nu le plăcea să aibă o femeie printre ei.

— Mereu m-am întrebat de ce te-ai deranjat să faci asta, deşi cred că acum înţeleg mai bine situaţia.

Scopul fusese să îl rănească pe Calvin, care nu îşi ascunsese antipatia faţă de Joseph Pulitzer şi tacticile lui, dar Lily se simţea prea meschină ca să recunoască acest lucru.

— Ce vei spune consiliului nostru?

— Nu eu. *Tu.* Cred că ar trebui să convocăm o şedinţă şi să îi liniştim. Cât mai curând posibil. Din capul locului, eşti într-o poziţie precară.

Da, Lily ştia acest lucru. O femeie în afaceri era un lucru destul de rar, darămite un preşedinte de companie? Mai adaugă vârsta ei şi faptul că Warren Davies nu o numise direct succesoarea lui, şi că membrii consiliului fuseseră împotriva ei de la început. Şi mai multe motive pentru care fratele ei trebuia să îşi asume responsabilitatea.

— Spune-mi când să vin şi voi fi acolo, spuse ea, glasul fiindu-i obosit şi abătut.

— Înveseleşte-te! Unchiul ei o strânse în braţe. Să îi liniştim pe cei din consiliu va fi floare la ureche în comparaţie cu ce îţi va face Cora.

De parcă şi-ar fi aşteptat rândul, uşa se deschise brusc, iar Cora intră cu paşi mari în cameră, strângând un ziar în mâna dreaptă. Lily nu avea nicio îndoială că era ediţia de seară a ziarului *Mercury.*

— Nu pot să cred. Tu chiar te-ai *căsătorit* cu cineva şi nu mi-ai spus. Cora scutură ziarul în pumn. Şi aşa aflu?

Unchiul Edward o eliberă pe Lily şi începu uşor să se retragă spre uşă.

— Vă las să vorbiţi, domniţelor.

Când uşa se închise în urma unchiului ei, Lily arătă spre canapea.

— Cora, stai jos! Îţi voi spune totul, dar sunt epuizată. „De-abia am dormit azi-noapte, pentru că am fost prea ocupată păcătuind cu fostul meu soţ”. Te rog, hai să stăm pentru o clipă!

Cora se aşeză pe canapea, gura fiindu-i încordată de o dezamăgire încăpăţânată.

— De aceea ai plecat. Anularea. De aceea ai plecat din New York ca să călătoreşti prin ţară.

Cora o cunoştea atât de bine! Lily se aşeză şi ea pe canapea, aranjându-şi rochia, şi îşi împreună mâinile în poală.

— Da, de aceea. Tot citeam… Trase adânc aer în piept. Tot citeam despre el în ziare, bârfe despre aventurile lui, unde fusese văzut în fiecare seară cu o altă femeie. Fiecare menţiune a lui în ziar mă făcea să mă simt de parcă eram înjunghiată în inimă.

— L-ai iubit.

Lily îşi linse buzele uscate şi recunoscu adevărul.

— Foarte mult. Calvin este un vârtej. Are energia asta tangibilă înăuntrul lui. Când acea energie se concentrează asupra ta, poate fi foarte atrăgătoare. Lily ridică din umeri. Eram tânără şi prostuţă. Am permis să fiu atrasă în vârtej şi sedusă.

Ultimele frânturi ale furiei Corei se stinseră din ochii fetei, iar chipul i se îmblânzi compătimitor.

— Erai tânără. Lipsită de experienţă. Nu te poţi învinovăţi.

— Presupun că da, dar asta nu face lucrurile mai puţin dureroase.

Lily se ridică şi merse lângă şemineu, unde erau aranjate câteva bibelouri din porţelan. Bibeloul

reprezentând un copil mic împreună cu un căţel fusese întotdeauna preferatul ei, bucuria de pe chipul copilului fiind atât de pură. Atinse capul căţelului, plimbându-şi degetul peste suprafaţa fină, lucioasă.

— Tata ne-a prins în luna de miere, la hotelul unde fugisem împreună. I-a spus lui Calvin că mă va lăsa fără niciun ban. Că ne va lăsa să murim de foame dacă eu şi Calvin rămânem căsătoriţi.

Cora rămase cu gura căscată.

— Tatăl tău nu ar fi făcut un asemenea lucru nemilos. Te adora.

Lily se întoarse spre Cora, având un zâmbet trist pe buze.

— Calvin nu a ştiut acest lucru. Şi îţi aminteşti cât de intimidant putea fi uneori tata. Îl testa pe Calvin, iar Calvin s-a panicat şi a fost de acord cu anularea. Ar fi trebuit să îi vezi chipul lui Calvin acum câteva zile, când i-am spus despre fondul meu fiduciar. Credeam că o să vomite sau că o să leşine.

— Stai puţin – de ce nu te-ai dus după Calvin ca să îi spui despre fondul tău fiduciar acum patru ani?

Furia reieşi la suprafaţă, de data aceasta pentru tatăl ei. Lily ura să fie minţită şi nu putea să mai ceară vreodată răspunsuri, din moment ce tatăl ei murise.

— Tata mi-a spus că banii fuseseră motivul pentru care Calvin s-a căsătorit cu mine. Că s-a aruncat asupra înţelegerii convenabile şi a plecat fără să stea pe gânduri.

— Şi tu l-ai crezut?

— La început nu. Dar nu a trecut mult timp şi am început să văd numele lui Calvin în ziare…

— Cu alte femei, încheie Cora, iar Lily dădu aprobator din cap. Of, biata de tine!

Verişoara ei sări în picioare şi se grăbi să o strângă pe Lily într-o îmbrăţişare fermă. Lily îşi puse braţele în jurul Corei, odihnindu-şi capul pe umărul verişoarei sale.

— Acum ştii de ce nu am vrut să spun nimănui.

— Tot nu-mi place, dar înţeleg. Cora o bătu pe Lily pe spate, exact aşa cum ar fi făcut mătuşa Rachel dacă ar fi

fost acolo. Afecţiunea liniştitoare o făcu pe Lily să zâmbească. Cora avea să fie o soţie şi o mamă minunată într-o bună zi. Dar ştii că eu nu te-aş fi judecat.

Lily se trase înapoi pentru a o privi.

— Desigur că ştiu asta. Dar am fost umilită. Furioasă. Ruşinată. Rănită. Era prea mult, Cora.

— Mereu vrei ca toată lumea să creadă că eşti atât de puternică, zise Cora şi o împunse cu degetul în braţ. Dar eşti sentimentală şi delicată pe dinăuntru. Exact ca noi, ceilalţi.

Lily râse, simţind o povară de patru ani ridicându-se de pe trupul ei ca un balon. Cora avea dreptate; Lily ar fi trebuit să îi mărturisească totul acum mult timp.

— Adevărat, dar să nu mai spui nimănui.

Cora se întoarse la canapea şi se aşeză.

— Deci ce căuta fostul tău soţ la tine acasă acum câteva zile?

Partea aceasta era complicată. Lily nu voia să intre în prea multe detalii. Cu cât Cora ştia mai puţine despre săptămâna trecută, cu atât mai bine.

— Am avut nevoie de ajutorul lui. Iar căsătoria a fost anulată. Nu este fostul meu sau ceva…

Cora ridică din sprâncene, afişând un zâmbet atotcunoscător.

— Nu este fostul tău sau *ceva,* e cineva. Ai avut o noapte a nunţii.

Lily chicoti.

— Da, am avut.

Mai degrabă, douăzeci de nopţi ale nunţii, având în vedere că ei nu se dăduseră jos din pat, de fapt.

Ea şi Calvin nu se putuseră sătura unul de celălalt, exact ca noaptea trecută. Lily îşi simţi pielea încălzindu-se la amintirea gurii lui păcătoase şi a mâinilor sale abile. A cuvintelor lui obraznice: „Eşti atât de dornică. De umedă. Rozalie şi perfectă”.

— Roşeşti! exclamă Cora. Nu credeam că o să apuc vreodată ziua asta. Lillian Davies, roşind ca o fetiţă. Vreau detalii!

— Nu-ţi dau detalii. Poate după ce te vei căsători.

Durerea licări în ochii Corei, iar Lily îşi dori imediat să îşi poată retrage cuvintele. Cora nu se bucura de debutul ei, din cauza vechilor familii din clubul Knickerbocker, care îi evitau noul statut financiar, şi al vânătorilor de averi care dădeau târcoale precum şacalii. Dar căsătoria era inevitabilă pentru o femeie în lumea aceasta. Siguranţă, protecţie, copii… preţul pe care o femeie îl plătea pentru acele lucruri era căsătoria.

— Cora, începu Lily.

— Nu, sunt bine. Este în regulă, minţi în mod evident verişoara ei. Pot să înţeleg de ce ai fugit. Mereu ai fost cea curajoasă, cea destul de deşteaptă cât să ia decizii pentru ea însăşi.

— Nu tocmai deşteaptă. Proastă, fugind cu un bărbat pe care de-abia îl cunoşteam. Şi uite cum s-a sfârşit.

*

Lui Calvin îi plăcea să creadă că învăţase din propriile greşeli.

În loc să meargă la localul lui Lee de pe Pell Street în acea după-amiază, el ceru o audienţă cu el la restaurantul lui Kwan. Măcar riscul de a fi otrăvit era scăzut acolo.

Calvin sosi la restaurant devreme. Mirosurile familiare de ulei, mirodenii şi peşte îl întâmpinară, scârţâitul uşii răsunând în spaţiul pustiu. Nici unui client nu i se permisese încă să intre, pentru ca întâlnirea să aibă parte de intimitatea necesară. Lui Lee nu aveau să îi placă veştile pe care Calvin era pe cale să i le dea.

— Domnule Cabot. Kwan apăru de după o perdea, din bucătărie. Pe chipul lui se citea îngrijorarea, scoţându-i în evidenţă obrajii supţi. Totul este aşa cum ai cerut.

Calvin făcu o plecăciune în semn de recunoştinţă.

— Mulţumesc. Dacă preferi să nu rămâi, înţeleg.

Kwan păru jignit de sugestia lui Calvin.

— Normal că voi rămâne. Nu trebuie să îl înfrunţi singur pe Lee.

— Nu sunt singur. Hugo este afară.

— Afară nu este înăuntru. Nu poţi avea încredere în Lee, prietene.

După cum Calvin ştia prea bine în urma ultimei lor întâlniri.

— Chiar şi aşa, nu aş vrea să te pun în pericol pe tine sau familia ta. Dar îţi apreciez disponibilitatea de a mă ajuta, având în vedere relaţia ta cu Lee.

— Sunt mereu bucuros să te ajut. Ne cunoaştem de mulţi ani şi ai fost foarte bun cu mine şi familia mea.

— Ei bine, nu îţi lua încă la revedere. Nu plănuiesc să mor astăzi.

— Uneori nu putem controla noi decizia aceasta. Universul lucrează nesilit de nimeni. *Wu wei.*

Wu wei, o convingere taoistă, vag tradusă ca „fără efort”. Taoiştii credeau că, dacă o persoană încearcă să lucreze împotriva universului, armonia avea să fie distrusă.

— Universul va trebui să îşi aleagă altă zi, atunci, *wu wei* sau nu.

Kwan scutură din cap, zâmbind.

— Păgânule! Ar trebui să te aşezi. Este aproape ora stabilită. Voi aştepta lângă uşă.

Calvin merse cu paşi mari spre o mică masă rotundă şi alese un scaun cu spatele la perete. Astfel putea vedea întreaga cameră şi evita surprizele din spate. Nu fură nevoiţi să aştepte prea mult. Lee fu punctual, sosind la ora stabilită.

Kwan ţinu uşa deschisă pentru Lee, care intră împreună cu cei doi oameni ai săi.

— Domnule Lee, bine aţi venit, spuse el în cantoneză.

— Ar trebui să-ţi alegi cu mai multă grijă prietenii, fu răspunsul lui Lee. Dacă ai face-o, poate că restaurantul tău nu ar fi pustiu în majoritatea nopţilor.

Lee îi sabota afacerea lui Kwan? Calvin nu ştiuse. Probabil că Lee făcea presiuni pentru a-l forţa pe Kwan să se alăture breslei. Calvin trebuia să discute cu Kwan despre asta, să se ofere cumva să ajute. Restaurantul era viaţa lui Kwan, întregul lui fundament. Dacă se prăbuşea, cine ştie

ce avea să se întâmple cu prietenul lui?

Lee se întoarse spre Calvin zâmbind, dar ochii nu îi zâmbeau.

— Domnule Cabot, spuse el în engleză, mergând spre masă.

Cei doi bărbaţi care îl însoţiră îl urmară îndeaproape.

Calvin se ridică în picioare şi făcu o plecăciune.

— Mulţumesc pentru că ai fost de acord să ne vedem. Totuşi oamenii tăi trebuie să rămână afară.

Lee se opri brusc, înclinându-şi capul în timp ce îl studie pe Calvin. Probabil cântărind posibilele motive ale acelei cerinţe. Calvin ridică mâinile.

— Nu am niciun gând rău. După cum poţi vedea, sunt singur.

După o lungă pauză, Lee le porunci oamenilor săi să aştepte afară, apoi alese scaunul din faţa lui Calvin.

— Ai veşti pentru mine?

— Într-adevăr, am două lucruri pentru tine. Dacă nu ai auzit deja, vestea fostei mele căsătorii a fost publicată azi în *Mercury.* Nu vei mai putea folosi niciodată această informaţie împotriva mea sau a lui Lillian Davies.

Lee nu trădă nicio reacţie făţişă, astfel că presupunerea lui Calvin fu că bărbatul aflase deja vestea.

— Şi a doua veste?

— Am găsit-o pe fiica ta.

Lee se aplecă spre el, expresia fiindu-i încordată şi dură, de parcă ar fi fost sculptată în granit.

— Unde este? Cu Davies?

— Nu. Tom Davies nu are niciun interes pentru fiica ta. El naviga în Boston. Iar unde am găsit-o nu este la fel de important pe cât ceea ce îţi cer în schimbul ei.

Impactul acelor cuvinte îl împinse pe Lee înapoi în scaun. Ridică braţul şi îşi mângâie barba, în tot acest timp privindu-l cu răceală pe Calvin. Atmosfera din cameră devenise complet neprietenoasă, iar Calvin se simţi foarte satisfăcut că îl luase pe Lee prin surprindere.

— Joci un joc periculos. Sprâncenele negre ale lui Lee se încruntară. Unul care nu se va sfârşi bine pentru tine.

— Greşit, spuse Calvin. Vei face ce îţi cer. Când soţia mea va fi adusă la New York, îţi voi înapoia fiica.

— Poate o voi găsi singur pe fiica mea.

Calvin nu se putu abţine să nu râdă.

— Poţi încerca, dar nu vei reuşi. Sfatul meu ar fi să o aduci pe Shin-yee la New York cât mai curând posibil. Atunci ţi-o voi aduce pe Ming Zhu. Până atunci va rămâne nevătămată în grija mea.

— M-a necinstit pe mine şi familia mea. Ce te face să crezi că o vreau înapoi? Poate îţi voi spune să o păstrezi.

O fată de statutul lui Ming Zhu avea să fie dată spre căsătorie unui bărbat ales de Lee. Calvin nu avea să permită acest lucru. Nu intenţiona să i-o înapoieze – doar dacă nu cumva fata se răzgândea şi îi cerea să se întoarcă la familia ei.

— În mod sigur, această alegere îţi aparţine, spuse nonşalant Calvin, totuşi cred că deja ţi-ai dat acordul pentru o căsătorie. Cred că de aceea eşti atât de disperat să o aduci acasă.

Ochii lui Lee licăriră, iar Calvin ştiu că marcase.

— Cine este? întrebă el. Cui i-ai promis-o?

— Asta nu este treaba ta. Lee se ridică brusc. Ar trebui să îţi faci griji pentru siguranţa celor din jurul tău, domnule Cabot. Dacă fiicei mele i se întâmplă ceva, voi găsi modalităţi de a mă răzbuna pe toţi cei la care ţii.

Ameninţarea sună exact cum se aşteptase Calvin, care se ridică.

— Ne-am înţeles?

În loc să răspundă, Lee făcu o plecăciune, se întoarse pe călcâie şi plecă.

Capitolul 14

Lily intră pe poarta casei sale, mireasma familiară a gardeniilor domolindu-i instantaneu iritarea. Articolul acela blestemat din ziar o bântuia. După cum era de aşteptat,

vestea căsătoriei şi anulării ei cu legendarul Calvin Cabot făcuse valuri pe Fifth Avenue, un scandal incredibil căruia niciun salon de oaspeţi nu îi putea rezista fără să-l comenteze.

Lily refuzase să se ascundă în casă ca o laşă. Pentru două zile, ea şi Monty traversaseră oraşul – baluri, petreceri cu ceai, serate, operă – pentru ca Lily să fie văzută. În plus, ea participase la o întâlnire a consiliului director mai devreme în acea zi, cu un grup de bărbaţi bătrâni incapabili să înţeleagă cum Warren Davies permisese ca unica lui fiică să fugă cu un reporter de ziar. Toate acele critici o epuizaseră.

Bailey îi luă mantia.

— Vreţi să o trimit pe menajera dumneavoastră sus, domnişoară?

— Da, te rog. Cu cât scap mai repede de rochia asta, cu atât mai repede pot să mă aşez în pat şi să las în urma mea această zi groaznică.

Bailey făcu o plecăciune din cap şi plecă, lăsând-o să urce scara lungă şi spiralată. Casa lor fusese construită după instrucţiunile tatălui ei, iar Warren Davies nu făcuse nimic în doze mici. Doar două case de pe Fifth Avenue erau mai mari ca a lor: conacul Cavanaugh şi casa lui Cornelius Vanderbilt al II-lea. Deşi Lily iubea locul acesta, era pur şi simplu mai mult decât aveau nevoie ea şi Monty. Monty îi sugerase să se mute într-o casă mai mică, unde să nu se mai simtă atât de singură. Lily presupuse că o casă confortabilă şi îmbietoare ar fi mai potrivită pentru a întemeia o familie. „În curând”, se gândi ea. Când Tom avea să înceapă să preia controlul afacerii, ea urma să se poată concentra asupra lui Monty şi a viitorului lor împreună.

„Nu are pic de substanţă. Este la fel de profund ca un ceai slab, fără aromă. Toate petrecerile alea şi călătoriile? Te va plictisi de moarte”.

Lily ignoră acel glas care tot zăbovea în mintea ei şi intră în apartamentul său, unde îşi scoase mănuşile de satin şi le aruncă pe pat. Un sunet care veni din garderoba

ei îi atrase atenţia. Probabil că menajera ei o aşteptase.

— Colleen, ajută-mă să ies din rochia asta, te rog!

— Nu sunt Colleen, spuse o voce joasă cu o secundă înainte ca o siluetă familiară să apară în pragul uşii. Dar îmi voi da toată silinţa, oricât de greu ar fi.

Ochii albaştri ai lui Calvin se plimbară arzători pe trupul lui Lily, trimiţându-i fiori în întreg corpul. Propria sa reacţie o enervă.

— Ce faci aici? şuieră ea printre dinţii încleştaţi. Cine te-a lăsat să intri?

— Asta este secret. Calvin intră în dormitor, închise uşa garderobei în urma lui şi o încuie.

În timp ce el merse către uşa dinspre coridor, Lily spuse:

— Calvin, trebuie să pleci! Este trecut de ora unu noaptea şi sunt obosită.

În loc să o asculte, Calvin încuie şi uşa aceea. Respiraţia lui Lily deveni sacadată, de parcă plămânii ei uitaseră ce să facă.

Paşi hotărâţi şi măsuraţi îl aduseră pe Calvin mai aproape, privirea de pe chipul lui fiind una de nerăbdare prădalnică. Cu fruntea încruntată, cu maxilarul încordat, Calvin îşi linse buzele… şi dorinţa se învolbură în stomacul lui Lily, urcând spre sânii ei, pe pielea sa.

— Nu voi sta mult, spuse el. Trebuie doar să îţi vorbesc şi apoi voi pleca.

Calvin continua să vină spre ea, fără să se oprească până când ajunse la doar cinci centimetri de Lily. Ea îi putea vedea barba nerasă şi genele lungi care îi încadrau ochii plini de neastâmpăr. O scânteie răutăcioasă dansa în ochii lui albaştri, acea scânteie care o vlăguia de fiecare dată de plăcere.

Lily înghiţi în sec şi încercă să ignore agitaţia din piept.

— Ce voiai să îmi spui?

Calvin îi mângâie obrazul cu dosul palmei. Pielea ei ardea sub atingerea lui.

— Am uitat.

— Mincinosule! În loc să gândeşti cu capul, gândeşti cu… ştii tu.

Amuzamentul păcătos licări în ochii lui.

— Nu, nu ştiu. Spune-mi, Lily! Cu ce gândesc? Cu femurul? Cu tibia? Cu clavicula, poate?

— Mereu încerci să mă stânjeneşti. Lily oftă. Cu mădularul, Calvin. Gândeşti cu mădularul.

Gata, o spusese.

— Dumnezeule, să aud cuvântul acesta din gura ta mă excită şi mai mult. Spune-l din nou!

Lily încercă să se îndepărteze.

— N-o s-o fac. Te porţi ca un copil.

Calvin o strânse de braţ şi veni lângă ea.

— Doar îmi place să te văd roşind, recunoscu el, şoptindu-i la ureche. Închizând ochii, Lily trase adânc aer în piept, mirosul de stofă şi condimente umplându-i nările. Sfârcurile o dureau sub corset, căldura crescându-i între picioare. Era ea atât de depravată, atât de uşor de influenţat?

— Calvin, asta este o idee groaznică.

El îşi plimbă vârful nasului pe obrazul ei, respiraţia lui fierbinte aprinzându-i pielea, până când gura lui Calvin zăbovi pe marginea buzelor ei.

— Este cea mai bună idee pe care am avut-o astăzi – şi asta este o ispravă remarcabilă, având în vedere genialitatea mea.

Stresul zilei parcă se ridică de pe umerii lui Lily. Rânji şi simţi cum ea însăşi se apleacă spre el.

— Eşti cel mai arogant bărbat.

— Iar tu, cea mai încăpăţânată femeie. Palmele lui se plimbau pe umerii ei, urcând pe gâtul dezgolit. Sărută-mă, Lily, iubirea mea!

Alintul familiar, dorinţa din porunca lui, amintirile nopţii trecute… Oricare ar fi fost motivul, dar hotărârea lui Lily se topi precum o sculptură de gheaţă la sfârşitul unui bal. Nu se putea preface că atracţia faţă de el murise odată cu căsătoria lor. Fără ezitare, Lily îşi puse grăbită buzele peste ale lui şi fu răsplătită când degetele sale puternice

ajunseră pe şoldurile ei, trăgând-o lângă el. Pieptul ei se izbi de al lui, în timp ce limba lui Calvin trecu printre buzele ei şi se cufundă adânc în gura ei, gustul lui copleşind-o.

Lily se ridică pe vârful picioarelor şi îşi puse braţele peste umerii lui, strecurându-şi degetele prin părul lui mătăsos. Calvin gemu, apoi îşi împinse mădularul spre ea, limba lui continuând să lingă şi să mângâie. Ea se simţi înfierbântată, simţind jos un zvâcnet ferm, un dor care o făcu să se frece de el. Fiecare celulă, fiecare fir de păr, fiecare părticică din ea tânjea să ajungă mai aproape de el, să creeze frecare. Să câştige eliberarea.

Îşi strecură mâna între ei şi îşi plimbă unghiile pe mădularul lui, aşa cum o învăţase Calvin cândva. El se opri brusc şi trase adânc aer în piept, nările umflându-i-se.

— Dumnezeule, Lily, gâfâi el. Nu mă tachina.

— Nu te tachinez. Degetele ei începură să îi desfacă pantalonii, încercând să ajungă la pielea lui goală. Şi nu mai vorbi. Grăbeşte-te, Calvin!

El îi strânse fesele în mâini, apoi o ridică şi o trânti pe spate în pat. Lily ateriză cu o bufnitură, picioarele legănându-i-se pe marginea saltelei, rochia mototolindu-se sub ea.

Calvin năvăli asupra faldurilor rochiei ei, strecurându-şi degetele printre straturile de mătase şi bumbac, împingându-le mai sus pentru a ajunge la pantalonaşii ei. Lily îşi depărtă picioarele, iar Calvin se aşeză rapid între ele, chipul lui frumos concentrându-se intens asupra despicăturii din lenjeria ei.

— La naiba, eşti superbă, şopti ei, mâinile lui ocupându-se rapid de nasturii propriilor pantaloni.

Mădularul lui ţâşni liber, iar Calvin îi înşfăcă şoldurile, trăgând-o pe marginea patului. Îi împinse genunchii spre pieptul ei, dezvăluind miezul lui Lily privirii lui lacome, şi îşi poziţionă vârful mădularului la intrarea ei. Umezeala îl făcu să îşi croiască drum cu uşurinţă înăuntrul ei, senzaţia delicioasă făcând spatele lui Lily să se arcuiască.

O bătaie se auzi la uşă, cu o secundă înainte să încerce cineva mânerul. Calvin încremeni, ochii lui

întâlnindu-i pe ai ei. Totuşi încuietoarea rezistă, împiedicând persoana de pe coridor să intre.

— Domnişoară? Încă o bătaie. Domnişoară, sunteţi acolo?

Menajera lui Lily, Colleen. Calvin începu să se mişte, şoldurile lui legănându-se, vârful lat al mădularului său plimbându-se peste ţesuturile sensibile. Lily îşi muşcă buza, încercând să nu geamă. Trăgând adânc aer în piept, strigă:

— Sunt bine, Colleen. M-am dezbrăcat singură.

Degetul lui Calvin apăsă pe miezul ei, mângâindu-l, iar Lily icni.

— Domnişoară, sunteţi bine? întrebă Colleen de cealaltă parte a uşii.

Lily se întinse după braţul lui, încercând să obţină o amânare a torturii.

— Bine. Doar obosită. Ne vedem mâine-dimineaţă.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, domnişoară, doar sunaţi. Noapte bună.

— Noapte…

Calvin împinse în ea cu atâta forţă, încât cadrul patului se cutremură.

— …bună! spuse cu o voce piţigăiată Lily.

Ea rămăsese fără suflare, neputând să îl certe. Calvin i-o furase mărind ritmul, şoldurile lui mişcându-se tare şi rapid, trupurile lor încordându-se. Gonind spre culmea orgasmului, Lily putea simţi acel lucru, focul arzător ce începea din degetele picioarelor, făcându-i muşchii să se încleşteze.

— Da, da, da, strigă ea, iar degetul lui Calvin îi găsi din nou mugurele feminităţii.

Câteva mângâieri cu degetul lui aspru o aruncară pe Lily în prăpastie. Picioarele i se încleştară, plăcerea copleşitoare cufundând lumea într-un alb sclipitor. Deschise gura pentru a ţipa – iar Calvin se aplecă peste ea şi îi pecetlui buzele cu ale sale, absorbind sunetul. Trupul ei tremura, pereţii miezului ei încleştându-se în jurul lui, senzaţiile învăluind-o.

Lily încetă să tremure chiar când Calvin îşi dădu capul

pe spate, şoldurile mişcându-i-se sacadat. Se retrase grăbit şi îşi folosi mâna pentru a ejacula peste straturile rochiei ei, sămânţa ţâşnind din vârful mădularului. Un geamăt prelung se rupse din gâtul lui, unde venele îi ieşeau aspre în evidenţă. Apoi Calvin se relaxă şi îşi sprijini braţele pe pat, gâfâind, în timp ce Lily încercă să îşi recapete simţurile.

— Dumnezeule, eşti uimitoare! Calvin se ridică încet, apoi îşi îmbrăcă pantalonii. Jur, am venit doar ca să vorbim, dar asta a fost o surpriză bine-venită.

Calvin se îndepărtă de pat, iar furia luă rapid locul moleşelii lui Lily. El sugera că ea îl sedusese, asemenea unei sirene sau a unei femei uşoare? Lily încercase să îi reziste. Chiar îi spusese să plece. Dar lăsă în seama lui Calvin să modifice adevărul pentru propria lui versiune a faptelor. La urma urmei, asta era slujba lui.

Lily închise ochii în timp ce realitatea a ceea ce se întâmplase o năpădi. Cedase ticălosului viclean. Din nou. Eşecul voinţei ei, lipsa ei de curaj şi hotărâre o deprimau. Lily nu era slabă, nu era o femeie care zâmbea tâmp şi leşina la picioarele unui bărbat, deci ce era cu Calvin de tot continua să îi întoarcă viaţa cu susul în jos?

El se întoarse cu o cârpă şi începu să îi cureţe rochia. Lily se ridică în capul oaselor şi i-o smulse din mână.

— Încetează. Mă ocup eu de asta.

Punându-şi mâinile în şolduri, Calvin se încruntă la ea.

— Eşti furioasă? După orgasmul *acela?*

*

Avea să o înţeleagă vreodată pe femeia asta?

Acum gâfâia, trăgându-l mai aproape de ea şi şoptindu-i cele mai ascunse dorinţe la ureche, iar în secunda următoare îl privea de parcă el călcase în balegă de cal şi umblase apoi pe toate covoarele ei simandicoase.

Calvin îşi aranjă hainele şi îşi netezi părul, în timp ce Lily îşi curăţă rochia. Senzaţiile de plăcere încă o străbăteau, o euforie cuprinzătoare de care el voia să se agaţe. Ce păcat că nu o putea trage pe Lily în pat, să o

strângă în braţele sale şi să doarmă nouă sau zece ore. Îi era dor să doarmă cu Lily, doar să doarmă. Să îi audă micile sunete şi picioarele ei reci să le caute pe ale lui în toiul nopţi. Picioare obosite pe care el le putea manevra oricum voia la venirea dimineţii, trupul ei fiind vlăguit şi delicat, pregătit să fie supus din nou plăcerii. Mădularul lui se agită din nou…

Dumnezeule, simplul gând îl excită.

Lily azvârli cârpa în direcţia camerei de baie.

— De ce ai intrat cu forţa în casa mea?

— Nu am intrat cu forţa. La parter era o fereastră deschisă.

De fapt, fusese prea uşor. Cineva ar trebui să îl informeze pe Davies că ar face bine să încuie mai bine această casă.

— Semantică, Calvin. Nu ai fost invitat, şi totuşi eşti aici. De ce?

Privirea ei era rece şi indiferentă, lipsită de excitarea seducătoare de dinainte. Cufundându-şi mâinile în buzunare, Calvin îşi studie propriii pantofi, pe care nu avusese timp să şi-i scoată înainte de a se arunca sub rochia ei. Nu era de mirare că Lily îl ura.

— Îmi pare rău. N-am procedat corect.

Scuza lui păru să o surprindă pe Lily. Umerii i se relaxară într-o oarecare măsură, furia ei stingându-se foarte puţin.

— Ai spus că voiai să vorbeşti cu mine.

— Da. Se sprijini de stâlpul patului şi îşi încrucişă picioarele. Am fost să îl văd pe Lee, i-am spus că fratele tău nu o are pe fiica lui. A ezitat să mă creadă.

— Doamne, nu-mi pot închipui de ce, bombăni Lily. Tu eşti mereu atât de sincer cu oamenii.

Calvin îşi încleştă bărbia, dorindu-şi ca ironia ei să fi fost deplasată. Totuşi nu era, iar Lily nici măcar nu îi ştia cele mai rele minciuni.

— Cu toate acestea, ar trebui să fii precaută. Lee ştie despre trecutul nostru, iar între legătura noastră şi fratele tău, ai putea fi în pericol.

— Asta este tot? Lily se ridică în picioare şi îşi netezi rochia, părând indiferentă faţă de avertizarea lui. Dacă ai terminat de vorbit, ar trebui să găseşti singur drumul de ieşire.

— Lily, trebuie să ţii cont de ce îţi spun. Ia-ţi măsuri de precauţie. Vreau să angajez un Pinkerton să te însoţească…

— În niciun caz. Nu voi trăi cu teamă, având pe cineva tot timpul după mine.

Lily descuie şi deschise uşa garderobei, apoi dispăru înăuntru. El ocărî, mâinile încleştându-i-se în pumni pe lângă corp. Gândul că i se putea întâmpla ceva lui Lily îi făcea sângele să-i îngheţe în vene. Lee era nemilos; Calvin văzuse nenumărate exemple ale cruzimii sale.

O urmă în garderobă, nefiind pregătit să renunţe la a o face să înţeleagă gravitatea situaţiei.

— Nu m-ai auzit? Ai idee cât de periculos este Lee? o întrebă el, privind-o luptându-se să îşi scoată colierul de la gât. În câţiva paşi ajunse în spatele ei, dându-i mâinile la o parte pentru a se ocupa el. Nu este o persoană pe care să o desconsideri cu uşurinţă.

Reuşi să deschidă dema colierului, iar apoi Calvin lăsă smaraldele şi platina să alunece uşor pe pielea ei delicată. Lily oftă încet, înainte de a traversa camera, spre măsuţa de toaletă. Colierul rămase în mâna lui Calvin, cald de pe pielea ei, iar el îl ţinu puţin mai mult decât era necesar înainte de a-l pune pe măsuţă.

Lily îşi scoase cerceii şi brăţara, fiecare piesă din metal zăngănind pe suprafaţa din sticlă a mesei.

— Cum ar putea să existe vreun pericol? Tom nu o are pe fiica lui Lee. Fratele meu nu ştie nimic despre ea. Atunci, cum ar putea cineva să fie în pericol?

Calvin îşi puse mâinile în şolduri şi îşi studie vârfurile pantofilor, gândindu-se. De ce trebuia Lily să fie atât de încăpăţânată? De ce nu putea să aibă încredere în el? „Ce întrebare stupidă, Cabot!” Calvin deschise gura pentru a scorni o poveste pe care ea să o creadă, când Lily îl întrerupse.

— Îmi ascunzi ceva. Ce? Ce nu ştiu, Calvin?

— Trebuie doar să ai grijă în următoarele câteva săptămâni, până când voi putea îndrepta totul cu Lee. Ea îşi încrucişă braţele la piept, împingându-şi sânii deja impresionanţi mai sus. Calvin se forţă să o privească din nou în ochi. Te rog, Lily!

— De ce?

— De ce trebuie să ai grijă? Ştii în ce gen de afaceri este implicat Lee. Poate face femeile să dispară.

— Nu, de ce îţi pasă? De ce eşti aici, avertizându-mă?

Calvin îşi simţi stomacul învolburându-se. Nu îi putea spune adevăratul motiv, că încă avea sentimente puternice pentru ea. Că ardea de dorul ei cu fiecare răsuflare, că o visa aproape în fiecare noapte blestemată.

Se întoarse spre fereastră, încordându-şi bărbia, abţinându-şi cuvintele care ameninţau să iasă. Nu ar rezolva nimic dacă i-ar spune; într-adevăr, doar ar înrăutăţi lucrurile. Lily nu putea să afle, nu până când soţia lui Hugo nu sosea teafără la New York. Calvin trebuia să îşi onoreze promisiunea – iar până făcea acel lucru, trebuia să renunţe la propriile sale nevoi.

Auzi foşnetul faldurilor de mătase, apoi Lily apăru în faţa lui. Era atât de frumoasă această femeie. Buze cărnoase, irişi de culoarea whisky-ului scump. Pomeţi înalţi, aristocratici. Piele albă ca laptele, despre care Calvin ştia că era la fel de delicată pe cât părea. Dar farmecul ei consta în mult mai mult decât înfăţişarea ei. Era în inteligenţa, în graţia ei. În curajul ei neabătut. Lily nu dădea niciodată înapoi, o calitate pe care o admira şi o ura, totodată, la ea.

Iar speranţa din privirea ei chiar în acel moment ameninţa să îi dubleze suferinţa lui Calvin. Totuşi nu era momentul. Calvin deja dezvăluise prea mult în seara aceea petrecută în Newport. Ştia ce avea de făcut, ce trebuia să spună, şi era posibil să nu o mai recupereze niciodată pe Lily.

Îşi stăpâni romantismul, alungându-l cu un pragmatism nemilos. „Noi avem mai puţin pentru ca alţii să poată avea mai mult”.

— Nu aş avea conştiinţa împăcată dacă vi s-ar

întâmpla ceva ţie sau fratelui tău.

Lumina dispăru de pe chipul ei.

— Conştiinţa? repetă ea cu indiferenţă.

— Da, se forţă Calvin să răspundă. Ce alt motiv ar mai exista?

Suferinţa cuprinse chipul lui Lily înainte ca ea să îi întoarcă spatele.

— Exact. Nu există niciun alt motiv. Lily merse lângă clopoţel şi trase de sfoara lui. Ai spus ce aveai de spus. Acum ieşi naibii din casa mea, Calvin!

*

— Ar trebui să îmi fac griji pentru tine?

Tom se aşeză pe un scaun lângă Lily, cel pe care Monty îl lăsase liber mai devreme. Erau în loja familiei Davies la Metropolitan Opera House, luminile tocmai aprinzându-se pentru prima pauză.

— Să îţi faci griji pentru mine? De ce?

Lily aruncă o privire prin ochelarii pentru operă, privind absentă mulţimea. Nu reuşise să se concentreze la nimic în ultima săptămână. „Nu aş avea conştiinţa împăcată”. Nu ar fi trebuit Calvin să se prefacă măcar că îi pasă de ea, având în vedere că ţesuturile ei încă erau inflamate în urma invaziei lui?

Lily spera să îi cadă o tiparniţă în cap. „Ar fi trebuit să îl împuşc atunci când am avut ocazia”. Amintirea căzăturii lui Calvin de pe peretele casei ei o făcu să zâmbească.

— Expresia asta, acum, Lily. Nu ai fost tu însăţi de când ne-am întors din Newport.

— Da, asta păţeşti când îţi dispare fratele, bombăni ea.

— Ştii că nu mă refer la asta. Vorbesc despre timpul de când ne-am întors – şi nu sunt singurul care este îngrijorat. Şi Cora îşi face griji.

Lily întoarse capul spre Tom şi îl privi încruntată.

— Tu şi Cora m-aţi bârfit?

El ridică mâinile acoperite de mănuşi.

— Doar pentru că suntem îngrijoraţi. Dormi mult, iar când eşti trează, eşti distrată. Este aproape ca după…

— Ca după ce?

Tom se strâmbă.

— Ca după anularea căsătoriei.

Dumnezeule, Lily spera că nu. Aceea fusese o perioadă întunecată. Înainte ca ea să se decidă să plece din New York, Tom încercase curajos să o înveselească, dar ea îl ignorase. Doar timpul şi distanţa reuşiseră imposibilul – iar inima ei se vindecase. Nu mai nutrea sentimente pentru Calvin. Absolut niciunul.

— Sunt bine. Puteţi înceta amândoi să vă mai faceţi griji.

— L-ai văzut?

— Pe cine?

— Nu te preface cu mine. Poate că îi poţi păcăli pe ceilalţi, dar cu mine nu îţi merge.

Lily îşi fixă privirea pe scenă. „Da, l-am văzut. A venit în camera mea, m-a întins pe pat şi a început să îmi ofere plăcere şi să mă scoată din minţi”. Fără îndoială, Tom nu voia acea versiune a evenimentelor, dar totuşi Lily nu le putea uita. Dacă închidea ochii, încă putea simţi cum Calvin intrase în ea, mângâierea mâinilor lui puternice pe coapsele ei, dinţii lui muşcând-o uşor de gât…

Lily îşi îndreptă spatele, stând perfect nemişcată.

— Nu l-am văzut pe Calvin, dacă la asta te referi.

— Înţeleg. Tom îşi încrucişă picioarele şi îşi netezi cuta de pe pantalonii lui negri de seară. Încă te iubeşte, să ştii.

Cuvintele lui o făcură să râdă amar.

— Te înşeli. Calvin se iubeşte doar pe el însuşi. Este cea mai egoistă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

— Nu sunt sigur că este adevărat, spuse gânditor fratele ei. Deşi presupun că nu îl cunosc la fel de bine ca tine.

— Atunci ar trebui să mă crezi pe cuvânt. Este un mincinos şi este complet incapabil să iubească pe cineva.

— Înţeleg, repetă Tom, de parcă ar fi aflat ceva important. S-a întâmplat ceva între voi în Newport?

— Nu, absolut nimic. De ce?

— Eram doar curios. Sar scântei în aer când sunteţi amândoi în aceeaşi încăpere.

— De la efortul pe care îl facem să nu ne strangulăm reciproc, fără îndoială.

Privirea lui Tom se plimbă peste mulţimea împrăştiată din acea seară de joi de la operă, iar Lily se rugă ca subiectul Calvin să fi fost epuizat. Era sătulă să se gândească la el şi să vorbească despre el. Rezultatele erau întotdeauna aceleaşi şi o lăsau cu inima grea de dor.

— Monty mi-a cerut mâna ta.

O teamă de un alt fel o învălui pe Lily şi se întoarse spre fratele ei.

— Da? Când?

— Acum două zile.

— Acum două zile şi tu îmi spui de-abia acum?

— M-a rugat să nu spun nimic. Vrea să te surprindă cu o cerere în căsătorie.

— Şi totuşi tu nu îi respecţi dorinţa. De ce?

Tom se întinse şi îi strânse degetele acoperite de mănuşi într-ale lui.

— Lily, te ştiu de-o viaţă întreagă. Nu îţi poţi ascunde sentimentele ce ţi se citesc pe faţă. Aşa se face că sunt convins că încă eşti îndrăgostită de Calvin Cabot – şi sunt convins că mă minţi că nu s-a întâmplat nimic în Newport. Monty este un om bun, un bărbat onest şi ţine la tine. Totuşi mă tem că reacţia ta la cererea lui nu va fi ceea ce speră el şi îmi doresc doar să fii blândă în această privinţă. Să ai puţină grijă. Şi aşa, să fii îndrăgostit este destul de înfricoşător.

Lily lăsă deoparte şocul simţit şi spuse:

— Eşti îndrăgostit de cineva. De aceea ai dispărut în Boston pentru trei săptămâni? O cunosc pe fata aceasta?

Gura lui Tom se schimonosi uşor, cea mai mică umbră de durere strecurându-se în expresia lui.

— Nu, dar sper să vă pot face cunoştinţă în curând. Se aplecă şi o sărută pe obraz. Nu uita ce ţi-am spus. Fii blândă cu Fields. Dacă încă îl iubeşti pe Cabot,

îndepărtează! pe Fields. Altfel, cine este cu adevărat egoist?

Capitolul 15

Trăsura se opri. Calvin îşi adună hârtiile şi le îndesă în geantă, încercase să citească în lumina vagă din trăsură, dar fără prea mult succes. Avea un munte de articole de verificat înainte de venirea dimineţii şi avea o durere de cap cruntă. Nu avea timp pentru această întâlnire, dar totuşi nu îşi permitea să o rateze. Cei patru bărbaţi se întâlneau o dată pe lună, iar Calvin avea interese de protejat.

Un bastion al privilegiului, Clubul Knickerbocker se înălţa mândru la intersecţia dintre Thirty-Second Street şi Fifth Avenue. Calvin nu era membru, dar Will Sloane şi Ted Harper, da. Lui Calvin, împreună cu Emmett Cavanaugh, i se permitea cu zgârcenie această singură seară pe lună. Calvin prefera Clubul Union, care tindea să fie puţin mai progresiv decât Knick, deşi el nu frecventa nici acel club prea des. În opinia lui, să fumezi trabucuri cu oameni bogaţi şi bătrâni nu intra tocmai în categoria serilor amuzante.

Intră în club, îşi predă melonul şi haina şi îşi croi drum la etajul doi. Angajaţii alergau de la un client la altul, dar nimeni nu vorbi cu el. Odată ajuns la primul etaj, merse spre salonul privat din capătul coridorului. Un servitor îi deschise uşa din lemn de nuc, iar Calvin păşi peste prag. Ca de obicei, era ultimul care ajungea.

— Îmi pare rău că am întârziat, le spuse el celor trei bărbaţi care acum se ridicară de pe scaunele lor.

Îşi strânseră mâinile, iar Calvin îşi ocupă locul.

— Eu am ajuns cu o clipă înaintea ta, Cabot, spuse Cavanaugh. Aşa că acum putem începe.

Emmett Cavanaugh era proprietarul companiilor East Coast Steel şi Northeast Railroads. Avea o minte ageră şi o voinţă de fier, împreună cu pumni mari precum ciocanele

de crochet.

Un pahar cu bere nemţească sosi lângă braţul lui Calvin. El îi mulţumi servitorului şi luă o gură lungă de bere. Când mâncase ultima oară ceva?

— Este totul în regulă, Cabot? Ted Harper, proprietarul băncii New American, se aplecă spre el. Pari puţin abătut.

— Sunt bine.

— Nu are vreo legătură cu bomba pe care ai lansat-o săptămâna trecută, despre căsătoria ta, nu? întrebă Will Sloane, fost proprietar al companiei Northeast Railroads şi viitor membru al Congresului Statelor Unite. Ava aproape că a făcut un atac de cord.

Ava Sloane, soţia lui Will, era unul dintre reporterii de top ai lui Calvin la *Mercury.*

Calvin îşi frecă ochii cu degetele.

— Nu a fost singura. Aproape fiecare angajat al celor trei ziare rămăsese cu gura căscată. Dar am avut motivele mele să ţin secretul.

— O idee interesantă, spuse tărăgănat Cavanaugh pe lângă trabucul pe care îl ţinea între dinţi, din moment ce scopul tău principal în viaţă este să dezvălui secrete.

— Probabil de aceea sunt al naibii de bun la asta, ripostă Calvin. Pentru că ştiu că oricine are secrete pe care preferă să le ţină îngropate. În cazul meu, am fost şantajat cu acea informaţie, aşa că am ales să o dezvălui eu însumi.

Sloane fluieră.

— Cât tupeu să şantajezi un om cu trei ziare la dispoziţie. Ce părere a avut domnişoara Davies despre asta?

— Nu a avut de ales. Acum, dacă nu vă deranjează, aş vrea să fiu eu primul în seara asta.

Ceilalţi bărbaţi încuviinţară din cap, conştienţi că avea să le vină rândul până la sfârşitul serii. Singura cale pentru ca această înţelegere să funcţioneze era ca toţi cei patru să muncească împreună. Uneori, acest lucru însemna să facă favoruri de o natură îndoielnică. Totuşi, astă-seară, Calvin avea o cerinţă simplă.

Îşi luă geanta şi scoase din ea mai multe copii ale unui document legal. După ce dădu câte una fiecărui bărbat, ridică paharul cu bere şi le dădu timp să citească.

Harper fu primul care făcu ochii mari. Răsfoi grăbit paginile rămase.

— Transfer de proprietate? Despre ce este vorba, Cabot?

— Este în cazul morţii mele. Punând paharul pe masă, Calvin îşi împreună mâinile. Dacă mi se întâmplă ceva, voi trei vă veţi asuma împreună responsabilitatea pentru *Mercury*, *Bugle* şi *Morning Star.*

— Ce naiba a provocat asta? Cavanaugh îşi aruncă copia contractului pe masă. Eşti ameninţat?

Calvin tăcu, gândindu-se cum să răspundă mai bine la întrebare.

— Nu pot intra în detalii, dar da, există un grup anume care ar putea veni după mine.

— Cine? Tammany? întrebă Sloane. Pentru că pot vorbi cu unul dintre comisarii poliţiei.

— Nu Tammany – şi mă ocup singur. Dar îţi mulţumesc.

— Are vreo legătură cu cine te-a şantajat? întrebă Cavanaugh.

— Indirect, da. Dar este mai complicat de atât.

— De ce noi? Harper arătă spre el însuşi, spre Cavanaugh şi Sloane. Nu suntem tocmai cunoscuţi că ne-am înţelege prea bine.

— Nu am familie, nu am moştenitori care să preia ziarele după moartea mea, spuse Calvin. Şi am încredere în voi trei. Lăsând la o parte personalităţile fiecăruia, sunteţi oameni de afaceri excelenţi. Şi cel mai important, nu vreau ca vreunul dintre ziarele mele să cadă în mâinile lui Pulitzer sau Hearst. Îi urăsc pe ticăloşii ăia doi. Este una dintre condiţiile din acel contract.

Cavanaugh băgă mâna în buzunar şi scoase un stilou cu peniţă de aur. Îi scoase capacul, răsfoi paginile până la cea cu semnătura, apoi îşi mâzgăli numele pe hârtie. Ceilalţi doi făcură la fel, apoi toate copiile fură trecute pe la

fiecare, până când semnăturile ajunseră pe toate copiile necesare.

Calvin adună documentele şi le puse în geantă. Avea să le dea avocaţilor săi a doua zi.

— Vă mulţumesc, le spuse el bărbaţilor din jurul mesei. Voi finaliza demersul cu avocaţii mei şi vă voi trimite fiecăruia câte o copie.

Cavanaugh îşi strecură stiloul înapoi în buzunar.

— Orice ai nevoie ca să fii liniştit, Cabot. Dar, cu voia lui Dumnezeu, nu se va ajunge niciodată la asta.

— Sper să ai dreptate, dar voi dormi mai bine ştiind că ziarele mele nu vor cădea în mâinile duşmanilor.

Harper îşi ridică paharul de whisky în cinstea lui Calvin.

— Lillian Davies. Bună treabă, Cabot, în ciuda anulării.

— Tatăl ei a fost un ticălos de primă mână, spuse Sloane. Nu-mi pot închipui conversaţiile dintre voi doi.

Calvin se strâmbă.

— A existat una singură şi, cu siguranţă, nu o voi uita niciodată. Acum, hai să auzim de ce mai aveţi nevoie luna asta.

*

Domnişoara Robbs apăru în pragul uşii biroului. Calvin ridică privirea de unde el şi Jim discutau despre ediţia de weekend a ziarului.

— Da, domnişoară Robbs?

— Domnule, un domn Davies este aici şi vrea să vă vadă. A spus că este urgent.

Calvin scoase un oftat îndelung şi frustrat. De ce ar veni fratele lui Lily aici? Stabiliseră să îşi respecte rutina normală de la întoarcerea din Newport, nimic care să îi dea lui Lee vreun motiv să se îndoiască de povestea lor. Avea vreo legătură cu Lily?

— Bine. Lasă-mă un moment.

Calvin nu o mai văzuse pe Lily de mai bine de o săptămână, nu de la acea noapte în dormitorul ei.

Amintirea era una dulce-amăruie, şi totuşi el nu putea înceta să îşi amintească de acea seară. Nu ar fi trebuit să se grăbească cu ea, ar fi trebuit să o dezbrace complet. Ar fi trebuit să îi mai producă un orgasm înainte ca el să îl atingă pe al lui. Să aştepte până când ar fi fost amândoi satisfăcuţi şi somnoroşi înainte de a o avertiza în privinţa lui Lee. Viaţa lui nu era altceva în afară de greşeli peste greşeli. Un ocean de regret.

— Cabot, m-ai auzit?

— Scuze, Jim. De ce nu te sfătuieşti cu zeţarii ca să vezi ce idei vă vin? Am încredere în judecata ta.

Fruntea lui Jim se încreţi, iar el se întinse ca să pună mâna pe fruntea lui Calvin.

— Eşti bolnav?

— Eşti de groază, spuse sec Calvin. Reluăm după întâlnirea mea.

Jim chicoti şi adună ciornele articolelor la care lucraseră.

— S-a făcut, şefu’.

După plecarea lui Jim, Calvin se aşeză pe scaunul său.

— Trimite-l pe Davies înăuntru!

Câteva secunde mai târziu, Tom Davies apăru, îmbrăcat într-un elegant costum maroniu, făcut la comandă. O diferenţă ca de la cer la pământ faţă de bărbatul care petrecuse câteva săptămâni ascunzându-se într-un debarcader părăginit.

— Închide uşa, îi porunci Calvin.

Davies făcu întocmai, apoi se apropie de birou.

— Îmi cer scuze că ţi-am întrerupt ziua.

— Am căzut de acord să nu ne întâlnim, Davies. Că ar trebui să te ţii de rutina ta pentru a-l împiedica pe Lee să bănuiască ceva.

Davies îşi puse mâinile în buzunare şi începu să păşească agitat.

— Mi-e greu să fac asta. Vreau să o văd.

— Sub nicio formă. În niciun caz.

Oprindu-se în loc, Davies îşi puse mâinile în şolduri.

— Cabot, îmi pierd minţile de îngrijorare. I-am promis

că o voi ţine în siguranţă, iar tu ai dus-o departe de mine, într-un loc secret. Credeam că pot face asta, dar nu pot.

— Poţi s-o faci. *Trebuie* să o faci. Doamne, omule! Vino-ţi în fire! Este doar pentru scurt timp. Apoi o vei primi înapoi.

Aşa spera Calvin. Planul lui Calvin era să o aducă pe soţia lui Hugo în siguranţă în ţară, şi apoi să fie de acord să îi dea fata lui Lee. Doar că avea să o dea pe Ming Zhu lui Davies. Atunci problema avea să fie în mâinile lui Davies. Desigur că acest lucru avea să provoace nenumărate dificultăţi, dar Calvin nu îşi putea face griji în această privinţă încă. Ce conta era să îşi plătească datoria faţă de Hugo.

— De ce nu pot merge să o vizitez? Nimeni nu va şti.

Calvin se ridică şi îşi puse mâinile pe birou, aplecându-se spre el.

— Este prea periculos. Am vorbit despre asta. Dacă mergi undeva, vei fi urmărit. Dacă o vizitezi, îl duci pe Lee direct la ea.

— Păi, cât trebuie să mai aşteptăm până putem fi împreună? Ai spus că urma să te vezi cu Lee. Cum a primit vestea?

— Crede că nu eşti implicat, că habar nu ai unde a plecat fiica lui. Dacă mai aştepţi câteva săptămâni, Lee se va retrage şi apoi poţi merge să o iei.

Davies nu păru împăcat de această informaţie. Agitat, îşi trecu mâinile prin păr şi merse lângă fereastră.

— Tu cum ai suportat? întrebă el după un moment îndelungat.

— Ce să suport?

— Despărţirea. După ce tata te-a forţat să pleci. Cum ai suportat să fii despărţit de ea?

„Whisky. Muncă. Alte femei”. Deşi Calvin făcuse abuz de toate trei, acelea nu erau răspunsurile corecte.

— Nimic nu a făcut durerea mai suportabilă – şi am încercat totul. Doar timpul, şi chiar şi aşa, durerea doar amorţeşte. Şi Hugo trăise cu acel sentiment mai bine de zece ani. Cum reuşise prietenul lui să nu îşi piardă minţile?

Ziarele m-au ajutat. M-am concentrat asupra lor până am căzut lat de oboseală pe birou. Iar sora ta a plecat din oraş, făcându-mă să nu mă mai gândesc constant la ea.

— Nu te-ai gândit niciodată să o urmăreşti? Să vezi dacă este bine?

„Aproape în fiecare zi blestemată”.

— N-am putut. Ştiam că îi este mai bine fără mine.

— N-ai încasat niciodată cecul de la bancă.

Calvin tresări, surprins că Davies aflase acel detaliu. Davies continuă:

— Am verificat după ce mi-a povestit Lily. Nu ai luat niciodată banii tatălui meu. Atunci, de ce nu i-ai spus şi ei?

— Eu… Calvin îşi frecă fruntea. Este cel mai bine. Pentru moment, oricum.

— Nu are niciun sens. Dacă ar şti acest lucru, i s-ar schimba complet părerea despre tine, despre ce s-a întâmplat cu anularea.

Exact de aceea păstra Calvin tăcerea. Nu ar schimba nimic dacă ar fi sincer cu Lily doar parţial. Trebuia să aştepte până când avea să îi poată spune totul.

— A, înţeleg. Vrei ca ea să creadă ce este mai rău despre tine. Dezgustul îi schimonosi trăsăturile copilăreşti. Nu vă înţeleg deloc pe voi doi. Nu stă nimic în calea fericirii voastre şi totuşi…

Davies se abţinu să continue şi privi pe fereastră spre Manhattan, cu umerii încordaţi de tristeţe. Vina îl împunse pe Calvin, o senzaţie incomodă în stomac. Oricât de rău îi părea pentru Davies, nu avea de gând să devieze de la plan. Nu când erau atât de aproape.

— Davies, ştiu că o iubeşti. Totul se va termina în curând. Peste ani vei privi înapoi şi totul ţi se va părea atât de îndepărtat. Atât de lipsit de importanţă.

— Sper că ai dreptate. Dacă ea are nevoie de ceva…

Calvin ridică mâna.

— Îţi vom spune, promit. Este foarte bine îngrijită. Mai era şi altceva?

— Da. Fields mi-a cerut mâna surorii mele.

Creierul lui Calvin se opri. Doar încremeni, în timp ce

acele cuvinte ţopăiau prin craniul lui. Fields… căsătorindu-se cu Lily. Lily a lui. *La* naiba! La dracu'! Rahat! Calvin lovi biroul cu palma, durerea urcându-i în braţ. Închizând ochii, se luptă să rămână calm. „Ştiai că asta urmează. Era inevitabil".

Da, dar sperase să aibă mai mult timp la dispoziţie.

Calvin nu avea niciun drept să umble după ea, nu când atâta incertitudine plutea în jurul lor. Nu când el încă era un mincinos şi un şarlatan. Era mai bine să aştepte până când avea să se rezolve totul cu Lee, şi soţia lui Hugo avea să ajungă în America. Mâna lui fusese forţată, din cauza lui Montgomery Fields.

— Şi tu ce ai spus? întrebă el încet.

— Mi-am dat binecuvântarea, fiind condiţionat de sentimentele lui Lily, desigur.

— Desigur, ripostă Calvin.

— Ce ai fi vrut să fac, Cabot? N-am niciun motiv să îl refuz. Este înstărit, provine dintr-o familie bună, ţine la ea.

Logic, Calvin ştia că Davies avea dreptate. Dar nu era nimic logic în sentimentele lui Calvin pentru Lily. Dorinţa lui pentru ea era nemăsurată, şi totuşi întortocheată. Contorsionată şi încurcată. Ei doi împreună nu aveau niciun sens. Numărul de ore pe care îl petrecuseră împreună erau ca o picătură într-un ocean, în comparaţie cu majoritatea cuplurilor. Totuşi Calvin ştia, în adâncul sufletului său, că aceasta era femeia potrivită pentru el.

Şi avea să o piardă.

— Lily a răspuns deja?

— Fields vrea să o ceară el însuşi. M-a rugat să nu îi spun nimic lui Lily.

— Şi i-ai spus?

Davies merse lângă birou.

— Da, i-am spus. Am vrut să o pregătesc, în caz că nu va fi cererea la care speră ea.

— Ce înseamnă asta? izbucni Calvin.

— Înseamnă că Lily are şansa să îşi vadă de viaţa ei. Iar dacă tu nu o vrei, atunci nu îi sta în cale.

*

Un sunet o trezi pe Lily, iar odată cu el îşi dădu seama că nu era ceva în regulă. Aceea era o umbră? Dumnezeule, *cineva era în camera ei.* Panica îi urcă în gât şi deschise gura ca să ţipe.

O mână îi acoperi partea inferioară a feţei.

— Linişte, spuse un glas jos, familiar, aproape de urechea ei. Sunt doar eu.

Lily îi împinse braţul, iar el o eliberă. Ridicându-se într-un cot, observă că el stătea întins în pat, lângă ea. Îşi scosese redingota şi pantofii, de parcă plănuia să rămână.

Teama lui Lily se stinse, lăsând în loc doar iritare.

— Ce naiba cauţi aici?

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— În miezul nopţii? În dormitorul meu? Lily se trânti înapoi pe saltea şi oftă. M-ai speriat de moarte.

— Îmi cer scuze. Ăsta este primul moment liber pe care l-am avut toată ziua.

— Chiar şi aşa, asta nu-ţi dă dreptul să te strecori în dormitorul meu ca un hoţ sau ca unul care se uită pe gaura cheii atunci când se dezbracă cineva.

— Dacă aş fi unul care se uită pe gaura cheii, aş fi foarte dezamăgit. Calvin atinse zorzoanele cămăşii ei de noapte din bumbac, care îi era închisă până în gât, făcându-i sfârcurile să se încordeze pe sub material. Eu te prefer cu mult mai puţine haine pe tine.

Glasul lui răguşit se plimbă pe spinarea ei, şerpuindu-i prin vene, şi se opri în locul dornic dintre coapsele ei. Cât de absurd era controlul acestui bărbat asupra părţii inferioare a trupului ei.

Lily îi lovi mâna, dându-i-o la o parte.

— Orice vrei să îmi spui, spune mai repede şi pleacă din casa mea.

Calvin se rostogoli pe burtă pentru a o privi şi îşi sprijini capul în mână. Cealaltă mână a lui se strecură uşor pe umărul ei.

— I-ai spus da lui Fields? Te vei căsători cu el?

— Of, pentru Dumnezeu. Lily îşi atinse şaua nasului. Asta voiai să mă întrebi?

— Nu mă pot abţine. Doar la asta mă gândesc. Nu vreau să te văd făcând o altă greşeală.

— Eşti din nou îngrijorat pentru conştiinţa ta?

Glasul ei avu o tentă aspră, pe care Lily ştia că el avea să o observe.

— Nu mă tachina, Lily. Ştii că este mai mult de atât.

— Ştiu? Ai fugit de mine şi m-ai alungat de fiecare dată. Nu îţi este permis să fii gelos pe Monty.

— Dumnezeule, nu-i spune aşa. Calvin se trânti pe saltea. Îmi întoarce stomacul pe dos.

Incredibil cât tupeu avea bărbatul acesta!

— Cu câte femei ai fost de la căsătoria noastră? Tăcerea învălui camera, singurul sunet fiind al răsuflărilor lor pe măsură ce momentul se prelungi. Exact. Eu nu m-am culcat cu niciun bărbat, în afară de tine. Monty nici măcar nu m-a sărutat. Aşa că ia-ţi gelozia afurisită…

Calvin ridică brusc privirea, căscând ochii mari de uimire.

— Fields nu te-a sărutat?

Zâmbetul lui superior deveni limpede chiar şi în semiîntuneric, iar Lily se înfioră. Dumnezeule, de ce îi spusese? Calvin avea să fie insuportabil acum.

— Nu fi atât de încântat de asta. Nu-mi influenţează decizia.

— Ar trebui. Calvin se întinse şi îşi strecură un deget pe bărbia ei, iar pielea lui Lily se înfioră sub atingerea uşoară. Sărutul este foarte important pentru succesul unei căsătorii. Poate ar trebui să exersăm, ca să îţi menţii abilităţile şlefuite.

În ciuda faptului că era nervoasă pe el, Lily chicoti. Cum putea fi atât de fermecător şi de enervant în acelaşi timp? Încearcă şi te voi sufoca cu o pernă.

— Nu, n-o vei face. Calvin se aplecă spre ea, trupul lui cald şi puternic planând asupra ei, făcându-i inima să bubuie. Buzele lui îi mângâiară uşor obrazul. Mă vrei la fel de mult pe cât te vreau şi eu pe tine.

Da, aşa era. Umezeala deja se adunase între picioarele ei, însoţită de un clocot ferm în sângele care îi gonea prin vene. Niciun bărbat nu reuşise vreodată să aibă un asemenea efect asupra ei, iar Lily nu era sigură că avea să reuşească vreunul vreodată. Ea şi Calvin erau precum apa şi electricitatea: fiecare puternic pe cont propriu, dar periculoşi când erau aduşi împreună.

Lily se împinse în umărul lui şi îl rostogoli pe spate, până când poziţiile lor fură inversate. Coborî privirea asupra lui Calvin, părul lui castaniu fiind ispititor de ciufulit, barba aspră şi măruntă acoperindu-i bărbia. Ochii ca de oţel, plini de promisiunea unei plăceri inimaginabile. Calvin era o haimana, din cap până-n picioare. Tipul de bărbat crescut pentru a frânge inimi.

Cât de simplu ar fi să cedeze, să se relaxeze şi să se topească sub trupul lui. Să îl lase să o iubească, să îi ofere plăcere şi să se bucure şi el. Atracţia fizică funcţionase mereu între ei. Totuşi orice altceva rămânea un dezastru. Minciunile, anularea, lipsa dorinţei lui de a lupta pentru ea… Cât de mult din respectul de sine era Lily dispusă să sacrifice, până nu mai rămânea nimic?

— Vreau un bărbat care să rămână, Calvin. El dădu să vorbească, aşa că Lily îi puse un deget pe buze. Unul care să rămână *după* orgasmul lui. Unul care să fie sincer cu mine. Care să mă trateze ca de la egal la egal…

Undeva în apropiere, o scândură din podea trosni, iar Calvin ridică o mână, făcând-o pe Lily să tacă. Ea îşi ţinu răsuflarea în timp ce ascultară amândoi. Niciun servitor nu ar fi fost treaz şi nu ar fi umblat prin aripa aceasta a casei la această oră. Lily mimă cu buzele întrebarea: *Hugo?*

Calvin scutură din cap. Aşteptară, iar un moment mai târziu, podeaua scârţâi din nou, mai aproape acum. Calvin arătă spre garderoba ei şi îi şopti:

— Aşteaptă acolo!

Lily îl apucă de braţ în timp ce el dădu să coboare din pat.

— De ce? Ce vei face?

— Du-te, acum! îi porunci el şi începu să îndese perne

sub aşternuturile ei.

Lily se dădu jos din pat, picioarele ei desculţe nescoţând niciun sunet pe covor în timp ce se strecură în garderobă. Ce voia Calvin să facă? Cine se furişa pe coridor?

Odată ajunsă în garderobă, Lily îşi lipi urechea de peretele de lângă uşă şi ascultă. Poate că exagerau. Sunetul putea fi unul banal, scândurile aşezându-se în podea. Sau un şoarece. „Ştii că nu este un şoarece. Nu deveni isterică”. Unde era Calvin? Doar nu plănuia să înfrunte pe oricine făcuse acel sunet? Lily încercă să îşi controleze respiraţia şi să rămână calmă. Fără îndoială, aveau să râdă copios pe tema asta în câteva…

Clanţa uşii dormitorului ei scoase un clic în timp ce cineva deschise uşa din lemn. Lily rămase complet nemişcată, luptându-se pentru ceea ce păru o eternitate să audă şi alte sunete. Dumnezeule, Calvin era undeva acolo. Pieptul i se încordă, plămânii încleştându-i-se când îşi dădu seama că el putea fi ucis. De ce nu îl trăsese după ea aici?

Se auzi un geamăt, chiar înainte de o bubuitură care-ţi îngheţa sângele în vene. Apoi Lily auzi câteva bufnituri şi un sunet de parcă cineva fusese lovit. Lily icni şi privi în jur, după o armă, orice putea folosi pentru a se proteja pe sine şi pe Calvin. Un cuier metalic pentru pălării îi atrase atenţia şi se repezi la el, strângându-l cu ambele mâini înainte de a da buzna în dormitor.

Calvin îşi scutura pumnul, dar era teafăr. Un bărbat zăcea pe podea, nemişcat. Lily merse grăbită lângă perete şi apăsă întrerupătorul. Lumina se aprinse, dezvăluind rezultatul atacului. Vesta lui Calvin şi partea din faţă a cămăşii lui erau pătate de sânge, chipul fiindu-i încordat şi aspru. Un chinez îmbrăcat în negru zăcea pe podea, fără să se mişte, sângele curgându-i din nas.

Uşa dormitorului lui Lily se deschise brusc. Tom, îmbrăcat într-o cămaşă de noapte din mătase, dădu buzna înăuntru.

— Ce naiba se petrece aici?

În loc să răspundă, Calvin merse la fereastră, depărtă

draperiile şi o deschise.

— Hugo!

— Cabot, mai bine ai începe să vorbeşti, spuse Tom, acum stând cu mâinile în şolduri în mijlocul camerei.

Calvin se întoarse spre el, iar Lily îi putu vedea vânătaia formându-se pe obraz. El răspunse pe un ton vlăguit:

— Cineva tocmai s-a strecurat în casă şi a încercat să o ucidă pe sora ta.

Capitolul 16

Calvin fu nevoit să îi dea vestea lui Davies. Fratele lui Lily o primi surprinzător de bine, doar găsind un scaun şi trântindu-se în el, expresia fiindu-i năucită. Calvin, pe de altă parte, voia să omoare pe cineva. Voia să desfigureze şi să strângă de gât pe cineva. Să îl sfâşie pe intrus cu mâinile goale.

Dar ştia că intrusul acţionase din ordinele cuiva. Era evident că bărbatul lucra pentru Lee. Aşadar, Calvin trase adânc aer în piept şi încercă să îşi domolească vuietul din cap. Deşi Lily nu leşinase, îşi putea da seama după paloarea ei că era speriată. Să îl vadă pe Calvin plin de sânge nu o ajuta, în mod sigur.

— Nu înţeleg, spuse Lily. Bărbatul acesta a vrut să mă omoare? De ce?

Davies miji ochii şi îl privi pe Calvin, cu un amestec de furie şi confuzie.

— Da, Cabot. De ce ar veni bărbatul acesta aici, încercând să o rănească pe sora mea?

Calvin nu avea de gând să îl lumineze cu un răspuns. Din câte ştia Davies, Lee credea că dispariţia fiicei sale nu avea nicio legătură cu nimeni din această încăpere.

— Nu ştiu, minţi Calvin, scuturând din capul care îi bubuia şi evitând două perechi de ochi ageri. Dar poţi fi sigur că voi afla.

Hugo dădu buzna în cameră, gâfâind. Se încruntă la vederea bărbatului de pe podea, apoi la Calvin.

— Eşti rănit?

— Voi fi bine, îi spuse Calvin. Detectivul Pinkerton?

Hugo scutură din cap, iar Calvin bombăni o înjurătură în cantoneză, în timp ce îşi trecu degetele prin păr. Din nou, îl subestimase pe Lee.

— Stai puţin, Pinkerton? Despre ce vorbeşti?

Davies se ridică din scaun şi porni spre Calvin.

Totuşi Calvin o privea pe Lily, care începuse să tremure, ochii ei nepărăsindu-l vreo clipă pe bărbatul de pe podea.

— La naiba, spuse Calvin. Din doi paşi ajunse lângă ea şi o îmbrăţişă, blocându-i privirea, pentru a nu-l mai vedea pe intrus. Davies, adu-i surorii tale nişte coniac.

— Sunt bine, spuse ea în braţele lui, tremurând. Nu sunt genul de femeie care să se piardă cu firea pentru… pentru…

Calvin o sărută pe creştet şi o strânse mai tare în braţe.

— Nu a spus nimeni că eşti, scumpo. Dar fă-mi pe plac şi bea puţin coniac, bine?

— Eşti plin de sânge, şopti ea, mâinile ei agăţându-se de şoldurile lui. Am fost atât de îngrijorată şi nu puteam să văd ce se întâmplă.

Dumnezeule, îngrijorarea asta era pentru *el?* Femeia aceasta era mai mult decât merita el, şi un nou val de vinovăţie goni prin el. Calvin nu voia să o rănească; voia să o strângă în braţe şi să o protejeze. Îngropându-şi nasul în părul ei, îi inhală mirosul dulce şi feminin.

— Sunt bine, spuse el încet. Promit.

— Calvin, spuse Hugo, tonul fiindu-i urgent.

Calvin privi peste umăr şi îl văzu mişcându-se pe bărbatul de pe podea.

— Leagă-l, îi spuse el lui Hugo. Foloseşte cordoanele de la draperii. Scăpăm de el pe drum.

Davies apăru cu un pahar din cristal cu coniac. O dezlipi pe Lily de lângă Calvin şi o conduse spre un scaun

din apropiere. După ce ea se aşează cu paharul de coniac, Davies îi surprinse privirea lui Calvin şi gesticulă cu capul în direcţia garderobei. Resemnat, Calvin intră, cu Davies în urma lui, apoi închise uşa.

Davies îşi încrucişă braţele la piept.

— Pinkerton? Despre ce naiba e vorba, Cabot?

— Să ştii că am angajat pe cineva să o supravegheze. Pentru orice eventualitate.

— Ce eventualitate? Ai spus rutină normală, nimic care să îi dea de bănuit lui Lee.

— Ei bine, este evident că Lee a devenit bănuitor. Nu îmi spune mereu ce gândeşte.

— Crezi că asta este o glumă? Davies îl înşfăcă de partea din faţă a cămăşii, scuturându-l de câteva ori. Sora mea ar fi putut fi ucisă!

Calvin aplică presiune pe un anumit nerv din încheietura mâinii lui Davies, iar degetele tânărului eliberară materialul. Davies scânci de durere şi îşi strânse braţul la piept, privindu-l cu o expresie confuză.

— De ce ştie un editor de ziar cum să facă asta?

— Dă-te înapoi, mârâi Calvin în loc să îi răspundă. Sunt perfect conştient de ce s-a întâmplat şi iau situaţia în serios. Puţin mai serios de atât, iar bărbatul ăla din cealaltă cameră ar fi mort.

Davies medită puţin la cuvintele lui.

— De ce erai aici în noaptea asta, în camera ei?

— Nu este treaba ta.

— Este casa mea! strigă Davies. Iar ea este sora mea. Asta face ca totul să fie treaba mea. Ţi-am spus să stai departe de ea.

Calvin îşi abţinu replica furioasă, încordându-şi bărbia. Nu ar obţine nimic dacă s-ar contrazice cu Davies, iar Calvin nu avea niciun motiv bun pentru prezenţa sa aici în această noapte, altul în afară de gelozie. Vestea cererii iminente în căsătorie a lui Fields îl măcinase toată ziua pe Calvin, asemenea unei răni care se infectase, până când fu nevoit să o vadă. Trebuia să încerce să o convingă să nu se căsătorească.

— Este din cauza lui Fields şi a ceea ce ţi-am spus mai devreme astăzi. De aceea ai venit să o vezi, iar bărbatul acela te-a urmărit.

— Nu fi ridicol! Nu m-a văzut nimeni intrând în casă. Nu mă urmărea nimeni – şi în caz că ai uitat, este vina ta că Lily a fost târâtă în treaba asta, în primul rând.

Uşa se deschise, iar Lily apăru, chipul ei frumos fiind palid şi obosit.

— Poate cearta voastră ar putea aştepta până după ce vă ocupaţi de bărbatul care sângerează pe covorul meu?

Calvin oftă şi îşi plecă privirea. Desigur că Lily avea dreptate. La ce se gândise el, permiţându-i lui Davies să îl întărâte şi să îi ceară răspunsuri acum? Trecu pe lângă Tom şi intră din nou în dormitor.

Intrusul fusese legat şi stătea acum cu faţa în jos pe covor, cu mâinile la spate.

Calvin îngenunche lângă bărbat.

— Spune-mi de ce te-a trimis. Să o ucizi? întrebă el în cantoneză.

Bărbatul nu răspunse, iar Calvin râse.

— Crezi că îl protejezi, dar nu este aşa. Şi te va ucide pentru că ai dat greş în seara asta.

Bărbatul înghiţi în sec, singurul semn vădit că auzise cuvintele lui Calvin, dar rămase tăcut.

Calvin îşi îmbrăcă rapid redingota şi îşi încălţă ghetele, pe care şi le scosese când ajunsese acolo. Lily şi fratele ei stăteau în pragul uşii, braţul lui Davies fiind pe umerii ei subţiri. Culoarea revenise în obrajii lui Lily, iar acum nu mai părea pe punctul de a face o criză de isterie. Avea să fie bine. Lillian Davies era cea mai puternică femeie pe care o cunoscuse el.

Se întoarse spre Hugo.

— Să mergem.

După ce îl aşezară pe intrus în trăsură, Calvin gesticulă cu degetul în direcţia interiorului trăsurii.

— Stai tu aici, îi spuse lui Hugo. Dacă mă uit la el, e posibil să-l omor. Voi sta eu cu birjarul.

— Ce-o să facem cu el?

— Îl lăsăm la Lee.

Hugo se încruntă, privirea lui plimbându-se de la omul din trăsură la Calvin. Nu cred că este un lucru înţelept. Eşti prea nervos acum, iar ultimul lucru pe care îl vrei este ca Lee să vadă cât de mult înseamnă ea pentru tine.

Calvin aproape râse. Era mai mult decât nervos. Furia îi clocotea în sânge, aproape de suprafaţă, gata să izbucnească în ceva mai sălbatic şi mai violent de îndată ce el avea să îşi găsească prada. Degetele îi ardeau de dorinţa de a şi le pune în jurul gâtului lui Lee şi de a-l lăsa fără viaţă.

— Nu pot să ignor treaba asta. A încercat să o *ucidă.*

— Dar dacă mergi acolo şi îl înfrunţi, tu vei fi ucis. Gândeşte-te, Calvin.

Hugo avea dreptate, desigur, dar Calvin de-abia putea respira din pricina furiei care îl sufoca.

— Deci să nu fac nimic?

— Ai făcut destul. Bărbatul din trăsură îşi va reveni. Lee va vrea să audă ce are asasinul lui de spus înainte de a-l ucide. Lee va afla ce s-a întâmplat.

— La dracu’, bâigui Calvin printre dinţii încleştaţi. Urăsc când ai dreptate.

— Da, dar de aceea ai rămas în viaţă mai mult decât ar fi trebuit.

Calvin nu îl putea contrazice. Faptul că ascultase de Hugo îl salvase nu doar o dată.

— Bine. Vreau să mai vorbesc odată cu el. Tu şi vizitiul îl puteţi lăsa la uşa lui Lee după ce voi termina.

Furios, Calvin urcă în trăsură. Ochii intrusului erau închişi, iar bărbatul respira greoi. Trăia, dar suferea. Bun. Calvin apăsă pe nasul lui, care era, evident, rupt. Bărbatul urlă de durere, deschizând brusc ochii.

Calvin îşi retrase degetele.

— Văd că am parte de atenţia ta. Spune-i lui Lee că ar face bine să o lase în pace. Dacă se atinge de un fir de păr din capul lui Lillian Davies, fiica lui nu va mai apuca încă un răsărit de soare.

*

Lily era în multe feluri – încăpăţânată, pedantă, groaznic de nepricepută cu un ac şi aţă –, dar nu era proastă. Un bărbat intrase în casa ei noaptea trecută ca să o *ucidă.* Acesta nu era un semn că Lee acceptase povestea lui Calvin despre dispariţia fetei. În plus, Calvin angajase un Pinkerton să o supravegheze – în ciuda obiecţiilor ei – ceea ce însemna că ameninţarea la adresa vieţii ei era mai serioasă decât lăsa el să se vadă.

Toate aceste detalii duceau la o concluzie clară: Calvin avea secrete.

Nicio surpriză, din moment ce se părea că la acest lucru se pricepea el cel mai bine. Oare fusese vreodată sincer cu ea? Lily ar fi trebuit să ceară răspunsuri în urmă cu mult timp. Dar nu lui Calvin, pentru că el nu i le-ar oferi niciodată. Nu, exista o singură persoană în care Calvin avea încredere, o persoană care ar putea lămuri lucrurile. Iar Lily plănuia să îl pândească şi să scoată forţat nişte răspunsuri de la el.

Înainte de răsărit, Lily urcă într-o trăsură şi îi ceru birjarului ei să îi parcheze pe East Fifty-Seventh Street, nu departe de modesta casă a lui Calvin. Două etaje din cărămidă solidă, casa lui nu îl proclama pe proprietar drept magnatul bogat al ziarelor, deşi Calvin chiar asta era. Majoritatea bărbaţilor, inclusiv tatăl ei, voiau ca lumea să vadă cât de sus se ridicaseră, lăudându-se cu banii lor odată ce îi aveau. Dar nu şi Calvin. „Nu există nimic nobil în sărăcie”, îi spusese el cândva, evident vorbind din experienţă, dar totuşi nu cheltuia ceea ce câştiga, nu din ceea ce observase ea.

În ciuda trecutului său misterios, era evident că el nu crescuse având bani. Când îl cunoscuse Lily, Calvin trăia într-un internat şubred pentru bărbaţi, croindu-şi o existenţă neîndestulătoare din salariul de reporter. Chiar şi acum, el se îmbrăca într-un mod simplist, nu călătorea nechibzuit, nu cumpăra iahturi şi nici nu se desfăta cu întrecerile de cai. Fusese îngrozit când ea îi dăduse lui

Petey brăţara ei la docuri. Atunci, era vorba de cumpătare/economisire?

La câteva minute după răsăritul soarelui, uşa din faţă a casei se deschise. O siluetă înaltă apăru, haina descheiată fluturându-i în spate în timp ce îşi îndesă un melon pe cap şi începu să coboare treptele. Calvin. Inima ei tresări la vederea lui. Viclean, ager şi atât de delicios de chipeş, încât ar atrage atenţia unei femei şi de-ar fi murdar de noroi şi ar purta un sac din pânză.

În dimineaţa aceasta, nu purta mănuşi, un bandaj alb înfăşurându-i mâna dreaptă. Lily încă îşi putea aminti forţa braţelor lui, în timp ce o îmbrăţişase după atacul din noaptea trecută. Ea fusese atât de îngrozită pentru el în acele câteva clipe, convinsă că ceva groaznic avea să i se întâmple şi că urma să îl piardă. Ceea ce nu avea niciun sens, pentru că îl pierduse deja.

„Nu mă tachina, Lily. Ştii că este mai mult de atât”.

Pentru Dumnezeu, ce voise să spună prin acel comentariu?

Apoi Hugo coborî treptele, urmându-l pe Calvin şi urcând în trăsură. Lily deschise fereastra şi vorbi cu birjarul ei.

— Ei simt. Urmăreşte-i de la distanţă, te rog!

— Da, domnişoară, spuse birjarul.

Porniră la drum, trăsura ei rămânând în urmă, la o distanţă discretă. Ruta îi deveni dară de îndată ce trăsurile cotiră spre centru şi continuară spre primărie. Calvin se îndrepta spre sediul său din Park Row. Lily oftă uşurată, lăsându-se pe spate pe bancheta catifelată. Dacă el ar fi mers în vizită la vreo amantă…

Dacă stătea să se gândească, nu mai auzise de multă vreme zvonuri că el ar avea legături cu vreo femeie. Dar trebuia să existe cineva. Un bărbat precum Calvin, cu energia şi hotărârea lui, nu ar rămâne burlac. În stomacul lui Lily se formă un nod care nu avea nici o legătură cu faptul că în acea dimineaţă sărise peste micul dejun. Cu ceva efort, alungă din minte gândul la Calvin cu altă femeie. În acest moment, avea griji mult mai mari.

Când se opriră, Calvin sări din trăsură şi porni grăbit spre clădirea în care se afla sediul publicaţiei *Mercury.* Trăsura nu se mişcă, doar rămase acolo, aşteptând. Lily se asigură că el dispăruse, apoi coborî tiptil din trăsura ei. Îşi lăsă capul în jos şi se apropie de trăsura lui Calvin.

Deschizând brusc uşa, urcă rapid înăuntru. Pe chipul întunecat al lui Hugo se citi uimirea, rămânând uşor cu gura căscată. Puse deoparte ziarul pe care îl citea şi îşi îndreptă umerii.

— Domnişoară Davies?

— Bună dimineaţa, Hugo.

— Domnul Cabot are ceva treabă. Dacă doriţi, vă pot conduce înăuntru…

— Mă aflu aici ca să vorbesc cu tine, dacă nu te deranjează.

— Cu mine?

Hugo îşi scărpină bărbia şi se foi jenat.

— Hugo, am nevoie de ajutorul tău. Tu îl cunoşti pe Calvin mai bine ca oricine. El nu îmi va spune ce se întâmplă cu adevărat, dar am nevoie de răspunsuri. De ce a trimis domnul Lee pe cineva să mă ucidă noaptea trecută?

Hugo ridică mâinile.

— Vă rog, stăpână. Ar trebui să îl întrebaţi pe domnul Cabot despre acest lucru. El vă poate explica cel mai bine.

— Dar nu îmi va explica. Spune minciuni peste minciuni, deformează faptele şi le transformă spre binele scopurilor lui. Te rog, spune-mi despre ce este vorba. Merit să ştiu.

Ultima propoziţie îl stânjeni şi mai mult pe Hugo, probabil pentru că era adevărată. Lily fusese implicată din plin în această situaţie încă de când începuse, şi totuşi Calvin îi ascunsese dinadins multe lucruri.

— Ce v-a spus?

— Mai nimic. Dar Lee nu ar trimite un om să mă omoare dacă nu ar crede că sunt implicată.

— Nu acesta este motivul. Rănirea dumneavoastră înseamnă rănirea domnului Cabot. Dacă Lee vă răneşte, îl distruge pe domnul Cabot.

Lee credea că l-ar distruge pe Calvin dacă ar răni-o pe ea? Sau aceea era interpretarea lui Hugo? Lily nu se putea gândi acum la acest lucru.

— De ce încearcă domnul Lee să îl rănească pe Calvin?

— Este o poveste lungă între ei doi, domniţă, una în care nu vreţi să vă implicaţi.

— Dar sunt deja implicată. Lily bătu cu piciorul în podeaua trăsurii. Nu înţeleg nimic din toate astea. Mă simt de parcă ar lipsi o piesă din puzzle, iar Calvin este cel care o are.

Momentul se prelungi atât de mult, încât Lily crezu că Hugo nu avea să răspundă. Deznădăjduită, oftă şi se întinse după mânerul portierei. Hugo spuse brusc:

— Domnul Cabot mi-a făcut o promisiune. În urmă cu mult timp, înainte de a vă cunoaşte.

Lily se întoarse spre el.

— O promisiune?

— Da. Vedeţi dumneavoastră, înainte să plecăm din China, eu m-am căsătorit cu o femeie. Ea a rămas acolo, dar plănuiam să o aducem în ţară de îndată ce eu şi domnul Cabot ne stabileam aici. Doar că nu ne-am gândit nicio clipă că va fi atât de greu să o aducem în ţară după ce s-au schimbat legile.

— Legea de excludere a chinezilor. Îmi pare atât de rău, Hugo.

El îşi plecă privirea.

— Erau oameni acolo, în satul soţiei mele. Oameni răi. Dacă ei ar şti că ea este căsătorită cu mine, ar ucide-o. Aşa că l-am rugat pe domnul Cabot să spună tuturor că era soţia lui, atât politicienilor chinezi, cât şi celor americani pe care a încercat să îi mituiască. Era mai simplu aşa. Nimeni de aici nu m-ar asculta pe mine, iar domnul Cabot a început să îşi facă un nume cu ziarele sale.

Lily încuviinţă din cap, inima frângându-i-se pentru Hugo.

— Dar nu aţi reuşit?

— Nu încă, deşi probabil că domnul Cabot va muri

încercând să îşi onoreze promisiunea. El crede că îmi este dator, deşi m-a răsplătit deja în multe feluri de-a lungul anilor.

— Tot nu înţeleg ce legătură are asta cu domnul Lee.

— În urmă cu aproape un an, domnul Cabot a mers la Lee şi i-a cerut ajutorul în privinţa soţiei mele. Lee a fost de acord, dar apoi a tras de timp şi săptămânile au trecut. Recent, domnul Cabot a început să se folosească de ziarele sale ca să pună presiune asupra lui Lee.

Lily se gândi la cuvintele lui.

— De aceea vrea Lee să îl rănească pe Calvin – pentru ca articolele să înceteze. Dar de ce pe mine? Ce treabă aveau Lee, soţia lui Hugo şi Calvin cu ea?

Se gândi la acel bilet pe care îl primise de la Lee, cel care sosise însoţit de o fotografie a certificatului de căsătorie dintre ea şi Calvin.

Hugo se strâmbă – şi atunci realitatea o izbi, făcând-o să se lase pe spate, pe banchetă. Anularea. Tatăl ei. „Davies avea toţi aşii în mânecă”.

— Tatăl meu a aflat, nu-i aşa? Despre soţia ta. L-a ameninţat pe Calvin cu această informaţie că… ce? Că îmi va spune mie?

— Nu, spuse Hugo. Tatăl dumneavoastră avea copii ale scrisorilor pe care domnul Cabot le scrisese politicienilor, oferindu-le bani în schimbul evitării legii în cazul soţiei sale. Tatăl dumneavoastră l-a ameninţat că îl va da de gol în public pentru că era bigam.

Lily rămase fără aer. *Bigam.* Oare ar fi fost tatăl ei atât de nemilos? Lily ar fi fost umilită, chiar dacă nu era adevărat. Atunci, de ce nu o informase tatăl ei despre asta după ce actele de anulare fuseseră semnate? Şi de ce nu îi mărturisise Calvin, de ce nu avusese încredere în ea cu acel secret?

Ultima întrebare o deranjă cel mai mult. Fuseseră *căsătoriţi.* Îşi făcuseră jurăminte unul altuia. Promiseseră să se iubească la bine şi la rău. El fusese singurul ei iubit, bărbatul cu care plănuise să îşi împartă viaţa.

Iar el plecase, în loc să aibă încredere în ea.

Pieptul îi ardea de durere şi confuzie, o presiune groaznică formându-se în spatele ochilor ei.

Probabil că gândurile i se citeau pe chip, pentru că Hugo spuse:

— Am discutat cu el să vă mărturisească…

Lily ridică o mână. Nu o ajuta să ştie că opţiunea fusese luată în calcul şi apoi abandonată; dimpotrivă, doar o făcu să se simtă şi mai rău.

— Înţeleg, se forţă ea să spună, trăgând adânc aer în piept pentru a-şi recăpăta cumpătul. Şi îmi cer iertare că sunt atât de meschină. Eu mă plâng aici de o chestiune lipsită de importanţă, când tu ţi-ai petrecut ultimii ani despărţit de femeia pe care o iubeşti. Dacă pot face ceva ca să te ajut, orice, te rog să îmi spui.

— Vă mulţumesc, stăpână.

Era timpul să se întoarcă la scopul ei iniţial.

— Deci încă sunt în pericol? Sau Calvin a rezolvat lucrurile cu domnul Lee noaptea trecută?

— Calvin i-a trimis un mesaj puternic domnului Lee. Nu cred că veţi mai avea probleme.

Ei bine, măcar obţinuse o veste bună din toată aventura aceasta. Brusc, Lily îşi dori să fi rămas acasă, în pat. Puse mâna pe clanţă, dar se opri. Trebuia să îl mai întrebe un lucru pe Hugo, acum cât avea ocazia.

— De ce încă îmi spui stăpână? Căsătoria a fost anulată.

Ochii lui căprui priviră neclintiţi într-ai ei.

— Mereu veţi fi soţia domnului Cabot, indiferent de ce spune o bucată de hârtie.

*

Prada lui apăru chiar mai devreme decât se aşteptase.

Calvin îşi petrecuse dimineaţa vorbind cu reporterii săi de la *Mercury,* repartizându-le articole şi întrebând despre stadiul investigaţiilor în curs. Apoi intervievă un nou caricaturist şi pentru postul de zeţar. Chiar când începuse

să cerceteze situaţia economică a unei publicaţii din St. Louis, pe care se gândea să o cumpere, domnişoara Robbs băgă capul pe uşă.

— Domnule, un anume domn Fields vrea să vă vadă.

Calvin se lăsă pe spate în scaun, legănându-se uşor de nerăbdare.

— Trimite-l înăuntru.

Femeia dispăru, iar Calvin se întoarse pentru a privi pe fereastră. Manhattan se întindea cât vedeai cu ochii, mai multe clădiri şi case fiind construite în fiecare zi. Acesta era oraşul lui, cel mai important oraş din America. Un loc unde bogăţia şi inovaţia abundau. Nimic nu se întâmpla aici fără ştirea lui Calvin – sau lucruri despre care el să nu poată afla – şi aflase destule lucruri despre Montgomery Fields în ultimele câteva zile.

Şi în curând avea să le afle şi restul lumii.

Uşa se deschise, iar Fields intră în birou, îmbrăcat şi aranjat impecabil. Familia lui intrase în posesia unei moşteniri, trăgându-se din nobili olandezi din New Amsterdam, iar Fields urma să moştenească o avere frumuşică după moartea tatălui său. Lui Calvin nu îi păsa de nimic din toate astea. El voia ca Fields să plece din New York, departe de Lily.

— Domnule Cabot, spuse politicos Fields, cu mâna întinsă. Bună dimineaţa. Nu mă aşteptam să fiu chemat în Park Row astăzi.

Calvin strânse mâna bărbatului şi gesticulă spre scaunul din faţa mesei lui de scris.

— Doriţi ceva de băut?

— Nu, mulţumesc. Am un prânz stabilit la clubul meu după această întâlnire.

După ce Fields se aşeză, Calvin se întinse după ediţia de amiază a ziarului, care aştepta pe biroul său. Sosise de la tipar în acea dimineaţă şi urma să fie vândută în aproximativ două ore.

— Este posibil să vă răzgândiţi în privinţa băuturii după ce veţi auzi ce am de spus. V-am chemat aici ca un gest de curtoazie.

Aruncă ziarul, care ateriză cu prima copertă în sus în faţa lui Fields, pe birou.

Fields se aplecă pentru a privi mai îndeaproape.

— Ce este asta?

— Este ceea ce noi în lumea editorială o numim „ştire senzaţională”.

Fields păli şi sări în picioare, strângând ziarul în pumn.

— Nu puteţi publica asta! Este… mă va distruge.

— Mă rog, distrugere este un termen relativ. Financiar nu vei suferi. Dar social…

Calvin ridică din umeri şi lăsă cuvintele în aer.

Fields studie articolul, pe care Calvin îl ştia pe de rost. Îl ştia pentru că el dictase fiecare paragraf, fiecare propoziţie, fiecare cuvânt al poveştii.

Moştenitorul Fields deţine un cuibuşor de nebunii în Tenderloin[5]*.*

Fields se trânti pe scaun, rămânând cu gura căscată.

— De ce? şopti el.

Calvin nu îşi putu abţine zâmbetul rece.

— Informaţia este treaba mea. Totodată, tu ai devenit treaba mea când ţi-ai declarat intenţiile faţă de fosta mea soţie.

— N-a fost niciodată soţia ta. Căsătoria a fost anulată, îl corectă Fields, iar Calvin scrâşni din dinţi.

— Hai să nu despicăm firul în patru! După ce am aflat de planul tău de a te însura cu Lily, am decis să sap puţin mai adânc în trecutul unui anume domn Montgomery Fields de pe 852 Avenue. Închipuie-ţi surprinderea mea când am descoperit că domnul Fields îşi petrece majoritatea timpului la o altă adresă. Una aflată într-un cartier nu prea oportun. Şi, în mod sigur, nu singur.

— O să mă apăr. Te voi da în judecată pentru calomnie… sau defăimare. Oricare ar fi. Este evident că nu este deloc drept.

— Varianta corectă ar fi defăimare. Calomnia este

5 Cartier al localurilor de noapte (n.tr.)

vorbită, nu scrisă. Şi poţi încerca, Fields. Este greu de dovedit când povestea este adevărată totuşi. Şi ar trebui să te avertizez, dacă o vei face, voi publica şi restul.

O broboană de sudoare se prelinse pe fruntea lui Fields. Îşi scoase o batistă din buzunarul hainei şi îşi tamponă uşor faţa.

— Restul a ce?

— Credeai că n-am aflat tot? Ştiu fiecare detaliu despre persoanele cu care îţi petreci timpul în acel apartament şi ce faci cu ele.

— Ştii despre...?

— Da, ştiu, confirmă Calvin. Totodată, ştiu că şi tatăl tău ştie şi că te-a dezmoştenit în încercarea de a te face să încetezi. Motiv pentru care erai, în sfârşit, pregătit să te însori cu Lily.

Fields închise ochii, adevărul citindu-se în liniile feţei lui. Totuşi Calvin nu terminase.

— Dacă mai vorbeşti vreodată cu Lillian Davies sau dacă nu te văd îmbarcat pe următorul vapor care pleacă din port, voi publica tot. Până la ultimul şi cel mai scârbos detaliu.

— Familia mea va fi umilită.

Cuvintele lui Fields fură o şoaptă.

— Da, ar fi. Aşa că pleacă din New York, las-o pe Lily în pace, şi lumea nu va afla niciodată.

Fields îşi trecu o mână tremurândă peste mustaţă, netezind-o.

— Pot primi băutura aceea acum?

Calvin deschise ultimul sertar al biroului său şi scoase o sticlă cu cel mai fin whisky de Kentucky şi un pahar curat. Turnă o cantitate zdravănă în pahar şi i-l întinse lui Fields. Bărbatul îl luă cu mâini tremurânde şi îl duse la gură, dând pe gât alcoolul din două guri. Puse cu grijă paharul pe birou.

— Mulţumesc, spuse el încet. Ea ştie?

— Nu. Nu i-am spus, dar va vedea destul de curând în ziar.

— Nu la asta mă refeream. Lily ştie ce ticălos nemilos

şi manipulator eşti? Că ai distruge viaţa unui bărbat doar pentru că vrea să se însoare cu ea? Aş fi făcut-o fericită, să ştii.

O furie clocotindă goni prin trupul lui Calvin. Îşi împreună mâinile pe birou, se aplecă şi rosti printre dinţii încleştaţi:

— *Fericită?* Doar pentru că habar nu ar avea ce rahat dezgustător şi scrântit eşti, decât când ar fi prea târziu.

— Nu te-ai fi luat niciodată de mine dacă nu ar fi fost gelozia ta. Fields se ridică, împingându-şi melonul pe cap. Am văzut clar ca lumina zilei la acel mic dejun în Newport. Urăşti faptul că ea ar putea ţine la alt bărbat, chiar şi după ce tu ai aruncat-o ca pe un gunoi.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti. N-am aruncat-o niciodată şi aş face orice ca să o protejez – cu anulare sau fără. Mai ales de bărbaţi ca tine. Deci ne-am înţeles?

Fields dădu aprobator din cap.

— Bucură-te acum de victoria ta, Cabot, pentru că ea nu te va ierta uşor pentru asta.

Calvin nu spuse nimic, doar privi cu o satisfacţie imensă cum Montgomery Fields ieşi din biroul lui şi din viaţa lui Lily.

Capitolul 17

În acea amiază târzie, mulţimea fremăta în Union Square, oamenii abia evitând tramvaiele şi trăsurile în timp ce traversau străzile pavate. Cu toţi muncitorii care făceau zilnic naveta, cumpărătorii, călătorii, ca să nu mai spunem de actori în căutare de slujbe, zona era una dintre cele mai aglomerate din Manhattan.

Lily se îndoia că era o companie plăcută astăzi. Încă suferea din pricina conversaţiei de mai devreme, durerea fiindu-i pricinuită de cât de puţină încredere avusese Calvin în ea. Deşi acum înţelegea motivele pentru care Calvin semnase anularea, nu era sigură că îl putea ierta pentru că

plecase, în loc să fi avut încredere în ea.

Ar fi stat acasă în acea zi pentru a-şi linge rănile, dacă nu ar fi existat cerinţa arzătoare a Corei ca ele două să îşi petreacă după-amiaza la cumpărături. Lily fusese de acord fără tragere de inimă, nevrând să îşi dezamăgească verişoara. Totuşi Cora părea la fel de gânditoare. Fata privea lung pe fereastra trăsurii, mai tăcută ca de obicei, muşcându-şi buza. Chiar şi pentru o fată care tindea să fie serioasă, starea ei părea gravă.

— Nu te simţi bine?

Cora oftă adânc.

— Sunt bine. Nu mă lăsa să stric ziua. Sunt singură că mă voi înviora de îndată ce voi fi înconjurată de toate nestematele acelea sclipitoare.

— Diamantele tind să facă minuni pentru dispoziţia unei femei.

Colţul gurii Corei se ridică puţin, de parcă un zâmbet adevărat cerea un efort prea mare.

— Lily, tu cum ai suportat când ai văzut numele lui Calvin în ziar cu toate celelalte femei?

Ah. Lily începea să înţeleagă. Întrebarea merita un răspuns bine gândit, dar mai întâi fu nevoită să întrebe:

— Cine este?

— Nu îţi voi spune, aşa că nu te deranja să mă baţi la cap. Nu că ar conta, pentru că el de-abia ştie că exist. Şi de fiecare dată când îi văd numele în ziar cu altă femeie… îmi vine să lovesc ceva. Sau pe cine*va, mai* exact.

Pe Lily o durea inima pentru verişoara ei, această fată dulce, care merita cel mai blând, mai inteligent şi mai bun bărbat din întreg New York-ul. Aparent, gustul îndoielnic pentru bărbaţi era o trăsătură de familie.

Privirea sentimentală a Corei rămase fixată asupra lui Lily, aşteptându-i răspunsul, astfel că Lily spuse:

— La început nu am crezut. Dar când au continuat să tot apară zvonurile, am plâns de fiecare dată. Nu voiam să îmi pese. El îşi văzuse de viaţa lui, uitase de mine, aşa că eu de ce nu puteam să fac acelaşi lucru? Atunci am plecat din New York. Mă tem că doar timpul şi distanţa vor

vindeca o inimă frântă.

— Ai preluat conducerea minei după moartea tatălui tău. Te-a ajutat şi acest lucru?

— Da. Nu că nu l-aş vrea înapoi pe tati, dar m-a salvat că am avut ceva la care să mă concentrez.

— Va prelua Tom conducerea acum?

— El pretinde că este pregătit, dar încă nu a făcut-o. Alaltăieri a sugerat să vindem mina. Îţi vine să crezi?

— Nu este o idee groaznică. Cora îşi ţuguie buzele. În mod sigur, nu ai nevoie de banii aceia. Dacă nu te face fericită să conduci compania, de ce să o faci?

— Pentru că tatăl meu l-ar fi vrut pe Tom la conducere. Acea companie a însemnat totul pentru tati. Am preluat eu conducerea doar până când Tom va fi pregătit să îşi asume responsabilitatea.

— Dacă nu va fi niciodată pregătit?

Acea posibilitate îi trecuse prin minte lui Lily, dar nu voia să se gândească prea mult la ea. Cum putea să conducă afacerea şi să îşi întemeieze o familie? Nu era drept să îşi pună viaţa în aşteptare ca să se maturizeze fratele ei, mai ales când acel efort se putea dovedi zadarnic. Majoritatea femeilor de vârsta ei erau căsătorite şi stabilite la casa lor. În siguranţă. Nu fugeau la întâlniri de consiliu şi nu studiau rapoarte financiare. Monty voia să călătorească, să aibă copii şi să participe la mai multe evenimente sociale.

Lily voia şi ea toate aceste lucruri… nu-i aşa?

Trăsura se opri. Lily şi Cora coborâră pe trotuar, unde îşi croiră rapid drum prin mulţime. Magazinul Tiffany & Company ocupa un spaţiu mare în partea vestică a pieţei, faţada sa din fontă pictată fiind unică printre celelalte clădiri din apropiere. Interiorul era la fel de impresionant, un festin sclipitor pentru ochi. Rândurile lungi de vitrine negre din lemn erau aliniate în interior, fiecare plină cu comori strălucitoare, precum ochelari de operă, evantaie, ceasuri, inele, sfeşnice şi brăţări. Aur, argint, email şi cloisonne îţi făceau cu ochiul oriunde te întorceai. Pentru o femeie care iubea lucrurile frumoase, era greu să reziste

impulsului de a cumpăra tot ce vedea.

Ochii lui Lily căzură pe un bărbat înalt care se sprijinea de o tejghea.

— Acela nu este John Drexel? o întrebă ea pe verişoara ei.

Cora se împiedică, iar Lily se întinse să o sprijine.

— Sunt bine, bâigui Cora, chipul ei căpătând culoarea rubinului. Da, pare să fie domnul Drexel.

Lily porni cu paşi mari spre prietenul fratelui ei. În faţa lui erau expuse câteva coliere, toate părând foarte costisitoare. Acest cadou era menit să impresioneze.

— Bună, John.

Bărbatul întoarse capul, iar privirea lui le cercetă pe amândouă din cap până-n picioare.

— Doamnelor. Se întoarse din nou spre vânzător. Cred că ametistele roz. Şi împachetaţi-le, vă rog.

Bărbatul din spatele tejghelei încuviinţă din cap, luă colierele şi dispăru.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse sec Lily. Cumperi un colier pentru mama ta? Sora ta? A, stai! Nu ai o soră.

El rânji şi ridică mâinile.

— Facem ce este nevoie pentru a le ţine fericite pe femeile din viaţa noastră.

— Mai ales amantele, se pare, bombăni Cora în barbă.

Lily îşi înăbuşi un chicot şi întrebă:

— L-ai văzut pe fratele meu de când s-a întors în oraş?

— Tom s-a întors în New York? Colţurile gurii lui se aplecară, iar el se încruntă. Nu, nu l-am văzut. N-a fost la cluburi.

Acest lucru nu îi stătea în fire lui Tom. De ce nu îşi reluase programul social obişnuit de când se întorseseră din Newport?

Fratele ei se purta teribil de straniu. De când cu incidentul petrecut cu trei nopţi în urmă, când intrusul acela pătrunsese în casă, Tom stătuse mai mult pe afară decât acasă. Ea îl vedea doar la micul dejun, apoi el ţâşnea pe uşă în fiecare zi. Adevărat, Calvin angajase pe cineva de la

Pinkerton să o supravegheze pe Lily, dar fratele ei nu era şi el îngrijorat pentru siguranţa sa?

— O să trec pe la voi când plec de aici, să văd dacă îl pot ademeni afară pentru o noapte de depravare, spuse Drexel, legănându-şi sprâncenele negre. Vorbind de depravare, vestea despre Fields a fost, cu siguranţă, o surpriză. Nu cred că se aştepta cineva la acest lucru.

Lily se încordă.

— Ce veste?

— Ah, tu nu ai văzut ediţia de amiază din *Mercury,* din câte îmi dau seama.

O, nu. Ce făcuse Calvin acum? După publicarea articolului despre anulare, Lily evitase să mai citească ziarele lui Calvin. Iar acum el scrisese un articol despre Monty? Unul despre depravare? Ea nu s-ar fi gândit niciodată că Monty avea măcar o fărâmă de depravare în el.

— Nu, nu l-am citit. Ce spunea?

— Lily, nu ar trebui să…

— Zi odată, John, se răsti Cora, ochii ei verzi aruncând flăcări spre Drexel. Spune-i lui Lily ce scria în ziar.

Dacă Lily nu ar fi fost atât de preocupată de prezenta criză, ar fi fost impresionată de reprezentaţia curajoasă a verişoarei sale.

Drexel păru la fel de surprins de cuvintele Corei. Expresia lui era un amestec de surprindere şi admiraţie ranchiunoasă.

— Bine, spuse el, întorcându-se spre Lily. Deşi nu aş fi adus vorba despre asta dacă aş fi ştiut…

— Înţelegem. Eşti un model de consideraţie, spuse Lily, fluturându-şi mâna acoperită de mănuşă pentru ca Drexel să continue. Ce spunea ziarul?

— Fields are un cuibuşor secret de nebunii pe Twenty-Fourth Street. Pereţi cu oglinzi. Canapele din catifea. Un trapez atârnând din tavan, pentru că actuala lui… prietenă a fost cândva acrobată la circ.

Lily rămase cu gura căscată. Nu suna deloc a Monty. Ea îl cunoştea de mult timp şi nu s-ar fi gândit nicio clipă că

el ar ascunde aşa ceva. Monty ar fi umilit. De ce Calvin ar publica ceva atât de sordid?

Trebuia să fie o greşeală. Monty nu era vreun bădăran, distrându-se cu femei. Calvin minţea. Fusese atât de gelos acum câteva nopţi, spunându-i că nu ar trebui să se mărite cu Monty. Aceasta era încercarea lui Calvin de a controla viaţa lui Lily – distrugând-o pe a lui Monty.

Şi dacă era adevărat, de ce nu împărtăşise cu ea mai întâi această informaţie?

Furia o învălui, pumnii i se încleştară, unghiile înfigându-i-se în materialul mănuşilor şi apoi în palme.

— John, o conduci tu pe Cora acasă? Am o treabă importantă de făcut în centru.

— Treaba aceea nu are loc în Park Row, nu-i aşa? o tachină John.

Lily îl fixă cu privirea, prea furioasă să răspundă, iar el deveni imediat serios.

— Desigur. Aş fi foarte bucuros să o conduc pe domnişoara Hampton acasă.

Lily dădu să plece, dar Cora puse o mână pe braţul ei, oprind-o. Ochii verzi ai verişoarei ei erau întunecaţi de nelinişte.

— Lily, aşteaptă! Vin cu tine.

— Nu, aş prefera să fac singură lucrul acesta. Mai bine să nu aibă niciun martor când avea să comită crima. Domnul Drexel te va conduce acasă.

*

Sediul unui ziar nu era niciodată un loc liniştit. Aşadar, când tăcerea se lăsă peste angajaţii ziarului *Mercury* în acea după-amiază târzie, Calvin observă imediat schimbarea.

Tocmai se ridica din scaun, când uşa biroului său se deschise brusc. O vulpiţă cunoscută, zveltă şi cu părul blond, dădu buzna înăuntru, ochii ei căprui aruncând scântei în direcţia lui Calvin. Având în vedere intensitatea furiei ei, el ar fi trebuit să fie incinerat pe loc. Lily porni cu

paşi mari spre biroul lui, şoldurile legănându-i-se cu furie.

— Domnule, îmi cer scuze, spunea domnişoara Robbs din pragul uşii. Am încercat s-o opresc.

— Este în regulă, îi spuse el secretarei, deşi privirea îi rămase asupra frumoasei femei din faţa lui. Doar Dumnezeu ştia ce ar putea face Lily, la cât de furioasă părea în acel moment. Pentru că el nu voia să îşi piardă partea preferată – sau a doua parte preferată – din corp, instinctul de autoconservare îi cerea să nu o scape din priviri.

— O voi primi acum pe domnişoara Davies. Închide uşa, bine?

Uşa se închise, lăsându-i singuri.

— Nu mă aşteptam să baţi atât drum până în Park Row.

Calvin îşi împinse mâinile în buzunare, în loc să le întindă spre ea. Trecuse prea mult timp de când o atinsese, iar ultimele câteva nopţi, singur, fuseseră un calvar. Ca să nu mai spună că furia lui Lily reuşi doar să îl întărâte. Văzând-o scoasă din sărite doar îl făcu să o dorească şi mai mult.

— Am presupus că ai prefera să-ţi petreci ultimele clipe pe pământ în biroul tău preţios.

— Ultimele clipe, spui?

— Da. Am de gând să te strâng de gât. Lily aruncă pe birou o copie a ediţiei de amiază din *Mercury.* Cum ai putut, Calvin? Cum ai putut să faci ceva atât de josnic?

— Josnic? Eşti pe punctul să te măriţi cu un bădăran depravat şi eşti furioasă pe *mine?*

— Monty nu este depravat! Iar tu eşti de zece ori mai bădăran decât bărbatul acela. Faci asta ca să îl răneşti şi, prin extensie, să mă răneşti pe mine!

Calvin îşi încordă maxilarul. Desigur că ea avea să îl apere pe preţiosul ei Monty. Dumnezeule, numele acela!

— Tot ce scrie în articolul acela este adevărat, Lily. Fiecare cuvânt. Şi n-am vrut niciodată să te rănesc. Am publicat povestea ca să te *ajut.*

— Să mă ajuţi! Un râset piţigăiat, uşor isteric îi scăpă

din gură. Dacă voiai cu adevărat să mă ajuţi, veneai la mine cu această informaţie, în privat. În schimb, ai ales să o publici în ziarul tău, unde această obscenitate poate fi văzută de tot New York-ul.

— Şi mare parte din New Jersey, nu se putu el abţine să nu adauge.

Lily scoase un mârâit adânc din gât.

— Pentru Dumnezeu, ce este în neregulă cu tine? Şi cum de povestea asta este măcar o ştire?

— Ştirea este ceea ce spun eu că este, scumpo. Calvin arătă spre ziarul de pe biroul său. Iar bărbatul ăsta se gândeşte să se însoare cu *tine?* A trebuit să o fac. A trebuit să sap în viaţa lui şi să văd ce pot găsi. Trebuia să mă asigur că este suficient de bun pentru tine.

— Acesta nu este rolul tău, Calvin. Asta nu intră în atribuţiile prieteniei noastre.

Penultimul cuvânt îl zgârie pe Calvin pe creier, aşa cum metalul zgârie gheaţa.

— Prietenie? Ocoli biroul cu paşi mari şi se apropie de ea. Asta suntem acum? *Prieteni?*

Lily nu dădu înapoi, chiar se aplecă uşor spre el.

— Nu-ţi face griji. După ziua de azi, nu suntem nici măcar asta. Ai depăşit limitele. M-ai umilit pe mine şi pe bunul meu prieten. Totul pentru că eşti gelos!

Lily îşi aruncă mâinile în aer şi merse lângă fereastră.

Calvin voia să nege, dar cuvintele ar fi fost o minciună. Nici măcar un ticălos cu sânge rece că el nu se putea ascunde de adevăr. Totuşi îl putea deforma.

— Sunt practic. Nu este mai bine să ştii cum este Fields înainte să fie prea târziu? Nu vrei să ştii totul despre o persoană înainte de a te căsători cu ea?

— Asta este o ironie, având în vedere că m-am căsătorit cu tine fără să ştiu nimic despre tine.

— Şi uite cum s-a sfârşit. O flacără fierbinte, care îi arsese pe amândoi. Nu vrei să înveţi din greşelile tale?

— Ce vreau este să te strâng de gât cu mâinile goale. Ai idee ce ai făcut? Ai distrus viaţa unui bărbat – doar pentru că este *posibil* să mă ceară în căsătorie.

— A, plănuia să te ceară. A cumpărat inelul. O piatră măruntă, nici măcar pe-aproape de a fi demnă de degetul lui Lily. Ar trebui să fii recunoscătoare că te-am împiedicat să faci o greşeală.

— O greşeală? Pentru că are un apartament în care se întâlneşte cu o amantă? Lily ridică glasul. Ştim amândoi că aproape fiecare bărbat înstărit din New York procedează în aceeaşi manieră. Montgomery nu este diferit.

— Greşit. Crede-mă pe cuvânt. Este diferit.

— Nu te cred. Îl cunosc.

— Ba nu, Lily. Serios, nu îl cunoşti. Am văzut apartamentul acela. N-am putut publica nici măcar jumătate din ce am descoperit acolo.

— Cuvinte mari venind de la un bărbat care merge la prostituate şi în cluburi de opiu.

— Ei bine, măcar eu nu seduc şi nu fotografiez băieţi goi de treisprezece şi paisprezece ani în mod frecvent, izbucni el.

Chipul lui Lily păli, iar ea se posomorî, furia fiindu-i pentru moment înlocuită de şoc. Calvin se simţi imediat chinuit de remuşcări. Poate că ar fi putut să îi dea acea veste într-un mod mai blând.

— Lily, eu…

Ea ridică mâna, întrerupându-l.

— Nu mai vorbi. Doar taci. Evident, sunt uşurată pentru întreruperea legăturii cu el, dacă ceea ce spui este adevărat. Totuşi ar fi trebuit să vii la mine cu vestea – nu să o publici. Indiferent cum încerci să îţi justifici acţiunile, sunt de neiertat. Condamnabile şi nemiloase. Totul pentru că altcineva a avut curajul să mă iubească. Eşti ca un copil care nu îşi vrea jucăria, dar nu vrea nici ca altcineva să o aibă!

— Crezi că nu te vreau? Cum dracu’ putea să se îndoiască de acest lucru?

Trupul lui vuia plin de viaţă de fiecare dată când era în preajma ei, mirosul ei era ca o febră în sângele din venele lui. Chiar şi acum, Calvin se gândea să o dezbrace şi să o aplece peste biroul său.

— O, da. Lily îşi împreună mâinile înaintea ei. Hai să vorbim despre cât de mult m-ai vrut. Despre cum, în loc să îmi spui ce a descoperit tatăl meu despre tine, tu ai semnat anularea şi ai plecat.

Calvin îşi îndesă mâinile în buzunare şi îşi plecă privirea.

— Am mai discutat despre asta, Lily. De multe ori, de fapt, iar răspunsul lui nu se putea schimba. Nu încă.

— Nu, ce am făcut a fost să evităm această discuţie. Aşa că am decis să te păcălesc ca să obţin răspunsuri.

El ridică brusc capul şi o ţintui cu o privire aspră.

— Să mă păcăleşti?

— Am avut o discuţie lungă cu Hugo în această dimineaţă.

Lui Calvin i se tăie răsuflarea. O, Dumnezeule! De ce nu îi spusese Hugo şi lui? Îşi atinse podul nasului. Cât de mult îi dezvăluise Hugo lui Lily?

— Văd că nu eşti deloc uşurat de această veste, spuse Lily. Că am aflat despre soţia lui Hugo şi despre ameninţarea tatălui meu de a te da de gol ca fiind bigam.

La dracu'!

— Nu sunt supărat că ştii, dar voiam să fiu eu cel care îţi spune.

— Atunci, de ce nu mi-ai spus? Nu e ca şi cum nu ai avut nenumărate ocazii să ai încredere în mine.

— Nu a avut nicio legătură cu *încrederea.* Nu era secretul meu, ca să îl pot dezvălui. I-am promis lui Hugo că nu voi spune nimic, pentru că dacă oamenii nepotriviţi află adevărul, ea ar fi ucisă.

— Iar eu sunt „omul nepotrivit". Durerea se citi pe chipul ei, înainte ca Lily să râdă amar. Pentru Dumnezeu, Calvin. Doar recunoaşte că nu ai avut încredere în mine.

— Am avut încredere în tine – *te-am iubit* – pentru Dumnezeu. Dar nu puteam să risc ca tatăl tău să mă expună ca fiind bigam şi nu îi puteam spune adevărul. Miza era prea mare. Ce puteam să îi spun lui Hugo apoi? „îmi pare rău că soţia ta va fi ucisă, prietene. Ştiu că mi-ai salvat viaţa şi eu am promis să te ajut, dar aş prefera să rămân

căsătorit cu Lily şi să trăim în sărăcie”.

— N-am fi trăit niciodată în sărăcie.

— Ştiu asta acum! zbieră el, apoi îşi trecu o mână prin păr. Crezi că toate astea au fost simple pentru mine? Că am semnat fericit anularea şi am uitat de tine? Dumnezeule, aproape că am fumat şi am băut până am murit…

Tăcu şi îşi încrucişă braţele la piept. Nu era nevoie ca Lily să ştie cât de întunecată devenise perioada aceea.

— Da, trebuie să îţi fi fost foarte greu cu petreceri frecvente cu femei frumoase. Cerneala nici măcar nu se uscase pe actul de anulare, că tu deja umblai haihui prin oraş.

Măcar de-ar fi fost atât de simplu.

— Nu au existat petreceri frecvente, nici plimbări haihui, cel puţin nu imediat după ce ne-am despărţit. Mi-am abandonat slujba la *Bugle* şi am devenit foarte autodistructiv pentru câteva luni.

Lily se încruntă.

— Nu înţeleg. Ziarele raportau despre venirile şi plecările tale. Erai mai ocupat decât maimuţa unui flaşnetar.

— Lily, gândeşte-te puţin, spuse el oftând. Eram complet lipsit de importanţă pe atunci. Nici măcar nu cumpărasem încă *Bugle.*

De ce ar raporta ziarele pe unde umblam eu, un reporter hoinar anonim de la un ziar mărunt?

— Pentru că tu le-ai cerut, spuse ea încet, căscând ochii mari din pricina bruştei revelaţii. Dumnezeule! Nu pot să cred că în tot acest timp… De ce naiba ai vrea să mă răneşti aşa de mult? Ai idee cât rău mi-a făcut să citesc acele articole?

— Nu am vrut să te rănesc, dar te cunosc. Nu ai fi renunţat dacă nu ai fi crezut că am trecut mai departe. Eşti încăpăţânată, ca mine. Şi aveam nevoie ca tu să încetezi să mă aştepţi. Calvin se aşează pe marginea biroului. Aveam nevoie ca măcar unul dintre noi să fie fericit.

Lily îşi frecă fruntea, gura ei frumoasă devenind posomorâtă.

— Totul este atât de derutant. Eşti cel mai dificil bărbat, Calvin.

Da, probabil că avea dreptate în acea privinţă. Şi era evident că încă nu aflase de fiica lui Lee, ceea ce însemna că mai exista un secret pentru care avea să îl urască. Calvin se ruga ca ea să nu îl afle niciodată, sau măcar să îl afle de la el. Peste mulţi ani de acum înainte. După ce Calvin avea să se recăsătorească cu ea.

Nu avea de gând să renunţe la ea. Orice trebuia să facă, orice trebuia să spună, avea să o ţină fericită cât de mult putea. Încercase o dată să renunţe la ea şi aproape că murise din cauza asta. De data aceasta, nu avea să dea greş.

— Deci de ce ţi-a oferit tata bani? Dacă ştia suficient cât să te forţeze să semnezi anularea, de ce să-ţi dea şi un cec?

— Trebuia să îţi ofere ţie un motiv, bănuiesc. Dacă ar fi avut dovada cecului, povestea lui ar fi fost mai plauzibilă, cum că eu eram un vânător de averi.

— Ei bine, măcar ai folosit cu cap banii.

Mâna ei se plimbă pe biroul lui, şi aproape că Lily părea mândră de el.

Calvin trase adânc aer în piept şi îi spuse adevărul:

— N-am dus niciodată cecul tatălui tău la bancă.

Capitolul 18

Lily îl privi cu gura căscată pe bărbatul chipeş, dar exasperant din capătul încăperii.

— Tu… ce? De ce să nu foloseşti banii?

— Pentru că, dacă îi acceptam, însemna că îl las să câştige. Îi permiteam să mă cumpere ca să plec de lângă tine. Nu merita acea satisfacţie.

Privirea ei studie biroul, această încăpere spaţioasă, bine mobilată, la ultimul etaj al clădirii lui.

— Dar ziarele tale. Cum ai strâns banii ca să cumperi

Bugle, mai întâi?

— Hugo. Lily clipi, astfel că el îi explică. Când a murit stăpânul lui, Hugo a rămas cu o sumă modestă, pe care a reinvestit-o în nişte întreprinderi… dubioase în Hong Kong. A devenit un om foarte bogat. Şi mai mult acum, că l-am răsplătit cu capital la Cabot Publishing.

— Deci ai făcut totul de unul singur? Prin muncă grea? Când el încuviinţă din cap, Lily îşi aruncă mâinile în aer. Dar te-am găsit într-un club de opiu.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, scumpo, dar merg la Sing doar pentru că am luat malarie în China. Nu vreau ca acţionarii să se impacienteze, aşa că mă ascund la Sing când boala iese din nou la suprafaţă.

Mai întâi conversaţia ei cu Hugo, apoi şocul ediţiei de amiază, cearta cu Calvin… acum asta. Ţinându-şi mâna pe stomac, Lily traversă încăperea spre un scaun vizavi de biroul lui şi se aşeză pe el.

— Aceasta a fost cea mai aiurită zi posibil. Mai ai alte surprize pentru mine?

Chicotind, Calvin se ridică de pe birou şi îngenunche lângă scaunul ei. Îi luă o mână între ale lui, pielea fiindu-i caldă şi delicată pe a ei. Îşi împreună degetele cu ale ei şi strânse.

— Ar mai trebui să ştii un lucru. Te-am vrut întotdeauna. Să nu crezi niciodată că nu a fost aşa. De fapt, încă te vreau. Se aplecă să o sărute pe creştet, senzaţia buzelor lui trimiţând un fior prin ea. Te vreau mai mult decât orice pe lume. Mai mult decât ziarele mele. Mai mult decât aerul însuşi.

Uneori cuvintele erau doar cuvinte, sunete care ieşeau din gura unei persoane. Alteori, cuvintele schimbau totul, înţelesul lor răsturnând universul. Declaraţia lui Calvin intra, fără îndoială, în cea de-a doua categorie, un sentiment pe care ea nu credea vreodată să îl mai audă de la Calvin. Un val de tandreţe îi învălui măruntaiele şi se aşeză lângă inima ei. Acest lucru îi provocă o tensiune în spatele pleoapelor, o senzaţie groaznică de arsură.

Ochi de un albastru luminos îi priveau chiorâş chipul,

într-un mod teatral.

— Nu credeam că Lillian Davies plânge vreodată.

— O fac când singurul bărbat pe care l-am vrut vreodată îşi foloseşte abilităţile lingvistice superlative în slujba binelui, şi nu pentru rău.

Calvin chicoti şi o trase mai aproape, ridicând o mână şi cuprinzându-i ceafa.

— Am şi alte abilităţi superlative pe care le pot folosi tot în slujba binelui.

— Nu mai spune! Lily îi mângâie obrazul cu degetele şi îi şopti: S-ar putea să am nevoie de o demonstraţie, pentru că încă sunt furioasă pe tine.

Calvin îi oferi un zâmbet seducător, care îi făcu stomacul lui Lily să se învolbure. Plecându-şi capul, Calvin spuse:

— Aş fi bucuros să fac asta.

Îşi potrivi gura pe a ei, forţându-i instantaneu buzele să se deschidă pentru a-i permite limbii lui să intre, de parcă ar fi fost hămesit după gustul ei. Lily îi întâmpină mângâierea nerăbdătoare cu a ei, iar sărutul se adânci, respiraţiile lor unindu-se, gustul lui familiar învăluindu-i simţurile şi făcându-i capul să plutească. Degetele ei se strecurară prin părul lui, unghiile săpându-i în scalp, ancorându-se, pe măsură ce sărutul se prelungi.

O palmă caldă îi cuprinse sânul peste haine, strângând blând. Sfârcul i se întări, iar Lily gemu în gura lui. Sunetul păru să declanşeze ceva înăuntrul lui. Calvin o sărută mai apăsat, parcă pedepsind-o, iar Lily adoră acel lucru, arcuindu-se spre el.

Disperată să îl atingă, îşi plimbă mâinile în jos, pe gâtul lui, pe barba aspră şi măruntă, apoi pe umerii lui laţi. Mâinile i se strecurară sub haina lui şi începură să i-o coboare pe umeri. Calvin se retrase, gâfâind greoi.

— Ce faci? O ajută să îi elibereze braţele, apoi aruncă haina pe podea.

— Te ating.

Lily îi mângâie braţele prin cămaşa elegantă, simţindu-i muşchii fermi tresărind când el se mişcă. Îşi

plimbă nasul pe bărbia lui, inhalându-i parfumul şi mirosul de ţigară care era mereu agăţat de el. Apoi buzele ei se mutară pe pielea aspră de pe gâtul lui puternic, ciupindu-l şi muşcându-l.

— Şi deşi îmi place să mă atingi – iubesc să mă atingi, de fapt – suntem în biroul meu. În mijlocul…

Lily îi înşfăcă lavaliera şi îl trase spre un alt sărut, reducându-i protestele la tăcere. Mai avea nevoie de el. Doar câteva minute, pentru a-şi satisface dorul acesta nebun de el.

Fără să se desprindă de gura ei, Calvin o apucă de braţ şi o ajută să se ridice, apoi dădu la o parte din drum scaunul cu piciorul, lipind-o de trupul lui. Lily se agăţă de el şi se ridică pe vârful picioarelor, braţele ei strecurându-se pe umerii şi după gâtul lui.

Calvin îşi roti şoldurile, iar Lily îi simţi mădularul, tare şi insistent, în punctul unde coapsele ei se uneau. Un val de dorinţă năvăli prin Lily, iar ea icni. Calvin îi supse buza de jos şi şopti:

— Dumnezeule, Lily! Te vreau.

— Da, aşa mi-ai tot spus. Totuşi nu mă voi sătura niciodată să aud asta.

El o sărută pe bărbie, croindu-şi drum spre urechea ei.

— Adică vreau să te am, spuse el blând, tonul fiindu-i jos şi seducător. Să mă îngrop în corpul tău în timp ce stai pe biroul meu cu picioarele depărtate. Chiar acum.

Dumnezeule, ce detalii specifice. Focul goni prin venele ei, sângele închegându-i-se şi clocotind la auzul cuvintelor lui zguduitoare, brute.

— Oh.

— *Oh,* adică niciodată? Sau *Oh,* ca în „Oh, Calvin, ce idee fantastică?”

— Oh, adică ideea asta nu mi-a trecut prin minte, dar acum că ai adus vorba, cred că ar trebui să încui uşa.

Ochii lui licăriră, iar Calvin rânji.

— Atunci, presupun că ar trebui să încui uşa.

— Da, ar trebui, spuse ea, plimbându-şi mâna peste vesta lui din mătase.

Un minut mai târziu, uşa fusese încuiată, iar Calvin o întorsese cu spatele la biroul său. În loc să o sărute, se aplecă şi îşi cufundă nasul în părul ei.

— Iubesc mirosul tău. A lavandă şi a raze de soare.

Lily îi cuprinse obrazul în palmă.

— Mi-a fost dor de tine, şopti ea. L-aş strânge de gât pe tata dacă ar mai trăi.

— Ba nu ai face-o. Pentru că aş face-o eu primul.

— Nu te-a plăcut, nu-i aşa?

Calvin pufni şi râse în timp ce o răsuci.

— Nu, nu m-a plăcut. Iar sentimentul a fost reciproc, în mod sigur.

Calvin se întinse sub faldurile rochiei ei şi începu să le ridice, până îi găsi jupa şi turnura. Lily puse o mână pe biroul lui, sprijinindu-se în timp ce păşi din acele obiecte vestimentare. Calvin nu se deranjă să o dezbrace de altele înainte de a o ridica pe biroul lui.

— Sunt furioasă pe el pentru ce a făcut, dar a fost un tată bun, crezi sau nu. Nechibzuit în anumite privinţe, dar m-a iubit.

— Nechibzuit? Calvin scutură din cap. Probabil că eşti singura persoană de pe planetă cu o impresie favorabilă despre el.

— Ei bine, nu ar fi trebuit să te ameninţe.

Lily îşi puse braţele în jurul gâtului său, jucându-se cu părul lui în timp ce Calvin îi ridica mai sus rochia, dezvăluindu-i pantalonaşii. Iar tu nu ar fi trebuit să îl crezi fără să vorbeşti mai întâi cu mine.

El se aşeză între coapsele ei, unde mădularul lui, încordat în pantaloni, se potrivi cu miezul trupului ei. Lily îşi muşcă nerăbdătoare buza. Se simţea atât de pustie. Dumnezeule, Calvin trebuia să se *grăbească.*

Atingerea lui îi găsi miezul, un deget strecurându-se înăuntrul canalului ei alunecos. Lily îşi lăsă capul pe spate, plinătatea pe care o simţea fiind plăcută, dar nu suficientă.

— Eşti atât de umedă, şopti ei, ochii lui fiind fixaţi asupra părţii ei intime în timp ce adăugă încă un deget, lărgindu-i intrarea. Eşti aşa udă.

Înainte ca lucrurile să înainteze, mai era ceva ce trebuia spus. Lily îi prinse braţul şi îl privi în ochi.

— Gata cu minciunile, Calvin! Am nevoie să ai mereu încredere în mine, să fii sincer cu mine.

Calvin înghiţi în sec, dar el nu se clinti, menţinându-şi fermă privirea asupra ei.

— Voi fi. Şi nu voi renunţa la tine, Lily.

Mulţumită, Lily se întinse pe spate pe biroul lui.

— Atunci îţi poţi începe demonstraţia.

*

Calvin nu plănuise să călătorească la Brooklyn în ziua aceea. Avea o listă nesfârşită cu lucruri de făcut – o listă care nu includea şi urmărirea unui tânăr încăpăţânat, nesăbuit şi răsfăţat. Urcând câte două scări deodată, ajunse la ultimul etaj, cu Hugo în urma lui. Calvin bătu la uşă cu un semnal special.

O serie de încuietori fură descuiate, iar o chinezoaică mai bătrână apăru în pragul uşii. Doamna Cheung era o mătuşă de-a doua de-a lui Kwan şi ajuta la îngrijirea fiicei lui Lee. Ochii ei negri licăriră uşuraţi când îi văzu pe Calvin şi pe Hugo. Păşind înapoi, le permise să intre. Camera din faţă era goală, cu excepţia femeii.

— Doamnă Cheung, spuse Calvin, plecându-şi capul. Vă mulţumesc că m-aţi contactat, adăugă el în cantoneză.

— Îmi pare rău. Femeia începu să dea din mâini. Ea m-a făcut să deschid uşa şi să îl las să intre.

Calvin încuviinţă din cap. Nu o putea învinui pe femeie. Aceasta era opera unui bărbat, unul pe care Calvin era pe cale să-l pocnească.

— Unde este el?

Femeia arătă spre capătul apartamentului cu patru camere.

— În spate. Cu ea.

Calvin îşi încleştă dinţii, încercând să-şi stăpânească furia.

— Păzeşte uşa, îi porunci el lui Hugo înainte de a-şi

croi drum spre dormitorul cel mare.

Îşi luaseră toate măsurile de precauţie pentru a o proteja pe Ming Zhu. Calvin nu o vizita niciodată, în caz că Lee pusese oameni să îl urmărească, iar Hugo venea ocazional doar noaptea. Doamna Cheung era aici să gătească, să facă curăţenie şi să îi ţină companie tinerei fete. Calvin nu se gândise nicio clipă că în acest loc ar putea fi în pericol.

Dar nu pusese la socoteală şi prostia iubirii tinere.

Bubui în uşa dormitorului cu pumnul.

— Deschideţi chiar acum, altfel sparg încuietoarea!

Tăcere.

Îşi atinse şaua nasului.

— Ştiu că eşti aici. Şi număr până la zece, apoi intru, indiferent cine este decent sau nu.

— Stai! strigă Tom Davies, iar Calvin auzi foşnetul hainelor. Doar un minut blestemat, Cabot.

— Zece… nouă… opt… şapte… şase… cinci… patru… trei…

Uşa se deschise, iar Tom, purtând un halat feminin în roşu şi auriu, blocă intrarea cu trupul său.

— Ce…

Calvin îşi înfipse mâinile în mătase şi îl smuci pe Tom, trăgându-l pe hol. Uşa dormitorului se închise, oferindu-i fetei puţină intimitate, iar Calvin îl împinse pe Tom în perete.

— Idiotule, mârâi el în faţa tânărului. Ce naiba faci aici? În miezul zilei, mai ales? Ţi-ai pierdut minţile?

— Dă-mi drumul! Tom se zbătu, dar nu avu nicio şansă de eliberare. Calvin nu doar că era mai mare şi mai puternic, dar era şi alimentat de o furie intensă.

Îl scutură zdravăn pe Tom.

— Nu până nu îmi spui de ce rişti vieţile tuturor venind aici. Ai idee cât de periculos este?

Tom înghiţi în sec şi închise ochii, remuşcarea invadându-i trăsăturile.

— Nu m-am putut abţine. Trebuia să o văd. Muream fără ea!

Scârbit, Calvin îl eliberă pe Tom şi se trase înapoi.

— Ţi-am spus de ce trebuie să stai deoparte. Lee trebuie să te vadă în New York, unde fiica lui nu este, ca să creadă că nu ai avut nicio legătură cu dispariţia ei. Nu o poţi vizita. Credeam că ne-am înţeles!

— Ştiu, dar nu am putut să o fac. Tom îşi trecu o mână prin păr. Dacă cineva poate înţelege, acela ar trebui să fii tu. Gândeşte-te cât de greu a fost să stai departe de Lily după anulare. Cât de dor îţi era de ea.

— Da, a fost greu, dar am stat deoparte pentru că o iubeam. Calvin lovi peretele cu palma. Şi acum nu este deloc acelaşi lucru. Dacă Lee află unde este fiica lui, totul se va duce de râpă.

— Ce se va duce de râpă? întrebă Davies. Sunt dispus să îl înfrunt pe Lee, dacă se ajunge la asta.

Calvin scutură din cap din pricina nobleţei nechibzuite şi pripite a lui Davies.

— Lee te va ucide, apoi o va ucide pe ea. Iar Hugo nu avea să îşi mai vadă vreodată soţia. Trebuie să ai încredere în mine, Tom. Ştiu că răbdarea nu este o trăsătură în familia voastră, dar trebuie să mai stai puţin deoparte.

— Pentru cât timp? Davies îşi puse mâinile în şolduri, o mişcare nu foarte intimidantă din pricina vestimentaţiei sale. Pentru cât timp se presupune că trebuie să îţi urmez ordinele, Cabot?

— Până când voi fi sigur că nu este nimeni în pericol, iar asta o include pe sora ta. Sau trebuie să îţi amintesc că a intrat cineva pe furiş în casa ta şi aproape a atacat-o în urmă cu câteva nopţi?

Davies se cutremură, dar nu bătu în retragere.

— Da, ce convenabil că ai fost acolo să îl opreşti. Cum poţi îndrăzni să mă certi pentru că am venit astăzi aici, când tu nu îţi poţi ţine mâinile departe de Lily?

— Nu este acelaşi lucru, Davies. Relaţia mea cu sora ta nu afectează pe nimeni altcineva în afară de noi doi. Nimeni nu este în pericol dacă mă văd cu ea.

— Nimeni, în afară de Lily. Ţi-am spus să stai departe de ea. Nu eşti bun pentru Lily.

Privirea lui Calvin se înceţoşă pentru o clipă, fiind bombardat de amintiri din timpul zilei. Lily pe biroul lui, coapsele ei albe şi palide depărtându-se pentru el şi invitându-l. Priveliştea miezului ei înghiţindu-i mădularul, căldura strâmtă şi umedă învăluindu-l în timp ce el intra şi ieşea din trupul ei. Simţi furnicături pe piele doar amintindu-şi acel sentiment splendid. Fusese foarte neadecvat să o ia în biroul lui, în miezul zilei, cu sute de oameni dincolo de uşa încuiată. Dar el şi Lily nu fuseseră niciodată capabili să fie raţionali unul în privinţa celuilalt.

— Ce se întâmplă între mine şi sora ta este treaba mea, mârâi el. Nu a ta. Şi nu are nicio legătură cu Lee. Desigur că Lily nu avea să privească astfel lucrurile dacă afla vreodată adevărul despre ceea ce se petrecea. Dar Calvin nu se putea gândi la acest lucru acum. Iar tu ar trebui să te preocupi mai mult de protejarea fiicei lui Lee decât de viaţa amoroasă a surorii tale.

Davies oftă, cu umerii căzuţi.

— Ai dreptate. Desigur că sunt nesăbuit. Ce o să faci acum?

— O să o mut în alt loc. Unul pe care tu nu îl vei descoperi. Apropo, cum ai găsit apartamentul ăsta?

— Hugo. L-am urmărit până aici azi-noapte.

— Rahat, bombăni Calvin. Dacă Davies îl urmărise cu uşurinţă pe Hugo, la fel putea şi Lee. Calvin era nevoit să vorbească cu prietenul său, pentru a-şi lua măsuri în plus de precauţie. Ia-ţi „la revedere”, îi spuse lui Davies. Pleci în cinci minute. O vei mai vedea pe Ming Zhu când se va termina totul.

— Nu fi furios pe el, spuse în cantoneză o voce de dincolo de uşă. Suntem foarte îndrăgostiţi.

— Va fi imposibil să îl iubeşti dacă sunteţi amândoi morţi.

— Dacă tatăl meu îl ucide pentru asta, totul se va fi meritat.

— Ce spune? întrebă Davies.

În loc să răspundă, Calvin îşi sprijini fruntea de perete, apoi se lovi de două ori de el.

— Îmbracă-te, Davies! Te duc înapoi în oraş.

*

Consiliul director al companiei de minerit Davies Mining se întrunea o dată pe lună, pentru a vota decizii care conturau viitorul companiei. Deşi Lily era foarte familiarizată cu sala de conferinţe spaţioasă, ea nu fusese niciodată înainte chemată astfel aici.

Fusese întrunită o şedinţă specială în acea după-amiază, un eveniment care garanta să aducă nişte veşti nepoftite. Lily se asigură că se aşază în locul ei obişnuit la ora stabilită, stomacul agitându-i-se în timp ce aştepta.

Chipuri familiare începură să intre în sală, bărbaţi pe care tatăl ei îi adunase în consiliu de-a lungul anilor pentru a proteja interesele companiei lui. Niciunul nu o privi pe Lily, în ciuda faptului că îi cunoscuse pe aceşti bărbaţi de o viaţă. Le cunoştea pe fiicele şi pe soţiile lor. Fusese invitată în casele lor.

Sudoarea apăru pe fruntea ei, iar Lily trase adânc aer în piept. Se îmbărbătă. Aceasta nu avea să fie prima ei luptă în această sală. Când tatăl ei murise, consiliul nu fusese receptiv la implicarea lui Lily în companie. Fuseseră dornici să vândă unei alte companii miniere, mai mare, una care ar fi absorbit şi eliminat toate urmele firmei Davies. Doar după o discuţie aprinsă cu unchiul ei Edward, vicepreşedintele companiei, consiliul îi dăduse lui Lily o şansă. Totuşi, la fiecare pas al ei, ei îi criticaseră deciziile. Îi respinseseră ideile.

Orice avea să se întâmple în acea zi acolo, ea nu avea să le permită să le fie luată compania.

Sala de conferinţe era aproape plină. Unchiul Edward apăru lângă Lily, făcându-i cu ochiul în timp ce îşi ocupă scaunul. El fusese un sprijin nepreţuit în ultimii trei ani, ghidând-o şi răspunzându-i răbdător la întrebări. Nici măcar o dată nu îi minimalizase poziţia sau nu o făcuse să se simtă nepotrivită acolo.

Un loc la masă rămase gol, fiind remarcată absenţa

unui membru. Scaunul lui Monty. Ea nu mai auzise nimic de la el de când apăruse articolul – nu că Lily şi-ar fi dorit, dacă afirmaţiile lui Calvin erau adevărate. Slavă Domnului că aflase de tendinţele lui înainte de a se căsători cu el. „Calvin a aflat acest lucru ca să te protejeze. Pentru că încă te iubeşte”.

Iar ea încă îl iubea pe el. Aşadar, în ce stadiu erau ei acum, mai ales după ce se întâmplase în biroul lui? O discuţie privind viitorul lor trebuia să aibă loc de mult.

„Câte un lucru pe rând”, se gândi ea, aruncând o privire în jur, la ceilalţi directori.

— Bună ziua tuturor, spuse unchiul ei pe un ton jos, autoritar. Vă mulţumesc pentru prezenţă.

— Aş vrea să îmi spună cineva despre ce este vorba, zise Lily. De ce suntem aici?

— Se pare că anumiţi membri ai consiliului au o chestiune de discutat. Harrison, spuse el, gesticulând spre capătul mesei. Ai vrea să explici de ce ai convocat această întrunire?

Domnul Harrison era vicepreşedintele unei companii petroliere şi se opusese vehement tuturor reformelor miniere ale lui Lily, inclusiv creşterilor salariale şi condiţiilor mai bune de muncă. Acum, domnul Harrison se aplecă spre masă şi stabili contact vizual cu toţi cei prezenţi, cu excepţia lui Lily.

— Warren Davies a fost un om măreţ. Un vizionar. Şi cu toţii am muncit din greu în ultimii trei ani pentru ca moştenirea lui să continue să înflorească.

Toţi cei de la masă încuviinţară, iar Lily îşi împreună mâinile în poală. Încercă să rămână calmă şi să nu îşi facă griji pentru direcţia în care se îndrepta acest discurs.

Harrison continuă:

— Am stabilit anumite aşteptări şi standarde pentru Davies Mining. Acestea ne-au ajutat să menţinem încrederea investitorilor şi ne-au asigurat că preţurile la bursă continuă să crească, în ciuda pierderii figurii principale.

Aruncă un ziar pe masă, iar Lily nu fu nevoită să

studieze prima pagină ca să recunoască ediţia de ieri după-amiază a ziarului *Mercury.* Simţi cum stomacul i se încordează.

Întrunirea aceasta nu era despre companie. Era despre *ea.*

Capitolul 19

Lily se îndreptă în scaun, având o postură înaltă şi mândră, în timp ce domnul Harrison gesticulă spre ziarul de pe masa din lemn de mahon.

Cred că suntem cu toţii de acord că standardele pe care le-am menţinut au intrat acum în discuţie. Această companie a fost pătată de scandal, numele Davies a fost asociat cu o ruşinoasă…

— Domnul Fields era doar un prieten, îl întrerupse Lily pentru a protesta. Să sugeraţi că el a afectat negativ compania este eronat.

— Este? Domnul Harrison ridică o sprânceană, întâlnindu-i ochii pentru prima dată. Aţi văzut cotele la bursă azi-dimineaţă?

Lily nu văzuse banda de telegraf. Aproape că îi fusese teamă să se uite.

— Nu, nu le-am văzut.

— Preţul a scăzut cu şaisprezece puncte, domnişoară Davies. Este cel mai jos nivel de când a murit tatăl dumneavoastră.

Lily se împotrivi impulsului de a tresări. Şaisprezece puncte era o scădere mare într-o singură dimineaţă.

— Îşi va reveni. Mereu îşi revine.

— Domnişoară Davies, spuse el, tonul fiindu-i atât de autoritar, încât Lily îşi încleştă bărbia, înţelegem că sunteţi tânără şi înclinată să fiţi atrasă de bărbaţi chipeşi. Totuşi majoritatea tinerelor domniţe nu sunt nevoite să îşi facă griji că alegerea pretendentului lor va falimenta o companie de succes.

— Nu reuşesc să văd legătura aici, Harrison, izbucni unchiul Edward. Lily şi Fields nu erau nici măcar logodiţi. Deci ce vrei să spui?

— Deşi nu erau logodiţi, au fost adesea văzuţi împreună. El a fost un membru al acestui consiliu, o alegere populară ca să o însoţească prin New York, şi ştiu din surse sigure că Fields era pe punctul de a o cere în căsătorie. Dacă ar fi cerut-o, unde ne-am fi situat noi în cazul acesta?

Unchiul Edward se aplecă, încruntându-se.

— Din nou, nu înţeleg ce vrei să spui.

Harrison se întoarse pentru a se adresa sălii.

— Între acest episod şi fuga ei pentru a se căsători – şi anularea ulterioară – cred că putem distinge, fără să greşim, un tipar de judecată îndoielnică din partea domnişoarei Davies. Judecata îndoielnică îi îngrijorează pe investitori, iar investitorii îngrijoraţi încep să îşi retragă fondurile din companie. Ar trebui să ne întrebăm dacă este potrivită să ocupe postul de preşedinte al companiei.

— Staţi puţin… începu unchiul Edward, dar Lily îl întrerupse:

— Judecată îndoielnică? Cum îndrăzneşti să presupui că nu sunt potrivită pentru postul de preşedinte al companiei? Tata şi-a vărsat sângele şi sudoarea pentru compania aceasta, şi nimeni nu vrea mai mult decât mine să aibă succes.

Valuri de căldură năvăleau prin Lily, pielea arzându-i de furie. Cât tupeu aveau aceşti bărbaţi, să insinueze că asocierea ei cu Monty sau anularea căsătoriei ei aveau vreo legătură cu abilităţile ei de a fi preşedinte. Dacă Lily ar fi fost bărbat, această chestiune nu ar fi fost niciodată abordată, indiferent cu cine s-ar fi asociat ea. De fapt, Harrison, care era căsătorit, avusese o legătură cu soţia unui alt om de afaceri cunoscut, dar nimeni nu menţiona adulterul lui când discutau despre randamentul său la compania petrolieră.

Ironia acestei acuzaţii nu rămase neobservată pentru Lily. Da, ea ardea de nerăbdare să îi paseze responsabilităţile lui Tom. Dar nu voia să fie forţat dată la o

parte, dizgraţiată, mai ales când nu făcuse nimic greşit. Principiul situaţiei era supărător, iar Lily nu avea să se retragă în tăcere, indiferent de dorinţele lor.

— Nu mă îndoiesc că este adevărat, spunea Harrison. Dar este evident că femeile nu sunt făcute pentru afaceri, domnişoară Davies. Compania a suferit o scădere constantă în câştiguri în ultimele opt trimestre sub conducerea ta.

— Acest lucru s-a întâmplat din cauza creşterilor salariale şi îmbunătăţirilor structurale la mină, spuse unchiul Edward. Acestea nu au avut nicio legătură cu Lily.

— Au fost efectuate la cererea ei. Tatăl ei considerase că salariile erau suficiente aşa cum erau. Şi însuşi Davies a coborât în acea mină de multe ori. De ce ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost în siguranţă?

Bărbaţii din jurul mesei începură să şuşotească, fiind de acord, iar Lily îşi împreună atât de strâns mâinile, încât se temu că avea să îi trosnească vreun os.

— Oamenii nu pot fi munciţi până la moarte. Nu pot fi trataţi de parcă vieţile lor nu ar conta, de parcă nu li s-ar permite drepturile fundamentale care le sunt garantate fiind cetăţeni ai acestei ţări. Condiţiile din Dakota erau deplorabile.

— Tatăl tău nu credea acest lucru, ripostă Harrison.

— Tatăl meu ar fi făcut aceste schimbări în cele din urmă. Şi ar trebui să subliniez că muncitorii nu au mai intrat în grevă de când am făcut schimbările. Acest lucru ar trebui să însemne ceva.

— Investitorilor nu le pasă dacă muncitorii sunt mai fericiţi, domnişoară Davies. Lor le pasă de dividendele lor. Despre recuperarea investiţiilor lor. Poate dacă ai fi petrecut mai mult timp la birou în loc să participi la petreceri, ai fi învăţat un lucru sau două despre cum funcţionează o afacere.

Plămânii lui Lily ardeau la propriu de dorinţa de a urla la acest bărbat. Fiecare fir de păr de pe trupul ei zvâcnea de furia pricinuită de nedreptatea absolută a ceea ce se spunea. Şi de umilinţă, din pricina nedreptăţii faptului că viaţa ei privată era disecată într-un mod atât de public.

Trase de câteva ori aer în piept, încercând să se calmeze înainte de a răspunde. Nu ar rezolva nimic dacă ar face scandal. Da, asta doar i-ar ajuta să tragă concluzia că ea era şi isterică. Probabil că ar trimite-o într-un sanatoriu.

În tăcerea care se aşternu, unchiul Edward trecu direct la subiect.

— Ce speri să obţii, Harrison?

Buzele lui Harrison se schimonosiră într-un zâmbet viclean.

— Noi am dori să îi cerem domnişoarei Davies să se retragă din funcţia de preşedinte. Cineva mai calificat pentru post va prelua conducerea.

Lily rămase cu gura căscată, uimită de întorsătura lucrurilor. Acesta era un dezastru. Nu putea pierde compania tatălui ei, nu când era atât de aproape de a i-o preda lui Tom.

— La cine vă referiţi când spuneţi *noi?* îl întrebă unchiul ei pe Harrison. N-ai discutat acest lucru cu mine.

— Nu, dar l-am discutat cu ceilalţi membri ai consiliului director. Dacă s-ar ajunge la vot, dispunem de majoritate pentru a o obliga pe domnişoara Davies să se retragă.

— Peste cadavrul meu, spuse Lily, glasul sunându-i mult mai puternic decât se simţea ea în acel moment. Am fost preşedintele companiei mai bine de trei ani, iar singura persoană care mă va înlocui vreodată este fratele meu, Tom.

— Cu tot respectul, domnişoară, spuse unul dintre membri consiliului, fratele dumneavoastră n-a arătat niciodată nici cel mai mic interes faţă de Davies Mining. Nu sunt convins că investitorii se vor simţi uşuraţi cu un tinerel frivol, care o ţine din petrecere în petrecere, la cârma companiei.

Lily se ridică în picioare şi trase adânc aer în piept, fiind pregătită de luptă.

— Fratele meu s-a maturizat în ultimii trei ani. Da, în trecut a fost cunoscut ca umblând pe la toate petrecerile din oraş. Dar era tânăr şi se lupta cu suferinţa pierderii

neaşteptate a tatălui nostru. Câţi dintre voi ar putea spune că nu ar fi făcut la fel? Privirea ei se plimbă peste tot cei din încăpere, întâlnind privirile fiecărui bărbat de la masă. Cu toate acestea, este pregătit să îşi asume responsabilităţile faţă de compania tatălui nostru. Are atât inteligenţa, cât şi hotărârea tatălui meu. Lăsaţi-l să vină şi să vă convingă că este capabil să conducă Davies Mining.

— Ne eşti dator măcar cu asta, îi spuse unchiul Edward lui Harrison, iar momentul se prelungi.

Membrii consiliului schimbară priviri gânditoare, iar Lily simţi o fărâmă de speranţă. Nu voia să îl dezamăgească pe tatăl ei pierzându-i compania.

— Domnişoară Davies, vă rog să părăsiţi sala în timp ce noi discutăm chestiunea, spuse Harrison.

Cu bărbia semeaţă, Lily ieşi pe coridor. Când uşa se închise în urma ei, se sprijini posomorâtă de perete, descurajată. Întreaga situaţie era incredibilă. În loc să îl învinuiască pe Monty, o învinuiau pe ea pentru că se asociase cu el. Bărbaţii aceştia îşi pierduseră minţile?

Începu să păşească agitată. Măcar unchiul Edward rămăsese în sala de conferinţe. Poate el avea să reuşească să le bage minţile în cap acelor nătărăi aroganţi. Trebuiau să îi dea şansa să îl aducă pe Tom în companie ca să îşi demonstreze abilităţile. De îndată ce aveau să vadă cât de dedicat era la conducerea firmei, fără îndoială, o să voteze pentru a-l păstra. Dacă ea îl putea convinge să pară dedicat, adică.

Uşa se deschise, iar unchiul Edward o privi atent.

— Întoarce-te în sală! Suntem pregătiţi.

Cu stomacul învolburându-i-se, Lily îl urmă în încăpere şi îşi reluă locul în capul mesei lungi. Nimeni nu spuse nimeni, aşa că ea întrebă:

— Deci, domnule Harrison?

Bărbatul se încruntă, evident nemulţumit de decizie, iar Lily simţi un fior de speranţă.

— Am fost de acord să auzim ce are de spus în apărarea sa domnul Davies. Totuşi putem doar spera, domnişoară Davies, ca fratele dumneavoastră să dea

dovadă de o judecată mai bună decât a dumitale.

*

Devreme în dimineaţa următoare, Lily bătu la uşa fratelui ei. Tom tocmai se întorsese acasă cu câteva momente înainte, după ce chefuise întreaga noapte prin Manhattan, iar ea nu ştia în ce stare avea să îl găsească. Nu că i-ar fi păsat. Trebuia să îi vorbească imediat. După şedinţa consiliului director din ziua anterioară, Tom trebuia să se angajeze să preia Davies Mining.

Bătaia ei în uşă nu primi niciun răspuns, aşa că încercă din nou.

— Tom, ştiu că eşti acolo. Te rog, deschide! Trebuie să vorbesc cu tine.

Auzi paşi, apoi uşa se deschise. Fratele ei, obosit şi ciufulit, se încruntă la ea.

— Nu poate aştepta până dorm şi eu puţin?

— Nu, îi spuse ea şi intră în camera lui. Tom încă purta hainele de seară, care erau foarte şifonate. Arăţi groaznic!

— Îţi mulţumesc, dragă soră. Dacă asta este tot ce aveai de spus, mi-ar plăcea să mă culc acum.

— Nu, trebuie să vorbim. Unde ai fost noaptea trecută?

— Afară. De ce eşti îngrijorată? Tom se trânti într-un fotoliu de lângă pat. S-a întâmplat din nou ceva acasă?

— Nu, nu acasă. Problema este la companie.

Tom se încruntă, chipul fiindu-i umbrit de confuzie.

— La compania lui tata?

— Nu e compania lui tata. E compania *noastră.* Warren Davies este mort, Tom. Iar eu am fost... Lily îşi împreună mâinile şi se luptă să îşi păstreze cumpătul. Consiliul a votat înlăturarea mea. Ei spun că acest... scandal cu Monty după anularea mea este prea mult. Pretind că dă dovadă de lipsă de judecată înţeleaptă din partea mea.

— Au votat să te înlăture? Pot să facă asta?

— Da, dacă se unesc.

Tom îşi trecu o mână peste faţă.

— Doamne, Lily. Îmi pare rău. Se înşală. Tu ai cea mai bună judecată dintre toţi cei pe care îi cunosc.

— Mulţumesc, se forţă ea să spună, în ciuda nodului pe care îl simţea în gât. Sprijinul tău înseamnă foarte mult pentru mine. Dar motivul pentru care trebuia să vorbim este că i-am convins pe cei din consiliu să te lase pe tine să preiei conducerea. În acest fel, compania…

— Să preiau conducerea? Tom sări în picioare. Stai puţin! Ai făcut asta fără să discuţi cu mine mai întâi? Nu vreau să preiau Davies Mining.

— Desigur că vrei. Vorbim despre asta de luni întregi.

— Nu, *tu* vorbeşti despre asta de luni întregi. Eu am amânat momentul.

— Este ridicol! izbucni Lily. Este moştenirea familiei tale. Nu o poţi lăsa să cadă în mâinile vreunui străin. Nu asta ar fi vrut tata.

— Lily, tata nu şi-a luat măsuri în cazul morţii sale, aşa că nu ştim ce ar fi vrut. Tu eşti cea care nu vrea să cedeze controlul companiei unui străin. Dar te-ai gândit vreodată că aşa ar fi cel mai bine pentru toată lumea?

— Cum poţi să spui asta? Cum poţi vrea să dai altcuiva compania tatălui nostru?

— Pentru că nu sunt persoana potrivită pentru funcţie! Tom îşi frecă ochii cu podurile palmelor. Nici măcar nu sunt sigur că *tu* ai fost persoana potrivită pentru funcţie, dar te-ai încăpăţânat atât de mult să o faci. Cine eram eu să îţi spun să nu o faci, mai ales când faptul că te concentrai asupra companiei te scotea din depresie? Dar nu pot prelua firma. Nu acum, poate că niciodată.

Furia şi frustrarea ţiuiau în urechile lui Lily, inima bubuindu-i în piept.

— Niciodată? Ce te-a apucat? Acesta a fost planul întotdeauna.

— Nu, acesta a fost planul *tău.* Dar eu m-am decis. Nu vreau să conduc compania.

— Şi-atunci, doar vei trăi din banii pentru care tatăl

nostru a asudat şi şi-a vărsat sângele? Eşti atât de egoist încât nu vrei să ajuţi când este nevoie de tine?

Tom îşi ridică exasperat privirea în tavan.

— Avem mai mulţi bani decât am putea cheltui amândoi în trei vieţi. Şi în caz că nu eşti conştientă de acest lucru, majoritatea copiilor aflaţi în situaţii asemănătoare nu muncesc. Nu am nici cea mai mică intenţie să stau toată ziua în spatele unui birou, manevrând hârtii şi spunând oamenilor ce să facă.

— Eu… nu pot să cred.

— Ştiu că eşti dezamăgită de mine, continuă Tom, tonul fiindu-i blând în timp ce se apropie de ea. Dar eu nu sunt tatăl nostru. La naiba, nu sunt nici măcar tu. Eu nu am aceeaşi hotărâre şi aceeaşi energie ca tine. Iar lucrurile în viaţa mea sunt… complicate în acest moment.

Îşi puse braţele în jurul ei, iar deşi Tom mirosea a tutun şi a alcool, Lily nu îl împinse de lângă ea.

— Ai dreptate; sunt dezamăgită. Eu…

Înghiţi în sec şi ochii i se umeziră. Of, la naiba! Începuse să plângă.

Lacrimile îi curgeau din plin când Tom îi oferi o batistă.

— Nu îţi face griji. Se va rezolva totul. Vei vedea.

Lily luă batista din mătase.

— Ba nu se va rezolva.

— De ce îţi pasă? o întrebă el blând. Spune-mi de ce contează atât de mult compania pentru tine.

— Pentru că l-am dezamăgit!

Un suspin îi scăpă de pe buze, iar Lily încercă să îl înăbuşe. Mâna latră a lui Tom o mângâie pe spate.

— Nu înţeleg. L-ai dezamăgit pe tata?

Ea încuviinţă din cap şi trase aer în piept.

— Când m-a găsit, după ce m-am căsătorit cu Calvin, a fost atât de dezamăgit de mine. Mă măritasem cu un oportunist trădător, care intenţiona să fure banii familiei noastre.

— Calvin nu a fost deloc aşa, spuse Tom. Te-a iubit.

— Ştiu asta acum, dar atunci am crezut ce era mai

rău – la fel şi tati. Nu voi uita niciodată expresia de pe faţa lui când mi-a spus că el acceptase banii şi semnase anularea. Am încercat să îl contrazic, să îi spun că eu şi Calvin eram îndrăgostiţi, şi vrei să auzi ce mi-a spus?

— Aproape că mi-e teamă să întreb.

Lily se îndepărtă de fratele ei şi îşi şterse faţa.

— Că meritam acea suferinţă pentru că mă măritasem pe la spatele lui.

— Ce cuvinte groaznice! Tom o apucă de braţe şi o întoarse spre el. Lily, erai o fată de optsprezece ani, îndrăgostită pentru prima dată. Ar fi trebuit să vă dea o şansă ţie şi lui Calvin. Cum poţi încă să îl venerezi după o asemenea cruzime?

Lily închise ochii pentru o clipă.

— Nu-l pot urî. Bun sau rău, a fost tatăl meu, şi întotdeauna l-am admirat.

— Ei bine, chiar de este aşa, nu ai nimic să îi dovedeşti. Nu ai făcut nimic rău. Te-ai îndrăgostit. Te-ai purtat nesăbuit. Nu este o poveste neobişnuită. Aşa că încetează să te mai pedepseşti pentru că te-ai căsătorit cu Calvin. Tom căscă. Mai degrabă, ar trebui să te pedepseşti că l-ai îndepărtat pe Calvin.

— Stai, am crezut că tu erai în favoarea căsătoriei mele cu Monty.

Tom ridică mâinile.

— N-am spus niciodată asta. Eu mi-am dat binecuvântarea când el m-a întrebat şi am presupus că tu vei lua propria ta decizie. Dar nimic din toate astea nu mai contează, pentru că putem spune, fără îndoială, că Monty a ieşit din peisaj acum. Am auzit că a plecat spre Londra în noaptea următoare apariţiei articolului.

Londra? Lui Lily nu i se spusese despre asta.

— În plus, spuse Tom, mergând alene spre pat, Cabot începe să îmi placă.

— Cum adică, începe să îţi placă? Aproape că v-aţi luat la bătaie în noaptea cu intrusul.

— Adică ar trebui să-i mai dai o şansă. Este evident că încă te iubeşte, şi sunt sigur că tu îl iubeşti. Se aşează pe pat

şi închise ochii. Acum lasă-mă să dorm puţin, înainte să cad pe podea.

*

Noaptea se lăsase de mult, când uşa biroului se deschise, şi Hugo intră în încăpere. Calvin se lăsă pe spate în scaun şi îşi roti umerii pentru a-şi alina durerea din gât. Stătuse aplecat peste masa de scris mai bine de şase ore.

— Ai dus-o?

— Da. Am dus-o la Smitty, in Queens. Lee nu o va găsi acolo.

— Ar fi bine ca nici Davies să nu o găsească acolo.

Hugo se trânti într-un scaun din faţa biroului şi oftă îndelung. Prietenul lui părea obosit, se gândi Calvin. Situaţia cu Lee îşi lăsa amprenta asupra lor.

— N-o va găsi. Hugo gesticulă spre hârtiile de pe biroul lui Calvin. Cât crezi că vei mai sta aici?

Calvin îşi scărpină bărbia în timp ce catalogă ceea ce mai avea de făcut.

— Cu *Mercury* am terminat. Acum verific *Bugle.* Cred că îl voi lăsa pe Jim să termine *Star.* Ar trebui să mergi acasă totuşi. A fost o săptămână lungă.

— Cred că aş putea face asta.

Totuşi Hugo nu se mişcă, iar Calvin întrebă:

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Hugo înghiţi în sec.

— Ce se întâmplă dacă planul nu funcţionează? Ce se întâmplă dacă n-o putem aduce aici?

Nu era nevoie să întrebe la cine se referea Hugo. Calvin nu îşi putea închipui cum era să fii atâta vreme despărţit de soţia ta. Ei bine, avea o mică bănuială – şi era un sentiment pe care nu i-l dorea nici celui mai aprig duşman al său. Fără Lily, Calvin se simţise doar parţial complet. De parcă şi-ar fi găsit cealaltă jumătate a sa, doar pentru a-i fi smulsă câteva săptămâni mai târziu. Iar acum nu ştia care era situaţia între ei. El îşi exprimase clar sentimentele, dar ea nu făcuse la fel. Ceea ce ştia totuşi

era că trebuia să o vadă din nou. În curând.

— O vom aduce. Nu îţi pierde speranţa, Hugo. Suntem aproape, îl avem pe Lee în punctul în care ne-am dorit.

— Asta include şi faptul că stăpâna aproape a fost ucisă acum câteva nopţi? Că Davies m-a urmărit şi ne-a pus pe toţi în pericol? Cât crezi că mai poate continua situaţia înainte să fie cineva serios rănit?

Vinovăţie. Calvin recunoscu expresia posomorâtă şi bântuită de pe chipul lui Hugo; Calvin purtase aceeaşi expresie ani întregi. Reacţia era de înţeles, dar trebuiau să rămână fermi pe poziţii. Renunţarea nu era o opţiune.

Punând jos peniţa, Calvin deschise ultimul sertar al biroului şi scoase două trabucuri. Tăie vârful amândurora, apoi îi oferi unul lui Hugo, împreună cu o brichetă. Câteva secunde mai târziu, mirosul intens de fum umplu camera.

— Trebuie să avem răbdare, spuse blând Calvin. Ştiu că nu este uşor pentru tine. Dar o vom avea în curând aici. Sunt convins de asta.

— Cum? Cum poţi fi atât de sigur? Şi cum aş mai putea trăi cu mine însumi, dacă Lee ucide pe cineva între timp?

— Evident, sper să nu se ajungă la asta. Lily este protejată, iar Lee nu ne va răni nici pe tine, nici pe mine; altfel, pune în pericol viaţa lui Ming Zhu. Calvin inhală o gură zdravănă de fum, apoi îl suflă afară. Nu putem renunţa, nu încă.

Hugo pufăi din ţigara lui.

— Patru luni. N-am mai primit o scrisoare de la ea de – glasul i se sparse – patru luni. Dacă este moartă? Dacă este prea târziu?

Inima lui Calvin se încleştă. Îşi dorea ca lui Hugo să îi fie mai uşor. Fără îndoială, şi soţia lui suferea, păstrându-şi speranţa că avea să îşi vadă din nou soţul într-o bună zi, în ciuda faptului că îi despărţea o jumătate de glob. De ce iubirea cerea mereu sacrificii? Părinţii lui Calvin îl iubiseră, dar renunţaseră la tot ca să îi salveze pe alţii. Calvin o iubea pe Lily, dar fusese obligat să plece de lângă ea. Cel puţin cu Hugo, Calvin avea şansa de a dovedi că, uneori,

sacrificiul merita.

— Refuz să nutresc asemenea gânduri. Trebuie să credem că Shin-yee este în viaţă şi aşteaptă să ţi se alăture aici în America.

— Atunci, eşti mai optimist decât mine.

— Facem o înţelegere: dăm acestui plan o lună. Dacă Lee încă se va împotrivi, voi pleca în China şi o voi aduce pe furiş aici.

— Nu poţi face asta, protestă Hugo. Cine va conduce ziarele cât eşti plecat? Ca să nu mai spunem că există câţiva oficiali chinezi sus-puşi cărora le-ar plăcea să te vadă atârnând de-o frânghie. Vei fi prins de îndată ce vei ajunge în port.

Complet adevărat, iar pericolul era singurul motiv pentru care Calvin încă nu făcuse călătoria aceea. Dar la un moment dat, vinovăţia depăşea cu mult posibilităţile a ceea ce putea merge prost. Dacă murea în acea încercare, măcar va fi încercat. Cât de mult se mai putea aştepta ca Hugo să aştepte?

Se auzi o bătaie în uşa deschisă, iar Calvin ridică privirea, văzându-l pe detectivul Pinkerton pe care îl angajase să o supravegheze pe Lily stând în prag. Detectivul era alb ca varul.

Calvin sări în picioare.

— Ce este?

— Domnişoara Davies, domnule Cabot. A dispărut.

Capitolul 20

Lily se trezi încet, bubuituri ferme străpungându-i creierul îndurerat. Cineva striga şi bubuia în apropiere. „Dumnezeule, fă să

— Daţi-ne drumul de aici!

Vocea aceea. Lily se luptă să deschidă ochii, o ispravă chinuitoare în acel moment. De ce era atât de obosită? Ea şi Cora fuseseră la o cină dansantă. Plecaseră la scurt timp

după miezul nopţii împreună în cupeul lui Lily. Apoi îşi aminti totul: bărbaţii scoţându-le pe ea şi pe Cora din trăsură. Fusese legată şi îi fusese turnat cu forţa acel lichid groaznic pe gât. După aceea, lumea dispăruse.

Întredeschizând ochii, Lily descoperi că stătea pe un pat, într-o cameră dărăpănată. Unde era?

— Of, slavă Domnului că te-ai trezit! Cora apăru în raza vizuală a lui Lily, cu părul ciufulit şi privirea sticlindu-i de lacrimi pe care nu le vărsase. Era palidă şi tremura în timp ce apucă mâna lui Lily. Bărbaţii aceia ne-au drogat. M-am trezit acum câteva clipe şi am strigat să vină cineva, să ne dea drumul de aici.

Lily simţi un gol în stomac. Aceasta sigur era mâna domnului Lee. Nimeni altcineva nu ar răpi-o pe Lily, iar acum biata Cora fusese şi ea trasă în această dramă. Înghiţi greoi în sec şi se forţă să îşi înăbuşe teama care ameninţa să o sufoce. Trebuia să găsească o cale de ieşire înainte să se întâmple ceva groaznic. Ceva mult mai rău decât să fie răpită.

— Ajută-mă să mă ridic, spuse ea răguşită, întinzând braţul.

Cora o apucă de încheietura mâinii şi o ajută să se ridice în capul oaselor. Lily îşi trecu o mână peste faţă şi încercă să îşi limpezească mintea.

— Ai văzut pe cineva?

— Nu, spuse Cora. Totuşi, am auzit paşi în spatele uşii.

Lily studie încăperea. În afară de pat, mai erau doar o masă şi o lampă. Nicio fereastră. O uşă, care era probabil singura cale de ieşire. Unde se aflau?

Încercă să se ridice în picioare, iar capul i se învârti, făcând greaţa să i se învolbureze în stomac. Cora o susţinu cu o mână puternică.

— Ia-o încet, spuse verişoara ei. Orice ne-au dat, a fost un drog foarte puternic. Aproape că mi s-a golit stomacul când am încercat să mă ridic.

— Dumnezeule, Cora! Îmi pare atât de rău. Este numai vina mea.

— Cum adică vina ta? Despre ce vorbeşti?

— Bărbatul care ne-a luat… era pe urmele mele.

Cora dădu o şuviţă rătăcită de păr de pe fruntea lui Lily.

— Pe urmele tale? Cine este?

— Numele lui este Lee. Este un… criminal din Chinatown.

— De unde cunoşti tu un criminal în Chinatown?

— Este o poveste lungă.

Lily făcu un pas, iar genunchii îi tremurară. Se aplecă spre saltea pentru sprijin.

— Cred că avem timp, se răsti Cora. În caz că nu ai observat, am fost răpite.

— Ştiu, şi îmi pare foarte rău.

— Da, ai spus deja asta. Cora începu să păşească agitată, rochia ei din mătase foşnind. Nu înţeleg. Ce vrea de la tine?

— Nu sunt sigură. Bărbatul care ne-a răpit, domnul Lee, a crezut că Tom avea o legătură cu fiica lui, ceea ce s-a dovedit a fi fals. Dar apoi cineva – unul dintre oamenii lui Lee – a încercat să intre în casa mea acum câteva nopţi…

— Cineva a intrat pe furiş în casa ta! Cora căscă ochii mari, uriaşi chiar în lumina joasă. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. A fost prins, şi cineva s-a ocupat de el. Nu am păţit absolut nimic.

— Ei bine, de ce ar trimite pe cineva la tine acasă acest domn Lee?

— Ca să mă rănească, rănindu-l astfel pe Calvin.

— Tu şi Calvin… din nou?

Lily se înfioră.

— Este o nebunie, ştiu. Dar este ceva cu noi doi când suntem împreună. Se pare că nu mă pot abţine când sunt în preajma lui.

— Lily! Bărbatul acela ţi-a frânt inima. Şi după ceea ce a publicat despre Monty? Cum poţi să îl vrei încă?

Lily îşi aminti imediat comentariul Corei despre un bărbat de care îi păsa şi care era asociat în ziare cu alte femei. Exista un bărbat în viaţa Corei, şi nu era unul ale

cărui sentimente erau reciproce cu ale fetei.

— Nu putem controla întotdeauna de cine ne îndrăgostim, spuse apăsat Lily.

Cora ridică o mână.

— *Touché.* Şi nu este ca şi cum ar trebui să ne contrazicem în privinţa asta acum. Trebuie să găsim o cale să ieşim de aici. Uşa este încuiată şi nu există ferestre.

Prin pereţii subţiri din lemn se auziră voci, împreună cu paşi ce veneau de pe coridor. Lily arătă spre peretele de lângă uşă. „Aşteaptă aici", şopti ea. Verişoara ei încuviinţă din cap şi se lipi cu spatele de perete, fără să scoată vreun sunet. Între timp, Lily privi disperată după o armă, ceva să poată folosi pentru a se apăra. Din păcate, opţiunile erau limitate la lampă sau la masa din lemn. Lily se repezi la lampă şi stinse grăbită flacăra. Încăperea fu cufundată în întuneric, iar ea se lipi cu spatele de perete lângă Cora.

O cheie intră în încuietoare. Se răsuci. Se auzi un clic, apoi mânerul începu să se rotească. Lily îşi ţinu respiraţia, ridicând lampa deasupra capului. Îşi încordă muşchii. Uşa se deschise lent, iar în curând o siluetă masivă intră în cameră. Lily legănă lampa cu toată puterea ei, coborând-o de deasupra capului cu ambele mâini, lovind cu baza din bronz. Îl lovi pe bărbat în obraz, iar el gemu, împleticindu-se înapoi. Lampa căzu apoi pe podea, uleiul împroşcându-se pe jos. Lily simţi impulsul victoriei şi o luă pe Cora de mână, pregătită să o tragă pe verişoara ei pe coridor şi să fugă spre libertate.

Totuşi, în secunda în care ajunseră în prag, un alt bărbat, unul pe care ea îl recunoscu, le blocă drumul. Lee.

El nu trădă nicio reacţie faţă de tentativa de evadare a lui Lily, doar continuă să înainteze, cu doi bărbaţi în urma lui. Strângând braţul Corei, Lily se îndepărtă cât de mult posibil de uşă, protejând-o cu trupul ei cât de bine putu pe verişoara sa.

— De ce ne-ai răpit, despre ce este vorba?

— Bună seara, domnişoară Davies. Lee arăta cam la fel ca ultima dată când îl văzuse, purtând o haină şi pantaloni negri, pleata lungă căzându-i pe spate. Sper că te

simţi confortabil aici. Deşi văd că ai nevoie de o nouă lampă.

Unul dintre oamenii lui Lee începu să îl ajute pe cel rănit să iasă din cameră. Lee se întoarse şi vorbi cu ei în limba lui nativă, apoi ceilalţi dispărură. Apoi se întoarse spre Lily şi Cora.

— Verişoara ta este foarte drăguţă, ca tine. Ce noroc că acum am două fete drăguţe!

Cora tremura în spatele lui Lily, aşa că Lily încercă să îşi menţină vocea fermă.

— Îţi cer să ne laşi să plecăm. Nu aveai niciun drept să ne răpeşti.

— Te înşeli. A fost necesar, ca să îi forţez mâna soţului tău. Vezi tu, are ceva ce-mi aparţine şi îl vreau înapoi.

Un bărbat intră grăbit în cameră, aducând o lampă aprinsă. O aşează pe mica masă din lemn, făcu o plecăciune spre Lee şi plecă. Lampa luminã mica încăpere, dezvăluind expresia rece a lui Lee, răutatea din ochii lui. Un junghi de teamă pură se strecură în pieptul lui Lily, îngreunându-i respiraţia.

Totuşi Lee sigur se înşela.

— Calvin nu a luat nimic.

Lee ridică o sprânceană.

— Nu ştii?

— Nu.

— Soţul tău a luat-o pe fiica mea în schimbul soţiei prietenului său.

— Pe fiica ta?

Lily închise ochii, cuvintele afectând-o asemenea unei lovituri.

— Da. O ascunde de mine de săptămâni bune. Văd că nu ştiai acest lucru.

Deşi Lee putea la fel de bine să mintă, Lily se îndoia. Newport… Brusca apariţie a lui Tom. Cumva, Calvin îi găsise pe Tom şi pe fiica lui Lee în Newport şi niciunul nu se deranjase să îi spună lui Lily. Trecuseră săptămâni întregi, iar Calvin nu îi mărturisise acea informaţie. „Am nevoie să

ai mereu încredere în mine, să fii sincer cu mine”, îi spusese ea, iar el tot nu îi menţionase nimic despre acest lucru.

Probabil că şi Tom ştia, ajutându-l pe Calvin să îi ascundă secretul lui Lily. Unde era fata aceasta? Nu era de mirare că Lee trimisese un om după Lily. Încercase să îl forţeze pe Calvin să i-o înapoieze pe Ming Zhu. Viaţa lui Lily fusese ameninţată – iar Calvin tot nu fusese sincer cu ea. „Omul scorneşte minciuni pentru a-şi câştiga existenţa. Chiar credeai că îl poţi schimba?”

O greutate uriaşă apăsă pe pieptul ei, atât de greoaie, încât Lily se temea că avea să fie zdrobită. Nu avea să-l ierte *niciodată* pe Calvin pentru asta.

— Dacă domnul Cabot nu o înapoiază pe fiica mea până mâine, vom vedea ce preţ veţi obţine tu şi verişoara ta de la clienţii mei.

Cora icni încet, dar Lily o ignoră.

— Dă-i drumul verişoarei mele! Ea nu are nicio legătură cu treaba asta.

— Mă tem că n-o s-o fac. Plănuiesc să vă ţin pe amândouă până obţin ceea ce vreau. Gesticulă spre oamenii lui să plece şi porni şi el spre uşă. A, iar dacă veţi sparge şi lampa asta, nu voi mai aduce alta nouă. Veţi rămâne în întuneric… până va fi nevoie de voi.

*

Calvin păşea agitat în mica bucătărie a lui Kwan, mişcarea constantă fiind singurul lucru care îl împiedica să îşi piardă minţile în acel moment.

Lee o luase pe Lily în urmă cu mai bine de două ore. După ce îl reţinuseră pe detectivul Pinkerton, oamenii lui Lee le târâseră pe Lily şi pe Cora afară din trăsură şi le drogaseră. Ultimul lucru pe care şi-l amintea detectivul fu o lovitură puternică în cap, care îl lăsă inconştient câteva clipe, suficient pentru ca oamenii lui Lee să plece cu domniţele.

Calvin îşi încordă bărbia, ţinând pumnii încleştaţi pe

lângă corp. Avea să îl ucidă pe Lee pentru asta – şi nu urma să fie o moarte rapidă, fără durere. Da, Calvin o luase pe fiica lui Lee, dar Ming Zhu fusese complice la răpire, dornică să scape de tatăl ei, care o ţinea captivă. Răpirea lui Lily nu se compara deloc cu asta.

— Ar trebui să te aşezi. Mănâncă ceva, îi spuse Kwan lui Calvin.

Prietenul lui stătea la tejghea, scoţând calm oasele dintr-un peşte. În afară de el, singura persoană din cameră era Hugo, care stătea cocoţat pe un scaun în capătul bucătăriei, îngrijorarea citindu-se pe chipul lui.

— Nu pot. Când se va întoarce prietenul fiului tău?

— În orice clipă, răspunse Kwan. Dacă stai cu ochii pe uşă nu îl vei face să apară mai repede.

Calvin bombăni câteva cuvinte în cantoneză spre prietenul său, unele ce aveau legătură cu un porc şi anatomia masculină, apoi continuă să se plimbe agitat. El nu voia să aştepte. Voia să distrugă New York City, să dărâme fiecare uşă şi perete, până când avea să o găsească. Sudoarea se prelingea pe ceafa lui, pielea furnicându-l de teamă şi de furie. Nu trăsese aer în piept de când aflase ceea ce se întâmplase.

La naiba, dacă i se întâmpla ceva lui Lily?

Calvin se luă cu mâinile de cap, trăgându-se de păr.

— Spune-mi de ce am fost de acord să îl lăsăm pe băiatul ăsta să meargă la Lee, în loc să smulg eu cărămidă cu cărămidă din locul ăla?

— Pentru că vei fi ucis, de-aia, spuse Hugo. Băiatul ăsta cunoaşte clădirea. Se va preface că vrea o pipă, dar o va căuta pe Lily, de fapt. Trebuie să ştim dacă Lee o ţine acolo. Ai puţină răbdare, Calvin!

— Ar trebui să fii mai preocupat de ce vei face odată ce se va întoarce. Kwan îşi trecu mâna peste fileul de peşte, căutând mai multe oase. Şi cum le vei scoate de la Lee fără să fii văzut.

Kwan avea dreptate. Aveau nevoie de un plan de salvare, unul care să nu le pună vieţile în pericol. Calvin se gândise să îl înfrunte pe Lee în timp ce Hugo le ducea pe

Lily şi Cora într-un loc sigur, dar Hugo ar putea avea nevoie de ajutor. Nu avea să fie uşor să treacă de oamenii lui Lee.

— Cine ne datorează favoruri? întrebă Calvin, iar Hugo ridică din sprâncene. Calvin ridică o mână. De acord. Aproape toată lumea în oraşul ăsta afurisit mi-e datoare. Dar avem nevoie de... muşchi pentru treaba asta. Bărbaţi care să poată avea grijă de ei înşişi într-o luptă...

Un sunet îi atrase atenţia, iar Calvin se întoarse şi văzu un tânăr chinez intrând pe uşa din spate.

— Spune-mi ce-ai aflat, zbieră el în cantoneză fără vreun avertisment.

Kwan scoase un sunet dezaprobator şi ieşi de după tejghea pentru a-i oferi băiatului un scaun.

— Ia loc, îi spuse el tânărului şi îi oferi o ceaşcă cu ceai pentru a-l scăpa de răcoarea nopţii târzii.

Calvin scrâşni din dinţi şi aşteptă până când Kwan termină să mai facă pe mămica. După ce băiatul se linişti, Calvin întrebă în cantoneză:

— Ea este acolo?

Băiatul încuviinţă din cap.

— Două femei americane sunt ţinute la ultimul etaj în aripa de sud. Camera era încuiată, fără ferestre. Au încercat să scape lovind un gardian cu lampa în cap, dar nu a mers.

Calvin închise ochii pentru o clipă. Femeie prostuţă, nesăbuită. De ce ar încerca ceva atât de periculos?

— Au fost rănite?

— N-aş putea spune.

O bubuitură asurzitoare explodă în faţa restaurantului – sticlă spărgându-se. Calvin sări în picioare, alergând spre sursa zgomotului cât de repede putu, Hugo şi Kwan urmându-l îndeaproape. Când ajunseră, găsiră o gaură în fereastra din faţă şi cioburi de sticlă pe podea. Printre cioburi era o piatră cu o bucată de hârtie legată în jurul ei. Calvin o ridică şi dezlegă sfoara pentru a elibera biletul. Despăturind hârtia, citi rapid cuvintele scrise pe ea.

O *am pe soţia ta. Vino singur, altfel voi găsi o nouă*

întrebuinţare pentru prezenţa ei aici.

Calvin se clătină pe picioare, cuvintele izbindu-l direct în piept.

— Dumnezeule! Ar îndrăzni Lee să facă ceva groaznic, ceva atât de nemilos, când Calvin o avea pe fiica lui? Nu avea de unde să ştie dacă ameninţarea era reală – iar Calvin nu era dispus să rişte viaţa lui Lily.

Îndreptându-şi umerii, luă o decizie rapidă. Trebuia să le scoată pe Lily şi pe Cora afară de acolo. Acum.

— Mă duc. În noaptea asta. Înainte de răsăritul soarelui.

Hugo încuviinţă din cap.

— Vom avea nevoie de un plan. Oamenii lui Lee ne vor recunoaşte pe amândoi. Sub nicio formă nu vom putea intra neobservaţi.

— Nu există *noi* în treaba asta. Merg singur să îl văd. Îl pot convinge pe Lee să le elibereze pe Lily şi pe Cora.

— Nu poţi merge de unul singur. Te va ucide.

— Sunt de acord, Cabot. Kwan trecu de partea lui Hugo, chipul fiindu-i îngrijorat. În felul acesta, totul se va sfârşi rău pentru tine. Cel puţin lasă-ne să te ajutăm…

— Nu! strigă Calvin, bătând cu palma într-o masă. Închizând ochii, trase adânc aer în piept. Nu pot risca să mai fie şi altcineva rănit. Totul este din vina mea şi nu voi pune pe nimeni altcineva în pericol. Susţinu privirea încruntată a lui Hugo. Şi este Lily.

— Cabot, nu gândeşti limpede. Ştiu că o iubeşti, spuse Hugo, dar asta este o capcană. Lee vrea să îţi facă rău.

Mai bine el, decât Lily sau Cora. Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Lily, Calvin nu ar putea suporta.

— Aţi văzut biletul. Vrea să merg singur. Nu vă faceţi griji. Pot să am grijă de mine. Şi cu cât stăm mai mult şi ne contrazicem aici, cu atât mai mult ea este acolo, trecând prin Dumnezeu ştie ce.

Calvin îşi luă haina, pe care o aruncase pe spătarul unui scaun mai devreme şi se îmbrăcă.

— Dar trebuie să existe o cale, spuse Kwan. Prieteni

de-ai tăi din poliţie, care să te poată ajuta.

Calvin puse o mână pe umărul lui Hugo.

— Să aranjezi ca o trăsură să aştepte să o ia de acolo. Ai grijă de ea pentru mine. Nu era nevoie să îi explice mai multe lui Hugo.

Prietenul lui încuviinţă din cap, înţelegând.

— Voi avea. Dar să nu îndrăzneşti să mori acolo.

— Voi fi bine.

Niciodată nu fusese mai puţin sigur de o afirmaţie, dar nu avea de ales. Lily avea nevoie de el.

*

Lily privea absentă peretele, încercând să înţeleagă ceea ce aflase. Calvin o luase pe fiica lui Lee. Minţise. Din nou.

Umbre şi evaziuni. Jumătăţi de adevăruri şi planuri ascunse. Chiar şi după tot ceea ce se întâmplase între ei, el tot nu putea fi sincer cu ea. Cum de nu văzuse Lily că asta avea să se întâmple? Nu se simţise ea întotdeauna cu un pas în urmă, întrebându-se care erau adevăratele motive ale lui Calvin?

Un lucru era sigur: între ei se terminase totul. Lily nu mai voia să-l vadă niciodată pe Calvin Cabot.

— Deci tu şi Calvin…

Lily se întoarse spre Cora, care stătea încordată pe singurul scaun din încăpere.

— Ai amânat întrebarea asta mai mult decât am presupus că o vei face. Amândouă fuseseră tăcute în mare parte a timpului de când plecase Lee, ambele fiind pierdute în propriile gânduri cu privire la evenimentele serii. Iar dacă ai de gând să îmi ţii morală în privinţa lui, poţi să te scuteşti de efort.

— Nu mi-am dat seama că voi doi deveniserăţi apropiaţi în ultima vreme.

Lily bătea cu piciorul în podea.

— Da, dar nu am de gând să îl mai văd vreodată, aşa că nu îţi face griji.

Expresia Corei deveni gânditoare, de parcă ar fi încercat să vadă în creierul lui Lily.

— De ce nu te cred?

— Ar trebui să mă crezi, pentru că vorbesc serios. Calvin…

— Sărută grozav?

Lily îşi abţinu un chicot, amuzată, în ciuda norului negru care îi acoperea inima.

— Încă nu ar trebui să ştii despre lucrurile acestea.

Cora trase de o aţă slăbită din fusta rochiei ei.

— Nu ştiu, nu chiar.

— *Nu chiar* implică ceva experienţă. Verişoara ei nu răspunse, iar Lily o arătă cu degetul pe Cora. Când se va termina totul, o să îmi spui ce se petrece, domnişoară Cora Kathleen Hampton.

Cora chicoti.

— Numele meu întreg. Probabil că vorbeşti serios.

Lily se întinse spre părul ei şi începu să scoată o agrafă.

— Sunt surprinsă; eşti în toane ciudat de bune în ciuda acestei situaţii cu răpirea.

— De fapt, şi eu sunt puţin surprinsă de mine însămi. Dar mereu spun că tu ai aventuri fără mine, aşa că pare nepoliticos să mă plâng prima dată când sunt şi eu implicată întruna.

Ţinând agrafa în dinţi, Lily începu să scoată încă una. Când obţinu ambele agrafe, Cora coborî glasul şi întrebă:

— Vrei să deschizi încuietoarea? Ştii cum se face?

— Mă gândeam să încerc. Altfel, doar am sta aici, aşteptând să se întâmple ceva groaznic. Nu pot face asta.

— Şi în schimb vrei să mergi să cauţi ceva groaznic care să se întâmple? Cora veni mai aproape de ea, picioarele fiindu-i silenţioase pe podeaua din lemn, şi apucă braţul lui Lily. Lily, asta este o greşeală. Nu ştim ce este de cealaltă parte a uşii. Ar putea fi gardieni. Cu pistoale.

— Sau am putea găsi o cale de ieşire. Nu pot sta aici, pierzând timpul, până voi fi obligată să mă prostituez.

Cora înghiţi în sec, închise strâns ochii, apoi îi

redeschise. Pupilele ei erau calme, cu o hotărâre pe care Lily nu o mai văzuse înainte.

— Ai dreptate. Dă-mi agrafele!

— Să îţi dau agrafele? De ce? Ştii să descui încuietori cu ele?

— Da. Cora luă bucăţile de metal din mâinile lui Lily şi merse tiptil la uşă. Am trei fraţi. Dacă nu aş fi putut să sparg încuietori, nu aş fi aflat niciodată nimic acasă.

— Cine te-a învăţat?

Îngenunchind, Cora începu să lucreze la încuietoare.

— Un lacheu, dar a trebuit să promit că nu va fi concediat dacă eram prinsă.

Lily privi foarte fascinată cum Cora îndoi cu pricepere agrafele şi începu să le manevreze în încuietoare.

— Ei bine, şi ce fel de lucruri ai descoperit?

— Nimic palpitant, din păcate. Formulare pentru curse de cai. Whisky. Câteva romane scandaloase – care nu erau deloc scandaloase, în opinia mea – şi câteva scrisori de dragoste.

— Şi ai continuat să faci asta şi după ce fraţii tăi au plecat de acasă?

Încuietoarea scoase un clic, iar Cora ajustă agrafele.

— M-am gândit că mi-ar putea fi util într-o zi. Acum fă linişte şi lasă-mă să lucrez!

Lily îşi ţuguie buzele, minunându-se de această parte nouă a seninei sale verişoare. Şi Cora o acuzase pe Lily că ţinea secrete faţă de ea? Poate că amândouă aveau câte ceva de învăţat una despre cealaltă.

Dură câteva momente, Cora muşcându-şi buza tot timpul în care manevră agrafele pentru a face încuietoarea să cedeze. În cele din urmă, se auzi clicul final, iar Cora răsuci mânerul pentru a deschide uşa. Lily o apucă de mână, oprind-o. „Stai aici”, mimă ea din buze către verişoara ei.

Sprâncenele Corei se uniră în timp ce ea se încruntă şi se ridică.

— Nu. Vin cu tine.

— Vei fi mai în siguranţă aici. Mă voi întoarce după

tine dacă găsesc o cale de ieşire.

— Ar trebui să stăm împreună.

Lily putu vedea logica propunerii. S-ar putea dovedi imposibil să se mai întoarcă, deşi era îngrijorată că, dacă rămâneau împreună, şansele lor de a fi prinse se dublau.

— Bine. Stai aproape de mine şi fă linişte! Vom căuta scările din spate sau o ieşire de incendiu.

Cora încuviinţă din cap, apoi Lily răsuci încet mânerul. Deschizând treptat uşa, aruncă o privire pe coridor, verificând ambele direcţii, şi descoperi că era pustiu. Se strecură pe hol, Cora venind chiar în urma ei. Erau opt uşi în total, câte patru pe fiecare parte. Dacă erau în clădirea lui Lee de pe Pell Street, Lily avea o idee destul de clară despre ce s-ar putea întâmpla în spatele acelor uşi.

Împingându-şi teama deoparte, o conduse pe Cora în josul coridorului, amândouă mişcându-se cât de silenţios le permiteau rochiile. Aerul avea un miros vechi şi rânced, luminile erau palide şi deprimante. Sunete ciudate se auzeau din spatele uşilor, iar Lily încercă să nu se concentreze asupra lor. În schimb, continuă să înainteze spre fereastra de la capătul coridorului, spre şansa de a evada.

Când se apropiară de fereastră, din capătul opus al coridorului se auziră voci masculine. Cora o strânse mai tare pe Lily de mână, iar ochii li se întâlniră. Nu aveau timp să deschidă fereastra şi să se strecoare prin ea, nu fără să fie văzute. „Trebuie să ne ascundem”, mimă Cora, ochii fiindu-i mari de teamă, şi se aruncă spre cea mai apropiată uşă, răsucind mânerul. Nu se mişcă.

Lily trecu pe partea cealaltă a coridorului şi încercă acea uşă. În mod miraculos, se deschise, iar ea îi făcu semn Corei să intre degrabă. Interiorul camerei era în beznă totală, iar Lily răsuflă uşurată că nu întrerupseseră ceva dezgustător. De îndată ce trecură amândouă pragul, Lily închise uşa cât de silenţios putu. Lipindu-şi urechea de uşa din lemn, ascultă, aşteptând să vadă unde mergeau acei bărbaţi.

Un sunet vag se auzi în spatele lor, iar Lily tresări.

Întorcându-se, se chinui să vadă în întuneric.

— Cine-i acolo?

— Ajută-mă… se auzi o voce rugătoare feminină, cu un accent greoi.

Cora o apucă pe Lily de braţ, degetele săpând în pielea ei.

— Haide, să mergem!

— Nu putem pleca, nu până nu vedem cine are nevoie de ajutor. Poate este rănită. Eliberându-se din strânsoarea Corei, Lily pomi tiptil mai aproape de locul de unde se auzise vocea. Alo?

— Ajutor, repetă femeia misterioasă, iar Lily desluşi o siluetă întinsă pe un pat în întuneric.

O chinezoaică de nu mai mult de nouăsprezece sau douăzeci de ani. Era micuţă, o siluetă fragilă îmbrăcată în haine tradiţionale chinezeşti. Părul ei negru i se desprinsese, de parcă şi-ar fi foit capul pe pernă săptămâni întregi.

Pe măsură ce ochii lui Lily se obişnuiră cu întunericul, descoperi ceva îngrozitor – un lanţ legat de glezna femeii, prins de capătul patului pentru a o împiedica să fugă. Totodată, pe măsuţa de lângă pat era o colecţie de sticle, cu un urcior cu apă şi o pipetă. Laudanum. O ţineau pe femeia aceasta încuiată şi drogată.

— De cât timp eşti aici? întrebă ea încet.

— Ajutor, murmură tânăra fată, ochii fiindu-i sticloşi şi privind în gol, rezultatul drogului din sistemul ei. Buzele ei începură să formeze cuvinte pe care Lily nu le înţelese.

— Lily, bărbaţii au plecat, spuse Cora printre dinţi. Hai să plecăm de aici cât mai putem!

Lily îşi simţi inima încleştându-se. Cum puteau ea şi Cora să fugă şi să o lase pe această biată femeie în voia sorţii pe care o plănuise Lee pentru ea? Nu părea deloc drept. Dar nu o puteau duce în braţe pe această femeie, nu în starea ei actuală, şi să se aştepte să evite să fie văzute. Luptându-se cu lacrimile, Lily se întinse şi strânse mâna fragilă a femeii.

— Mă voi întoarce după tine. Orice ar fi, promit că te

voi scoate de aici.

Capitolul 21

Calvin intră direct pe uşa din faţă.

Singur, intră în băcănia de la parterul clădirii din Pell Street, cu ambele mâini ridicate în aer. Deloc surprinzător, gărzile lui Lee săriră instantaneu asupra lui, supunându-l şi legându-i mâinile la spate. Un bărbat îl lovi cu genunchiul în coaste, pentru orice eventualitate, un altul îl lovi cu pumnul în ochiul drept – ambele lovituri inutile, în opinia lui Calvin, pentru că el nu ripostase. Se luptă să respire şi se rugă să nu i se fi rupt vreo coastă.

Îl târâră în sus pe scările înguste, Calvin încercând să îşi menţină echilibrul în ciuda tratamentului brutal. Sunetele jocului de fantan se auziră mai tare, împreună cu exclamaţiile câştigătorilor şi pierzătorilor din casa de vicii a lui Lee. Când ajunseră pe palier, Calvin fu împins spre spatele clădirii. Încercă să se concentreze asupra întâlnirii care îl aştepta, nu asupra faptului că Lily era undeva deasupra, fiind ţinută captivă împotriva voinţei ei şi posibil rănită. Dacă zăbovea prea mult asupra acelui gând, Calvin urma să îşi piardă minţile. Mai bine să îşi păstreze încrederea că avea să o vadă eliberată în curând.

Un gardian deschise brutal uşa, iar mâini puternice îl împinseră pe Calvin înăuntru. El se împletici, dar se îndreptă în curând, pentru a da ochii cu bărbatul din spatele biroului. Lee. Muşchii lui Calvin se încordară, o furie fierbinte clocotind în venele lui şi făcându-i ochiul rănit să zvâcnească în mod dureros. Norocul lui Lee că mâinile lui Calvin fuseseră legate, altfel l-ar fi putut strânge de gât pe loc. Îşi încordă bărbia şi trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze.

Expresia lui Lee îi trădă surprinderea, dar o mască în timp ce se ridică din scaun.

— Domnule Cabot. Nu mă aşteptam să te văd atât de

curând.

— Le-ai luat pe cele două femei pentru că mă voiai aici. Ei bine, sunt aici. Eliberează-le pe domnişoara Davies şi pe verişoara ei. Dacă nu o faci, nu o vei mai vedea niciodată pe fiica ta.

Buzele lui Lee se schimonosiră într-un zâmbet sinistru.

— Unul în poziţia ta nu poate face cereri.

— Dacă vrei ca fiica ta să îţi fie înapoiată, urlă el, lasă-le pe cele două femei să plece.

Lee încuviinţă din cap spre singurul gardian din cameră. Brusc, mâinile legate ale lui Calvin fură smucite în sus în mod dureros, braţele aproape fiindu-i dislocate din umeri. El scoase un urlet ruşinos de durere şi, după câteva dintre cele mai lungi secunde din viaţa lui, fu eliberat. Se aplecă de mijloc, gâfâind în acea agonie.

*

— Am moduri de a-i face pe oameni să vorbească, spuse Lee. Ce te face să crezi că nu te voi tortura până voi obţine răspunsul de la tine?

Calvin se forţă să îl privească pe Lee.

— Chiar crezi că n-am mai fost niciodată torturat? Am petrecut doi ani încercând să ridic stâlpi de telegraf prin câmpuri de opiu. Mi-am făcut mai mulţi duşmani decât Boss Tweed[6].

— Deşi poate că este adevărat, sunt convins că metodele mele sunt mai creative decât altele pe care se poate să le fi întâlnit.

Calvin se îndoia. Elementul criminal în China rurală fusese destul de inventiv în materie de modalităţi de a supune un om voinţei lor. Odată fusese atârnat de picioare într-o lemniţă infestată cu şobolani pentru două zile, înainte să fie salvat. Chiar şi după atâta timp, Calvin nu putea să

6 William Magear Tweed (1823 – 1878), politician american, liderul Partidului Democrat care a jucat un rol important în politica oraşului New York al secolului al XIX-lea. Este cunoscut ca fiind unul dintre cei mai corupţi politicieni din istoria oraşului, (n.tr.)

vadă un şobolan fără să îl treacă sudori reci.

— Nu-ţi va servi la nimic să mă torturezi, îi spuse lui Lee. N-o voi aduce pe fiica ta până nu ştiu că domnişoara Davies şi domnişoara Hampton sunt în siguranţă.

Lee îşi mângâie barba scurtă, meditând la cuvintele lui în timp ce Calvin aşteptă. Nu îi păsa ce avea să se întâmple cu el, atâta vreme cât Lily era teafără – iar dacă Lily păţise ceva cât fusese reţinută de Lee, avea să îl aştepte şi în iad ca să se răzbune.

După un moment îndelungat, Lee spuse:

— Nu sunt un monstru, domnule Cabot. Compatrioţii dumitale spun că suntem răi şi că reprezentăm o ameninţare, dar suntem aici ca să găsim o viaţă mai bună pentru familiile noastre, la fel ca voi. Aşadar, ca un gest de bună-credinţă, le voi elibera pe prietenele tale.

— Eşti generos, mai ales având în vedere că nu mai ai nevoie de ele.

Lee încuviinţă din cap, acceptând adevărul acelei afirmaţii.

— Şi după ce le-am eliberat?

— Atunci putem începe să discutăm despre înapoierea fiicei tale.

Celălalt bărbat merse la uşă şi o deschise. Calvin îl auzi poruncind să fie aduse cele două americance în biroul lui, apoi uşa se închise din nou. Lee se întoarse la birou şi se aşeză pe scaun.

— Este frumoasă soţia ta americană. Ea ştie ce faci? Toate minciunile pe care le-ai spus?

Calvin nu spuse nimic, dar probabil că un muşchi care îi zvâcni în maxilar îl trădă, pentru că Lee râse.

— Nu, mă gândeam eu că nu. Mi-a făcut plăcere să-i spun cum ai răpit-o pe Ming Zhu. A fost destul de surprinsă.

Calvin îşi simţi pieptul încleştându-se, regretul oprindu-i răsuflarea. Urâse să o mintă pe Lily, mai ales după acea zi în biroul lui, iar ea avea să fie, fără îndoială, furioasă din pricina acelei minciuni. Ca un laş, el se agăţase de speranţa că ea nu va afla niciodată. Prea târziu acum. Calvin putea doar să îşi închipuie cât de mult îl ura Lily

chiar în acel moment.

— O să-mi facă plăcere să particip la această scurtă reuniune, spuse Lee. Cumva, nu cred că ea va fi tristă pentru că va fi nevoită să îşi ia „la revedere” de la tine.

Nu, nici Calvin nu credea că avea să fie tristă.

Îşi încordă picioarele, durerea din coaste fiind chinuitoare. Ochiul drept începea rapid să i se umfle şi să se închidă.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă ai fi cooperat cu mine în primul rând. Ţi-am cerut o mică favoare.

— Nu a fost atât de mică, domnule Cabot. Altfel, ai fi reuşit pe cont propriu.

Uşa se deschise, iar Calvin se întoarse pentru a le vedea pe Lily şi pe domnişoara Hampton împinse înăuntru.

— Le-am prins în timp ce încercau să scape, îi spuse lui Lee unul dintre bărbaţi, iar Calvin simţi un moment de teamă pură.

Lily încercase din nou să evadeze? Chiar voia să se sinucidă? Slavă Domnului că părea să fie teafără! În afară de părul ciufulit, arăta aşa cum era de obicei. Lee nu o rănise, cel puţin nu vizibil.

Ea icni la vederea chipului lui, alergând apoi grăbită spre el.

— Calvin! Ochiul tău!

— Sunt bine, serios. Degete delicate se plimbară blând peste chipul lui, iar un val de tandreţe se ridică în pieptul lui Calvin. Spuse încet: Sunt bine, Lily, iubirea mea.

Înainte ca el să poată clipi, Lily ridică pumnul şi îl lovi în stomac. El se aplecă, ochii umezindu-i-se de durere.

— Ar fi trebuit să ştiu că încă mai ascundeai ceva.

— Îmi pare rău. Calvin se luptă să respire. Am avut motivele mele ca să îţi ascund asta.

— Da, mereu ai motive – motive pe care nu vrei niciodată să le împărtăşeşti. De ce nu laşi pe nimeni să se apropie de tine?

Calvin se îndreptă, tresărind din pricina durerii din abdomen.

— Lily, te rog…

— Nu te deranja. Nu vreau să mai aud alte scuze sau minciuni.

Cu durere în piept, Calvin încuviinţă din cap. Serios, cum ar putea să o învinuiască? Calvin ştiuse tot timpul că ea nu avea să îl ierte niciodată dacă afla ceea ce făcuse.

— Te iubesc. Nu am vrut niciodată să te rănesc, spuse el, astfel încât doar ea să audă.

Lily îi studie chipul, privirea ei luminându-se în timp ce clipi rapid.

— Şi totuşi mereu mă răneşti. Întorcându-i spatele, se întoarse lângă verişoara ei, în celălalt capăt al camerei.

Calvin amuţi din cauza tuturor lucrurilor pe care voia să le spună şi nu putea. Ridică privirea şi îl ţintui pe Lee cu o expresie dură.

— Mulţumit? Acum lasă-le să plece!

Lee încuviinţă şi apoi plecă uşor capul în direcţia tinerelor femei.

— Îmi cer scuze că v-am reţinut. Sunteţi amândouă libere să plecaţi.

Gărzile dădură să le conducă pe tinere afară din cameră.

Încruntându-se confuză, Lily încercă să se elibereze din strânsoarea bărbatului. Ochii îi căzură pe mâinile legate ale lui Calvin, pe care păru să le vadă pentru prima oară.

— Stai, Calvin! Ce se întâmplă? Vii cu noi?

— Du-te, îi spuse el. Pleacă şi nu te mai întoarce.

— Nu! Lily se luptă din răsputeri acum. Poate că sunt furioasă pe tine, dar nu te voi lăsa aici. Nu te voi lăsa la mila lui.

Fără îndoială, Lily îşi amintea întâmplarea din urmă cu câteva săptămâni, când Lee îl drogase. Ea nu îşi dăduse seama că el era acolo în acea seară din voinţă proprie.

— Nu-ţi face griji pentru mine! Voi fi bine. Trebuie să pleci, Lily.

Gardianul se luptă să o tragă pe coridor, închizând uşa în urma lui, iar sunetul protestelor ei se stinse încet, în timp ce fu forţată să coboare scările. Lee merse la mica

fereastră din peretele opus şi trase draperia murdară.

— O poţi privi în timp ce pleacă, ca să ştii că mi-am respectat partea de înţelegere.

Calvin merse şi privi pe fereastră. În câteva secunde, Lily şi domnişoara Hampton apărură din băcănia de la parter. Păreau să se certe, Lily privind agitată în urma lor, în timp ce verişoara ei o trăgea spre trăsura care aştepta. Calvin răsuflă uşurat. Măcar ea era în siguranţă.

— Acum, spuse Lee, hai să discutăm despre locul unde se află fiica mea.

Roţile începură să se mişte, calul ducând vehiculul spre centrul oraşului. Calvin aşteptă până când trăsura coti, apoi se întoarse spre Lee.

— Şi îţi voi spune... imediat ce-mi aduci soţia din China.

Un fior rece învălui încăperea în timp ce expresia lui Lee se înăspri, ochii negri fiindu-i duri.

— Ai făcut o mare greşeală, domnule Cabot. Le aruncă o privire celor doi bărbaţi care aşteptau lângă uşă. Duceţi-l la subsol şi convingeţi-l să vorbească.

*

— Va fi bine, Lily, spuse Cora blând în timp ce birja porni spre nord. A spus-o chiar el.

Lily îşi puse o mână pe stomac, trăgând adânc aer în piept. Îngrijorare, furie şi teamă se învolburară înăuntrul ei, iar imaginea chipului stoic şi chipeş al lui Calvin în timp ce ea fusese târâtă din cameră i se întipărise acum în minte. De ce fusese Calvin de acord să rămână? Fără îndoială, Lee avea să îl rănească... sau mai rău.

Şi în ciuda furiei pe care o simţea pentru el, Lily nu îl voia mort. Da, o minţise. Din nou. Dar să se gândească la o lume fără Calvin, chiar dacă ei nu mai erau împreună, o deprima într-un mod nemăsurat. Trebuia să facă ceva, orice, ca să îl elibereze înainte ca inevitabilul să se întâmple.

— Nu, nu înţelegi. Lee l-a drogat pe Calvin ultima dată

şi, foarte probabil, l-ar fi omorât dacă nu aş fi intervenit. Trebuie să îl ajut.

— Ultima dată? Cora scutură din cap. Ce nu îmi spui?

— Îţi explic mai târziu.

Chiar înainte ca Lily să îi ceară birjarului să tragă pe dreapta, începură să încetinească. Lily studie împrejurimile. Erau în Chinatown, pe o stradă pe care şi-o amintea vag. Apoi văzu o clădire, una cu un semn pe care îl recunoscu.

— Am mai fost aici înainte.

— Aici? Cora întoarse capul, studiind clădirile. Ai fost aici? De ce? Când?

— Acum câteva săptămâni, cu Calvin.

Când roţile se opriră în cele din urmă, Lily se întinse după mânerul micii portiere. Cora o apucă de braţ.

— Stai, unde mergi? Nu putem coborî aici.

— Cora, trebuie să vorbesc cu omul care deţine acest restaurant. Arătă spre clădirea lui Kwan. Este un prieten de-ai lui Calvin. Probabil că birjarul a primit instrucţiuni să ne aducă aici şi trebuie să aflu de ce. Nu-ţi face griji; îi voi spune să te ducă în centru.

— Nu poţi face asta. Fruntea verişoarei ei se încruntă, iar gura i se posomorî. El te-a minţit şi acum tu o să… ce? Îţi rişti viaţa pentru un bărbat cu care te-ai căsătorit acum mult timp, unul care te-a tratat groaznic? Unul care îi permite tatălui tău să îl forţeze să semneze actele de anulare? Chiar merită să mori pentru el?

„Da”, şopti inima lui Lily. Calvin îi înşelase încrederea, dar ea îl iubea. Şi mersese la Lee şi se predase în schimbul eliberării ei. Cum putea Lily să îl abandoneze?

— Ştiu că nu are sens, dar nu îl pot lăsa acolo. A venit să ne salveze astă-seară; trebuie să îi întorc favoarea.

Deschise portiera birjei şi coborî din ea chiar în momentul când Hugo apăru în pragul uşii lui Kwan. Desigur că Hugo era aici. Probabil că el aranjase ca birja să le aştepte.

Spre surprinderea ei, şi Cora coborî.

— Cora, ce faci? Rămâi înăuntru! Îl voi ruga imediat pe birjar să te ducă acasă.

Verişoara ei îşi netezi faldurile rochiei şi îşi aranjă mănuşile.

— Intenţionez să rămân. Dacă tu ai de gând să lupţi, la fel şi eu.

— Nu fi ridicolă…

— De ce este ridicol? Pentru că sunt verişoara ta plictisitoare şi fricoasă, ceea ce înseamnă că sunt inutilă?

Lily se încruntă şi o apucă pe Cora de braţ.

— Nu eşti plictisitoare şi, în mod sigur, nu eşti inutilă. Mi-ar plăcea să rămâi cu mine ca să mă ajuţi, dar ar putea fi periculos.

— Tocmai am spart încuietoarea ca să ieşim dintr-un club de opiu şi jocuri de noroc ilegale, spuse sec Cora. Cred că pot face faţă pericolului.

— Mi se pare drept, spuse Lily. Atunci, vino!

Amândouă îl urmară pe Hugo în restaurant şi apoi în bucătărie, unde găsiră o mică reuniune de grup. Domnul Kwan era acolo, care le întâmpină, împreună cu Emmett Cavanaugh, un bărbat imens pe care Lily nu îl cunoscuse niciodată, dar îl ştia, fără îndoială, după reputaţie. Bărbatul crescuse în Five Points înainte de a-şi construi imperiul de oţel şi de a se căsători cu una dintre preferatele societăţii newyorkeze, Elizabeth Sloane. Lângă domnul Cavanaugh stătea un bărbat îndesat, aspectul său dur calificându-l drept un boxer sau un dur al străzii.

Hugo intră în încăpere.

— Mă bucur să văd că domnul Cabot a avut succes în a vă negocia eliberarea, stăpână.

— Da, aşa este – şi vă rog să îmi spuneţi că voi, domnilor, aveţi un plan să îl scoateţi de acolo.

Cavanaugh încuviinţă din cap şi păşi înainte, cu mâna întinsă.

— Avem. Eu sunt Emmett Cavanaugh, domnişoară Davies. Acesta este prietenul meu, Kelly.

Ea le strânse mâinile.

— Încântată să vă cunosc pe amândoi. Ea este verişoara mea, domnişoara Cora Hampton. Vă rog, spuneţi-mi ce pot să fac.

Bărbaţii schimbară priviri fugare şi toţi părură să se oprească asupra lui Hugo. Valetul lui Calvin se strâmbă.

— Nu putem permite să vă riscaţi viaţa, stăpână. Calvin nu m-ar ierta niciodată dacă vi s-ar întâmpla ceva.

Lily îşi încordă bărbia şi se rugă să rămână calmă.

— Nu aveţi nicio şansă să mă împiedicaţi să mă întorc în clădirea domnului Lee şi să încerc să îl scot pe Calvin de acolo. Aşa că te rog, nu te mai contrazice cu mine şi spune-mi ce plănuiţi.

Tăcerea se aşternu în încăpere, în timp ce toată lumea aştepta răspunsul lui Hugo. În cele din urmă, umerii lui se posomorâră, iar Lily ştiu că ea câştigase.

— Presupun că ne-ar prinde bine câteva mâini în plus, spuse el. Dar nu vă lăsaţi rănită. Mă va ucide dacă se întâmplă asta.

— Îmi voi da silinţa să nu fiu rănită. Se gândi la femeia legată cu lanţul de pat, cea pe care Lee o ţinea drogată. Lily îi promisese că avea să se întoarcă după ea – o promisiune pe care intenţiona să şi-o respecte. Probabil că era mai bine să ţină acel plan pentru ea. Pentru moment. Deci cum îl vom scoate pe Calvin de acolo?

*

Desigur că trebuia să fie o altă pivniţă.

Calvin stătea atârnat în beznă, cu braţele întinse deasupra capului, cu mâinile încătuşate şi prinse cu un lanţ de un inel din tavan. De-abia atingea podeaua murdară cu vârfurile picioarelor, iar fiecare răsuflare devenise o agonie chinuitoare. Nu mai putea vedea cu ochiul drept din pricina umflăturii, iar coastele îl dureau de la bătaia pe care o încasase de la oamenii lui Lee înainte să îl lase singur.

Habar nu avea decât timp atârna acolo. Fiecare secundă părea o oră, din pricina durerii radiind din tot corpul lui. Braţele îi amorţiseră cu ceva timp înainte, dar măcar asta îl împiedica să simtă cătuşele săpându-i în piele, slavă Domnului!

Hârşâituri se auzeau în depărtare, iar Calvin le

recunoscu. Şobolani. *La naiba!* Încercă să îşi domolească respiraţia. Animalele puteau mirosi frica? Calvin prefera să fie drogat, bătut sau împuşcat decât să fie nevoit să se confrunte cu şobolani.

Câteva secunde mai târziu, o uşă din capătul scării se deschise, iar el auzi paşi pe treptele din lemn. Miji ochiul bun şi văzu o fâşie de lumină apropiindu-se în semiîntuneric.

Era Lee. Veni în faţa lui Calvin.

— Cât timp ar trebui să te las să atârni aici, domnule Cabot? Sunt dispus să te dau jos dacă îmi spui ce trebuie să ştiu.

— Nu, nu până nu îmi dai ceea ce vreau.

Lee chicoti şi merse în spatele lui Calvin.

— Femei. Mereu e vorba despre femei cu tine. Dar am observat ceva. Ai fost foarte protector faţă de domnişoara Davies, dispus să o iei de lângă mine cu un preţ foarte mare pentru tine. O iubeşti, cred. Dar soţia ta din China, cea pe care ai aşteptat-o atât de mult, vrei să mă ocup să fie adusă în America. Nu încerci să mă ţii departe de ea. Ceea ce mă face să mă întreb, chiar este soţia ta?

Un fior rece de teamă goni prin măruntaiele lui Calvin. Lee era mult mai inteligent decât îl crezuse el.

— Normal că este, spuse grăbit Calvin, fiecare cuvânt provocându-i durere în coaste.

— Nu cred. Cred că este soţia vreunui cunoscut de-al tău. Cineva pe care încerci să-l protejezi. Lee apăru din nou în faţa lui Calvin. Poate a prietenului tău negru?

Calvin încercă să nu reacţioneze.

— Te înşeli. Este soţia mea.

— Dacă aşa este, domnule Cabot, de ce nu te-ai întors în China să o aduci aici? Nu pari genul de bărbat care să aştepte cinci ani, fără să facă nimic.

— Ziarele mele mă împiedică să dispar pentru perioade atât de lungi.

— Doar dacă nu cumva suferi de crize de febră din Hong Kong, desigur. Expresia înfumurată a lui Lee îl făcu pe Calvin să se zbată în lanţuri, iar Lee doar râse. Prietenii tăi

din Chinatown îmi sunt loiali tot mie. Credeai că nu voi afla adevăratul motiv din spatele vizitelor tale la Sing?

— Deci l-ai convins pe Sing să vorbească despre mine. Felicitări!

— Eşti foarte obraznic pentru un bărbat care încearcă să îşi ascundă condiţia fizică de lume. Mă întreb dacă investitorii tăi ar fi îngrijoraţi, ştiind că vei fi atât de bolnav periodic.

Exact motivul pentru care Calvin mergea întotdeauna la Sing când malaria reapărea. Investitorii erau fricoşi ca nişte pisoi nou-născuţi. Orice urmă de slăbiciune la capul companiei i-ar putea distruge imperiul.

— Mi-e greu să cred că te vor crede pe tine.

— Poate că prietenul tău, domnul Kwan, va fi mai credibil. Lee încuviinţă spre unul dintre oamenii săi, iar Calvin văzu o siluetă ieşind din întunericul de dincolo de raza de lumină a lămpii.

Kwan era aici, singur. Nu era legat la mâini în niciun fel.

— Ce…? Privirea lui Calvin se plimbă de la Lee la Kwan. Ce înseamnă asta?

— Prietenul tău a fost de acord să se alăture breslei dacă te voi elibera.

— Nu! Kwan, nu face…

— S-a făcut, Cabot. Kwan ridică bărbia. Deja am fost de acord. Acum îl vei elibera, îi spuse el lui Lee.

Lee îşi mângâie barba şi îl studie pe Kwan, tăcerea prelungindu-se. Apoi se întoarse spre unul dintre oamenii săi din apropiere.

— M-am răzgândit. Omoară-i pe amândoi.

Lee porni spre trepte, în timp ce Kwan strigă:

— Nu mă poţi ucide. Aveam o înţelegere.

Calvin adăugă:

— Nu o vei găsi niciodată pe Ming Zhu dacă mă ucizi.

Lee se opri pe prima treaptă.

— Am hotărât că nu o mai vreau. Americanul ăla tânăr a stricat-o, i-a luat puritatea. Este moartă pentru mine.

Calvin îşi simţi inima încremenindu-i. Dumnezeule, totul fusese în zadar. Se luptă cu cătuşele cât de mult putu, lanţurile zăngănind deasupra capului său, dar rezistând.

— La dracu'. Aşteaptă, Lee!

Lee continuă să urce treptele, doi bărbaţi urmându-l în timp ce alţi doi rămaseră în pivniţă, cu Calvin şi Kwan. Unul dintre ei începu să meargă spre Kwan, care dădea înapoi, ridicând mâinile pentru a se feri de el. Celălalt gardian, scoţând un mic cuţit de la mijloc, se îndreptă spre Calvin.

Kwan începu să ceară îndurare, spunându-i gardianului despre afacerea şi familia sa, apoi se împiedică şi căzu într-un genunchi, într-o secundă, Kwan scoase un cuţit din gheată şi îl aruncă spre gardian cu o abilitate incredibilă. Lama se înfipse în gâtul bărbatului, care căzu lat.

Acest lucru îi atrase atenţia celuilalt gardian. Grăbit, bărbatul ridică cuţitul şi se îndreptă spre Kwan, vrând să îl ucidă. Apucând lanţurile cu toată puterea lui, Calvin ridică picioarele, se legănă şi îl lovi pe gardian în stomac – tare – făcându-l să scape cuţitul. Kwan fugi şi ajunse la cuţit înaintea gardianului. Îl ridică, ochii fiindu-i reci şi indiferenţi.

— Eliberează-l pe prietenul meu şi te las să trăieşti!

— Dacă vă las pe amândoi să plecaţi, mă va ucide.

— Nu şi dacă facem să pară că ai fost depăşit numeric, spuse Calvin.

— Aş prefera să îmi încerc norocul, spuse gardianul şi se repezi la Kwan.

Mai mărunt şi mai rapid, Kwan se feri şi îl lovi pe bărbat cu mânerul cuţitului tare în tâmplă. Gardianul se prăbuşi lat la pământ.

Verificând buzunarele ambilor bărbaţi, Kwan găsi în sfârşit cheile cătuşelor lui Calvin. Îi descuie o cătuşă, apoi pe cealaltă, lanţurile căzând pe podea, zăngănind. Calvin căzu înainte, iar Kwan îl prinse, sprijinindu-l cu trupul său.

— Arăţi groaznic, spuse Kwan. Poţi să mergi?

— Dacă asta înseamnă să ies de aici, da. Cum ai reuşit asta?

— Vei vedea. Să mergem.

Capitolul 22

Lily privi cum Hugo, domnul Cavanaugh şi Kelly dispărură pe aleea din spatele străzii Pell. Kwan şi Calvin erau aşteptaţi să iasă printr-o fereastră ce dădea spre alee, în timp ce acei trei bărbaţi aveau să-i ofere ajutorul de care era nevoie pentru a-l duce pe Calvin în trăsură.

Lily şi Cora fuseseră lăsate în urmă, în trăsura spaţioasă a lui Cavanaugh, împreună cu un pistol. Aveau ordine să rămână acolo şi să-l împuşte pe oricare dintre oamenii lui Lee care s-ar fi apropiat de trăsură. Totuşi Lily nu avea de gând să aştepte.

— Stai în trăsură, îi spuse Corei. Mă voi întoarce imediat.

— Stai! Cora o apucă de braţ. Unde crezi că pleci?

— Merg după ea. Femeia pe care am văzut-o la etaj.

— Ţi-ai pierdut minţile? Vei fi prinsă.

Lily îşi aruncă mâinile în aer.

— Ei bine, nu o pot lăsa acolo. Nu după ce am văzut-o atât de neajutorată, legată şi drogată. Dumnezeu ştie ce va face Lee cu ea.

— Cum plănuieşti să intri măcar, darămite să îi scoţi lanţurile şi să o scoţi afară de una singură?

— Urc pe scara de incendiu, îi explică Lily, arătând spre scara metalică de pe faţada clădirii. Îmi voi da seama de restul pe parcurs.

— Pe scara de incendiu? Şi cum plănuieşti să intri în clădire?

— Cu asta. Lily scoase un obiect din buzunar.

— De unde ai luat o şurubelniţă?

— Din restaurantul lui Kwan. Erau unelte pe o masă de lângă fereastra din faţă, aşa că am împrumutat-o pe asta.

— Vin cu tine.

Înainte ca Lily să poată protesta, Cora deschise portiera şi coborî. Lily o urmă şi atraseră atenţia birjarului, care dădea unuia dintre cai o mână de ovăz.

Birjarul se încruntă, expresia devenindu-i precaută. Îşi şterse palma pe haină şi se apropie.

— Domnişoară, mi s-a spus că trebuie să staţi amândouă în trăsură. Nu sunt sigur…

— Aveam o trebuşoară de făcut, una care va rămâne secret între noi trei.

— Of, nu ar trebui să vă las. Mi-aş putea pierde slujba dacă domnul Cavanaugh ar afla.

— Care este numele dumitale?

— Charlie, domnişoară.

— Ei bine, Charlie, acolo sus, la etajul doi, este o tânără care este legată de pat. Drogată. Ne-a implorat pe Cora şi pe mine să o ajutăm. Trebuie să intru şi să o salvez. Înţelegi?

Charlie înghiţi în sec în timp ce medită la cuvintele ei.

— Am şi eu o fiică. Nu pot sta liniştit ştiind că acolo sus o fată este abuzată.

— Aşa simţim şi noi. O putem salva. Ştiu exact unde este şi o pot scoate afară. O să urc pe acolo şi o să forţez fereastra.

Birjarul privi clădirea, puţin mai sus pe Pell Street.

— Pe scara de incendiu?

— Da, exact. Ne vei ajuta să ţinem acest secret?

— Eu…

— Mulţumesc! îl întrerupse Lily şi o trase pe Cora spre clădirea lui Lee.

— Bietul om nu a avut nicio şansă împotriva ta, spuse Cora. Sper să nu fie concediat.

— Dacă va fi, îl angajez eu. Nu îi voi lăsa familia să moară de foame pentru că ne-a ajutat. Acum, ajută-mă să mut butoiul acela lângă alee, sub scară.

Intrarea în clădirea lui Lee era întunecată în orele matinale ale dimineţii. Şi străzile erau pustii, deşi puteau fi auzite sunete pe ferestrele de deasupra lor. Lily şi Cora manevrară butoiul greoi din lemn sub scara ataşată de

ieşirea în caz de incendiu. Ţinându-se de mâna Corei, Lily se căţără pe butoi şi se prinse de baza scării.

Scârţâind, scara metalică alunecă destul de jos cât să poată fi escaladată. În câteva clipe, Lily şi Cora se căţărară grăbite pe partea laterală a clădirii lui Lee şi ajunseră la ultimul etaj. Privind prin fereastră, Cora văzu că holul etajului doi era pustiu în acel moment. Camera femeii era chiar în dreapta ferestrei.

Folosind şurubelniţa, nu îi trebui mult timp să descuie zăvorul. Lily deschise fereastra şi o ţinu aşa pentru Cora, apoi intră şi ea.

Cora nu pierdu timpul deloc, mergând la uşă şi aplecându-se, cu agrafele de păr în mână. Lily stătea cu ochii în patru după oamenii lui Lee, în timp ce Cora încerca să deschidă încuietoarea. După ceea ce părură ore, dar probabil că fuseseră doar minute, încuietoarea cedă, iar uşa se deschise.

— Eşti şocant de pricepută la asta, şopti Lily în timp ce intrară în camera întunecată.

— Ştiu. Aş putea avea o carieră ca hoţ de bijuterii în viitor.

Cora închise uşa în urma lor, şi ambele femei îşi lăsară, pentru o clipă, ochii să se adapteze cu semiîntunericul.

— Este aici? Nu văd nimic. Cora bâjbâi după mâna lui Lily. Nu mă lăsa aici.

— Nu te las. Forme începură să se desluşească în întuneric, iar Lily văzu o siluetă măruntă pe pat. Este aici. Lasă-mă să încerc să aprind lampa.

Mergând tiptil lângă poliţa de lângă pat, Lily găsi o cutie de chibrituri, pe care o folosi rapid pentru a aprinde lampa cu ulei. O sclipire galbenă şi palidă umplu spaţiul, luminând silueta adormită a femeii captive. Cora icni, iar inima lui Lily se strânse. Mică şi fragilă, femeia era încă legată cu lanţul de pat, într-o stare mai rea decât se temuseră ele. Cu obrajii supţi şi părul încâlcit, fără îndoială că era captivă aici de ceva timp.

Cora merse la capătul patului şi îşi folosi abilităţile de

spărgător de încuietori asupra cătuşei din jurul gleznei femeii. Lily ascultă la uşă, ţinându-şi respiraţia când o izbitură răsună pe coridor. „Probabil doar un client care pleacă”. Nu se auziră paşi apropiindu-se, doar coborâră în linişte, iar Lily răsuflă uşurată.

— Gata, spuse Cora, punând cătuşa şi lanţul pe pat. Este liberă.

Lily merse lângă ele şi bătu uşor obrazul femei cu dosul palmei, încercând să o trezească.

— Doamnă, treziţi-vă, vă rog!

Femeia întoarse capul, gemând. Totuşi ochii nu i se deschiseră, aşa că Lily o atinse din nou pe obraz.

— Treziţi-vă! Vă scoatem de aici.

— Haide să o ridicăm în picioare, sugeră Cora. Trebuie să plecăm cât mai curând posibil.

După câteva momente stânjenitoare în care se chinuiră, Lily şi Cora o susţinură pe femeia măruntă între ele şi începură să o conducă spre uşă. Prizoniera lui Lee îşi recăpătase conştiinţa suficient cât să îşi târască uşor picioarele, dar încă era prea slăbită pentru a-şi susţine propria greutate.

Lily ascultă la uşă. Neauzind nimic, întredeschise uşa şi aruncă o privire pe coridor. Pustiu. Deschise uşa şi se luptară să iasă toate trei pe hol. Fereastra rămăsese deschisă, aerul rece al nopţii intrând prin ea, iar Lily şi Cora îşi croiră grăbite drum spre ieşire.

— Cum o s-o coborâm de aici? şopti Cora, respirând greoi. Sau, de fapt, cum o urcăm pe fereastră?

Pulsul lui Lily goni în timp ce ea studie situaţia.

— Ţine-o în picioare. Eu ies pe scară, apoi o trecem împreună prin fereastră.

Cu mult efort şi sudoare, Lily şi Cora reuşiră să o aducă pe femeie pe platforma ieşirii de incendiu. Lily o ţinu în picioare până când Cora reuşi să iasă pe fereastră, în spatele lor. Platforma metalică era incredibil de îngustă pentru trei persoane; avea să fie complicat să coboare treptele.

— O iau eu de subsuori. Tu ia-o de picioare, spuse

Cora. O vom coborî treptele.

Se mişcară încet, luând pauze scurte. Ambele în rochii de seară şi corsete, Lily şi Cora nu erau adecvat pregătite pentru o misiune secretă de salvare, dar trebuiau să se descurce cât mai bine în acele împrejurări. Nu era o opţiune să o lase în urmă pe această femeie.

— Lily! Ce naiba faci? strigă o voce de dedesubt, o voce pe care ea o recunoscu imediat.

Lily şi Cora tocmai ajunseră la mijlocul scării, în exteriorul celui de-al doilea etaj. Lily îl ignoră pe Calvin. Chiar de-ar fi vrut să îi răspundă, ceea ce nu voia, nu putea risipi nicio gură de aer. Fiecare fărâmă din energia ei era dedicată coborârii acestei femei pe o scară metalică îngustă, două etaje. Totul fără ca Lee sau oamenii săi să descopere ce făceau, desigur.

Era bine de ştiut că domnul Kwan îl salvase pe Calvin. Măcar el avea să trăiască pentru a o vedea plecând de data aceasta, în loc să se întoarcă la el.

*

Sigur avea halucinaţii.

Calvin se clătină pe trotuar, sprijinindu-se de umărul lui Hugo, şi ajunse la concluzia că probabil încă era în pivniţa lui Lee, delirând. Ceea ce vedea cu ochiul său bun nu putea fi adevărat. Lily şi Cora coborau pe scara de incendiu, ducând cu ele o femeie. O femeie pe jumătate adormită, cel mai probabil din cauza efectelor vreunui narcotic, dacă el nu se înşela.

Doamne!

— Lily! Ce naiba faci? strigă el.

Ea îl ignoră, deşi umerii ei tresăriră uşor.

— Cum naiba au reuşit asta? întrebă Cavanaugh, acum stând lângă Calvin.

Cavanaugh, împreună cu Hugo şi Kelly, îl ajutaseră pe Kwan să îl scoată pe Calvin din clădirea lui Lee, din fericire cu puţină vărsare de sânge. Calvin nu ştia cum de organizase Hugo un grup de salvare atât de rapid, dar îi era

al naibii de recunoscător. Cei cinci bărbaţi mergeau grăbiţi spre trăsură, când se întâmplă ca el să ridice privirea spre sunetele ce se auzeau dinspre scara de incendiu.

— Nu ştiu, dar – *rahat!*

Unul dintre oamenii lui Lee apăru la fereastra de la etajul doi, cu un pistol în mână. Trase, iar glonţul ricoşă din scara metalică. Uitând de durere, Calvin alergă spre scară, urcând cât de repede putu. Ajunse la primul etaj chiar în clipa când un alt glonţ şuieră înspre ei. Apoi alte câteva, în timp ce alţi gardieni i se alăturară celui de sus. Calvin îşi acoperi capul şi urcă în grabă următorul set de trepte, cu Hugo chiar în urma lui.

Încă pe stradă, Kelly şi Cavanaugh scoseseră acum pistoalele şi trăgeau spre fereastra unde se adunaseră oamenii lui Lee. Calvin spera din tot sufletul ca vreun glonţ rătăcit să nu lovească pe nimeni de pe scara de incendiu.

Când el ajunse la Lily şi Cora, le găsi ghemuite peste femeie, protejând-o de gloanţe.

— Lily, să mergem! O apucă pe Cora de braţ şi o împinse spre Hugo. Du-o jos!

Hugo încuviinţă din cap şi începu să o ghideze pe Cora spre primul rând de trepte. Calvin o luă pe Lily de umeri şi o ridică de pe femeia inconştientă.

— Lily, du-te! Coboară la trăsură. O iau eu.

Chipul palid al lui Lily încuviinţă, teama umbrindu-i ochii căprui.

— Eşti sigur că poţi…

Nu era timp de discuţii.

— Du-te! Sunt chiar în urma ta.

Ea păşi peste femeie şi pe lângă Calvin, grăbindu-se să coboare, cu faldurile rochiei în mână. Calvin se mută astfel încât să o ridice pe femeie. Lily o salvase pe – Calvin rămase fără suflare.

Drăcia dracului!

Sotia lui Hugo.

Trecuse mult timp, iar ea era într-o stare groaznică, dar Calvin o recunoscu pe Shin-yee. O femeie în mod normal atât de vioaie şi de frumoasă, aproape că îi rupse

inima să o vadă în halul acesta. Frântă. Costelivă. Apatică. Un glonţ şuieră pe lângă el şi îl repuse pe Calvin în mişcare. Timpul pentru inspecţie avea să vină mai târziu. Mai întâi trebuia să o ducă pe Shin-yee într-un loc sigur.

Strecurându-şi braţele pe sub ea, o strânse pe soţia lui Hugo la piept şi se ghemui, încercând să coboare precaut următorul rând de trepte. Slabă, era al naibii de slabă. Cât timp o ţinuse Lee acolo? Şi cum Dumnezeu o găsise Lily?

Kwan şi Hugo aşteptau pe trotuar, la baza scării.

— Dă-mi picioarele ei, strigă Kwan. Coboar-o uşor!

Sprijinindu-se în genunchi, Calvin se întoarse astfel încât să coboare picioarele femeii spre pământ. Kwan le prinse şi începu să o tragă uşor spre braţele lor, susţinându-i trupul. Chiar în timp ce uşa de la parter se deschise, Hugo icni, făcând ochii mari. Prietenul lui descoperise identitatea femeii, dar atenţia lui Calvin se îndreptă acum asupra noului venit. Lee ieşise afară, câţiva dintre oamenii săi stând în spatele său.

Lee ridică mâna, iar oamenii de la etajul doi opriră focul. Cavanaugh şi Kelly aşteptau şi ei.

Calvin sări pe pământ, furia gonind precum malaria prin sângele lui, în timp ce muşchii i se încordară. Nicio formă de răzbunare nu ar fi prea dură pentru ceea ce făcuse Lee. Sugrumare, înjunghiere, împuşcare… era mult prea simplu. Calvin voia să îi smulgă mâinile şi picioarele lui Lee şi să îl oblige să privească cum hrănea cu ele porcii care hoinăreau prin oraş.

Calvin miji ochii şi îl privi pe bărbatul care provocase atât de multă durere şi distrugere.

— Ticălos afurisit, strigă el. Ai avut-o în tot acest timp. Ai drogat-o. Ai înfometat-o.

— Nu este vina mea dacă ea mi-a cerut opiu în timpul şederii aici. Am încercat să îi fac şederea cât mai confortabilă posibil până…

— Era legată de pat! strigă Lily de undeva din spatele lui Calvin.

Calvin scrâşni din dinţi, mâinile tremurându-i de

nevoia de a se răzbuna pe Lee. Porni spre el, ignorându-i pe bărbaţii care aşteptau în apropiere.

— Moartea este prea bună pentru tine.

— Nu mă poţi ucide, îl tachină Lee. Sunt prea mulţi martori, plus că plătesc foarte bine secţia locală de poliţie. Oricât de cunoscut ai fi, nu vei scăpa cu crima.

Se putea auzi un ropot de copite, crescând treptat în intensitate, dar Calvin ignoră sunetul.

— Poate că ai dreptate, îi spuse Calvin lui Lee, dar îmi va face plăcere să încerc.

Ridică pumnul, dar cineva îi apucă mâna din spate.

— Cabot, stai! Cavanaugh îi strânse încheietura lui Calvin. Nu este nevoie să îl ucidem. Auzi sunetul acesta, domnule Lee? Este ceea ce noi numim cavalerie.

— Ce vrei să spui? întrebă Calvin.

— Am telegrafiat unui prieten de-al nostru, unul cu o influenţă politică uluitoare. Aduce poliţişti care nu se află pe statul tău de plată.

Calvin râse, un hohot sincer de râs. Hugo era un geniu afurisit.

— Pregăteşte-te pentru o razie, domnule Lee.

*

Calvin privi cum Lee şi oamenii săi, cu cătuşe la mâini, fură băgaţi în furgoanele poliţiei. Lee îi mai aruncă o ultimă privire încruntată lui Calvin înainte de a fi împins în spatele vehiculului. Dacă Lee intenţiona să se răzbune, articolul pe care Calvin îl plănuia pentru ediţia de a doua zi a ziarului *Mercury* avea să prevină acest lucru, în mod sigur. Calvin intenţiona să se asigure că zilele lui Lee la conducerea Chinatown erau pe sfârşite.

Calvin îşi roti umerii. Fiecare milimetru din corp îl durea, de la scalp până la unghiile de la picioare. Hugo plecase de mult, ducând-o pe soţia lui acasă şi trimiţând după un doctor. Lunile de captivitate îşi lăsaseră amprenta asupra ei, ca să nu mai spună de dependenţa de laudanum. Ea şi Hugo aveau nevoie de timp să îşi revină şi să se

vindece.

Dar chinul se terminase în sfârşit.

În mare parte pentru că Hugo îi adunase pe prietenii şi aliaţii lui Calvin după ce el se predase lui Lee. Hugo îi salvase încă o dată viaţa lui Calvin. Cu voia lui Dumnezeu, aceasta avea să fie ultima dată.

Ava Sloane veni lângă el. Sosise la locul faptelor la scurt timp după soţul ei.

— Cabot, cred că am destul material ca să mă apuc de scris. Ţinea foi cu notiţe în mână, interviuri şi descrieri a ceea ce se întâmplase acolo în acea noapte. Calvin îi permitea să preia conducerea asupra poveştii, un avantaj pe care niciun alt reporter din oraş nu avea să îl capete. Plec acum la birou ca să încep.

— Mergi acasă şi dormi puţin, Sloane! Articolul poate aştepta până dimineaţă.

Ea scutură din cap, o reacţie încăpăţânată la care el ar fi trebuit să se aştepte.

— Nu. Este proaspătă în mintea mea acum. Aş prefera să termin articolul şi apoi să îl las pe biroul lui Evans.

— Scumpo, spuse Will, soţul ei, în timp ce li se alătură, vino acasă! Nici măcar nu a răsărit soarele.

Ea îl privi şi îi netezi reverul hainei cu palma.

— Voi fi bine. Voi lua trăsura şi voi fi acasă înainte ca tu să te dai jos din pat.

— Promisiuni, promisiuni. Sloane se aplecă şi îşi sărută soţia pe obraz. Ai grijă! Ştiu că, dacă voi trimite un poliţist să te însoţească, mi-ai suci gâtul.

— Ai avea dreptate. La revedere, Cabot. Cu spatele drept, Ava mărşălui spre trăsură, pregătită să ia lumea în piept.

— Este remarcabilă soţia ta, îi spuse Calvin lui Will Sloane în timp ce o priviră pe Ava urcând în trăsură.

— Da, este. Aş putea spune acelaşi lucru despre fosta ta soţie.

„Da, remarcabil de furioasă”, se gândi Calvin. Lily plecase la scurt timp după sosirea poliţiei, nici măcar nu se deranjase să vorbească cu Calvin înainte ca ea şi Cora să

urce într-o birjă şi să dispară.

Sloane privi cu ochii mijiţi clădirea cu două etaje a lui Lee.

— Lillian Davies chiar a urcat pe scara de incendiu până acolo, ca să o salveze pe femeia aceea? Este un gest de-a dreptul eroic.

— Eu nu mă gândeam la eroism când era blocată pe platforma de la etaj, cu o ploaie de gloanţe abătându-se asupra ei.

Sloane râse.

— Da, sunt convins că nu te gândeai la asta.

— Bravo, Sloane! Cavanaugh se apropie de cei doi bărbaţi şi îşi încrucişă braţele zdravene. Cu siguranţă, ai salvat ziua cu sosirea ta perfect sincronizată.

Pe lângă faptul că organizase salvarea lui Calvin, Hugo aranjase ca Sloane să vină cu câţiva poliţişti pe Pell Street ca să îl aresteze pe Lee. În schimb, Sloane adusese aproape întreaga cavalerie metropolitană.

— Da, aşa este. Sloane îi zâmbi cu superioritate cumnatului său. Fără îndoială, te doare să recunoşti.

— În mod sigur, eu nu am nicio problemă să recunosc asta, spuse Calvin, întinzându-i mâna mai întâi lui Sloane. Vă mulţumesc amândurora pentru ce aţi făcut astă-noapte. Se întoarse spre Cavanaugh şi îi strânse şi lui mâna.

— Oricând, Cabot, spuse Sloane. Deşi trebuie să spun, nu pot să cred că ai fost atât de nesăbuit încât să i te predai lui Lee. Din fericire, Hugo şi-a păstrat cumpătul şi a trimis după noi.

— De acord. Nu mai fi aşa idiot data viitoare! Cavanaugh îl bătu pe umăr pe Calvin. Calvin aproape căzu în faţă, dar îşi recăpătă echilibrul la timp. Mi-ar plăcea să mai stau cu voi, băieţi, dar am o soţie şi un fiu acasă care mă aşteaptă. Cred că vă voi spune noapte bună amândurora.

— Apreciez că tu şi Kelly aţi dat o mână de ajutor, Cavanaugh. Noapte bună.

Cavanaugh şi Kelly plecară chiar când furgonul poliţiei, cu Lee şi oamenii săi în el, cotiră. Câţiva ofiţeri încă

mai rămăseseră în clădire, verificând locul şi documentându-se pentru cazul de corupţie, dar restul plecau şi ei în acel moment.

— Unde îl vor duce pe Lee? îl întrebă Calvin pe Sloane.

— La una dintre secţiile din centru, până vor putea stabili care poliţişti de la secţia locală erau plătiţi de el.

— Bine gândit. Nu îţi pot spune cât de uşurat sunt că s-a terminat totul.

— Îmi dau seama. Tu şi Hugo vă chinuiaţi de mult timp cu treaba asta. Informaţia asta a folosit-o Davies ca să te forţeze să semnezi anularea?

— Da, printre alte lucruri. A trebuit să spun că soţia lui Hugo era a mea, ca să atrag cumva atenţia guvernanţilor pe care i-am abordat. Chiar şi atunci, încercările mele au dat greş, dar au fost suficiente pentru ca Davies să miroasă ceva şi a ameninţat că mă dă de gol ca fiind bigam, dacă nu sunt de acord cu anularea.

— Asta a fost o cruzime, chiar şi pentru Davies. Şi-acum, ce?

Calvin privi peste umăr, încruntându-se.

— Ce vrei să spui?

— Tu şi domnişoara Davies. Este limpede că încă ţii la ea.

Da, dar ce simţea ea pentru Calvin? El trebuia să îşi ceară iertare şi să îi explice şi motivele pentru tot ceea ce făcuse. Şi să îi spună că o iubea. Acest lucru era important. Poate că ar trebui să înceapă cu asta.

— Am de gând să merg să o văd. Sper să îndrept lucrurile.

— Speri? Deci nu te aştepţi să reuşeşti?

Calvin îşi apăsă podurile palmelor peste ochi şi oftă.

— Nu mă aştept să îmi uşureze situaţia. Dar în cele din urmă mă va asculta. Trebuie doar să am răbdare.

— Ei bine, atunci învaţă o lecţie de la mine, spuse Sloane, punând o mână pe umărul lui Calvin. Fii pregătit să foloseşti orice armă pe care o ai la dispoziţie, indiferent cât de necinstită. Cu cât femeia este mai încăpăţânată, cu atât

mai mult poate purta pică. Nu arăta pic de teamă şi o vei recâştiga.

Capitolul 23

— Colleen, pune pantofii aceia în cufărul pentru vapor. Vreau să îi iau pe toţi.

Menajera lui Lily încuviinţă din cap şi luă un braţ plin cu pantofi, ducându-i la cufărul mare deschis din mijlocul garderobei.

Lily îşi studie rochiile, bătând cu degetul pe buze. Când se întorsese acasă câteva ore mai devreme, făcuse cea mai îndelungată baie din lume, în încercarea de a spăla amintirile serii trecute. Apoi încercase să doarmă, dar nu putuse să se abţină de la a-şi aminti după-amiaza din biroul lui Calvin. Cum îi promisese el că avea să fie sincer. Promisese să aibă încredere în ea. Minciuni, numai minciuni.

Calvin o minţise din clipa în care se cunoscuseră, învârtind pe degete versiunea lui despre adevăr pentru a-i servi propriile scopuri. Lily era sătulă să nu fie respectată şi apoi înşelată.

Iar cum consiliul director al Davies Mining o exclusese forţat dintre membri, nu mai rămăsese nimic pentru ea aici, în New York. Nimic din ce şi-ar fi dorit, oricum.

— M-am răzgândit, îi spuse ea lui Colleen. Nu te deranja cu rochiile. Voi da comandă de altele noi în Paris.

— Dar, domnişoară, şi călătoria?

— Doar împachetează ce voi avea nevoie pe vas. Restul poate să rămână.

— Da, domnişoară.

Lily merse la măsuţa ei de toaletă şi îşi deschise cutia cu bijuterii. Erau câteva pe care nu voia să le lase în urmă.

— Ce se întâmplă?

Lily privi peste umăr spre pragul garderobei, unde stătea fratele ei.

— Bună, Tom.

El se încruntă şi gesticulă cu mâna spre camera ei.

— Ce faci?

Lily ridică din umeri şi începu să facă o selecţie a bijuteriilor ei.

— Îmi fac bagajele. Colleen, ne laşi o clipă singuri, te rog? Menajera dispăru pe coridor, iar uşa se închise în urma sa.

— Văd că îţi faci bagajele, spuse Tom. Dar unde pleci?

— Departe. Voi începe cu Paris. Nu am plănuit să mă duc mai departe de atât.

— Cât timp vei fi plecată?

Lily luă colierul cu diamante şi smaralde din cutie, amintindu-şi cum Calvin i-l scosese în acea unică noapte. Îi dădu apoi drumul, de parcă ar fi fost fierbinte. Oftând, se întoarse spre fratele ei.

— Nu ştiu exact. Mult timp, probabil. Tot ce ştiu este că nu pot sta aici.

În cealaltă cameră se auzi un strănut, atrăgându-i atenţia lui Tom. Chipul lui se îmblânzi.

— Vom încheia discuţia aceasta imediat, Lily. Mai întâi, aş vrea să cunoşti pe cineva.

Tom înaintă în garderobă, trăgând o altă persoană după el. O tânără femeie de origine chineză apăru înaintea lui Lily. Era adorabilă, purtând o cămaşă albă feminină, strâmtă în talie, cu guler înalt şi o fustă albastră. Părul negru îi era despărţit de o cărare şi ridicat într-o coafură simplă, punându-i în evidenţă ochii căprui uimitori şi buzele cărnoase. Tom nu dădu drumul mâinii ei, iar Lily îşi dădu seama că aceasta era persoana despre care el îi vorbise în urmă cu câteva zile. Fata de care era îndrăgostit.

Fiica lui Lee.

Era singura explicaţie logică. Evident, Tom cooperase cu Calvin pentru a o ţine ascunsă de Lee, nu că Lily ar fi învinuit-o pe fată că voia să scape de acel om nemilos.

— Lily, permite-mi să ţi-o prezint pe Ming Zhu, viitoarea mea soţie.

— Este o plăcere să te cunosc în sfârşit, spuse Lily.

Tânăra femeie îşi plecă bărbia şi zâmbi.

— Plăcerea este de partea mea. Tom mi-a povestit multe despre dumneavoastră, domnişoară Davies.

— Te rog, spune-mi Lily! Ai fost bine îngrijită în aceste ultime săptămâni?

— O, da. Domnul Cabot s-a asigurat că voi fi bine îngrijită.

Lily se luptă să îşi ascundă reacţia, chiar în timp ce menţionarea numelui lui Calvin mai frânse o bucată din inima ei chinuită.

— Excelent! Ştiu că nu a fost uşor pentru tine. Îşi mută privirea asupra lui Tom. Pentru niciunul din voi.

— Am crezut că o să mor, spuse dramatic Tom. Se întoarse spre fată şi o privi de parcă ar fi avut inima în ochi, nu în piept. Mi-a fost teribil de dor de tine.

Ming Zhu îl privea pe Tom de parcă ar fi fost un prinţ, iar Lily fu nevoită să îşi ferească privirea.

Deşi era bucuroasă pentru fratele ei, să vadă doi oameni care erau, evident, îndrăgostiţi aproape o făcu să izbucnească în lacrimi.

— Văd că nu ai pierdut deloc timpul, spuse o voce joasă, familiară din dormitorul lui Lily.

O voce care nu avea ce să caute în casa ei. Lily se întoarse spre măsuţa de toaletă şi se strădui să îşi controleze trăsăturile feţei. *Ce căuta el aici?*

— Salut, Cabot, îl întâmpină fratele ei. Sper că nu te superi. L-am întrebat pe Hugo de unde pot să o iau.

— M-am gândit că vei face asta.

Calvin rosti câteva cuvinte necunoscute în cantoneză fetei, iar ea îi răspunse la fel.

Tăcerea se aşternu. Lily rămase cu spatele la trioul din apartamentul ei în timp ce îşi plimba degetele printre cerceii, colierele şi brăţările din cutia ei, fără să le vadă cu adevărat. Vaporul ei pleca în şase ore. Spera să fugă din New York fără să fie nevoită să îl vadă din nou pe Calvin. Oare el venise direct aici de la Lee?

— Bună, Lily.

— Calvin, spuse ea scurt.

— Pleci undeva?

Ea nu răspunse. Chiar se prefăceau că el nu o trădase din nou? Că aceasta era o conversaţie normală?

În cele din urmă, Tom îşi drese glasul.

— Spune că pleacă din New York. Dar poate reuşeşti tu să îi bagi minţile în cap.

Calvin oftă.

— Tom, ne laşi singuri un moment?

— Desigur.

Lily auzi foşnet de paşi pe covoare, retrăgându-se. Uşa se închise, lăsând-o singură cu Calvin. Cu inima bubuindu-i în piept, Lily se luptă să îşi menţină vocea calmă, echilibrată. Un singur lucru mai voia să audă de la Calvin.

— Cum se simte soţia lui Hugo?

— Este subnutrită, dependentă de laudanum şi obosită. Dar medicul pare foarte optimist. Nu are răni interne sau oase rupte. Hugo îţi transmite mulţumiri, apropo.

Lily se relaxă puţin. Hugo avea să facă o treabă grozavă având grijă de soţia sa, ajutând-o să se vindece. Nu avea să fie uşor, dar putea fi mult mai rău.

Îl observă pe Calvin ezitând, aşteptând.

— Voiai ceva anume, Calvin? Sunt destul de ocupată.

— Da, văd asta. Fugi din nou.

Aluzia era limpede: că ea fugea de *el.* O înfurie, dar nu avea de gând să se certe cu el.

— Nu ştii absolut nimic despre ceea ce fac. Nici nu este treaba ta.

— Este treaba mea dacă ai de gând să mă faci să traversez un ocean ca să îţi cer scuze.

— Poţi să îţi păstrezi scuzele. Nu vreau să le aud. Situaţia asta era ridicolă. Lily avea să îşi ia toate bijuteriile. Luă cutia de pe măsuţa de toaletă, merse la cufărul deschis şi o puse înăuntru.

Calvin veni lângă ea.

— Ei bine, atunci pregăteşte-te, pentru că le primeşti oricum.

Lily se întoarse cu spatele, vrând să pună ceva distanţă între ei. Calvin o apucă de braţ, ţinând-o strâns pentru a o împiedica să fugă.

— Aşteaptă, Lily! Nu pleca, te rog! Vreau să îţi vorbesc.

Ea îl privi în ochi.

— Ia-ţi mâna de pe mine în secunda asta, altfel voi chema poliţia să te aresteze.

Calvin clipi, o eliberă şi ridică palmele în sus.

— Lily, te rog! Trebuie să mă asculţi.

— Am terminat cu ascultatul. Tot ce faci este să născoceşti mai multe minciuni şi sunt sătulă de asta. Nu aveai niciun motiv să o ţii pe Ming Zhu secret faţă de mine, mai ales după ce am aflat de soţia lui Hugo.

Lily merse lângă măsuţa de toaletă. Cu mâinile tremurându-i uşor, luă câteva sticluţe de parfum pentru ca menajera să le poată împacheta.

Un trosnet de lemn o făcu să se întoarcă. Calvin stătea acum pe cufărul închis, cu braţele încrucişate şi cu o expresie serioasă, încăpăţânată.

— Ce crezi că faci?

— Te împiedic să pleci până nu auzi ceea ce am de spus.

Lily scoase un chicot sec, amar.

— Nu mă vei împiedica să mă îmbarc pe vapor dacă stai pe cufărul meu. În plus, păstrează-ţi energia! Tot ce vei face este să îţi îmbrobodeşti şiretlicul într-o poveste demnă de fraţii Grimm. Nu vreau să mai aud alte scuze, Calvin. Ai promis să fii sincer cu mine, dar nu ştii ce înseamnă acest cuvânt.

Glasul ei se sparse sub efortul de a se purta distantă, prefăcându-se că nu îi păsa, când nici că putea fi mai departe de adevăr. Fiecare fărâmă din corpul ei era îndurerată de tristeţe din pricina acestui bărbat. De ce nu putea el să aibă încredere în ea? Îi frânsese inima nu o dată, ci de *două ori.* Ceea ce o făcea pe ea să pară cea mai mare netrebnică din lume.

— Era prea târziu! Calvin lovi cu pumnul în cufăr

pentru a fi convingător. Nu puteam pur şi simplu să îţi mărturisesc tot ce făcusem până în acel moment. Ştiam că ai fi neagră de furie.

Ea îi studie expresia, gândindu-se la tot ce se întâmplase în ultimele săptămâni. Calvin întâlnindu-se cu Lee, Newport, apariţia bruscă a lui Tom…

— Sperai să nu aflu niciodată. Să o primeşti pe soţia lui Hugo în schimbul fiicei lui Lee, fără ca eu să ştiu.

— Greşit, spuse el, scuturând rapid din cap. Plănuiam să i-o dau pe Ming Zhu lui Tom. Mai întâi, aveam nevoie ca Lee să fie de acord să o aducă pe soţia lui Hugo aici şi să îl conving că tu şi Tom nu sunteţi implicaţi. Nu mi-a plăcut ideea de a i-o înapoia pe fată lui Lee, nu până când nu voia ea însăşi să se întoarcă la familia ei. Ea şi fratele tău păreau îndrăgostiţi, aşa că acea posibilitate era puţin probabilă.

— I-ai găsit pe ea şi pe Tom în Newport.

— Da. În debarcader.

Desigur. În timp ce ea căutase în casă, Calvin localizase imediat prada lor afară. Lily ar fi trebuit să înceapă căutările afară.

— Şi i-ai cerut lui Tom să mă mintă.

— Pentru siguranţa ta. Lee trebuia să creadă că tu şi fratele tău nu eraţi implicaţi.

— Iar bărbatul acela care a intrat în casa mea era dovada că Lee nu te-a crezut?

— Nu. Lee voia să mă rănească pe mine prin tine.

Măcar acest aspect se potrivea cu ceea ce îi spusese Hugo.

— Îmi pare rău, Lily! Eşti ultima persoană din lume pe care aş vrea să o rănesc vreodată. Şi am vorbit serios când am spus ce am spus în biroul meu. Nu mai plec de lângă tine iar.

— Este în regulă. Eu voi fi cea care pleacă de data asta.

*

Calvin îşi înăbuşi un urlet. Lily avea tot dreptul să fie

furioasă, iar el venise, în mod sigur, pregătit să cadă în genunchi în faţa ei. Dar asta nu însemna că nu avea să fie frustrat în timp ce încerca să se lupte cu furia ei. Calvin încerca să îşi explice faptele, să o ajute să înţeleagă, iar ea nu coopera.

— Lily, nu pleci.

Un sunet ieşi din gura ei, pe jumătate râset, pe jumătate pufnet.

— În caz că ai uitat, nu mai suntem căsătoriţi. Şi chiar de-am fi, nu aş primi ordine de la tine.

Calvin încercă o altă strategie.

— Cum rămâne cu mina? Cu compania tatălui tău?

— Consiliul mă forţează să mă retrag. Sperasem că Tom va prelua conducerea, dar el a refuzat.

Lily ridică din umeri.

Aceasta era o noutate pentru Calvin. Auzise că existau nemulţumiri în consiliul Davies faţă de câteva dintre ideile ei, dar nu se gândise niciodată că aveau să o excludă. Nici nu se gândise că ea avea să le permită acest lucru dacă încercau să o facă.

— Credeam că voiai să păstrezi compania în familie.

— Aşa voiam, dar consiliul crede că am dat dovadă de „judecată îndoielnică”. Cu Monty, nu simt atât de sigură. Dar cu tine, încep să cred că au dreptate.

— Este ridicol. Nu ai o judecată îndoielnică. Iar producţia la mine aproape s-a dublat de când ai preluat tu conducerea.

Lily ridică din sprâncenele blonde.

— Este adevărat, dar de unde ştii tu asta?

— Deţin trei ziare în care public.

— Corect, spuse cu ironie Lily, dându-şi ochii peste cap într-un mod exagerat. Am uitat. Tu ştii totul.

Calvin decise să ignore ironia ei.

— Nu poţi renunţa, nu le poţi permite să câştige. Nu îţi stă deloc în fire.

— Calvin, am obosit să tot lupt. Consiliul a protestat la fiecare iniţiativă de-ale mele. Nu mă plac deloc. Nu mă respectă. Şi s-au unit ca să voteze excluderea mea. Nu

există *să le permit* să câştige.

Au câştigat.

— Şi-au dat deja votul formal?

— Nu, nu din câte ştiu eu, dar aceea este doar o formalitate.

Nu în opinia lui Calvin.

— Îţi place? Dacă ai putea să rămâi la conducere, ai face-o?

— Da, presupun că aş face-o. Voiam să renunţ pentru că aşa îmi ceruse Monty. El voia să călătorească, nu să aibă o soţie care munceşte. Lily se întoarse şi porni spre dormitor. Dar asta este irelevant acum, pentru că m-am decis să plec oricum.

Calvin îşi înfipse degetele în păr şi îşi strânse capul între palme. Lucrurile decurgeau prost. „Foloseşte orice armă pe care o ai la dispoziţie”.

O urmă în dormitor, unde Lily stătea la o masă de scris, sortând nişte hârtii.

— Deja mi-am cerut iertare pentru că te-am minţit, spuse el. Şi te iubesc. Vreau să mă căsătoresc din nou cu tine.

Lily se opri, mâinile ei bâjbâind orbeşte, iar Calvin crezu că poate ajunsese la inima ei. Apoi, în loc să se întoarcă spre el, Lily continuă să răsfoiască hârtiile din mâna sa.

— Prea târziu. Răspunsul meu este nu. În plus, de unde să ştiu că spui adevărul? Ai spune orice ca să obţii ce vrei.

Stomacul lui Calvin încremeni.

— Nu poţi spune nu.

— Ba pot. Şi am spus.

— La naiba, Lily! Calvin merse lângă ea, îi puse mâna pe braţ şi o forţă să se întoarcă cu faţa spre el. Atunci îi observă ochii sticloşi. Tremurul buzei inferioare. Inima i se strânse de durere. Iubito, şopti el, trecându-şi uşor degetele peste bărbia ei. Urăsc să te văd plângând. Mă sfâşie pe dinăuntru.

Umezeala se adună sub genele ei lungi, până când

două lacrimi mari se revărsară pe obrajii ei. Calvin le şterse cu degetele.

— Am nevoie de tine, Lily! Nu mă părăsi, mai ales după ce te-am găsit din nou.

Ea scutură din cap, închizând ochii, iar Calvin o simţi întărind zidurile dintre ei. Lily se îndepărtă câţiva paşi de atingerea lui. Lui Calvin îi căzură mâinile neputincioase pe lângă corp.

— Nu pot să rămân. Nu pot sta aşa, întrebându-mă ce este minciună şi ce este adevăr. Nu am încredere în tine, Calvin. Iar iubirea fără încredere… îţi zdrobeşte sufletul.

— Dă-mi timp, o imploră el. Rămâi şi lasă-mă să îţi dovedesc că poţi avea încredere în mine. Nu te voi mai minţi niciodată.

— Până când? Ţi-e teamă să nu mă înfurii, aşa că minţi ca să păstrezi pacea între noi? Nu vreau o asemenea căsnicie.

Frustrarea şi panica se combinară şi îl făcură pe Calvin să izbucnească:

— Ştii de ce am minţit la început. Îi protejam pe Hugo şi pe soţia lui.

— Înţeleg. De asemenea, mai ştiu şi că avem un trecut împreună, unul care ne-a oferit câteva momente minunate, dar şi unele groaznice. Lily trase aer în piept, respiraţia fiindu-i sacadată. Poate că ai dreptate. Ai spus cândva că nimănui nu îi pasă de trecut, că doar prezentul contează. Atunci, poate că trecutul nostru ar trebui să rămână acolo, iar noi ar trebui să mergem înainte. Să mergem mai departe şi să nu lăsăm greşelile să ne bântuie.

Spusese el asta? Poate în urmă cu câteva săptămâni, înainte de a-şi da seama cât de mult însemna pentru el această femeie. Întreaga lui perspectivă se schimbase din pricina lui Lily.

— Nu, nu cred asta. Frumos sau groaznic, vreau să îmi amintesc fiecare fragment din trecut. Cu persoana potrivită, cu persoana pe care o iubeşti, nu ar trebui să vrei să uiţi nici măcar un moment, indiferent ce se întâmplă.

Lily îşi lipi strâns buzele şi îşi puse braţele în jurul

mijlocului.

— Atunci, nu trebuie să te mai iubesc, pentru că tot ce vreau este să uit. Ridicându-şi faldurile rochiei, ieşi grăbită din cameră şi dispăru.

*

În ziua următoare, Lily încă era în New York, împiedicată să îşi înceapă călătoria nu de exasperantul ei fost soţ, ci de exasperantul consiliu al Davies Mining.

Studie feţele din jurul mesei, pe bărbaţii mătăhăloşi şi bătrâni care alcătuiau consiliul director al companiei răposatului ei tată. Toţi... îi zâmbeau forţat. Încuviinţând din cap în direcţia ei. Mai aveau puţin şi o băteau pe spate şi îi ofereau un trabuc, de parcă ar fi acceptat-o.

Nu avea niciun sens.

Lily fusese nerăbdătoare să plece spre Paris cu o zi în urmă. Bagajele îi fuseseră încărcate în trăsură, când verişoara ei, Cora, şi tatăl Corei, unchiul Edward, veniseră grăbiţi să îi spună de o altă întâlnire neanunţată a consiliului companiei. Prezenţa lui Lily era obligatorie, spuseseră amândoi, ignorându-i protestele. Obosită şi cu inima frântă, cu ochii umflaţi de plâns, singurul scop al lui Lily fusese să urce pe vapor şi să plece.

În plus, consiliul o voia plecată. Votase excluderea ei. Voiau să îi vadă durerea de pe chip când aveau să anunţe oficial plecarea ei? Când compania tatălui său îi era luată şi predată unui străin?

Totuşi unchiul Edward insistase, astfel că Lily îşi îndreptase umerii şi mersese spre centrul comercial al oraşului pentru a se întâlni cu ei în acea zi. Dacă erau interesaţi să se desfete cu declinul ei, sperând să asiste la istericale, aveau să fie profund dezamăgiţi. Nu îi mai rămăseseră lacrimi, nu după discuţia cu Calvin din ziua anterioară.

Cu câteva secunde înainte, consiliul o luase prin surprindere. O uluise, de fapt.

— Poftim? A sunat de parcă aţi spus... Lily nu reuşi să

termine propoziţia.

— Vrem să continuaţi în funcţia de preşedinte, spuse unul dintre ei.

Privirea lui Lily se mută rapid asupra unchiului Edward.

— Dar credeam că… lipsa mea de bună judecată?

— Ce-a fost a fost, spuse unchiul ei, fluturând alene din mână. Cu toţii recunoaştem că această companie înseamnă foarte mult pentru tine şi, în mod sigur, tatăl tău ar fi vrut ca tu să îi duci numele mai departe.

În mod sigur? În urmă cu câteva zile, o trataseră ca pe Hester Prynne[7]. Ca şi cum ar fi fost o femeie nesăbuită şi imorală, aruncându-se în braţele oricărui ticălos care voia să o aibă. Acum era acceptabilă?

— Vă rog să îmi spuneţi ce v-a făcut să vă răzgândiţi.

Domnul Harrison preluă cuvântul.

— Ne-am dat seama că nu era vina ta pentru ce s-a întâmplat, nici în cazul anulării, nici în cazul domnului Fields.

— V-aţi… dat seama? Chipurile din jurul mesei încuviinţară cu înflăcărare. Puţin prea înflăcărate. Lily simţi cum i se ridică părul de pe ceafă. Şi ce anume a condus la această concluzie? Aţi devenit cu toţii progresişti peste noapte?

— Nu progresişti, nu, spuse un membru al consiliului. Mai degrabă, iluminaţi.

Lily îşi frecă fruntea, obosită.

— Nu înţeleg.

— Nu este nimic de înţeles, spuse domnul Harrison, apoi se ridică de pe scaun. Vrem doar să vă informăm de această decizie. Ne putem retrage acum, dacă este toată lumea de acord.

---

7 În *Litera stacojie,* un roman romantic clasic plasat în puritanismul Bostonului din secolul al XVII-lea, scris de Nathaniel Hawthorne în anii 1850, Hester Prynne, personajul principal, este condusă de la închisoarea oraşului, cu litera stacojie „A” pe piept. Litera stacojie „A” reprezintă actul de adulter pe care ea l-a comis, fiind un simbol al păcatului ei pe care toţi ceilalţi oameni trebuiau să-l vadă. (n.tr.)

O serie de *da*-uri răsunară în sală, în timp ce restul oamenilor începură să se ridice. Lily nu se mişcă, incapabilă să înţeleagă schimbarea dispoziţiilor lor.

— Domnişoară Davies, spuse domnul Harrison, îndreptându-şi vesta, cred că vorbesc în numele tuturor când spun că această decizie satisface chestiunea preşedinţiei. Nu este nevoie de alte *neplăceri* în viitor.

— Da, spuse un alt bărbat, dacă aţi putea transmite decizia tuturor părţilor interesate, am aprecia.

Părţi interesate? Lily încuviinţă din cap şi puse o mână pe braţul unchiului ei, care dădu să se ridice.

— O clipă, unchiule Edward!

Restul membrilor ieşiră din sală, urându-i cu toţii o seară plăcută şi sănătate, iar câţiva sperau chiar să o vadă prin oraş în săptămânile următoare. Când uşa se închise, Lily se întoarse spre unchiul ei.

— Ce le-ai spus? Nu am văzut niciodată consiliul să fie atât de amabil cu mine.

Unchiul ei zâmbi uşor. Se lăsă pe spate în scaun şi o privi gânditor.

— Chiar nu ştii, nu-i aşa?

— Ce să ştiu?

— Asta nu a fost mâna mea.

— Atunci, a cui? În timp ce cuvintele îi ieşiră din gură, Lily îşi dădu seama. *Calvin.* Se strâmbă şi închise ochii. Cum a reuşit?

— Hai, nu fi atât de ofensată, draga mea. Cred că este chiar curajos din partea lui. Din câte am înţeles, a făcut câte o vizită fiecărui membru al consiliului cu anumite *informaţii.* I-a convins pe toţi cei de aici că ar face bine să fie drăguţi cu Lillian Davies, altfel vor risca consecinţele.

— Of, pentru Dumnezeu. A şantajat întreg consiliul ca să mă ţină în funcţie. Lily îşi puse coatele pe mase şi îşi cuprinse chipul în mâini. Cum o să-i mai pot privi vreodată în ochi?

— Vezi totul în mod greşit, spuse unchiul Edward, chicotind. Cum altfel i-ar fi făcut Cabot să fie de acord, dacă nu ar fi existat ceva de ascuns la fiecare dintre aceşti

oameni? Fostul tău soţ este un bărbat foarte inteligent, foarte nemilos. De fapt, probabil că fiecare membru al consiliului îţi va trimite flori mâine.

— Nu vreau asta, se plânse Lily. Vreau să le câştig respectul, nu ca cineva să li-l cumpere pentru mine. Calvin a întrecut orice limită de data asta.

— A venit şi la mine.

Lily ridică brusc privirea. Şi unchiul ei avea ceva de ascuns? Întotdeauna păruse un tată şi un soţ devotat.

— Cum a îndrăznit să te şantajeze…

— Stai puţin! Unchiul Edward puse o mână pe braţul ei. A venit să mă vadă, dar nu să mă forţeze să fac ceva. Am avut o discuţie lungă, atâta tot.

— Despre ce?

— Despre tine. A vrut să ştie cât de mult îţi doreai să rămâi la conducerea companiei, să înţeleagă puţin din ce se întâmpla cu consiliul.

Lily gemu. Relaţia lor se încheiase. Atunci, de ce tot insista Calvin să se bage în viaţa ei?

— Lily, spuse unchiul ei, bărbatul acela te iubeşte. Cu disperare. Şi ştie că s-a purtat groaznic, poate chiar de neiertat. Totuşi a vrut să facă asta pentru tine. A spus că nu îi plăcea gândul că erai judecată de consiliu pentru ceva ce era, în mare parte, din vina lui.

Lily pufni.

— Dacă îşi închipuie că îl voi ierta şi mă voi grăbi să îmi comand zestrea, este nebun.

— Nu. De fapt, a făcut fiecare membru al consiliului să jure că nu îţi va spune nimic. Nu voia să afli de implicarea lui.

— De ce? Dacă nu încearcă să îmi câştige iertarea, de ce se deranjează?

— Pentru că acesta este lucrul corect de făcut. Este un bărbat onorabil. Uneori prea onorabil, bănuiesc, şi îi răneşte pe oamenii la care ţine.

— Ţi-a povestit.

— Puţin. Suficient cât să înţeleg. Unchiul ei îşi împreună mâinile şi se aplecă înainte, ridurile brăzdându-i

fruntea. Lily, tatăl tău şi cu mine am discutat despre căsătoria ta înainte ca el să moară.

Ea tresări surprinsă, iar el continuă:

— Tatăl tău a fost un om complicat. Nu l-am plăcut întotdeauna, dar era fratele soţiei mele, astfel că l-am tolerat. De-a lungul anilor, pe măsură ce ne-am zbătut cu afacerile, ne-am apropiat. Totuşi, deşi l-am respectat, nu am fost întotdeauna de acord cu el.

Lily nu ştiuse, dar avea sens. Cei doi bărbaţi aveau personalităţi complet diferite, aşa că era de înţeles că aveau să existe neînţelegeri.

— Un lucru cu care nu ne-am putut pune de acord a fost fuga ta.

— *Fuga* mea? Credeam că nimeni din familie nu mai ştia.

— A avut încredere în mine şi mi-a mărturisit. A fost supărat – şi pe bună dreptate, dacă ar fi să vorbesc ca tată. Ne place să ne implicăm în alegerile fiicelor noastre în privinţa soţilor. Dar fapta a fost consumată, iar Warren era hotărât să intervină.

— Şi cu asta nu ai fost de acord?

— Parţial. Vezi tu, tatăl tău era foarte decis să îl testeze pe Calvin. A scornit obstacolul financiar şi apoi a găsit ceva informaţii despre o presupusă soţie din China…

— Calvin nu a fost niciodată căsătorit cu ea. Era soţia prietenului său, Hugo.

Unchiul ei ridică o mână.

— Ştiu asta. Nu mă gândeam că Băiatul ar fi atât de prost cât să se însoare cu tine în timp ce avea altă soţie. Oricum, fostul tău soţ a picat testul, după cum ştim amândoi. Dar Calvin nu a fost singura persoană pe care Warren se decisese să o testeze.

Unchiul Edward lăsă cuvintele să planeze în aer, iar răspunsul era evident, deşi derutant.

— Pe mine?

Unchiul ei încuviinţă din cap.

— Da, pe tine. Ştia că eşti puternică, dar mai ştia şi că aveai o viaţă privilegiată. Nu avuseseşi prea multe greutăţi,

cu excepţia pierderii mamei tale. Tatăl tău a hotărât să afle cât de mult îl doreai pe acest tânăr reporter. Trebuia să vadă dacă îl iubeai pe Calvin destul cât să lupţi pentru el. Dacă luptai, el avea de gând să renunţe la ameninţarea lui cu bigamia şi să vă binecuvânteze căsnicia.

Umerii lui Lily se posomorâră, urechile ţiuindu-i de îndoială.

— Eu… dar el nu mi-a spus niciodată nimic.

— În privinţa asta nu am fost de acord. Pe măsură ce lucrurile înaintau şi era evident că tu erai nefericită, am insistat să îţi spună ce făcuse. În principiu, luase doi tineri care erau foarte îndrăgostiţi şi le dăduse motive să se îndoiască unul de celălalt. Să se urască unul pe altul, chiar. În ceea ce priveşte actele paterne, era greu să îl vezi pe acesta ca fiind unul integru.

— Atunci, de ce nu a spus nimic?

— Pentru că, tatăl tău muncise din greu pentru tot ceea ce obţinuse. Credea că, dacă tu şi Calvin nu eraţi dispuşi să luptaţi pentru ceea ce vă doreaţi, nu vă meritaţi unul pe altul.

— Asta este…

— Cruzime? Nebunie? Aroganţă? Da, au fost toate aceste lucruri. Dar te-am văzut luptându-te în aceste şedinţe de consiliu, Lily. Ştiu că poţi lupta când te pasionează ceva. Aşadar, spune-mi: de ce eşti atât de nerăbdătoare să urci pe acel vapor spre Paris? De ce nu lupţi pentru ce îţi doreşti?

— Pentru că nu vreau un soţ care minte şi deformează tot ce spune. Sinceritatea şi încrederea sunt prea importante într-o căsnicie.

— Omiţi cel mai important factor. Lily îl privi confuză pe unchiul ei, clipind, iar el spuse: Iubirea. Disponibilitatea de a pune nevoile altei persoane mai presus de ale tale. Cred că el, Calvin, a dovedit deja că poate face acest lucru. De fapt, a renunţat la tine ca să te scutească de ruşine şi de pierderea averii tale.

Totul înăuntrul ei se învolbură, împotrivindu-se ideii că unchiul ei ar putea avea dreptate. Dar, dacă era sinceră, un

singur lucru o împiedica să fie cu Calvin.

— Nu vreau să fiu rănită din nou.

Un zâmbet răbdător şi afectuos se întinse pe chipul unchiului ei.

— Nimeni nu vrea, draga mea. Dar îl iubeşti?

— Da, şopti ea, aproape temându-se să recunoască, de teama a ceea ce însemna. Dar îl iubea pe Calvin, mai mult decât îşi închipuise posibil.

— Nu te-am ştiut niciodată o laşă, Lillian Charlotte Davies. Dă-i lui Calvin şansa de a-ţi dovedi că poate fi bărbatul de care ai nevoie. Se împinse de lângă masă şi se ridică în picioare, trăgând apoi şi scaunul ei. Când Lily fu şi ea în picioare, el începu să îşi strângă lucrurile de pe masă.

— Ce spunea întotdeauna tatăl tău? „Un Davies nu dă niciodată înapoi din faţa unei provocări”. Dacă îl iubeşti, nu renunţa la el înainte să îi dai o şansă mai întâi.

Lily medită pentru o clipă la acele cuvinte, privirea plimbându-i se prin sală. O decizie se formă în mintea ei.

— Nu vreau să păstrez compania de minerit. Am tras cu dinţii de ea din motivele greşite şi tu eşti mai potrivit să o conduci.

El se încruntă, ochii lui studiindu-i chipul.

— Eşti sigură? Nu am vrut niciodată să nu te simţi bine-venită aici.

Ridicându-se pe vârful picioarelor, Lily îl sărută pe obraz.

— Mereu m-am simţit bine-venită, unchiul Edward. Mulţumesc, dar după tot ce s-a întâmplat, este mai bine să mă retrag.

— Îmi vei lipsi, dar înţeleg. Şi poţi oricând să te răzgândeşti. Davies Mining vă va aparţine mereu ţie şi lui Tom, înainte de toate.

— Nu o să uit asta. Mulţumesc.

Unchiul ei cotrobăi prin teancul lui de hârtii şi scoase un pachet maroniu.

— Înainte să uit, mi s-a cerut să îţi dau asta.

— Ce este?

— Citeşte, draga mea!

Capitolul 24

— Domnule Cabot, spuse domnişoara Robbs din pragul uşii, o copie a ediţiei de seară v-a fost trimisă pentru corectură.

Calvin ridică privirea din hârtiile pe care le sorta.

— Excelent! Mai bine m-aş apuca chiar acum. În mare parte, pentru că avea nevoie să fie distras.

Era disperat după sarcini care să îi ocupe timpul şi atenţia. Dacă era lăsat de capul lui, şi-ar fi înecat amarul într-o sticlă de whisky chiar atunci. Ar fi beat şi s-ar gândi non-stop la fosta lui soţie, întorcând pe toate părţile cum o dăduse în bară. Din nou. Analizând alegerile pe care le făcuse şi întrebându-se dacă existase o altă cale, una care să nu fi avut ca rezultat pierderea singurei femei pe care o iubise vreodată.

La dracu', măcar de n-ar durea atât de tare.

Îşi frecă pieptul, o încercare ineficientă de a alina durerea permanentă care se instalase acolo, în timp ce domnişoara Robbs porni grăbită spre el. Îi puse ziarul în mâna întinsă, apoi plecă. Calvin îşi roti umerii. Somnul existase doar în imaginaţia lui în ultimele două zile. Mai întâi Lee, apoi Lily. Era epuizat, dar de fiecare dată când închidea ochii, o putea vedea. Îi putea simţi mirosul. Îi putea auzi râsul.

Ura ideea că ea ar putea călători singură spre Paris. Lăsându-şi fratele şi verişoara în urmă. Calvin spera ca Lily să rămână, chiar dacă nu mai vorbea niciodată cu el. Măcar membrii consiliului Davies Mining nu o forţau să renunţe.

Cu creionul în mână, verifică articolele cu ultima rămăşiţă de atenţie de care mai era capabil – motiv pentru care nu observă când ea intră în birou.

Auzi foşnetul rochiei din mătase, şi apoi uşa se

închise.

— Domnişoară Robbs, poţi să îl cauţi pe Jim? Nu pot să înţeleg o parte din aberaţiile astea.

— Din păcate, eu nu lucrez pentru tine.

Capul lui Calvin se ridică imediat la auzul acelei voci feminine şi guturale; inima îi bubuia atât de tare, încât se temea că avea să îi sară din piept. „Lily este aici”. În biroul lui. Ce voia? Acum ridicându-se în picioare, Calvin porni spre ea, ocolind biroul, de parcă Lily ar fi fost magnetică.

— Lily.

— Bună, Calvin.

Din păcate, conştientiză un lucru nefericit. Îşi aminti că ea îl ura, că totul se terminase între ei, iar Calvin încetă să mai meargă spre Lily. Încrucişându-şi braţele, încercă să se relaxeze, în ciuda agitaţiei din stomac.

— Ai venit să îţi măsori noul birou?

— Nu. Am venit să îţi spun că nu poţi să îmi dai *Mercury.* Lily merse lângă biroul lui şi aruncă pe el contractul pe care îl redactase Calvin. Nu vreau ziarul.

Ei bine, asta îl duru.

— De ce nu? Este cel mai profitabil dintre cele trei, este în New York şi are cea mai largă distribuţie. Jim va fi prin preajmă să te ajute să îl conduci…

— Nu mai spune un cuvânt, nesăbuitule! Nu vreau un ziar de-al tău! Nu înţeleg de ce ai crede măcar că aş vrea.

— Nu ai citit biletul meu?

— Ba da, iar planul tău de a te muta în Chicago este o idee nobilă, dar stupidă. Iubeşti New York-ul. Nu te pot vedea în niciun alt loc.

Calvin deja scutura din cap.

— Nu îmi este greu. Îmi place Chicago, iar ziarului *Morning Star* i-ar prinde bine mai multă atenţie din partea mea. Nu mi se părea drept ca tu să îţi laşi prietenii şi familia în urmă.

— Aşa că pleci tu în schimb?

— Sunt obişnuit cu plimbatul de colo-colo. Presupun că este rezultatul creşterii mele. Voi fi bine.

Prieteni noi, casă nouă, împrejurimi noi. Nu ar fi prima

– sau a zecea – oară.

— Presupunând că aş fi de acord cu faptul că te forţez să pleci din New York, ceea ce nu este adevărat, ce te face să crezi că aş vrea să conduc un ziar?

Calvin îşi scărpină gâtul, o căldură incomodă urcându-i pe sub piele.

— Am ridicat *Mercury* practic de la zero. Ziarul era numai despre reţete şi ştiri despre moartea cuiva când l-am cumpărat. Dacă aş avea un copil preferat, ar fi *Mercury* şi nu aş avea încredere în nimeni altcineva să îi asigure în continuare succesul de acum.

Lily clipi, de parcă răspunsul o surprinse.

— Dar nu am condus niciodată un ziar.

— Nu, dar ai dovedit că poţi învăţa repede cu compania tatălui tău. Ai o minte ageră şi te pricepi la negocieri. Ca să nu mai spun că nu am întâlnit niciodată o persoană mai autoritară ca tine. Calvin arătă spre uşă. Camera aia plină de reporteri va fi floare la ureche pentru tine.

Chipul ei se îmblânzi, ochii licărindu-i.

— Calvin, spuse ea blând, nu pot…

— Din cauza companiei tatălui tău? El îşi făcuse griji că ziarul ar fi prea multă responsabilitate în plus pe lângă îndatoririle ei la compania minieră.

— Nu. Am predat Davies Mining unchiului meu. El este mai potrivit decât mine să conducă afacerea. Adevărul este că ar fi trebuit să fac asta acum mulţi ani.

Furia îi înfierbântă rapid sângele lui Calvin.

— Consiliul te-a forţat să te retragi? Avea să îi distrugă pe toţi.

— Dimpotrivă. Cred că majoritatea sunt acasă, scriind sonete în cinstea mea, datorită eforturilor tale de a-i şantaja.

— Ei bine, care-i rostul de a avea abilităţi superlative dacă nu le poţi folosi în slujba răului din când în când?

Lily zâmbi, amintindu-şi conversaţia lor anterioară, iar dorinţa de a o atinge crescu înăuntrul lui Calvin, mai puternică, urmată de un junghi de negare, pe care îl simţi

ca o lovitură în testicule. Îi venea să se aplece şi să se dea cu capul de birou.

— Uite ce-o să se întâmple, spuse ea, venind mai aproape de el. Tu vei păstra *Mercury.* El începu să protesteze, dar Lily ridică un deget. Acum stătea atât de aproape, încât Calvin o putea atinge. Vei păstra *Mercury* şi vei rămâne în New York. Şi eu voi rămâne în New York.

El tresări uşor, surprins.

— Şi ce-o să facem, trasăm o limită prin centrul insulei? Tu iei partea vestică, eu, partea estică?

Încă un pas o aduse mai aproape, astfel încât Calvin îi putea vedea broboanele de auriu din ochii ei căprui. Lily puse o palmă pe pieptul lui, iar răsuflarea lui Calvin deveni sacadată. Speranţa înflori în pieptul lui, asemenea unei flori de lotus răzbătând prin suprafaţa unui iaz întunecat.

— Nu. Mă gândeam că am putea împărţi un spaţiu. Un conac mic pe Fifth Avenue.

— Nu este un oximoron? nu se putu abţine să întrebe editorul din el.

Colţul gurii ei se ridică, de parcă Lily ar fi fost amuzată.

— Mă iubeşti, Calvin?

— Mai mult decât orice din lumea asta sau din următoarea.

— Promiţi să îmi spui mereu adevărul?

Incapabil să se abţină să o atingă, îşi puse mâinile pe şoldurile ei.

— Negreşit. Chiar şi când voi crede că nu îţi va plăcea.

Mâinile ei se strecurară pe după gâtul lui, degetele împleticindu-se prin părul său.

— Bun. Acestea sunt răspunsurile corecte. Acum sărută-mă!

— Stai, spuse el, ţinând-o nemişcată. Promiţi să nu fugi de problemele noastre? Nu mă deranjează câte-o farfurie ocazională aruncată spre capul meu, dar nu poţi să mă părăseşti, Lily!

Apropiindu-se de el, Lily se postă în faţa lui, mângâindu-i bărbia cu nasul. Calvin se înfioră.

— Promit să rămân. Nu voi mai fugi niciodată de tine.

— Răspuns corect. Acum pot să te sărut, şopti el, inclinându-şi capul pentru a-i întâlni buzele.

— Stai! Lily se îndepărtă foarte puţin. Ştii ce se va întâmpla dacă mă mai minţi vreodată? Ochii ei licăreau răutăcioşi.

— Aproape că mi-e teamă să aflu.

— Îţi vei pierde unul dintre organele la care ţii atât de mult, spuse ea, muşcându-şi buza ca să se poată abţine din râs.

El îi sărută pielea delicată de pe gât şi o ridică pe biroul lui.

— Atunci, mai bine le-aş pune la treabă cu fiecare ocazie pe care o am. Pentru orice eventualitate.

— Pentru orice eventualitate, fu ea de acord în timp ce degetele îi cuprinseră lavaliera de la gât şi îl traseră spre ea. Calvin o cuprinse într-un sărut arzător, hotărât să demonstreze că, uneori, a doua şansă funcţionează chiar mai bine decât prima dată.

Sfârşit